

SIENNA COLE

LEFELE

A FOLYON

Egy pincérmő.
Egy újságíró.
Egy festőművész.
És egy tizenöt éves titok,
ami örökre összeköti őket.

álomgyár

SIENNA COLE

LEFELE A FOLYÓN

Copyright © Sienna Cole 2018
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó
Minden jog fenntartva!
Borítóterv: Faniszló Ádám
Szerkesztette: Kalocsai Judit
Korrektúra: Török Tünde
Tördelés: NovaBook
Álomgyár Kiadó, Budapest, 2018
Felelős kiadó: Nagypál Viktor
Elérhetőségeink:
+36 30 487 3552
admin@alomgyar.hu
www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar
ISBN 978-615-57634-27

Egy pincérnő.

Egy újságíró.

Egy festőművész.

És egy tizenöt éves titok,
ami örökre összeköti őket.

Prológus

Tisztelt hölgyeim és uraim!

A nevem Alice Carrington. A washingtoni St. John Középiskola végzős diákja vagyok. Tizenhat voltam, amikor először lefeküdtem az iskolaigazgatóval, Mr. George Holdennel. Hogy miért tettem? Joggal kérdezhetik. Bennem is felmerül a kérdés most, hogy végre kinyílt a szemem, de akkor nem láttam mást, csak egy rendkívüli férfit. Jóképű volt, befolyásos és elérhetetlen... Nem érdekelt a korkülönbség, sem az, hogy felesége van. Szerettem, igen, le kell írnom, hogy szerettem Mr. Holdent.

A kapcsolatunk tizedikben kezdődött, amikor néhány osztálytársammal önkéntes munkát vállaltunk, és többször is beszélnem kellett Mr. Holdennel. Valahogy érződött, hogy vonzódunk egymáshoz, és akkor bókolni kezdett nekem. Azt mondta, gyönyörűnek és különlegesnek tart, én pedig ittam a szavait.

Persze először rettenetesen óvatos volt, és próbált ellenállni a kísértésnek. Néha az irodájában váltottunk pár szót, aztán hozzám is ért, majd meg is csókolt. Később a legnagyobb titokban találkoztunk az iskolán kívül is. Általában egy motelbe vitt, Arlingtonba, jó messze onnan, ahol felismerhetnek. A Tizedik út mellett van egy lepukkant, barna épület, leellenőrizhetik, ha akarják. Ritkán az is előfordult, hogy az irodájában, vagy a házában is együtt voltunk, abban az ágyban, ahol a feleségével alszik.

Mire idáig eljutottak a levelemben, biztosan többször is feltették már maguknak a kérdést, hogy miért osztom meg mindezt önökkel. Tudják, Mr. Holden azt mondta, hogy szeret, és azzal hitegetett, hogy ha majd leérettségiztem, elhagyja a feleségét, és felvállal engem. Hittem neki és türelmesen vártam. A kapcsolatunkat hétpecsétes titokként őriztem éveken át, őt pedig istenként tiszteltem. Egészen addig, míg rá nem jöttem, hogy Sally Petersonnal is kavar... na meg Rachel Hendricksszel. Az érettségi után rajtakaptam Sallyt, ahogy az igazgatói irodából jön ki; elég egyértelmű volt minden, nem kellett hozzá nagy fantázia, hogy tudjam, mi történt... Tőle hallottam Rachel nevét is. Ki tudja, még hány lány lehet ezen kívül?

Úgy tettem, mint aki semmiről nem tud, és találkoztót kértem tőle. A házába mentünk, mert a felesége megint elutazott. Miután együtt voltunk, édesen elszunyókált, én pedig megörökítettem magunkat a mellékelt, sokatmondó képen, hogy higgyenek nekem. Szerintem a kép és az itt leírtak épp elég bizonyítékul szolgálnak arra, amit velem tett. Úgyhogy most átadom őt önöknek, és remélem, alapos munkát végeznek majd.

Minden jót!

Alice Carrington

Greenbelt, 2002. május 19.

Ezzel a levéllel kezdődött minden. Amikor 2002. május huszadikán ébredezni kezdett az ország, sürgős levélküldemények érkeztek a jelentős televízió- és rádióállomásokhoz, a napilapok szerkesztőségeibe és a Marylandi Állami Rendőrséghez. A boríték egy kézzel írt, fénymásolóval sokszorosított vallomást és egy polaroid kép másolatait rejtette. Azonnal mozgásba lendült a körhinta, felizzottak a telefonvonalak, és elindult két rendőrautó. Az egyik Mr. George Holden háza előtt parkolt le, majd a következő pillanatban felsikított a csengő, és az ajtót nyitó zavart férfit elvezették. A másik egység a Carrington-házhoz vonult. Alice Carringtont, a levél fiatal íróját azonban nem találták otthon. Bár viharos gyorsasággal vált ismertté a neve és az arca az Államokban, ő maga nem került elő.

Bosszút akart, és megkapta. De vajon tisztában volt-e vele egyetlen pillanatig is, hogy a tettei olyan események láncolatát indítják el, mely sokkal messzebbre gyűrűzik az elképzelhetőnél? Hogy olyan

sorsokat csomóz össze, melyek akkor még párhuzamos egyenesekként haladtak egymástól végtelen távolságokra? Nem, Alice mindezt nem tudta. Csak egy mélyen megsebzett lány volt, aki a feje tetejére állította a világot.

I.

Lynn

2017 – tizenöt évvel később

Szokatlanul meleg nyár köszöntött ránk, amikor Jeff Mills megérkezett Hohenwaldba. Első pillantásra nem mondtam volna többnek egy szakadt alkoholistánál. Kopott farmert viselt és gyűrött, agyonmosott kockás inget; elrongyolódott sportcipőjéről megszáradt sárdarabok hullottak a frissen suvickolt járólapra, ahogy belépett a kocsmába. Egyenesen odajött a bárpulthoz, a tekintetét rám emelte, de nem nézett a szemembe – valahol megállapodott az állam vonalában, és azt mondta: „Egy Jacket.” És mifelénk ez annyit tesz: „Be akarok rúgni, és senki ne szóljon hozzám!” Úgyhogy békén hagytam. Kitöltöttem neki a whiskey-t, és az üveget a pohár mellé tettem. Sejtettem, hogy nem ez lesz az utolsó kör. Olyasfajta pasasnak tűnt, aki nem sok vizet zavar. Csak támasztotta a pultot, kortyolgatta a whiskey-t, és szívta a cigiket sorban egymás után. Soha nem láttam még errefelé, úgyhogy megállapítottam magamban, hogy átutazó melós lehet. Magányos farkas. A haja olyan vörösen lángolt, mint a gyufa feje, talán csak a szakálla tűnt vörösebbnek. Homlokán gondterhelt barázdák húzódtak, és bozontos szemöldöke alól két törött zafír világlott fel. Furcsa egy szerzet volt, annyi szent. Akkor még sejtelmem sem lehetett, hogy fenekestül felforgatja az egész életem.

A sors néha csúnyán ki tud tolni az emberrel. Mindenki nagy reményekkel vág bele a nagybetűs életbe, és elhiszi, hogy ő majd megváltja a világot, aztán mire felocsúdná, egy kocsmában siratja a szebb időket. Láttam én már sok mindent. Tíz éve dolgoztam a Big Bill's BBQ-ban, avagy a Bill'sben, ahogy magunk közt neveztük a helyet. Észvesztően jó hamburgereket árultunk; reggeltől estig a sült zsiradék ínycsiklandó illata lengte át a helyiséget, steakburgonya sercegett a fritőzben, és cukros-fűszeres szószokban tocsogott minden. Este hat után azonban a bár kínálata sokkal nagyobb hatást gyakorolt a közönségre, mint az étlapon sorakozó ínycsiklandó ételek. Este hat után szép lassan elpárolgott a remény a falak közül, és csak a kisiklott életek árnyai vetültek rájuk.

Kétezer-tizenhetet írtunk – egyre nehezebb hordalékot hozott a Tennessee folyó, mintha addig nem lett volna elég nehéz. Nyakig álltam az adósságban, az életünk a lányommal egyre költségesebbé vált, és egy huncut vas nem sok, annyi megtakarításom sem maradt. Néhány hónapja átalakítottam a telek végében álló fészert. Egy egyszoba-konyhás kis lyuk lett belőle, de kicsinosítottam, ahogy tőlem telt. Elhatároztam, hogy kiadom, bár Sheila rosszul volt az ötlettől, hogy egy idegennel osztozzunk az otthonunkon. Szerencséjére nem nagyon tolongtak a bérlők az ajtó előtt, és napról napra kilátástalanabbá vált minden. Bill, a főnököm, persze nagyon segítőkésznek bizonyult. Minden férfi nagyon segítőkész, ha megrázod előtte a valagad... Nem tudtam, mi mást tehetnék; belementem, és azóta néhány alkalommal megengedtem neki egyet s mást. Ilyenkor mindig hozzám vágott egy százast, vagy kétszázast, attól függően, hogy milyen kedvében találtam, aztán ment minden tovább a maga útján. Én visszaálltam a pultba, ő meg az irodában tespedt és intézte az üzletet. Díjaztam, hogy diszkréten kezeli a kettőnk ügyét. Persze neki is volt veszteni valója: egy arany karikagyűrű feszült az ujján és két kislány várta otthon. Aznap este, mikor Jeff Mills belépett a Bill'sbe, Bill behívott az irodájába és megkérdezte, hogy kell-e a lóvé. Bólintottam. A falnál csináltuk, állva; én nekitámaszkodtam, ő pedig mögém került. Undorodtam

tőle: kövér volt és gusztustalan. Tömény hagymaszag áradt belőle, és ápolatlan körmei alatt meggyűlt a piszok. Eltereltem a figyelmemet és Sheilára gondoltam, meg az álmaira, amiket nekem kell segítenem valóra váltani. Erre tettem fel az életemet.

Hál' istennek Bill sosem húzta tovább öt percnél a dolgot. Megvártam, míg rendbe szedi magát, majd megtörölköztem és megigazítottam a ruhám. Lassan számolta ki a kétszáz dolcsit, és a dekoltázsomba dugta, mint egy olcsó kurvának. Abban a pillanatban nem is éreztem magam többnek.

– Megleszel, kislány? – paskolta meg az arcom atyáskodón.

Hát persze, seggfej!

– Meg – feleltem.

– Igyál egy felest, és szívj el egy cigit!

Megfogadtam a tanácsát. Mikor visszaértem a pultba, Jeff Mills még mindig ugyanabban a pózban ült, ahogy hagytam, csak a whiskey-s üveg tartalma fogyatkozott meg jócskán, és a mellette lévő hamutálban növekedett a csikkhalom.

– Adhatok még valamit? – kérdeztem, mire zavartan rám meredt, mintha mély álomból ébredt volna. Az ingzsebébe nyúlt, majd elém dobott egy gyűrött ötvenest. Ulysses Grant szinte megvető pillantással nézett rám a bankjegy közepéről, mintha minden mocskos titkomat ismerné. Még a hideg is kirázott.

– Tartsa meg a visszajárót! – lökte oda a szakálla mögül, majd megiramodott a kijárat felé. Annak ellenére, hogy benyomott majd egy egész üveg whiskey-t, egészen határozottan mozgott. Magas volt, és még a vastag pamuting és a durva farmer sem tudta elfedni a testét borító, szálkás, kemény izomzatot.

– Neked is jó éjt, barom – morogtam, miközben elpakoltam utána. Azt hittem, soha többé nem látom. Tévedtem.

– Egy Jacket! – hangzott fel ismét az utasítás, alig egy nappal később. Kitettem elé a poharat, majd az üveget. Nem bontottam ki, nem töltöttem neki, vártam, hogy rám nézzen. A tekintete lassan felcsúszott a karomon át a nyakamig, majd az arcomig. Összevontam a szemöldököm, hagytam egy kis időt, hátha mond valamit, majd miután nem tette, felsóhajtottam.

– Szívesen. – Azzal lecsavartam a kupakot. Le se szarta az egészet. Ugyanúgy ült ott, mint előző este, mint egy görnyedt öregember: hajlott háttal támaszkodott a pultra, az egyik keze szinte állandóan az arcát takarta, ujjai között szüntelenül füstölgött a cigi. Visszataszító volt, pedig ha megborotválkozott volna, és valamit kezd az összevissza meredező hajával, egész emberszabásúnak mondtam volna.

– Hova valósi? – érdeklődtem valamivel később.

– Azért fizetik, hogy kérdezősködjön? – mordult fel.

Anyád!

Harmadnap már nem kellett kérnie: amint megláttam az ajtóban, kipakoltam neki a whiskey-t, meg a hamutálat. Teltek az órák, a kocsma lassan belefűlt a dohányfüstbe, a fejek egyre lejjebb fittyedtek, és menetrendszerűen eltört az első pohár.

– Elnézést – szólalt meg váratlanul Jeff Mills. Megfordultam, és csípőre tettem a kezem.

– Majd meglátom, hogy elnézem-e.

– Hogyan...?

Legyintettem.

– Mit adhatok?

– Egy sajtburger menüt.

Mikor elkészült az étel, kelletlenül letettem elé a tányért. Szó nélkül látott neki a falatozásnak.

– Tudja, mifelénk szokás megköszönni a kiszolgálást.

Rám sandított.

– Sótlan.

– Tessék? – meredtem rá.

– A sült krumpli – dörmögte. – Sótlan.

– Tényleg? – vontam fel a szemöldököm, és szándékosan nem moccantam meg. – Sajnálattal hallom.

Lehajtotta a fejét és evett tovább. Legszívesebben kirúgtam volna a fenébe. Nem azt mondom, hogy ebben a közegben úriemberek adták egymásnak a kilincset, de azért a minimális tiszteletet elvártam. Napi tizenkét órát húztam az igát, fényesre nyaltam az összes idióta seggét, és cserébe csak annyit kértem, hogy emberszámba vegyenek. Elfordultam, és idegesen fényesíteni kezdtem a poharakat.

Scott hitelezői megint meglátogattak reggel. Sosem tudtam pontosan, mikor jönnek, de havonta egyszer számítottam rá, hogy megjelennek. Úgy adták elő a dolgot, mintha nekem tennének szívességet azzal, hogy legombolnak rólam pár száz dolcsit. Mikor mennyit. Néha beérték kevesebbel is, máskor pedig elvittek mindent. Az egyikükben még pislákolts némi emberség, próbált meggyőzni arról, hogy nem lesz ez mindig így, csak míg meg nem adom a tartozást, vagy Scott ki nem szabadul a sittről. De mindannyian tudtuk, hogy egyik sem a közeljövőben fog bekövetkezni. Néha azzal a mesével hitegetett, hogy ha jó leszek és rendesen fizetek, megvédenek. Egy egyedülálló anyának szüksége van rá, hogy valaki szemmel tartsa. Sosem vettem be ezt a dumát. Nem kaptam tőlük cserébe szart sem, csak gyomorgörccsöt és álmatlan éjszakákat. A másik főszer totál pszichopata volt, amolyan hallgatag, kifejezéstelen arcú vadbarom, akinek a tekintetétől megáll az emberben az ütő. Ő nem kedveskedett, nem is beszélt sosem, de az elején, mikor megpróbáltam segítségért fordulni a zsarukhoz, megismertem félelmetes erejét. Ezenkívül pedig megtudtam azt is, hogy míg meg nem gyilkolnak, nem számíthatsz a rendőrségre.

Ismét búcsút intettem tehát a pénznek, és vele együtt a reménynek, hogy teljesíthetem a lányom vágyát. Toporzékolt, amikor közöltem vele, hogy nem engedhetjük meg magunknak a Los Angeles-i utat. Hónapok óta erről beszélt: színésznő akart lenni. Hollywoodi sztár. Persze, minden kis csitri erről álmodozik: vörös szőnyegről, rajongókról és Oscar-díjról. Azt képzelte, ha elrepülünk L. A.-be, és elmegy arra a bizonyos válogatóra, egy csapásra megváltozik minden. Néha én is szerettem volna hinni a mesében, de majdnem négy évtizeddel a hátam mögött már megtapasztaltam, hogy a sors sokkal nagyobb kedvét leli abban, ha jól seggbe rúghat, mintsem segítő kezet nyújtson. Mégis beleegyeztem, hogy szerencsét próbáljunk az angyalok városában, és félretettem minden egyes centet, amit összekapirgáltam. Hát, ennyi lett volna. Sheila sírva csapta rám az ajtót, és dühtől eltorzult hangon azt kiáltotta: „Nem baj, ha tizennyolc leszek, úgylis lelépek ebből a kibaszott városból!”

Ez járt a fejemben egész este, és akkor még ez a vörös szarházi is bunkóskodik velem.

– Köszönöm – hallottam meg hirtelen a hátam mögül. Odapillantottam a kiürített tányérra – az utolsó morzsaig eltüntette a vacsoráját.

– Mégsem vitte el a cica a nyelvét? – löktem oda gúnyosan.

– A magáét viszont igencsak felvágta – felelte.

Elvettem a tányért, letöröltem előtte a pultot és töltöttem neki még egy pohár whiskey-t.

– Jeffrey Mills – mutatkozott be egy biccentés kíséretében.

– Lynn Walker – viszonztam. – Na, és mit csinál Hohenwaldban, Jeffrey Mills?

– Munkaügy.

– Mivel foglalkozik? – vontam fel a szemöldököm kíváncsian.

– Megjavítok ezt-azt.

– Amolyan vándor melós?

Rám szegezte a tekintetét.

– Ahogy mondja.

Ezután sokáig nem váltottunk szót. Lefoglalt a többi vendég, és ő sem tűnt úgy, mintha égne a vágytól, hogy megossa velem a gondolatait. Zárás előtt szinte már csak ő ült bent. Tisztességesen tartotta magát. Figyelmeztettem, hogy húsz perc múlva le kell húznom a rolót, mire egyszer csak kibökte:

– Nem ismer valakit a városban, aki kiadná az egyik szobáját?

Rámeredtem.

– Albérletet keres?

– Csak egy szobát... és rövid időre. Legfeljebb három hónap.

Végigmértem. A véleményem nem sokat változott azóta, hogy először megláttam: lepukkant volt, elhanyagolt és visszataszító. Ha megpillantottam volna a városban, azt gondoltam volna: hajléktalan. Durva arcvonásainak csak még vadabb árnyalatot kölcsönzött a gondozatlan rőt szakáll, a bajusz, ami egészen rálógott a felső ajkára, és dús szálain megcsillant az imént elfogyasztott whiskey néhány cseppje. Olyan ötvenesnek mondtam volna. A beszéde azonban tiszta volt és értelmes; a hangja kellemesen lágy. Tanult ember benyomását keltette. Egy reménytelenül lecsúszott, de tanult ember benyomását.

– Ismerek valakit – csúszott ki a számon, még mielőtt átgondolhattam volna.

– Ki az?

– Van egy kiadó szobám... – helyesbítettem. A tekintete az arcomra tapadt, és csak nézett, méregetett. A *franca, most már elég kínos lenne visszakozni* – tépelődtem magamban. Kényszerítettem magam, hogy Sheila-ra gondoljak, meg a két vérebre, akiket Scott rám szabadított. – Nemrég újítottam fel. A North Walnut utcában lakom... lakunk, ketten a lányommal. Tíz perc innen gyalog.

– Három hónapra... – ismételte zavartan, mire bólintottam.

– Amennyire akarja.

– Rendben – intett a fejével, majd a pénztárcájáért nyúlt, hogy rendezze a fogyasztását.

– Meg se kérdezi, mennyiért adnám? – Furcsálltam a dolgot, mire elém dobta a bankjegyeket és feltápáskodott a bárszékről.

– Nem érdekes – felelte. – Akkor holnap felkeresem.

Másnap reggel, kilenc után húsz perccel felsurrogott az út menti murva egy autó kerekei alatt, és ahogy kipillantottam az ablakon, egy kiszolgált fehér furgont láttam a ház előtt. Lehetett vagy húszéves, de inkább huszonöt. Előrehaladott rozsdafolt marta fel magát a kasztnin; a hátsó ajtón egy csúnya horpadás mesélt egy egykori karambolról. A fényszórók piszkosszürkén meredtek az úttestre.

Jeff Mills kiszállt a volán mögül, majd körülnézett. Úgy festett, mint egy nyomorult csavargó, és még ilyen távolságból is szinte éreztem az alkoholpára szagát az arca körül. Semmi kedvem nem volt ajtót nyitni és hirtelen ezer meg ezer kifogás suhant végig az agyamon, amivel elküldhetném, de végül megembereltem magam. *Gondolj a pénzre, Lynn!*

Bekopogott, és a bejárati ajtó fölött vidám csilingelésbe kezdett a szélcsengő, ahogy a jöttére mozgásba lendült. Behunytam a szemem, vettem egy mély levegőt, majd a kilincsért nyúltam.

Morózus arckifejezéssel ballagott mellettem, ahogy körbevezettem a kisházban. Úgy tűnt, mintha egyáltalán nem érdekelné, mit talál itt, csak egy zugot keres, ahova elbújhat valami elől. Megtorpant az ajtóban, és végigtekintett a hevenyészett berendezésen. A keskeny franciaágyon, az aprócska éjjeliszekrényen, melyen anyám egykori lámpája kókadozott, a toldozott-foldozott gardróbon, és a

sarokban álló kis íróasztalon a kulcsra zárható fiókjaival. És a bézs színű falon a felröppenő pillangókat ábrázoló falmatricákon, melyeknél talán a legtöbbet időzött a pillantása. Mintha gúnyos kis árny suhant volna át az ajkain.

A szoba legtávolabbi sarkában egy kis konyhasarok állt, csak a legszükségesebb berendezésekkel: egy hűtővel, egy mikróval, egy kétlapos villanyrezsóval és néhány edénnyel. A fürdőszoba még ennél is kisebb volt: épp hogy elfért benne egy zuhanyzótálca és egy mosdó. Talán nem ez a legideálisabb szálláshely egy férfinak, de ahogy végigtekintettem Jeffen, erős gyanúm támadt, hogy többnyire a furgonjában lakik.

– Akkor most rátérhetünk a pénzre... – mondta anélkül, hogy felém fordult volna. Tekintetét elvonzotta tőlem az ablak, mintha valami érdekeset fedezett volna fel a mozdulatlan, álmos utcaképen.

– Háromszáz dollár... – köhintettem. – Per hó.

Biztos voltam benne, hogy alkudozni kezd, de kétszázig elmentem volna, ha nagyon erősködik.

– Rendben – vágta rá helyett. A farzsebében domborodó tárcájáért nyúlt, és leszámolt nekem kerekken kilencszáz ropogós dolcsit az íróasztal kopottas bükkfa lapjára.

– Rendezzük le előre, hogy ne legyen probléma – mondta. Azt hiszem, elfelejtettem levegőt venni. Ha ezt tudtam volna a múltkor, elküldöm Billt a kurva anyjába.

– Oké... – habogtam, majd hitetlenkedve felvettem a bankjegyeköteget, és rutinszerűen végigpörgettem az ujjaim közt. – Hát... remélem, jól érzi majd magát nálunk. Sheila, a lányom délután jön haza... Nem könnyű eset, de majd rájön, hogy nem lehetetlen elviselni... Na, mindegy. Ha éhes, csak szóljon! Van még egy kis almás pitém...

– Lynn – állított le egy barátságtalan kézmozdulattal. A tekintete átlyuggatta a bőröm, vörös haja és szakálla valósággal lángolt. – Nem azért vagyok itt, hogy barátkozzak. Magamra zárom az ajtót, és itt se vagyok. Nem fogom zavarni se a lányát, se magát, és remélem, maguk se engem. Vegye úgy, mintha nem léteznék, és akkor jól kijövünk majd egymással.

Hát, így költözött be hozzám Jeff Mills.

Az első héten jóformán nem is láttam. Mikor felébredtem, már nem volt otthon, és mire hazaértem a Bill'sből, az ablaka már vakon meredt rám. Tényleg úgy tett, mintha nem is létezne, de azért amikor éjjelente éberem feküdtem az ágyban, éreztem súlyos jelenlétét. Tudtam, hogy ott motoszkál a kisházban, és ettől nyugtalanság fészkelte be magát a gyomromba.

Sheila még mindig nem csillapodott le. Aznap délután, mikor Jeff bevackolta magát, a lehető legszerencsétlenebbül sikerült kettejük találkozása. Én már nem voltam otthon, és Sheila nem olvasta el az üzenetemet, hogy új lakónk van. Így, amikor hazaért a suliból, egy zord ábrázatú, torzonborz alakot pillantott meg a kisház előtt, aki rezignáltan szívta a dohányt, és közben üvegből itta a whiskey-t.

– Ki a franc maga? – sikoltotta, mire Jeff Mills állítólag annyit mondott: „az új férfi a háznál”. Ezután Sheila átfutott a kocsnába, és kérdőre vont.

– Hogy tehetted? – szegezte nekem a kérdést vádlón. – Hogy engedhettél be egy ilyen alakot a házukba? Jézusom, anyu, nem elég az a szar, amiben csücsülünk, most még ez is...?

– Menj haza, Shay, majd este megbeszéljük a dolgot!

– Én ugyan nem, amíg ott van. Még a hideg is kiráz tőle.

Elrohogott, majd később felhívott, hogy a barátnőjénél alszik, és sürgősen dobjam ki a hapsit az otthonunkból, különben nem látom többé. Nem dobtam ki, de azért éjjel nyitva tartottam a fülem. Rémképek tolultak az agyamba, és egészen kora reggelig szórakoztattak, mialatt én egy szemhunyasnyit

sem aludtam. Felemeltem az ágyneműtartót, amit már évek óta nem nyitottam ki. Öreg paplanhuzatok és lepedők lapultak itt, amiket már nem használtam, de sajnáltam kidobni. És még valami... Lehasaltam, és kezem az időmarta textiliák közé siklott, majd szinte azonnal rátapintott a hűvös fémre. Öt évvel ezelőtt dugtam el ide. Scotté volt, amolyan tartalékpisztolynak tartotta, és a kapcsolatunk delelőjén meg is tanított lőni vele. Kimentünk az erdőbe, és üres konzervdobozokra céloztunk. Szinte még mindig hallom azt a jellegzetesen éles pukkanást, ahogy az eltalált pléhdoboz elpattan a farönk tetejéről. És ha behunyam a szemem, még mindig érzem Scott érintését a karomon és a leheletét a fülemben. *Rohadjon meg!* Igen, ez is fog vele történni: szépen megrohad a sitten.

Kézbe vettem a kisméretű Smith & Wessont. Végigpörgettem a fejemben, hogyan kell megtölteni és kibiztosítani, de egyelőre nem tettem meg, csak az éjjeliszekrényem fiókjába dugtam, és rápakoltam néhány kacatot. Sosem lehet tudni. Ha a kis vörös szemtelenkedik, kidekorálom az arcát ólommal. *Önvédelem volt, nyomozó úr! A pasas egyszerűen rám törte az ajtót. Nem, nem az enyém a fegyver. A volt élettársamé, akit fegyveres rablásért varrtak be két és fél éve.* Gyönyörű történet.

Persze a bérlőm nem került elő sem aznap, sem másnap. Kerülte a társaságomat, és többnyire ki sem merészkedett az odújából. A furgon napokig ugyanazon a helyen parkolt, és a függöny sem moccant az ablakon. Csak néhány kósza lábnyom és csikk jelezte, hogy arra járt.

Ördögfióka Sasfészeknek: Tiszta a terep? – olvastam Sheila üzenetét a telefonomban. Elmosolyodtam magamban, és gyorsan bepötyögtem a választ, már amennyire gyorsan egy ujjal pötyöghet az ember. Már épp megfordult a fejemben, hogy érte megyek a barátnőjéhez. Kezdett rettenetesen hiányozni, mintha kiszakítottak volna belőlem egy pótolhatatlan darabot. Elmondhatatlanul szoros kötelék fűzött minket össze, hiszen csak egymásra számíhattunk. Pótapák jöttek-mentek, ígéreteket tettek, miket sosem váltottak be, és bár mindegyik maradni akart az elején, végül mind köddé váltak. A letarolt háborús övezetben csak ketten maradtunk talpon.

Az ellenség még a bázison, de van süti. 😊

Reméltem, hogy egy jó házi finomsággal rá tudom venni a visszatérésre, hiszen ugyanolyan édesszájú volt, mint én. Mindig akadt otthon valamiféle sós vagy édes rágcslálnivaló. Olykor ketten cukrászkodtunk hétvégenként, mikor több időnk adódott, és rettenetesen élveztem ezeket az órákat. Ilyenkor messzire szállt minden gond, nem nyomasztottak a problémáink, csak a körmeink alá ragadó tésztán bosszankodtunk, meg az ügyetlenkedésen, mikor levertük a pultról a sodrófát, vagy ripityára törtünk egy újabb poharat.

Megyek és rendet teszek – jött a válasz.

Hajnali egy körül ért haza, mikor már én is otthon voltam egy újabb hosszú nap után. Becsörtetett a konyhába, majd feldobta a táskáját az étkezőasztalra. A barátnője farmerját és szűk, fekete csőtopját viselte, ami egy számmal kisebb volt a kelleténél. Az ujjai az elmaradhatatlan ezüstgyűrűkkel felékszerezve: nem válogatott a szimbólumok között. Volt ott azték mintás, halálfejes, még egy Fatima kezét ábrázoló kis ékszer is. A stílusa igencsak megváltozott az elmúlt időben. Egykor szerette röviden hordani a haját, mert gyűlölte a hajszárítót. Most a háta közepéig ért, és pár hónapja platinaszőkére festette. Az orrában egy kis cirkóniaköves piercing díszelgett. Még alig volt tizenöt, de képtelen voltam megfékezni, és igazság szerint nem is nagyon akartam. Egyszerűen hiteltelenné váltam volna, ha vasszigorral próbálom visszatartani az élettől. Én is ledobtam magamról az igát ennyi idős fejjel, ő sem túrné el. Úgy döntöttem, inkább a barátja leszek ahelyett, hogy félreállítandó ellenségként tekintsen rám. De még így sem mindig tűnt egyszerűnek a dolog.

– Na, figyelj, anyu, mindent elintéztem – hadarta. – Szereztem melót. Beállok Chico apjához a műhelybe. Takarítanom kell, meg ilyesmi.

– És a sulí?

– Csak délután kell segítenem, meg néha hétvégén.

– Shay – sóhajtottam aggódalmasan. – Baromság dolgoznod.

– Ugyan már! – vontam meg a vállát. – Te is érettségre készülsz, aztán mégis dolgozol!

Abban az évben futottam neki másodjára a vizsgának. Tizenhat évesen otthagytam a sulit, hogy egy rockbandával utazgassak, pénzről és hírnévről álmodozzak, belekóstoljak az élet napfényes oldalába, aztán néhány hónap múlva felébredjek, hogy bilibe lóg a kezem. Visszajöttem a városba, aztán elmentem melózni. Nem fűlött a fogam a tanuláshoz. Pincérkedtem, majd beálltam csaposnak egy kocsmába, aztán azt vettem észre, hogy a naptár lapjai rohadt gyorsan pörögnek. Huszonnégy évesen megismerkedtem Sheila apjával, aztán... Hosszú sztori. Később nekifutottam még egyszer a vizsgának, de csúfosan elvéreztem. *A francba is! Ennél többre vagyok képes.* Szóval megint felszívtam magam és beiratkoztam egy esti iskolába.

– Az más – feleltem. – Nekem nincs választásom.

– Lenne egy kis plusz pénzünk, és megszabadulhatnál ettől az embertől...

Sejtettem, hogy ide lyukadunk ki.

– Már kifizette előre a bérleti díjat. Csak három hónapot lesz itt, azt még te is kibírod.

– Nem, nem bírom ki! – emelte fel a hangját.

– Megbeszéltük, hogy kiadjuk a kisházat, Shay.

– Igen, de azt hittem, hogy egy diáknak vagy egy egyedülálló nőnek vagy mit tudom én. – Felkiáltott. – Ez az ember egy csöves, egy kocsmatöltelék! Tiszta alkoholista! Nézz már rá!

– Kérlek... – csitítottam. – Úgy ordítasz, hogy még a szomszéd utcában is hallják.

– Leszarom – robbant ki belőle az indulat, majd kivágtatott a kertbe, és elkiáltotta magát: – Egy alkoholista kocs-ma-töl-te-lék!

– A francba, Shay! – értem utol, és beráncigáltam a házba.

– Gyűlölöm! – toporzékolt. – Undorodom tőle, érted?

Mit mondjak, Sheila nem egy hímes tojás, de hát, mint említettem, volt kitől örökölnie a habitusát. Egy pillanatig aggódtam, hátha felzavarta az albérlőt, de a viskó néma maradt, akár egy kriptá. Jeff Millsnek nyomát sem láttuk. Talán ő sokkal jobban tartott tőlünk, mint amennyire mi tőle.

Az élet Hohenwaldban nem tartogatott túl nagy meglepetéseket. A napok egyhangúan teltek, csak néha-néha tarkította egy-egy üde színfolt az idő végeláthatatlan, szürke folyamát. Túlságosan régóta éreztem már úgy, hogy belefulladok ebbe a monotóniába. Mindennap délre jártam melózni a kocsmába és általában éjfélkor húztam le a rolót. A délelőttöm sem kényelmes henyelésben telt, hanem ilyenkor intéztem azt a kevés házimunkát, amire még futotta az erőmből: takarítottam, és megfőztem az aznapi vacsorát, hogy mikor Sheila hazaér a suliból, ne az üres hűtő fogadja. Mostanában pedig péntekenként eljártam az esti iskolába is.

Furcsa volt visszaülni az iskolapadba és elővenni a rég elfeledett, porlepte tudást. A kezdeti lelkesedésem hamar hanyatlásnak indult, mikor rájöttem, hogy ugyanúgy nem érdekel egyik tantárgy sem, mint régen. Rosszabb napjaimon felesleges időpocsékolásnak láttam az egészet. Tényleg attól leszek valaki, hogy a fejembe verem ezt a rengeteg szarságot? Milyen hatással van mindez az én életemre? Segít az álmaim megvalósításában? Megtömi a zsebemet? Boldogabbá tesz? Nem, még most sem hittem ebben, különben

is, szerettem abba a reménybe ringatni magam, hogy megvan a magamhoz való eszem. De már tudtam, hogy a társadalmunkban szükség van mindenféle papírok meglobogtatására, hogy komolyan vegyenek. Amikor teljesen bekebelezett a kétségbeesés, előtűrtam az emlékezetemből, miért is görnyedek újra a tankönyvek fölé. Igazat mondtam Sheilának: nincs más választásom. Nem élhetek tovább így, nem tehetem őt ki ennek többé! Szabadulni akartam a múltamtól, mely beárnyékolta és végeláthatatlan küzdelemmé változtatta a jelenemet is. Tudtam, hogy el kell mennünk innen, újrakezdenünk valahol, ahová nem érnek el azok a kezek, melyek most a nyakamat szorongatják. Be kell bizonyítanom, hogy érek valamit, és ehhez kell a papír. Aztán majd kitanulok valami szakmát és kicsit előrébb jutunk az életben... Ezt hangoztatta anyám is, mikor én voltam a kezelhetetlen, extrém külső mögé bújó, lázadó, de törékeny kamasz: *Tegyél le valamit az asztalra, és majd azután követelőzhetsz!*

Hát, majd meglátjuk. Talán összejön... és talán egy rendes pasas is leesik mellé végre, mielőtt végleg szertefoszlik a férfiakba vetett hitem.

Elméláztam egy pillanatra, majd otthagytam a sütőben a készülő ebédet. Kiültem a verandán álló, hevenyészett hintaágyra, és rágyújtottam. A cigaretta mindig felpörgetett egy kicsit, legalább néhány percre, ami épp elegendő a következő szálíg. Az egyre forróbban tűző májusi nap már majdnem elérte a lépcsőt, de a tornác sarkára még jótékony árnyék vetült. Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy észre sem vettem a sebesen száguldó időt.

Egyszer csak kivágódott a kisház ajtaja, és egy meglepően emberinek tetsző férfi lépett ki rajta. Jó ideje nem láttam, így meghökkenve tekintettem végig rajta. Elnyűtt farmert, agyonmosott pólót és festékfoltos sportcipőt viselt, a kezében egy szerszámosláda lógott. Akaratlanul elmosolyodtam a dohányfüst mögött: leborotválta a szakállát. Rosszul tippeltem a korát illetően: sokkal fiatalabb, mint először gondoltam. Ez egy alig negyvenes férfi arca.

– Helló! – intettem felé. – Már azt hittem, feldobta a talpát.

Erre zavartan rám pillantott; nem vett észre ott a hintaágy rejtékén.

– Lélekben készítettem magam a legyekre, meg a hullaszagra – vigyorogtam. Reméltem, hogy a humorosnak szánt megjegyzésemmel felolvasztom kissé a jeget, ám ezen a jégmezőn, ami a férfi tekintetben ült, még egy lékfúró sem lett volna képes lyukat ütni. Kedvetlenül fújtam visszavonulót.

– Nem voltam itthon – felelte kurtán, majd még hozzátette: – Munkát kerestem.

– És talált?

– Találtam – biccentett. Elindult a furgon felé, és közben egészen közel haladt el mellettem. Szinte éreztem a lendülete által felkavart levegő áramlását és ettől kirázott a hideg. Volt ebben a fickóban valami, amit nem tudtam hova tenni, és minél hosszabb ideje lakott a közelünkben, annál több kérdőjel született a fejemben. Ki ő? Mit keres itt? Hová tart? Mit titkol? Mert hogy titkol valamit, arra a fejemet tettem volna. Nemcsak nekem tűnt fel a furcsasága, hanem többeknek is szemet szúrt a városban. Az idegen betolakodókat mindig gyanakvó szemmel méregetik a helyiek, kiváltképp, ha még különcök is. Bill is szóba hozta a dolgot valamelyik este.

– Hé! – intett magához nyeglén. Az irodája ajtajában támaszkodott, onnan tartotta szemmel Jeffet, aki szokásos apátiájában görnyedt a pult fölé. – Ki az embered? – tudakolta.

– Egy melós. Nem sok vizet zavar – vontam vállat.

– Tényleg kiadtad neki azt a kis lyukat?

– Tényleg.

– Hallottam, hogy megszerel ezt-azt. Rustynál is járt a múlt héten és helyrepofozta a garázsajtót. Aszongya, rendes főszer, de nekem nem tetszik. Úgy ül ott, mintha a saját temetésén lenne.

– Mindenkinek megvan a maga baja.

Bill bizalmasan közelebb hajolt. Szerettem volna kitérni a közeledése elől, de a vállamra tette húsos kezét. *Istenem, ha tudná, mennyire undorodom tőle, soha többé nem jönne a közelembe!*

– Te, figyelj ide, kicsikém! – váltott hangnemet. – Ha bármi zűr van, szólj Bill papának, ugye?

– Miféle zűr lenne? – húzódtam el.

– Ha erőszakoskodna, vagy ilyesmi... Ha szemet vetne arra a csinos kis seggedre. – Rácsapott a fenekemre, hogy nyomatékosítsa a szavait. – Mer’ akkor kitaposom a beleit, afelől nyugodt lehetsz.

Hát persze, őrangyalom, te majd megóvsz engem minden bajtól... Barom. Rámosolyogtam, majd visszamentem a pultba. Jeff-fel kapcsolatban mindenesetre igazat kellett adnom neki: tényleg rossz kedve lett az embernek, ha ránézett.

Most is, ahogy előttem állt, és fakókék szemével valahova a tekintetem mögé nézett, felmeredtek a szőrszálak a karomon. Fázni kezdtem. Egy részem azt kívánta, bárcsak eltűnne már, de a kíváncsiságom is egyre jobban mardosott belül. Vártam, hátha történik valami, de csak a cigim égett egyre lejjebb. Elindult a pázsiton, de aztán váratlanul megtorpant, az ég felé fordította az arcát, majd beleszagolt a levegőbe.

– Azt hiszem, odaégett valami.

– Ó, a fenébe! – Felpattantam, hogy a konyhába rohanjak. A sütőből sűrű, szürkésfekete füst szállt fel. Elzártam a gázt, majd ügyetlenül bajlódva a pultra dobtam az elszenesedett enchiladát. Ezzel a tehetséges húzással biztosítottam, hogy aznap este pizzát rendelünk. Dühösen kotortam a szemetesbe a tepsi tartalmát, majd szélesre tártam az ablakot, hogy mielőbb kiszellőzhessen a kellemetlen szag és a füst.

Mire elhárítottam a vészhelyzetet, eszembe jutott, hogy Jeffet csak úgy se szó, se beszéd faképnél hagytam az udvaron. Kinéztem a konyhaablakon, hátha még mindig ott áll, de csak a kocsija farát észleltem egy pillanatra a látóterem periferiáján, majd az is eltűnt.

– *Hová sietsz, Heléna, szép-magad?*

– *Szépnek gunyolsz? Vedd vissza „szép” szavad: Boldog szép! mert szeret Demetrius, Kit szép szemednek sarkcsillagja húz...*^{uu} – szavalta Sheila. A kanapén ültem, ő pedig lepakolt a dohányzóasztalról és a tetejére állt. A kezemben a szövegkönyv; segítettem neki betanulni Heléna szerepét, amit mindkettőnk nagy büszkeségére megkapott az év végi darabban, Shakespeare Szentivánéji álmjában. Idén került be a gimnáziumi színjátszó szakkörébe, de már most ilyen komoly kihívás elé állították. – *S ajkad zenéje dallamosb neki, Mint kis pacsirta... mint kis pacsirta...*

– ...zengő éneki – súgtam.

– Zengő éneki, zengő éneki – memorizálta. – Istenem, sosem leszek képes megtanulni.

– Szeretnék segíteni, de az a helyzet, hogy egy kukkot sem értek az egészből – vallottam be. Shakespeare értelmezése számomra nem Szentivánéji, hanem elérhetetlen álom volt. Sheila szórakozottan felnevetett. – Az a lényeg, hogy egy csomó holdkóros összevissza kavargasson, és mindenki abba szerelmes, akibe nem kéne.

– Miért nem ezzel kezdted? – emeltem a plafonra a szemem. – Akkor ez semmiben sem különbözik az élettől.

– Képzeld – terelte el a szót izgatottan. Shakespeare csalódottan szivárgott el a nappalinkból a sokkal érdekesebb téma hallatán. – Chico apja megengedte, hogy ő vezesse a kocsit augusztusban, a Derbyn.

– De hát még csak... mennyi is? Tizennyolc éves?

– Nem még, hanem már! – javított ki tettetett sértettséggel. – És baromi ügyes. Úgy bánik a géppel, mint egy isten.

– Meg a kis fejceskéddel is, úgy látom – kuncogtam.

Ez a Chico nevű suhanc udvarolt mostanában a lányomnak. A nagyapja mexikói volt, valahonnan Nuevo Leónból vándorolt át és alapított itt családot. Bár a srác már ízig-vérig amerikainak született, azért külsejében erőteljes latin jelleget hordozott: kreol bőr, sötét haj, nagy, fekete szemek – ami kell. Sheila teljesen odavolt érte, ő volt az első igazi barátja, leszámítva néhány korábbi esetlen, tinédzserkori próbálkozást. Rendes fiúnak tűnt annak ellenére, hogy szerette tenni a macsót. Az apja sikeres autószerelő műhelyt vezetett a városban, és az egész család a járgányok bővületében élt. A minden évben megrendezett nagy hohewaldi roncsderbit is szinte kivétel nélkül ők nyerték.

– Marha jó lesz, majd meglátod – lelkenedett Sheila. – Megígérte, hogy szerez nekünk jegyeket az egyik lelátón, az első sorba.

Ebben a pillanatban kopogtak a bejárati ajtón.

– Ki a fene az ilyenkor? – pillantott rám kérdően a lányom.

– Ó, a francba! – pattantam fel. – Elfelejtettem azt a rohadt mosógépet. Megkértem Jeffet, hogy nézze meg.

– Jeff? – vont a szemöldökét. – Úgy érted, Miszter Undok Pöcs?

– Légyszi... próbáld egy kicsit kevésbé utálni! – kértem, miközben az ajtóhoz indultam. Igaz, én aggattam rá ezt a gúnynevet a múltkor. Esténként rendre betért a Bill'sbe, de a kapcsolatunk nem sokat változott az elmúlt időben: olyannak tűnt, mint egy sárba ragadt kerék, egyik irányba sem mozdult. Jeff továbbra sem mutatta semmi jelét annak, hogy szívesen barátkozna. Minden kísérletemet, amivel közeledni próbáltam felé, fagyos elutasítással verte vissza. Nem akart beszélgetni, csak megitta a maga fél-egy üveg whiskey-jét, majd hazaindult egyedül, gyalog az éjszakában. Sosem várta meg, hogy végezzek és hazavihessem, és néhány sikertelen udvariassági körön kívül, amit megpróbáltam lefutni vele, egyáltalán nem váltottunk szót. Undok pöcs volt valóban... mégis, valahogy képtelen voltam gyűlölni. Talán mert szinte mindenben különbözött a környezetemben élő férfiaktól, akik trágár és gyomorforgató módon próbáltak megkörnyékezni, akár a kutyák, mikor körbevizelik a területüket.

– Nem vagyok kíváncsi a hülye fejére – fintorodott el Sheila, majd felkapta a szövegkönyvet és beviharzott a szobájába. Úgy csapta be az ajtót, hogy kis híján megrepedt a vakolat. Elég világos üzenet volt.

Beengedtem Jeffet, aki kissé bizonytalanul lépte át a küszöböt. Majdnem három hete lakott a kert végében, de még egyszer sem járt bent a házban.

– Helló! – mosolyogtam, hatástalanul. Csak egy gyenge grimaszt engedett meg magának, miközben megtörölte a cipőjét a lábtörlőn. – Szóval, erre van a kicsike, a konyhában. – Tereltem beljebb.

– Mi a baja? – nézett végig a helyiségen. Eszembe juthatott volna, hogy elpakolom a mosatlan edényeket, de úgy tűnt, cseppet sem foglalkozik ezzel. – Látom. Nem ereszt le a víz – előzött meg a válasszal, majd minden további kérdés nélkül hasra ereszkedett a padlón.

– Hozzon egy felmosórongyot! – utasított. – Csinálunk egy kis rumlit.

Elszaladtam vödörért és rongyért, ő pedig nekilátott a szerelésnek. Mire visszaértem, az egész konyha úszott a vízben. Félrehúzódtam, amíg felmostam, némán figyelte a mozdulataimat, de nem nézett fel rám. Az én szemem azonban időről időre megakadt rajta. Szokatlan volt, hogy nem a kocsmá félhomálya szó köré bizonytalan, egészségtelen fényt. Másmilyennek tűnt a napvilágnál, és eltűnődtem rajta, hogy talán most először engedem meg magamnak, hogy jobban szemügyre vegyem. Az arca karakteres, erős, szögletes állban végződött. Szemöldöke egyenes, közte két gondterhelt kis vonal. Mintha mindig

rosszallna valamit. Tekintete mély és megfeszíthetetlen. Képtelenség belelátni; bármeddig is nézhetném, sosem jutnék a közelébe a hét lakattal elzárt léleknek, ami mögötte rejlik. Szikár volt és izmos; az a fajta izom feszült a testén, amit nem konditeremben szed össze az ember, hanem kemény fizikai munkával. Szinte éreztem rajta a gépolaj, a por és a verejték orrfacsaró, mégis kellemes szagát, holott megtisztálkodott mielőtt becsöngetett hozzám. *Az ördögbe is, egész jóképű mókus* – morfondíroztam.

Miután a padló szárazzá vált, ismét lehasalt.

– A kifolyócső dugult el – magyarázta. – Semmi komoly. Egy kisebb ruhadarab szorulhatott be, mindjárt kihalászom.

– Oké, maga a szaki – biccentettem.

Az ujjai eltűntek a masinában, majd a következő pillanatban Sheila Mickey egeres bugyiját húzta ki belőle. *Basszus!* Az arcom úgy lángolt, hogy steaket lehetett volna rajta sütni. Jeff csak egy pillantást vetett a fehérneműre, majd gyorsan a kezembe nyomta, és feltápáskodott.

– Hát... köszönöm – hebegtem. – Megmentette Mickey egeret a fulladástól.

– Láttam már rosszabbat is, higgye el – eresztett meg egy grimaszt.

– Figyeljen, Jeff – sóhajtottam megkönnyebbülten, hogy ilyen egyszerűen megoldódott a kínos helyzet –, nemrég sült ki a húsos lepényem. Nem éhes?

– Nem, köszönöm – hárított azonnal.

– Sokkal jobb, mint a kocsmai kaja – győzködtem.

– Elhiszem.

– Nézze, megértettem, hogy nem akar haverkodni, de azért nem muszáj kerülgetnünk egymást... – próbálkoztam kitartóan, magam sem értettem, miért. – Nem vagyok annyira elviselhetetlen, mint hiszi... Legalább hadd kínáljam meg egy pohár itallal, ha már nem volt hajlandó pénzt elfogadni a szerelésért.

Láttam a tekintetén, hogy a pokolba kíván, de aztán úgy döntött, mégis megkímél a kénköves lángoktól, és megadó szusszanás hagyta el az ajkait.

– Csak egy pohár vizet – nyögte ki nagy nehezen.

– Van itthon whiskey is – léptem a bárszekrényhez, de megrázta a fejét.

– Csak vizet, köszönöm.

Bólintottam, majd engedtem neki egy kis csapvizet. Elvette tőlem a poharat, majd egy hajtásra lehúzta az egészet; úgy nyelte, mintha két hete szomjazna.

– Szóval... – köszörülte meg aztán a torkát. – Ma nem dolgozik?

– Szabadnapos vagyok, ami azt jelenti, hogy dolgozom, csak itthon.

– Á – nyugtázta.

– És maga? Merre járt?

– A környéken – válaszolta. – Kerítést festettem.

Már észrevettem a nadrágján és a cipőjén az árulkodó fehér foltokat.

– Azt beszélük, ügyesen fest... – hízelegtem, mire fancsali képpel biccentett egyet. – Mi mindenhez ért még? – Miután feltettem a kérdést, csak akkor hasított belém, milyen kihívóan hangzott, és ettől zavarba jöttem, neki azonban a szeme sem rebbent.

– Épp elég dologhoz – válaszolta szűkszavúan, majd óvatosan a konyhapultra tette a poharat. A keze, bár látszott rajta a rengeteg munka, finomnak, szinte kecsesnek tűnt. Az ujjai hosszúak és vékonyak. Egy pillanatra megálltak a poháron, végigsimítottak a karimáján, majd hirtelen elkapta őket és rám nézett.

– Nem akarok gorombának tűnni, csak tudja... kevés időt töltök egy helyen, és kissé elszoktam a társalgástól – mentegetőzött. Nem akartam hangosan kimondani, de azonnal feltűnt, hogy ez a

legemberibb mondat, ami rövid ismeretségünk alatt elhagyta a száját. Szóval tényleg vérbeli magányos farkas.

– Semmi gond – vágtam rá. – Sokkal jobb, mint az üres fecsegés, amivel a nap végére telemegy a fejem a kocsmában.

– Ebben egyetértünk... – Halvány mosolyra húzódott a szája. Mintha egy évtizedek óta rozsdásodó gépet indítottak volna be; az arcvonásai nehézkesen, akadozva rendeződtek csatasorba. – Köszönöm a vizet.

– Én pedig a gyorssegélyt.

Meghajtotta felém a fejét, majd otthagyt.

A Smith út menti házikó magányosan gubbasztott az igencsak elburjánzott fűtenger közepén. Az ablakokat piszkosszürkére színezte az időtlen por, a verandára elhasználódott falépcső vezetett fel, mely minden egyes lépésünk alatt fájdalmasan felnyikordult. Néhány fakó ruhadarab lógott a szárítókötélen, akárha rég ott felejtett, akasztott holttestek lennének.

Mindig nehéz érzés ült a mellkasomra, mikor beléptem az ütött-kopott ajtón. Egykor boldogság és nagy remények laktak itt, mára csak a múlt homályába vesző gyermekkor nyomasztó kísértete lengte be a rossz illatú helyiségeket.

Apám, mint mindig, a nappaliban ült a karosszékében, és sűrű, átható pipafüst lengte körül. Az utóbbi években nem szívesen kelt fel innen. Csak bámulta a tévét vagy újságot olvasott, és a kezében öreg, megsárgult teásbögrét forgatott. A szék mellett halomban álltak a magazinjai meg a napilapok, előtte egy elnyűtt papucs. Csak akkor tért belé vissza valamelyest az élet, mikor megpillantotta Sheilát. Imádta őt, mint ahogy egykor engem, de a mi kapcsolatunk elé súlyos akadályokat gördített az idő, az elhibázott döntések és a közös fájdalom.

– Kicsikém – nyújtotta ki apám a kezét Sheila felé, aki hirtelen levetette a lázadó kamasz-jelmezt és kislányként szaladt oda hozzá, hogy az ölébe üljön.

– Hogy vagy, nagypapa?

– Remekül – hazudta. Ez az a fajta hazugság, amit soha nem kérdőjelez meg az ember, csak egy bólintással elfogad. Mit is mondhatnánk? Amit jólesne kimondani, azt nem szabad, nem lehet.

– Képzeld, nagypapa, én leszek Heléna a *Szentivánéji álomban*!

– Hát ez nagyszerű!

– Ugye eljössz majd a bemutatóra? Rohadt... izé... nagyon szuper lesz! Mindenki tök izgatott.

– Hát persze hogy ott leszek – nevetett apám. – A jóisten se tarthat vissza!

Gladys lépett be a konyhából, egy kurta köszöntéssel üdvözölve bennünket. A kötényébe törölte lisztes kezeit, majd megállt a karosszék mellett. A kapcsolatom apám új feleségével nem volt túl szeretetteljes, hogy finoman fogalmazzak. Minden idegesített vele kapcsolatban: a beszéde, a minden lében kanál természete, az, ahogy az öreggel bánt, az, hogy képtelen volt kézben tartani a háztartást, ami rövid időn belül katasztrófába torkollott. Ő pedig utálta, hogy a nyakukra járok, és néha nem átalom felemelni a seprűt, vagy kidobni a nappalit elárasztó újsághalmokat. Nem érdekelt. Ez az én házam is volt, itt nőtem fel.

Apámhoz léptem, aki végre elengedte az öléből az unokáját. Pusztit adtam a homlokára, ő pedig kedvesen megszorította a karomat.

– Hogy van a lábad, apa?

– Kicsit rendetlenkedik megint – vallotta be. Télen elesett, azóta fájlalta a térdét.

– Az orvoshoz persze nem ment vissza... – forgatta a szemét Gladys.

– Orvosok! Hitvány népség – legyintett apám.

Gladys teasüteményt és kávét hozott be a nappaliba. Leültünk a kanapéra, és végigjátszottuk ugyanazt a jól begyakorolt, unalomig ismételt forgatókönyvet, ami hosszú-hosszú évek óta sosem változott. Mindenki mesélt pár szót az aktuális gondokról és ügyekről, amik foglalkoztatták, aztán meghallgattuk a híreket a tévében, és üveges szemmel meredtünk magunk elé.

A tekintetem most is a sarokban álló kis komód felé tévedt, és fölötte a régi fényképekre a falon. Tizennyolc éves voltam a fotón: szőke, hófehér bőrű, kékszemű kislány. Szépnek tartottak; a srácok megőrültek értem. Mennyire fennhordtam az orrom! Hova lett az a magabiztos hiúság? Elpárolgott az évek és az elcseszett párkapcsolatok sorozatával. Anyám képe már nem lógott ott; a helyét egy megsárgult folt jelezte a tapétán. Még csak arra sem vették a fáradságot, hogy újat akasszanak a helyére. De Alan változatlanul ott feszített a katona-egyenruhájában. A fénykép nem sokkal azelőtt készült, hogy a családunk darabokra hullott.

A bátyám, a világ legjobb testvére, a szüleim szeme fénye, a magas, jó kiállítású, ellenállhatatlan katona, akin fűrtökben lógtak a nők, egyszer csak elment Irakba és soha többé nem jött haza. Huszonnyolc éves volt. Én huszonhat; már a karomon lógott a lányom. A szüleim teljesen összeomlottak; anyám szó szerint beleőrült a veszteségbe. Még egy-két évig tébolyultan járt-kelt, szétzúzva a családi fészket, tönkretéve és elvágva maga körül minden kapcsolatot, aztán agyvérzést kapott és meghalt. Apámat belül emésztette a fájdalom, teljesen magába fordult. Teltek-múltak az évek, lassan hamuvá porladt a pusztító tűz. Választhatott: vagy elsorvad ő is, vagy maga mögött hagyja a múltat. Azelőtt vidám, nagyhangú ember volt, és sármos is, de addigra már csak árnyéka maradt önmagának. Mégis sikerült feleséget találnia. Olyat, amelyet, de legalább nem volt egyedül többé. Hogy én mit csináltam? Felejtettem... Minden eszközzel.

Bámultunk a képernyőre, a tálból elfogyott a sütemény és a kávéscsészék is kiürültek. Bármennyire is szerettem apámat, képtelen voltam sokáig időzni itt. Rossz kedvem lett, keserűség fojtogatta a torkom. Szívesebben indultam volna már vissza a kocsmába, hogy a sok részeg marha között kiürüljön a fejem, és a hangzavar elterelje a figyelmemet a saját, megkínzott bensőm ordításáról.

– Hallottam, hogy végre sikerült kiadnod a viskót – fordult felém hirtelen Gladys. *Átkozott vén tehén!* Szándékosan nem említettem nekik a dolgot, mert nem akartam felzaklatni az öreget.

– Kinek? – kapta rám a tekintetét apám, és máris megbizonyosodhattam róla, hogy jól gondoltam.

– Egy férfinak... vándor melós. Csak néhány hónapot lesz itt.

– Vándor melós? Honnan jött?

– Fogalmam sincs.

– Mivel foglalkozik?

– Kisebb munkákat vállal... fest, megjavít ezt-azt... nem tudom pontosan...

– Tudsz róla egyáltalán valamit?

Visszatartottam a lélegzetem, hogy egy kicsit lehiggadjak. Nem volt kedvem egy újabb szócsatához.

– Én tudok – szólt közbe Sheila, és egyáltalán nem volt a segítségemre, amit mondott. – Egy szar alak. Igazi tapló. De legalább elvan magában, nem nagyon látjuk.

– Sejthettük volna... – sóhajtott Gladys, az ég felé fordítva vizenyős szemét. – Már megint csak a gond van veled! Nem volt még elég, Lynn? Nem volt elég a múltkori?

– Nem hiszem, hogy bármi jogod lenne beleszólni az életembe! – fakadt fel belőlem a keserűség, még mielőtt átgondolhattam volna. – Kiadtam a kisházat, ennyi történt, nem több.

– Mindig így kezdődik – kárálta. – Scott Rogers is csak rendes embernek tűnt, aztán most börtönben ül! Vonzod a bajt, pedig már lehetne eszed...

– Elég ebből! – álltam fel. – Nem tűröm, hogy kioktass és hogy felemlegesd Scott nevét a lányom előtt!

– Kérlek, Lynn – fogta meg a karomat apám, de most nem bírtam elviselni az érintését. Szabadulni akartam, mielőbb eltűnni innen. A vállamra akasztottam a táskámat és intettem Sheilának, hogy indulunk.

– Én csak jót akarok... – állta el az utamat a nőszemély, akit legszívesebben kilökdöstem volna az ajtón. Semmi keresnivalója nem volt itt, csak apám miatt tűrtem meg, de azt már nem tudtam lenyelni, ha anyáskodni próbált felettem. Gyors csókot leheltem az öreg arcára, aztán határozottan megindultam a kijárat felé.

– Maradj ki az életünkből! – köptem Gladys felé indulatosan. – Inkább takarítsd ki a házat! Lassan szétrohad itt minden.

Szeretném azt mondani, hogy megbántam a dolgot. Szeretném azt mondani, hogy jelentéktelen szóváltás volt csupán, ami után rövid idő elteltével kiszellőzött a fejem és beláttam, hogy Gladys csak azt mondta, amit jónak gondolt. De nem így történt. Minden egyes veszekedés, ami az elmúlt években lezajlott abban a házban, csak egy újabb mérgező tüske volt a szívemben; egy újabb fal, ami közénk ékelte magát. Ezeket a falakat már nem rombolhatja le egy buldózer sem; a tüskék is belekövültek a megkérgesedett szívbe. Megint hátat fordítottam, mint már oly sokszor. Ez tűnt a legegyszerűbb megoldásnak: hátat fordítani. Ha nem látom a szörnyet, az nem is létezik.

Jeff a bárpultnál ült és egy gyufásdobozt piszkált a körmével. Számkivetettek vagyunk mindketten, selejtes tagjai ennek a nagyszerű társadalomnak, ahol mindig mindenki tökéletesen tudja a dolgát és tervszerűen működik az élete. *Hah, lószart! Ha így lenne, nem lenne ennyire pusztulatos hely ez a bolygó...*

– Hogy telt a napja? – kérdeztem a gondolataiba temetkező férfit, aki a hangomra úgy kapta fel a fejét, mintha mély kábulatból ébredt volna.

– Jól – vetette oda.

– Munka? Megy?

– Megvan.

Akaratlanul is felnevettem.

– Mi az? – nézett rám furcsán. Már a számon voltak az előbbi gondolataim, de aztán mégis inamba szállt a bátorságom.

– Mindig Black Labelt iszik? – mutattam a pohara mellett álló whiskey-s üvegre. Bólintott. – Tudja, mit? Tavaly karácsonyra kaptam az itteniektől egy Single Barrelt. Még haza sem vittem, gondoltam, jó helye lesz Bill irodájában. Ő hozzá sem ér, kocsmáros létére nem bírja az alkoholt. Meghívhatom?

– Ne bontsa ki miattam! – rázta meg a fejét, de azért csak kiült egy alig-alig mosoly a szájára, amit igazi előrelépésként könyveltem el. *Már két mosolyt is kaptam, micsoda megtiszteltetés!*

– Már bontva van... – hajoltam közelebb bizalmaskodva. – Néha, ha már nem bírják az idegeim, lehúzóok egy-két kortyot. Na, ne keresse magát, a vendégem rá!

– Jól van – bólintott lassan.

Kihoztam az üveget az irodából, majd teletöltöttem a poharát. Lassan a szájához emelte, kortyolt belőle, majd hosszan ízlelgette a méregerős italt.

– Na, milyen? – érdeklődtem.

– Nos... erős.

– Erős? – guvadt ki a szemem. – Egy Single Barrelről beszélünk, barátocskám! Ez a Tennessee whiskey-k csúcsa.

– Nem vagyok whiskey-szakértő – vallotta be. – Csak fogyasztó. Arra jó, amire kell.

– Na, figyeljen ide! – köszörültem meg a torkom, szándékosan elengedve a fülem mellett az utolsó mondata keserűségét. – Kezdjük az alapoknál! Azt tudja, mi a különbség a whiskey kétféle írásmódja között? Tudja, van a sima y-os, meg az ey-os...

– Ha jól tudom, az egyik skót, a másik pedig amerikai.

– Ügyes. Szóval anno, amikor a skótok elkezdték árasztani a maguk rossz minőségű trutyiját a piacon, amerikai őseink úgy döntöttek, hogy egy e betűvel különböztetik meg a saját termékeiket. Na, de most jön a lényeg: a whiskey-k whiskey-je: a Tennessee. Tudja, mi teszi ezt olyan különlegessé?

Nemet intett, és figyelt.

– Érlelés előtt átcsepegtetik egy ilyen vastag juharfa-faszén rétegen, ettől lesz meg benne ez a különleges íz. Aztán legalább négy évet áll a fahordókban. Az eredeti Black Label 40 fokos, a Single Barrel viszont 45–50 fokos is lehet. Eddig tud követni? Szóval... Leszűrlik, aztán a hordókat feldobják a többi tetejére, hogy a legmagasabb helyen érlelődhessenek. Ettől lesz olyan aromás, meg a színe is sötétebb.

– Maga aztán felkészült!

– Tizenöt év alatt a pult mögött ragad az emberre ez-az a koszon kívül – nevettem.

Elmélázott egy pillanatra, kortyolt a whiskey-ből, majd lenyalta a felső ajkán ragadt maradékot. A szája vékony volt, de szép ívű. Az állán egy alig látható forradás jelzett egy szerencsétlen találkozást valamilyen éles tárggyal, de eltűnt a serkenő borosta takarásában, mely ismét utat tört magának érdes, napbarnított bőrén.

– Köszönöm – zárta le a témát egyszerűen, aztán rágyújtott. Azt reméltem, a füstfátyol engem is elfed, és nem veszi észre, hogy őt vizslatom, de aztán a tekintetünk találkozott és hosszan egymásba kapcsolódott.

– Nincs kedve szerdán nálunk vacsorázni? – szaladt ki a számon. *A francba!*

– Miért? – kérdezte.

– Csak, gondoltam, végre normálisan is megismerkedhetnénk. Tudja, mint az emberek általában...

– Nem vagyok olyan, mint a többi ember – válaszolta elsötétülő arccal.

– Ez remek hír – mondtam zavartan. – Én sem.

– Nem akarok... – sóhajtott, majd folytatta. – Nem akarok felesleges kapcsolatokba bonyolódni.

Hát, ez konkrét volt, öregem! Hű, az anyját! Éreztem, hogy a sértettség egy pillanatra mellbe vág, és el is fordítottam a fejem, hogy ne lássa a fancsali képemet, de aztán felszívtam magam. *Mégis csak nálam lakik, a rohadt életbe! Nem fogom kerülgetni!*

– Tudja, ebben is egyetértünk – feleltem dacosan. – Kell az ördögnek egy felesleges kapcsolat. Eltölthetjük ezt a pár hónapot ilyen csapnivaló hangulatban is, nekem mindegy. De akár meg is próbálhatjuk egy kicsit kellemesebbé tenni... egy fokkal barátságosabbá.

Elgondolkodott a válaszon, aztán láttam, hogy visszavonulót fúj. Nem volt kedve vitába szállni egy egyszerű kis vacsorameghívás miatt.

– Jó – hagyta rám a dolgot végül. – Ha ennyire ragaszkodik hozzá.

Cseszd meg, seggfej! – morogtam magamban durcásan, de valahol legbelül egy részem mosolygott.

Későn értem haza, hullafáradtnak éreztem magam, mégsem tudtam elaludni. Az elmúlt években rosszul aludtam, állandó készenlétben állt az idegrendszerem. Egy kiadós pihenés sok mindent helyrebillenthetett volna, de hát, ez egyelőre még váratott magára. Feküdtem a franciaágyban és

bámultam a sötétséget, mint már oly sokszor. Egyedül voltam, de a múlt szellemei benépesítették a szobát, mellém telepedtek, szinte megfojtottak. Pusztító suttogásuktól leolvadt az arcomról a szinte már ráfagyott műmosoly, amivel nap mint nap kiléptem az utcára, köszöntöttem az embereket, biztonságot adtam a lányomnak és fogyasztásra bírtam a vendégeket. Minden rendben van – üzentem a külvilágnak, de most nem kellett megjátszanom magam senki előtt. Semmi sincs rendben, ez az igazság.

A szellemek körülöttem keringtek, nevettek, ordítottak, ártó gondolatokat fecskendeztek belém és sírtak. A vékony, elkeseredett zokogás kivált a többi hang közül, és egyre erőteljesebben ingerelte a dobhártyámat. Félelem markolt a gyomromba, próbáltam kizárni a fájdalmas morajt a tudatomból, de egyszer csak kipattantak a szemeim, mert rájöttem, hogy ez a hang valódi, és a szomszéd szobából szűrődik át: Sheila zokogott.

Magamra kaptam a köntösömet és rohantam, ahogy csak tudtam. Hiába telt el csaknem tizenöt év a születése óta, még mindig ősi erővel tombolt bennem a védelmező anyai ösztön. Ugyanúgy úzótt most is, mint amikor a gyerekágyhoz kellett sietnem, hogy megnyugtassam és megetessem. Halkan benyitottam az ajtón, és a sötétben hunyorogva kivettem takaró alá rejtőzött, összegömbölyödött alakját. A jöttömre még jobban összehúzta magát, és megpróbálta visszafojtani a sírást, mint aki szégyelli, hogy rajtakapták.

– Shay? – léptem közelebb. – Mi a baj?

– Se...sem...mi... – nyögte szaggatottan.

Leültem az ágya szélére, és óvatosan megsimogattam a paplan alól kikandikáló feje búbját.

– Kérlek, mondd el... – könyörögtem. – Bántott valaki? – A gondolattól is összezsugorodott a gyomrom, és ökölbe szorult a kezem.

– Nem... – lehelte. Egy percig pihegett, lenyelte a könnyeket, majd félig lehúzta az arcáról a paplant. A fénytelen szobában is láttam, ahogy feketének tetsző, világoskék szeme megállapodik az enyémben. – Ne haragudj, hogy felébresztettelek. Rosszat álmodtam.

– Nem aludtam... – sóhajtottam. – Megint azt álmodtad?

– Igen – vallotta be.

Szerettem volna üvölni, de nem tettem, pedig minden okom meg lett volna rá. Pontosan ismertem a rémálom eredetét és minden egyes részletét. Két és fél éve történt; sosem fogom elfelejteni azt a borzalmas éjszakát. Scott rettenetesen idegesen jött haza, nem is szólt hozzám, csak lefeküdt és a fal felé fordult. A kapcsolatunk már rég nem működött túl fényesen: tudtam, hogy nem él épp tisztességes életet, előfordult pár balhé, seftelések, amiről nem sokat tudtam, de nem is nagyon igyekezett beavatni. Sokszor elhatároztam, hogy véget vetek az egésznek, de halogattam a dolgot. Az az igazság, hogy jól jött a pénz, amit hazahozott, és voltak szép idők. Sheilával és velem rendesen bánt, már amennyire egy magafajta rendesen bánhat. Aztán aznap éjjel, nem sokkal később a zsaruk egyszerűen ránk törték az ajtót. Fegyvert fogtak ránk, kirángattak az ágyból, átforgatták az egész lakást. Sheila csak tizenkét éves volt, ártatlan kisgyerek, aki sokkot kapott a félelemtől. Akkor tudtam meg, hogy Scottot fegyveres rablással vádolják; kirámoltak egy ékszerboltot. Szép kis zsákmányt szedtek össze, de valaki felnyomta őket. A cuccot nem nálunk rejtette el, de mire a rendőrök a házunkhoz értek, a haverját már elkapták a szajré egy részével, és bevallott mindent. Innen már egyenes út vezetett a síttre, mi meg itt maradtunk ketten, és próbáltuk kiheverni a történeteket. Nehéz volt, iszonyatosan nehéz: elmondani egy gyereknek, mi történt, és megnyugtatni, hogy soha többé nem kell erre ébrednie...

Átöleltem és szorosan magamhoz vontam felhevült testét. Ő is belém kapaszkodott, kereste a megnyugvást a vállamon. Hiába nőtt fel közben, hiába próbált keménynek, tüskésnek és megközelíthetetlennek tűnni, még mindig kislány volt – az én kicsi babám.

– Anyu... – szuszogta a fülembe.

– Igen, kicsim?

– Nem akartalak cikibe hozni nagypapáék előtt.

– Ó – legyintettem. – Nem számít.

– De... – erőt gyűjtött. – Gladys néninek igaza van...

Egy kicsit eltoltam magamtól, hogy a szemébe nézhessek. Nem bizonyult egyszerű feladatnak.

– Hogy érted ezt? – kérdeztem félve, mire lesütötte a pilláit.

– Az emberek beszélnek, anyu...

– Ez már csak így megy.

– Igen, de... – mély levegőt vett. – Csúnya dolgokat mondanak... rólad. Azt mondják, bárkivel összeállsz, és... egymást váltják a pasik a házunkban, és...

– Ki mondta ezt? – Éreztem, hogy fojtogatják a torkomat a könnyek. Az egy dolog, ha az embert támadások érik a mindennapokban, de az egészen más, ha a saját gyermekétől hallja vissza a mocskolódást.

– Többen. A suliban is... Azt mondják, én is olyan vagyok, és... – Ismét sírva fakadt. – Neked fogalmad sincs, milyen érzés, hogy azt sem tudom, ki volt az apám... még a nevét sem ismerem! – zokogta. – És az a legdurvább, hogy szerintem te sem.

Erre nem voltam felkészülve. Valamiért abban bíztam, hogy sosem jön el ez a pillanat. Senki sem gondol bele, hogy a gyerekek egyszer csak felnőnek, öntudatukra ébrednek és kérdéseket tesznek fel olyan dolgokról, melyeket minden igyekezetünkkel szeretnénk a szőnyeg alá söpörni. Nem akartam válaszolni. Szentül megfogadtam, hogy sosem beszélek neki az apjáról; az égvilágon semmi értelme nem lett volna. Mi haszna elérhetetlen ábrándokat kergetni? Kapaszkodni valakibe, aki nem adhatja meg azt, amit várnánk tőle? Pedig Sheila apja valóságos volt, és élt... csak nagyon messze, és ahogy rágondoltam, összefonnyadt a szívem.

– Bocsáss meg, nem akartam... – pityeregte.

– Sajnálom – préseltem ki magamból.

– Miért nem lehet normális életünk? Nem akarok még egyszer átmenni ezen... Nem akarom, hogy ez az... ember itt legyen, és megint mindent elrontson.

– Jeff? – kérdeztem meglepve.

– Még a nevét sem akarom hallani. Gladys néni jól mondta: semmit sem tudunk róla... amit meg igen, az elég gáz...

Bebújtam az ágyba, és lehúztam magam mellé. Szűkösen fértünk csak el, de nem számított, mert a közelség mindennél fontosabb volt. Hozzám bújt, a vállamra hajtotta a fejét, és én éreztem, ahogy a könnyei lassan átáztatják a hálóingemet.

– Szeretlek – súgtam a fülébe.

– Én is szeretlek, anyu.

Így aludt el. Lassan megnyugodott, lecsendesedett a szuszogása, és elernyedett a karomban. Én pedig csak ostromoztam magam szüntelenül, míg már alig-alig tudtam elviselni a saját magam mérte csapásokat. Meghívtam vacsorára – futott át az agyamon. Mégis mi a jó fenének? Miért nem volt jó nekem úgy, ahogy ő akarta? Tartani a három lépés távolságot, míg le nem telik az ideje, és szépen tovább nem áll? Tényleg nem tudok róla semmit... Akárki lehet. Szörnyeteg is. Erőszakos vadállat. Szökött fegyenc. És ahogy ezeket a képeket pörgettem az agyamban, elhatározásra jutottam... mégpedig olyan elhatározásra, amivel átléptem a legkényesebb határt, és megszegtam a legfontosabb szabályt.

Másnap délelőtt felhúztam a relaxát és kilestem az udvarra. Egyedül voltam. Sheila suliban, a furgonnak pedig se híre, se hamva. Eljött az idő. A kételyeket kisöpörtem a tudatomból, és meggyőztem magam, hogy nem cselekedhetek másként. Átvágtam a pázsiton, egyenesen a kisházig. Óvatosan az ablakhoz osontam, majd megpróbáltam belesni a függöny mögött. Az égvilágon semmi érdekeset nem láttam, de a kíváncsiságom tovább hajtott. Képtelen voltam már megállj parancsolni magamnak.

A kezem a zsebembe siklott, és kitapintotta a kulcscsomót. *Oké, semmi gáz! Csak körülnézek* – nyugtattam a lelkiismeretemet. – *Csak egy gyors pillantás, semmi több.* Megzörrent a kezemben a kulcs, és az ujjaim szinte azonnal megtalálták azt, amelyik a bejárati ajtót nyitja. *Bárki megtenné, nem? A saját biztonságunk érdekében. Sheilaért...* – győzködtem magam egyre erősebben. – *Rejtegethet ott akármit. Fegyvert, hullát...* – Felnevettem a képtelen ötleten. A fantáziám eddig sem volt feltétlenül megbízható tanácsadó; mindig örültségekre ragadtatott.

Szinte fel sem eszméltem, a kulcs már a zárban volt és egy halk kattanással elfordult. Ott álltam a bérlőm privát szférájában, amit oly gondosan rejtegetett előlem. Tettem egy lépést befelé, majd megtorpantam. Először semmi különösét nem vettem észre, talán csak azt, hogy sokkal nagyobb a rend, mint amire számítottam. Csak a lassan szétmálló cigaretaillat és a mosogatótálcán álló, eltörölgetett whiskey-s pohár jelezte, hogy itt lakik.

A hálósobába lépve megvetett ágyat találtam. A nagy utazótáskája a földön hevert, benne összehajtogatva a ruhái. Nem pakolt ki, nem rendezkedett be; mintha csak néhány napos átutazást tervezett volna, és csak kényszerszállásként tekintene a házikóra. Az éjjeliszekrényen egy fekete bőrkötéses könyv hevert. Csak egy pillantást kellett vetnem a puritán betűtípussal, arannyal szedett címre az előlapon: „A Szent Biblia”. *A francba, oké* – csitítgattam magam, mert a bűntudat savas méregként kezdte átlýuggatni a bensőm. Megkönnyebbültem, de azért a szarkazmusom ki-kikandikált az elcsendesült hullámok mögül. *Rendet tart és Bibliát olvas* – soroltam a tényeket magamban. – *Nem lehet ámokfutó örült. Csökkent az esélye, hogy csak úgy belém állítja a nagykést. Na, de mit rejtegethet?*

Éreztem, hogy kell még lennie valaminek. Akartam, hogy találjak valamit... bármit. Bekukkantottam a párnái alá, felemeltem a paplant, majd belestem az ágy alá is. Kihúztam az éjjeliszekrény fiókjait. Az íróasztalhoz sétáltam, hogy körülnézhessek rajta, de csak néhány tollat meg papírt találtam. Az egyik fecnin kézírással egy név, egy város és egy telefonszám állt. Mellette: villanyszerelés. Egy megbízás adatai. A kézírása is rendezettnek látszott, szinte meglepően tisztának egy férfihoz képest. Kezdett eluralkodni rajtam a megszállottság. *Mi a francot rejtegetsz, Jeff Mills?* – tanakodtam, aztán a gardrób szekrényhez léptem, és szélesre tártam a szárnyait.

Hát ez meg mi? – léptem közelebb a torkomban dobogó szívvel. Egy nagy, lezárt, jelöletlen kartondobozt pillantottam meg. Megpróbáltam megemelni, de meghaladta az erőmet. *Ez lesz az!* Tanácstalanul fogdostam az érdes felületet, mígnem rájöttem, hogy az egyik oldalát ki tudnám bontani és akkor belenézhetnék. *Ez már túl sok... Ennyit arról, hogy csak körülnézek. De mi van, ha fegyverek vannak benne?* – tört elő újra a rögeszmés elképzelés. – *Persze, fegyverek egy kartondobozban...*

Miközben ezekkel az abszurd gondolatokkal szórakoztattam magam, a kezem automatikusan tette a dolgát, és a doboz kinyílt. Szinte be kellett másznom a gardróbba, hogy belepillanthassak. Nem láttam mást, csak lepelbe bugyolált újabb dobozokat... *Várjunk csak!* Az ujjaim összetéveszthetetlen felületet tapintottak az egyik lepel alá hatolva. Kiszabadítottam a tárgyat a többi közül, majd rámeredtem a kezemben tartott tárgyra. *Egy festmény? Mi a szösz...? Az övé lenne?* Automatikusan a szignót kerestem

rajta. *A festők mindig szignózzák a műveiket, nem?* És ott állt feketén-fehéren... pontosabban fehérén a kékes-fekete háttéren: J. Mills.

Nem tudtam megállapítani, mit is látok pontosan. A művészet sosem tudott mélyen a bőröm alá hatolni. Ez pedig olyan... izé... elvont kép volt ívekkel, alakzatokkal, színekkel. Olyasmi, amire minden földhözragadt ember azt mondaná: ez csak egy óvodás gyerek firkálmánya, bárki meg tudná festeni, és nem értik, ki az a barom, aki százezreket fizet egy ilyenért.

Most már könnyebben hozzáfértem a többihez is. Nem volt sok, talán csak tíz darab. Félig kihúztam őket a kartonból, végigfuttattam rajtuk a szemem, majd visszatoltam őket. Az utolsó, amit megkaparintottam, azonban megtorpanásra késztetett. Ez nem olyan volt, mint a többi: egy nőt ábrázolt, aki valahova a távolba nézett, míg hatalmas, ezüst- és aranszálakkal befont sötét hajkoronája örvényként tekergett az arca körül. Gyönyörűnek láttam, és egy kissé bele is sajdukt a szívem a szépségébe. *Még hogy fegyverek, te hülye!* Arra számítottam, hogy valami ijesztőt, valami mocskosat találok, ha bepillantok Jeff titkaiba. Hát, a Szent Biblia és ezek a festmények egészen másról meséltek, mint amire számítottam, mégis tanácstalanabbnak éreztem magam, mintha tíz kiló heroinra, vagy egy géppuskára és mellette egy rejtjelezett utasításra bukkantam volna, hogy „Öld meg az amerikai elnököt!”.

– Mi a fenét művel? – zökkentett ki az ingerült férfihang az okoskodásomból. Odakaptam a fejem, és Jeff eltorzult ábrázatát pillantottam meg az ajtóban. *A francba, azt hittem, csak este jön vissza!* Ott ültem a szobája padlóján, a gardrób tárva-nyitva, a kartondoboz szétszedve, a festményei körülöttem a parkettán... ember legyen a talpán, aki ki tud magyarázni egy ilyen kínos helyzetet. Meg sem próbálkoztam vele. Az arcom lángba borult, és utolsó kétségbeesésemben megpróbáltam visszatuszkolni a képeket a dobozba.

– Menjen innen! – dörrent rám, félbeszakítva a mozdulatomat. Kitépte a kezemből az arcképet, és dühösen az ágyra dobta. – Azt mondtam, tűnjön el innen! – A hangja iszonyú önuralomról árulkodott. Éreztem, hogy legszívesebben pofon váгна és üvöltene. Az arcizmai megfeszültek; a száját úgy préselte össze, hogy az ajkai elfehéredtek. Nem mondtam semmit, csak kioldalogtam a kisházból. Ezt rendesen elszúrtam.

Nem számítottam sok jóra ezután. Jeff bevágta a szerszámaikat a furgonjába, majd elviharzott és napokig haza sem jött. Szörnyen bántott a dolog. El sem tudtam képzelni, én mit tennék, ha én kapnék rajta valakit, amint a személyes holmijaim között kotorászik. Óriási patáliát csapnék, az biztos. Szerettem volna elmondani neki, mennyire sajnálom, de amikor pár nap elteltével ismét megjelent a ház előtt, csak ostoba hebegésre futotta tőlem. Megállt, amikor megszólítottam, de az arca rideg és elutasító maradt.

– Így képzelte a barátságos ismerkedést? – vetette oda keményen, majd meg sem várva a válaszom, otthagyt. A Bill'sbe sem jött el, pedig reméltem, hogy képes leszek összeszedni magam annyira, hogy bocsánatot kérjek tőle. Alapjaiban zúztam porrá azt a harmatgyenge bizalmat is kettőnk között, ami nagy nehezen kialakult. A vacsoráról persze szó sem lehetett. Letettem róla, de talán jobb is így. Nem is értem, hogy fordulhatott meg egyáltalán a fejemben, a történetek után pedig végképp reménytelennek tűnt, hogy valaha is szóba áll velem.

Mégsem akartam, hogy így érjen véget a dolog, ilyen méltatlanul. Azt tettem, amihez a legjobban értettem, és amit a legtöbb nő tenne, ha ki akarna engesztelni egy haragos férfit: süteményt sütöttem. A még forró, illatozó tálát az ajtaja elé helyeztem, mielőtt dolgozni indultam. Egy kis levélkét is mellékeltem hozzá: *„Jeff! Kérem, bocsásson meg! Bizalmatlan voltam, sok nehézségen mentem keresztül az elmúlt időben. Bevallom, egy kicsit tartottam magától, de most már látom, hogy semmi okom nem volt rá. Nagyon*

sajnálom, amit tettem. Lynn.” Elolvastam az üzenetet; nevetségesnek hatott. Kis híján összetéptem, de aztán mégis úgy döntöttem, hogy ott hagyom a sütemény mellett.

Már nem számoltam az órákat. Gyorsított felvételnként pörgött le a munkaidőm, de azon kaptam magam, hogy olykor-olykor megakad a szemem a bejárati ajtón. Vártam, hátha megjelenik, de persze nem jött. Azt sem tudtam biztosan, hogy a városban van-e, mostanában sokat járt a környező településekre és távolabbra is; ilyenkor ott is töltötte az éjszakákat. *És ha nem jön, akkor mi van?* – ébredt fel bennem a dac. – *Egy gonddal kevesebb.* De önmagamnak képtelen vagyok hazudni: pontosan tisztában voltam vele, hogy nagyon is érdekel, hol van, megkapta-e az engesztelő ajándékomat és mi lesz rá a válasza.

A pult másik végében röhögés harsant. Rusty egy igazi címeres idióta, akit úgy ismertünk a városban, mint a rossz pénzt. Az a fajta ember, aki mindenbe belekotnyeleskedik, és mindig mindent ő tud a legjobban. Szóval, ha szüksége van valakinek kéretlen tanácsra és némi útbaigazításra, hol cseszte el az életét, Rustyra bátran számíthat. Most is nagy hangon magyarázott valamit Billnek, aki a pultra támaszkodott és méretes hasa csak úgy rengett a nevetéstől. Elfordultam, mert nem érdekelt különösebben kettejük vigalma, és különben is, ha Bill jókedvre derült, az számomra nem kecsegtetett semmi jóval. Most azonban magához intett, sürgető ujjmozdulattal jelezve, hogy fejezzem be, amit épp csinállok, és siessek, hogy meghallgathassam a nagy sztorit.

– Ezt kapd ki, kisanyám – vonyított, majd rácsapott Rusty hatalmasra duzzadt bicepszére. – Meséld el neki is, mi volt, öcsém!

Rusty heherészett egy sort, majd elnyomta félig szívott cigijét.

– Hallom, nálad lakik az a vörös ürge – emelte fel a szemöldökét, nekem pedig azonnal megugrott a gyomrom.

– Miért?

– Babám, olyat mondok, hogy becsinálsz! Na, kagylózzál ide! Van ez a haverom Holladayben. A múltkor kellett neki valaki, aki megcsinál ezt-azt a ház körül, hát beajánlottam neki ezt a Millst, mert jó srácnak tűnt. Az én garázsajtómat is rendesen kipofozta, és jobb, mint új korában. Szóval átment oda a srác és megcsinálta a melót. Aztán este a haverom, Grant, gondolta, benéz egy kicsit a Teazersbe. Jó kis hely, tök pucér csajok vonaglanak a bárpulton, és ha van egy kis lóvéd, elviheted őket egy körre. Hát, látja Grant, hogy Mills is ott vedel, és kiszúrta magának Suzyt, a kis szöszi ringyót, aki Grantnek valami távoli rokona, vagy mi. Suzy bedobta magát, csinálta egy kicsit a fesztivált az ipsének, aztán hátravonultak a szobákhoz... Másnap meséli Suzy Grantnek, hogy ilyen beteg éjszakája még életében nem volt. – Bill és Rusty vihogtak, nekem azonban az arcomra fagyott még az a halovány mosoly is, amit képes voltam magamra erőltetni. Szerettem volna eltűnni onnan, de ezt az üresfejű izomkolosszust nem abból a fából faragták, hogy félbehagyjon egy ilyen remek pletykát.

– Mongyad má’, haver, mit csináltak, hát mingyár’ elpusztulok a röhögéstől – biztatta Bill.

– Oké-oké... – hajolt közelebb Rusty. – Szóval Suzy aszongya, hogy bementek a szobába, ő már izzította volna a szokásos műsort, mire Mills megkérdezi tőle, hogy mennyiér’ vállalná be az egész éjszakát. A kiscsajnak kikerekednek a szemei: ők maximum egy órát vállálnak, de legtöbbször öt-tíz perc alatt lezavarják a boltot. Hát, aszongya, ilyet még nem csinált, de megkérdezi a főnököt. Az is csak néz, mint borjú a réten, de rábólint, hogy oké, csak előre perkáljon a főszer. – Rusty cigire gyújtott, és pöfékelt néhányat a dohányfüstbe borult plafon felé, gondolom, a hatásszünet miatt. – Mills egyből letejtelt két kilót, Suzy meg gondolta, ezért má’ odateszi magát kicsit, szóval előhúzott néhány extrát a tarsolyból, de az ipsét ez egyáltalán nem érdekelte. Hanyatt vágódott, nézte egy darabig, ahogy a csaj teszi-veszi magát, aztán odaintette, és...

– Figyelj, most jön a legjobb rész! – vágott közbe Bill. Legszívesebben szétörtem volna egy üveget a zsíros fején.

– Szóval, aszongya, hogy csak feküdjön ott, és ölelje át! – ordította nevetve Rusty.

– És? – néztem rá értetlenül.

– És? Érted, amit mondok, babám? Csak feküdtek ott, mint valami öreg házaspár és a csávó egy ujjal nem nyúlt hozzá Suzy hamvas kis testéhez. Csak átölelte, és bevágta a szunyát.

Úgy röhögtek és verték a pultot, hogy zengett tőlük az egész kocsmá. Bill a könnyeit törölgette, Rusty meg félrenyelte a rumot és köhögőrohamot kapott. Nem osztottam a vigasságban, sőt egyre nyomasztóbb érzés telepedett rám. A festményeire gondoltam, a feneketlen mély tekintetére, a megközelíthetetlen ségére, és hirtelen szinte anyai sajnálat ébredt bennem iránta.

– Szegény kiscsaj azt se tudta, hány óra, aszongya, illet ő még nem pipált... – kapott új erőre az izomagyú barom, miután kiköhögte a félrenyelte kortyot. – Valamikor hajnalban aztán Mills magához tért, oszt’ otthagya őt a fészkes fenébe’. Suzy azóta is próbálja összerakni, mi a jó büdös franc történt abban a szobában.

– Mondtam én neked, hogy az ipse nem százaz – fordult felém Bill.

– Az hétszentség – kontrázott rá Rusty. – Nem tudom, mivel itatod itt, apám, de dobd ki azt a mérget! Nehogy má’ egyszer véletlenül én is az asszonyt menjek megdugni, a kurváknak meg fizessek, hogy horkoljanak mellettem!

Nyerítettek, mint két kretén.

– Vigyázz, Lynn! Egyszer még arra ébredsz, hogy bekéredzkedik melléd az éjszaka, hogy rosszat álmodott.

– Majd felsír hajnalban, hogy maga alá rondított! – ugratták egymást és engem. – Pelenkát is cserélhetsz alatta.

– Beteg világ ez, cimborám.

– Sok a holdkóros szerencsétlen. Na, jöhet még egy forduló, öcsém?

Végre otthagyhattam őket, mikor a következő pohár rummal együtt új lemezt tettek fel. Nem tudtam, mit kezdhetnék a hallottakkal, ezért úgy döntöttem, kisöpröm a fejemből. Egyáltalán nem akartam belegondolni, elképzelni, értelmet találni benne. Lenyomtam a műszakomat, aztán hazavezettem. A tekintetem automatikusan a kisház küszöbére siklott, ahol a süteményes tálat hagytam. Már nem volt ott.

Halk koppanásokra lettem figyelmes a bejárati ajtó felől. Megállt a kezemben a szombat reggeli kávé, és ösztönösen lesimítottam magamon a ruhát. Sheila a szobájába bújt, hallgatta a kedvenc együttese unalomig ismételt számait, és szinte láttam magam előtt, ahogy hanyatt fekszik az ágyán, vékony lábait a falnak támasztja, a poszterről vigyorgó, félmeztelen rock sztár mellkasára.

Nem számítottam vendégre, rá pedig végképp nem. Napok teltek el ismét. Azt hittem, most már végleg így marad: halovány árnyként suhan majd a kertben, és mire utolérhetném valahol az öreg Ford Aerostar és a viskó között, elenyészik a semmiben, mintha sosem létezett volna. Bizonytalanul nyitottam ki előtte az ajtót, és leszegett fejjel bámultam a cipőjét.

– Jó reggelt – hallottam a hangját, aztán a látóteremben megjelent a kiürített és elmosogatott süteményes tál. – Csak szerettem volna visszaadni ezt...

Most először mertem ránézni. Frissen borotválkozott és arcszesztől illatozott. A szeméből eltűnt az ellenséges fény.

– Köszönöm – tette még hozzá. – Finom volt.

– Bejön? – kérdeztem. – Most főtt le a kávé.

Némi habozás után bólintott, és belépett. Fogalmam sem volt, mit mondjak neki; túl sok minden kavargott a fejemben, és még mindig szégyelltem magam. A konyhába vezettem, hellyel kínáltam, ő pedig leült az egyik székre. Igyekeztem elfoglalni magam a kávéval, hogy húzzam az időt, pedig én is szerettem volna már túlesni a nehezén. Megálltam a konyhapultnál, háttal neki, és felsóhajtottam.

– Jeff...

– Elolvastam a levelet – szakított félbe.

Felé fordultam és ránéztem. Úgy tűnt, nemcsak én gondolkoztam és vívódtam az elmúlt napokban, hanem az ő fejében is született valamiféle elhatározás.

– Igaza van, a lehető legrosszabb módon mutatkoztam be – mondta legnagyobb döbbenetemre. – Érthető, hogy bizalmatlan volt.

– Én...

– Várjon! – tartotta fel az ujját, hogy megállítson. – Hadd fejezzem be! – Mély levegőt vett. – Nem akarok macska-egér játékot játszani. Maga beengedett az otthonába, úgy helyes, hogy én is nyújtok cserébe valamit.

Letettem elé a gőzölgő csészét, ő pedig rákulcsolta ujjait a forró kerámiára, várva, hogy fogyasztható hőmérsékletűre hűljön. Leültem vele szemben és figyeltem. Egy percig hallgatott, összeszedte a gondolatait, majd ismét rám emelte kék tekintetét.

– Kezdjük tiszta lappal! – javasolta.

– Oké... – egyeztem bele.

– Baltimore-ból származom, ott nőttem fel. Festőművésznek készültem, a Marylandi Egyetemen tanultam. Aztán az élet máshogy alakult... Szakítottam a pályával, és utazgatni kezdtem szerte az Államokban. Rájöttem, hogy az ügyes kezű férfiakat mindenhol szívesen fogadják, így hát kitanultam néhány mesterséget és dolgozni kezdtem. A vándorló életmód épp megfelelt számomra, és mostanra megszoktam. Nem maradok sokat sehol. Így kerültem ide is, és innen is továbbállok hamarosan. Azt hiszem, ennyit érdemes tudni rólam és ezzel tartoztam magának...

Megilletődve hallgattam.

– Keveset érintkezem az emberekkel, többnyire csak a munka kapcsán – folytatta. – Elfelejtettem, hogy vannak bizonyos szabályok... hogy ha bekerülök egy közösségbe, nem árt, ha némi bizalmat ébresztek magam iránt... Higgye el, nincsenek hátsó szándékaim, nem akarok semmit, pláne nem felforgatni az életét. Remélem, ez elég, és... nem fog megismétlődni a múltkori dolog.

– Nem, dehogy – vágtam rá gyorsan, aztán csak néztem, ahogy a szájához emeli a csészét, és belekortyol a forró italba. A mozdulatai kifinomultak voltak, és az ujjai ismét elvonzották a tekintetemet. Elképzeltem, amint egy ecsetet tart köztük, amit lágyan a vászonhoz érint. Aztán elképzeltem még mást is, amit egyáltalán nem lett volna szabad.

– De azért fest még, ugye? – szaladt ki a számon esetlenül.

– Néha... igen. Azt hiszem, ezt sosem fogom teljesen magam mögött hagyni.

– Azok a képek... nagyon jók. Már amennyire én meg tudom ítélni. Nem sokat értek az ilyesmihez, de érdekesnek tűnnek... – *Jézusom, Lynn, fogd már be!*

– Egykor jók voltak – merengett el, aztán elhessegette magától a gondolatot.

– És nincs családja? – faggattam tovább. Úgy éreztem magam, mintha végre kinyílt volna a cukorkás doboz, és most magamhoz vehetném a rég áhított finomságokat. Egyesével kell ugyan kicsomagolnom őket, de a várakozás az izgalmat is tovább fokozza.

– Nincs – rázta meg a fejét. – A szüleim már nem élnek.

Nem erre gondoltam ugyan, de abból, amit megosztott velem, egyértelműnek tűnt, hogy sehol nem várja feleség, gyerek, talán még hátrahagyott barátnő sem. Hirtelen a tudatomba férkőzött Rusty és Bill otromba röhögése és a furcsa történet, amit kénytelen voltam végighallgatni. *Nem, ennek a férfinak senkije sincs* – erősítettem meg magamban. – *Mi a fenéért tette volna azt Suzyval, ha nem azért, mert rohadatul magányos?* Eltereltem a figyelmem az oda nem illő képről.

– Soha nem áll meg? – kérdeztem. – Nem akar letelepedni valahol?

– Nem tudom – felelte. – Az élet kiszámíthatatlan.

Köhintett, jelezve, hogy részéről befejezettnek tekinti a beszélgetést. Lassan feltápászkodott, majd meglepetésemre a kezét nyújtotta felém.

– Akkor kvittek vagyunk?

Elfogadtam a jobbját, és megráztam.

– Kvittek.

A furcsa gesztustól megmagyarázhatatlan érzések ébredtek bennem, de mind közül a megkönnyebbülés tűnt a leginkább egyértelműnek. Fellélegeztem, hogy sikerült megbeszelnünk a ballépésemet, és talán meg is bocsátott. Elkísértem az ajtóig, majd egy pillanatra még megállítottam.

– A meghívásom továbbra is áll – mosolyogtam rá. – Vacsorára.

– Mikor? – vonta fel a szemöldökét.

– Holnap este?

– Jó – adta meg magát, aztán elsétált. A kelletténél tovább követtem a szememmel távolodó alakját, aztán feleszméltem, és bezártam utána az ajtót.

– Hogy mit csináltál? – kerekedett ki Sheila szeme.

– Meghívtam vacsorára – ismételtem meg az előbbi mondatomat.

– Minek? – kiáltotta magából kikelve, majd az asztalhoz csapta a konyharuhát. – Azt hittem, megbeszéltünk valamit. Nem akarom itt látni.

– Majd meglátod, hogy nem olyan szörnyű, mint amilyennek először tűnt.

– Egyáltalán nem érdekel. – Megállt, csípőre tette a kezét, majd bosszúsan végigmért. – Fel akarod szedni?

– Jézusom, dehogy! – döbbsentem meg a kérdésem.

– Kifestetted magad – jegyezte meg vádlón.

Eltörölgettem a tányért, ami a kezemben volt, majd befejeztem a terítést.

– Már az is baj?

– Én ezt nem akarom végignézni – fordult el, de mielőtt eltűnhetett volna a konyhából, elkaptam a karját, és visszahúztam.

– Kérlek, Shay! Mindjárt itt lesz. A kedvemért próbálj meg normálisan viselkedni vele!

Felhúzta az orrát; láttam, hogy valami újabb szaftos megjegyzésen töri a fejét, de aztán mégis úgy döntött, hogy ott marad. Leült a helyére, színpadiasan az asztal lapjára helyezte a karjait és előreszegte a fejét. Nem sokkal később megérkezett Jeff. Zavartan lépett be a konyhába; látszott rajta, hogy a társaság és a hirtelen ráirányuló figyelem feszélyezi.

– Jöjjön, üljön le! – kínáltam hellyel. Lassan leereszkedett a székre, és farkasszemet nézett a lányommal, aki úgy bámult rá, mintha valami förtelmes szörnyszülött volna. Természetesen meg se szólalt, úgy ült ott, mintha az egész fájdalmas kényszer volna számára. Az első percek rettentő kínosan teltek, minden egyes lélegzetvételt hallani lehetett a helyiségben. Igyekeztem mihamarabb felszolgálni a vacsorát.

Kitettem magamért: cajun csirkét sütöttem roston, mellé steak burgonyát és friss salátát tálaltam, desszertnek pedig juharszirupos almatortát készítettem. A fenséges illatok az egész házat átjárták.

– Remélem, éhes – próbáltam felolvasztani a jégbe fagyott hangulatot, mikor letettem Jeff elé a tányért.

– Az vagyok – biccentett halványan. Hagytam egy kis időt, azt hittem, asztali áldást mond, vagy valami... a Bibliából következtetve vallásos embernek gondoltam, ő azonban semmi jelét nem mutatta, hogy imádkozni készülne.

– Szóval... hol járt ma? – kérdeztem.

– Nem messze... Az Allens Creek út mellett van egy fogadó. Ott akadt némi karbantartási munka.

– Ó, igen! Ismerem a helyet.

– Ez nagyon finom – váltott témát, mikor lenyelte az első falatot. Valóban jól sikerült: a csirkehús valósággal elomlott a szánkban, és a pikáns fűszerek csiklandozták az ízlelőbimbóinkat. – Maga nagyon jól főz. – dicsért meg.

– Amikor nem égetem oda az ételt – húztam el a számat, mire ő is visszaemlékezett a kínos incidensre pár héttel ezelőttről. Gyorsan fogyott az étel, mert keveset beszéltünk, akkor is jelentéktelen témák merültek fel, klisék és közhelyek, melyek mögött semmiféle tartalom nincs. A hangulat csak nem akart oldódni. Előkerült a sütemény is, majd a kávé. A villák és a kiskanál fémes koccanása a kerámián fülsértő robajként hatott. Aztán már nem maradt semmi, sem a tányérok, sem a szánk. Feszülten ültünk egymással szemben, végül Sheila törte meg a csendet.

– Nem iszik? – kérdezte, de nem udvarias, sokkal inkább provokatív éllel csengett a hangja. Jeff ráemelte a tekintetét.

– Nem, köszönöm.

– Van itthon pia. A whiskey-t szereti, nem?

– Most nem kérek.

Az asztal alatt a cipőm orrával óvatosan hozzáértem Sheila lábfejéhez, jelezve, hogy fejezze be, de ő rám sem hederített. Most már értettem, miért egyezett bele olyan könnyen, hogy egy asztalhoz üljön a vendégünkkel: elhatározta, hogy utálatos lesz vele. Olyan utálatos, hogy Jeffnek soha többé eszébe se jusson a közelünkbe jönni.

– Pedig maga alkoholista – vetette oda kíméletlenül. Elborította arcomat a szégyen, de a férfinak a szeme se rebtent.

– Elképzelhető – válaszolta higgadtan. – Még nem fogalmaztam meg magamban.

– Sokat iszik?

– Relatív.

– És még büszke is rá, vagy mi?

– Shay – kérleltem.

– Hagyja csak! – intett Jeff. – Jobb lenne, ha tagadnám a nyilvánvalót?

Sheila erre nem tudott mit felelni, inkább máshol folytatta a vallatást.

– Hány éves? – záporoztak tovább a könyörtelen kérdések.

– Harmincnyolc.

– És nincs családja?

– Nincs.

– Mondjuk, ezen nem csodálkozom.

Volt az egészben valami furcsa felszabadultság. Ezek ketten mindenféle elvárás nélkül ültek egymással szemben, a leghalványabb kényszerét sem érezték a megfélemlítésnek. Míg én igyekeztem jó színben

feltűnni, Sheila és Jeff semmi szándékot nem mutatott erre, sőt, mintha Jeff valamiféle perverz élvezetét lelte volna ebben a játszmák nélküli őszinteségben. A lányom olyan kérdésekkel szembesítette, amiket senki sem mert volna ilyen nyíltan feltenni neki. Ő pedig szenvtelenül válaszolgatott, és ez szép lassan kifogta a szelet Sheila vitorlájából. Döbbsen figyeltem kettejük csatáját; mintha két bokszoló kerülgette volna egymást a ringben, oda-odacsapva, próbálgatva a másik erejét, keresve a határait. Nekem már nem osztottak lapot ebben a fordulóban.

– Anyu azt mondta, hogy maga festő – folytatta Sheila. – Olyan... művészféle.

– A művész egy udvarias gyűjtőfogalom azokra az emberekre, akiknek fogalmuk sincs, mihez kezdjenek az életükkel és az önmegvalósítás álcája mögé bújva a gyerekkori vágyálmaikat hajszoják.

– Hááát... – nyújtotta el a szót a lányom a maga flegma stílusában. – Azért lett melós, mert haszontalannak érezte, amit csinált?

– Talán... talán nem volt bennem több.

– Szóval gyáva volt.

Minden erő elpárolgott belőlem, amivel közbeavatkozhattam volna. De igazság szerint, most már nem is akartam. A lányom néhány perc leforgása alatt többet húzott ki különös lakónkból, mint én majd egy hónap alatt.

– Téged mi érdekel? – kérdezett vissza Jeff. – Mihez szeretnél kezdeni az életeddél?

– Színésznő leszek – jelentette ki határozottan Sheila.

– Ó.

– Most miért néz így? Tehetséges vagyok.

– Elhiszem.

– Tessék, figyeljen ide! Most például megpróbálom eljátszani, hogy kedvelem magát.

A következő pillanatban az arca megváltozott, és kedves mosoly költözött a szája szegletébe, én meg megint iszonyatos zavarba jöttem a nyilvánvaló udvariatlanság miatt. Jeffet azonban nem rendítette meg a játék, sőt nagyot szusszanva elmosolyodott.

– Majdnem bevettem – mondta szórakozottan.

– Magát egy kicsit sem érdekli, hogy kedvelik-e az emberek, vagy nem? – méregette Sheila.

– Nem – rázta meg a fejét a férfi. – Egy kicsit sem érdekel.

– Még sütit valaki? – pattantam fel hirtelen. Jeff követett a tekintetével, ahogy a sütőhöz sétáltam, ahol a már megkezdett tortát hagytam. Észrevette a papírokat a pulton. Mindig a konyhában tanultam, és idegességemben elfelejtettem elpakolni a jegyzeteimet. Éreztem, hogy a vaskos köteget vizsgálja, rajta a tömött sorokkal, melyeket rózsaszín és zöld szövegkiemelővel próbáltam egy kicsit átláthatóbbá tenni. Kíváncsi pillantásától elöntötte arcomat a pír, és ügyetlen mozdulatokkal megpróbáltam elrejteni a paksamétát. Amikor visszaértem az asztalhoz, éreztem magamon a kíváncsi tekintetét.

– Tanul valamit? – kérdezte.

– Igen... – hebegtem. – Régen egy kicsit szétszórt voltam, tudja... mindenem járt az eszem, csak az iskolán nem, és hát... szóval most... jó lenne letenni az érettségit.

– Ó, nem is tudtam – lepődött meg, majd gyorsan korrigált. – Nem tudtam, hogy ilyen nagy kihívás előtt áll.

– Általában nem hirdetem, milyen buta vagyok – vigyorogtam kényszeredetten.

– Ugyan már, anyu! Ez csak egy hülye papír – sóhajtott fel szemforgatva Sheila. – Ettől még senki sem lesz okos, nem?

– Valóban... – értett egyet Jeff. – Önmagában semmit sem árul el egy ember képességeiről.

– Hát... mindegy. Szeretnék egy kicsit továbblépni az életben.

– Mikor lesz?

– Július végére jelentkeztem be.

– És mivel foglalkozik éppen? – Meglepett, hogy ekkora érdeklődést tanúsít a téma iránt. Én már szívesebben ejtettem volna; kellemetlennek éreztem, ráadásul nyomasztott, hogy a közelgő dátum ellenére alig-alig tudok valamit.

– Történelemmel – feleltem visszafogottan. – Lincoln halálával. Cseppet sem szórakoztató tárgy, csak tények és évszámok, szóval mi lenne, ha...

– Lincoln – merengett el Jeff. – Tények és évszámok, igaz? Érdekes, mennyire hajlamosak vagyunk megfélemlkezni a mögöttük lévő emberről. Arról, aki ugyanúgy érzett és gondolkodott és hitt valamiben, mint mi... talán csak kicsivel jobban hitt. És a másik oldalon ott áll a gyilkosa, Booth. Neki is volt egy meggyőződése. Ő a rosszfiú? Nézőpont kérdése az egész... – Belém fagyott a szó, és Sheila is elnémult, ahogy hallgattuk. – A hiedelmek és meggyőződések ellentéte vezetett a tragédiához. Nem két ember csapott össze, hanem két eszmerendszer. Ez már csak így van, és így is lesz, amíg az utolsó két ember is eltűnik a föld színéről. Booth színész volt, méghozzá igen jó színész, ünnepezt sztár. Ha csak felületesen pillantunk rá az életére, nem értjük őt. Jóképű férfi volt, körberajongták a nők és befolyásos barátok vették körül. Miért is akarta volna mindezt feladni? Miért dobta volna el a hírességet a hírhedségért? Nos, azért, mert valami még ennél is fontosabb volt számára. Sőt, többre tartotta a békét az életnél. Jobban szerette az Uniót, mint bármi mást. – Elkomorodott, a tekintete zárkózottá és ködössé vált. Inkább máshol folytatta. – Érdekes belegondolni, hogy Lincoln mennyire rajongott a színházért, és többször is megnézte későbbi gyilkosát a színpadon. Egyszer találkozni is akart vele, de Booth visszautasította, pedig már érett benne az elhatározás. Ez a két ember ellenállhatatlanul vonzotta egymást, mint egy nagy égitest a kisebb, de halálos aszteroidát, ami a gravitációs terébe kerülve visszafordíthatatlan zuhanásba kezd és az összecsapódás elkerülhetetlen. Két évvel később következett be. Senki sem számított rá. Még talán maga Booth sem tudta, hogy ez az az este. A nézők azt hitték, a lövés és az azt követő mozgolódás is a színdarab része. Spirituális perspektívából nézve, igazuk is volt...

Nehéz lett a levegő. Végül Jeff megköszönte a torkát és finoman rácsapott az asztalra, jelezve, hogy végzett.

– Próbálja megérteni az embert – pillantott rám. – Sokkal egyszerűbb lesz, és nemcsak a vizsgán fog emlékezni rá, hanem soha többé nem felejt el.

Szerettem volna azt hinni, hogy engem akart lenyűgözni a tudásával, de sokkal inkább tűnt olyasfajta gondolatmenetnek, ami egyszerűen ott és akkor kikíváncozott belőle. Vajon volt benne valami mögöttes tartalom? Valami analógia a saját életével? Valami üzenet felém, hogy próbáljam őt megérteni, és ne csak a semmitmondó felszín alapján vonjak le szükségszerűen téves következtetéseket? Nem tudtam megállapítani és tényleg végtelenül ostobának éreztem magam.

– Hű... – szólalt meg Sheila. – Honnan tud ennyi mindent?

– Olvastam – válaszolta Jeff.

– Szóval maga valami okos ember? – jött a menetrendszerű gúny.

– Néha szoktam olvasni... ha éppen nem iszom.

És ezzel a bokszmanócska a végére ért. Sheila ott állt lefegyverzetten; Jeff a saját taktikáját fordította ellene, és átkozottul jól csinálta. Volt mit ellesnem tőle. El voltam ragadtatva.

– Azt hiszem, ideje mennem – szakította meg a férfi a hirtelen hallgatást. – Köszönöm a vacsorát, Lynn – állt fel, majd a lányom felé fordult. – Örültem, Sheila.

– Pá – lökte oda ő egykedvűen, de éreztem rajta, hogy a merev ellenállása repedezni kezdett. Ismét kettesben maradtunk. Én nekiálltam a mosogatásnak, ő pedig kievett még egy kis süteményt a formából.

– Mit gondolsz? – kérdeztem, egy kicsit tartva a választól. Rám nézett, az arcát morzsa és juharszirupos krém borította.

– Azt, hogy tetszik neked – felelte teli szájjal.

– Nem is – vörösödtem el, és ezzel akaratom ellenére végképp elárultam magam.

– Nekem nem tudsz hazudni, anyu – vigyorodott el. – Én viszont még mindig nem vagyok oda érte – tette hozzá. – Igaz, hogy nem olyan hígagyú, mint a többi, de... nem bízom benne.

Én ezt már meg sem hallottam. A forró víz kellemesen simogatta az illatos mosogatószertől felpuhult bőrömet, szinte teljesen kikapcsolt, ellazított. Olyan érzés költözött a gyomromba, amit már nagyon rég nem tapasztaltam. Jól ismert, szívesen látott vendégként kopogtatott bennem az izgalom. Végre megfogalmazódott, amit már a legelejétől fogva tudtam, csak sosem mertem elhinni, egyáltalán figyelmet szentelni a makacs kis gondolatnak: tetszik nekem. Basszus, nagyon tetszik...

Teltek a napok, a hetek. Jeff időnként felbukkant a verandán, hogy váltsunk néhány szót, és egyszer-kétszer vacsorára is sikerült ismét meghívnom. A kapcsolatunk érezhetően megváltozott, de sosem lépett át egy bizonyos határt, pedig én mindent elkövettem ennek érdekében. Évek óta először elmentem a fodráshoz, hogy egy kicsit felfrissítsem mind ez idáig elhanyagolt, fakószőke hajamat, és feltettem egy kis rúzszt is. A bennem lakozó nő harciasan döngette a falakat, oly sok idő után szeretett volna újra felszínre törni, teleszívni magát élettől zsongó, friss levegővel. Jeff azonban nem nyitott a közeledésem felé; csupán baráti gesztusokkal jutalmazott.

Felajánlotta, hogy rendbe tesz ezt-azt a ház körül: megjavította a külső világítást a veranda fölött, ami már évek óta nem működött, lefestette a korlátot, és lenyírta a füvet. Nem kért érte fizetséget, csak egy üveg vizet. Tűzforró nyár köszöntött ránk. Tikkadtan lógatták elnehezült leveleiket a kőrifák, remegő párát izzadt a föld. Figyeltem Jeff félmeztelen alakját a kertben, verejtéktől gyöngyöző, széles mellkasát, homlokára tapadó nedves haját, a fogai közé szorított, füstölgő cigit, és arra gondoltam, mennyire hiányzott innen egy Férfi – igen, nagybetűvel –, aki nemcsak elvesz, hanem ad is. Észrevett, odajött a hintaágyhoz és megkérdezte, hogy haladok a tanulással. A kezemben ott lapultak a jegyzetek, de már percek óta nem néztem bele; képtelen lettem volna értelmezni a sorokat. Időnként kikérdezett, kijavított, vagy hozzáfűzött néhány gondolatot a tudásomhoz. Amikor meglátta arcomon a döbbenetet és a saját butaságom miatti szégyenkezést, elmesélte, hogy régen, egyetemista korában fanatikusan habzsolta a tudást – rajongott a történelemért, a filozófiáért és a művészettörténetért. Lám, milyen történetek lapulnak egy-egy zord külső mögött! A kocsmában már megtanultam, hogy sose ítéljek elsőre, de az összes titok közül, mely a szemem láttára bomlott ki, Jeffé volt a legkülönösebb.

Sheila és Chico jöttek ki a házból kézen fogva. Az utcán már ott parkolt a quad, a fiú kedvenc játékszere. A fiatalok szerettek kijárni az erdőbe és hódolni az adrenalinnak. Mindig aggódva engedtem el a lányomat, de Chico ügyes volt és felelősségteljes.

– Majd jövőnk – intett Sheila.

– Viszlát, Miss Walker, viszlát, Mr. Mills – köszönt a srác is, majd izgatott mosollyal az arcukon felpattantak a hatalmas járgányra és elsüvítettek. Bár Sheila nem vallotta be sosem, de éreztem, hogy kezdi megkedvelni Jeffet. Lassan elmaradoztak a „seggfej”, „patkány”, „pöcs” kifejezések a szótárából, mikor róla beszélt. Egyszer még azon is rajtakaptam őket, hogy a színházról diskurálnak. Jeff mesélt, a

lányom pedig – tőle roppant szokatlan módon – figyelt és hallgatott. Már-már kezdtem magam abba az ábrándba ringatni, hogy idilli időszak köszönt ránk. De hát rég megtapasztaltam már, hogy az idill mulandó, röpke álom csupán, amiből nagyon kijózanító az ébredés.

– Mi van, anyukám? De kinyaltad magad! – éreztem meg Bill kezét a derekamon, ahogy nehézkes mozgással elhaladt mögöttem. Egészen közel hajolt hozzám, hogy beleszagoljon a hajamba, és a közelségétől kirázott a hideg. Mostanában igyekeztem kerülni a társaságát, amennyire csak lehetett. Már célozgatott rá, hogy meglátogathatnám az irodában; összedörzsölte az ujjait, jelezve, hogy van egy-két felesleges százasa, amit kikedveskedhetnék belőle. Elutasítottam. Jeff beköltözése rövid időre elviselhetővé tette az anyagi nehézségeimet, de nem csak emiatt fordítottam hátat ennek az undorító kényszernek. Még csak gondolni sem tudtam rá, hogy Billt a közelembbe engedjem. Szerettem volna, ha ez a szégyenteljes fejezet végérvényesen lezárul az életemben.

Elfordítottam az arcom, aztán visszamentem Jeffhez, aki a szokott helyén ücsörgött. Bill követett a tekintetével, és még sokáig nem vette le rólam, ahogy megálltam Jeff előtt, és folytattuk a korábban megkezdett párbeszédünket. Baljós érzések ébredtek bennem, de nem akartam tudomást venni róluk.

A pult feletti kijelzőn épp baseballmeccset közvetítettek. A Memphis Redbirds játszott az Iowa Cubs ellen, és nem akadt olyan elvetemült a kocsmában, aki ne a tennesseei csapatnak szurkolt volna. A vendégek félretolták az asztalokat és úgy rendezték a székeket, hogy mindenki szemmel követhesse a meccset. Hangos kurjantásokkal biztatták a csapatot, és hatalmas söröskorsók emelkedtek az égnek minden egyes pontnál. A pult másik végében Bill végre megtalálta a saját társaságát Rusty személyében. Időnként felénk pillantottak és röhögtek – pontosan tudtam, hogy min.

– Ki játszik? – kérdezte Jeff.

– A Redbirds a Cubs ellen. Nem is tudja?

– Nem szeretem a baseballt – vont vállat.

– Jobb, ha ezt itt nem hangoztatja – nevettem. Szerettem volna otthon lenni, a verandán, ahol csak a tücsökciripelés és a késő esti szellő zörgette levelek susogása festi meg a beszélgetésünk hangulatát. Jó lett volna még többet tudni róla. Szomjaztam minden egyes mondatára, de még mindig nagyon zárkózott volt, nem szívesen beszélt saját magáról és az életéről.

– Hé, csipkerózsika! Ha nem nézed a meccset, menj haza aludni! – furakodott közénk Rusty otromba hangja, meg a nyomában felharsanó röhögés. Jeff arcizma megfeszült egy pillanatra, de úgy tett, mint aki meg sem hallotta a neki címzett mondatot. Én azonban tudtam, hogy a két disznó ennyivel nem elégszik meg. Rusty közelebb merészkedett, és leült a Jeff melletti bárszékre.

– Ha akarod, szerzek hozzá neked társaságot – vigyorgott. Látszott rajta, hogy nem az első italát fogyasztotta el, a szemei már keresztbeálltak. Jeff ujjai között ideges táncba kezdett a kristálypohár, de még mindig nem szólt semmit. – Hallgass ide, haver! Tudok egy csajt...

– Nem csaj kell ennek, hanem kispárna – szúrta oda Bill a távolból. Láttam, hogy most esett le Jeffnek, miről is van szó. Kínjában olyan erővel préselte össze a száját, hogy az állkapcsa éles pengéként ugrott előre.

– Mit iszol, Russ? – kérdeztem, csak hogy eltereljem a vadbarom figyelmét, de mintha ott sem lettem volna.

– Menj a dolgodra! – vakkantotta oda Bill. Elfordultam, hogy összeszedjem a kiürült söröskorsókat. Bárcsak tehettem volna valamit, de a közbeavatkozásom csak olaj lett volna a tűzre. Talán jobb is, ha köddé válok és elhitetem, hogy semmit sem vettem észre az egészből.

– Na, mi van, faszikám, megsüketültél? – erőlködött tovább Rusty, és meglengette a kezét Jeff arca előtt, hogy lássa, figyel-e.

– Mit akarsz? – mordult fel ő.

– Lenne egy melóm a számodra. – Kipillantott Billre, aki egy jókedvű bólintással jelezte, hogy beviheti a gyomrost. Nem is késlekedett. – Te, hallod? Figyeljé' má' ide! Elugranék egy kicsit csajozni az este. Mennyé' má' haza a feleségemhez, oszt' ölelgesd meg egy kicsit!

Bill felröhögött, ezzel egy időben pedig Rusty elkövette a lehető legnagyobb hibát: Jeff karjára tette vaskos, aranygyűrűkkel díszített kezét. Csak egy másodperc műve volt, ahogy Jeff elkapta és kicsavarta a csuklóját, majd a pulthoz nyomta a nála látszólag kétszer izmosabb és erősebb férfit. Most már én sem tudtam elfordítani a fejem; elhűlve néztem az eldurvult jelenetet. De nemcsak én, a baseball-lázban égő vendégserег is elnémult egy pillanatra.

– Ne merj még egyszer hozzám érni – sziszegte Jeff a hústorony fülébe. – Megértetted?

– Hé! – pattant oda Bill, már amennyire a méretei engedték. – Az én kocsmámban nincs balhé, vili? Te itt nem fogsz nekem rambózni, kispajtás!

– Beteg állatja... – nyögte Rusty, miközben kiszabadította magát a férfi vasmarkából. – Ez a kretén majdnem kitörte a karom!

– Na, kérj szépen bocsánatot Rustytól, oszt' húzzál haza pihengetni! – hajolt előre fenyegetően Bill. Jeff márványszoborszerű arca azonban meg se rezzent, csak a szeme villogott dühösen, ahogy a két idiótára nézett. Aztán lassan az ingzsebébe nyúlt, és kidobta a pultra a pénzt.

– Jeff...! – szóltam utána, mikor megindult a kijárat felé, de nem fordult vissza. Talán nem akart a szemembe nézni, talán szégyellte magát amiatt, ami történt. Lenyeltem az indulataimat, és kimentem az asztalokhoz, hogy kiürítsem a hamutálakat, és letörölgessem az ételmaradékot az abroszról. Mikor visszaértem, Bill elkapta a karomat és magához rántott. Éreztem a leheletét az arcomon, ami undorító, bűzös páráként terült szét körülöttem.

– Nem látom szívesen ezt a köcsögöt. Érted, amit mondok, kicsikém?

– Engedj el, Bill! – kértem higgadtan, mire lazított a szorításán.

– Mondd meg neki, hogy keressen magának másik helyet! Mi itten nem szeretjük a ferdehajlamúakat.

Nem tudom megmondani, miben reménykedtem. Vártam valami eget rengető csodára, ami elsöpör mindent a föld színéről, és elhoz helyette valami egészen mást. Szerettem volna rohanni, csak futni, míg a lábam vérezni nem kezd és össze nem rogy alattam, engedni, hogy darabokra szaggasson a szél, letépve rólam minden szennyet, minden mocskot, ami nehéz, megszáradt sárréteggént ülepedett a bőrömrre.

Az ablakból megpillantottam Jeffet, amint felfelé igyekszik a verandán. Kora délelőtt volt, ketten voltunk csak otthon. Megvártam, míg bekopog, és csak azután nyitottam ajtót. A Rustyval történt incidens óta csupán futólag láttam, szót nem váltottunk egymással.

– Helló – köszönt.

– Helló – viszonztam.

– Lynn, lenne egy furcsa kérésem – vonta fel a szemöldökét. – Kölcsönkérhetném a kisasztalt innen a verandáról?

Hát, mindenre számítottam, de erre nem.

– Miért? – méregettem érdeklődve.

– Szükségem lenne rá... munkaeszközként.

– Felőlem – legyintettem, mire azon nyomban le is hajolt az asztalért és a keze közé kapta. A tekintetem már megint erős, inas karjára vándorolt, és a pólója nyakán kilátszó, aranyszínű mellszőrére. A pokolba is, egyre nehezebben türtőztettem magam. Leviharzott a lépcsőn az asztallal, és egészen a kisház bejáratáig cipelte. Ott lerakta, majd eltűnt a viskóban.

– Mit csinál? – léptem közelebb kíváncsian.

Mikor újra megjelent, egy nagyalakú festővászon feszült a hóna alatt, kezében pedig egy festékes tubusokkal és ecsetekkel teli kis nejlonzacskó lógott. A vásznat az asztalra helyezte, amely az egész lapját beterítette.

– Már rég nem használok állványt – magyarázta. – Jobban szeretek vízszintes felületen dolgozni.

– Festeni fog? – tettem fel a létező leghülyébb kérdést, mire rám sandított és kivillantotta nagy, szabályos fogait.

– Maga szerint?

– Én... – tettem egy újabb lépést felé. – Még soha nem láttam ilyet. Nézhetem?

– Nem szeretem, ha néznek – rázta meg a fejét, majd csalódott arcomat látva felsóhajtott. – Menjen a hátam mögé és tegyen úgy, mintha itt sem lenne!

– Meg sem mukkanok – húztam be egy képzeletbeli cipzárt a számon, majd nekitámaszkodtam a ház falának. Innen is tökéletesen láttam minden egyes mozdulatát. Kibontott egy Jack Daniel's-t, ivott belőle, majd az asztal lábához helyezte az üveget és rágyújtott. Füstölgő cigivel a szájában dolgozott. Először piros, sárga és aranyszínű festéket nyomott tubusból a vászonra, majd egy nagy szobafestő ecsettel szétmázolta. A kép közepe világosan fénylett, míg a széleire kerültek a vörös árnyalatok. Ezután mélyebb vöröset és feketét vett elő, hogy a széleket egészen elsötétítse. Úgy mozgott a vászon körül, mintha táncolna. Minden mozdulata kifinomultnak, szinte légiesnek hatott. Az egyre forróbban izzó délelőtti napsütés lángoló vörössé varázsolta a haját – égi jelenésnek tűnt, mégis annyira emberi volt. Színes, szagos, kézzel fogható hús és éteri lény egyszerre. A dohányfüst különös glóriát vont köré; összesűrűsödött, majd felkavarodott, ahogy a karja egy erőteljes ecsetvonásnál meglódult.

Alig hittem el, hogy tanúja lehetek ennek a pillanatnak; mind ez idáig ez csak álom volt, elérhetetlen vágy. De most ott állhattam mögötte, és figyelhettem, amint átszellemülten, szinte megszállottan fest. A fekete színt meghagyta, de most más eszközt vett elő. Olyan volt, mint egy icipici lapát. Ezzel tologatta a sűrű festéket a vásznon, kidomborodó barázdákat, vonalakat és görbéket hagyva maga után. A feketébe később más, szokatlan színeket is vegyített: egészen világos kéket és élénkzöldet. Félredobta a furcsa eszközt, majd egy kisebb ecsetre váltott, amivel sugarakat és köríveket rajzolt. Aztán megpihent, hagyta egy kicsit száradni a festményt. Meghúzta a whiskey-s üveget és rágyújtott egy újabb cigire.

– Mi ez? – mutattam a lapátszerű eszközre.

– Festőkésnek hívják – felelte. – Érdekes mintázatok létrehozásához használom.

– Mit ábrázol ez a kép? – meresztettem a szemem. Elképzelésem sem volt, mit látok, de Jeff sem segített elosztatni a ködöt a fejemben.

– Még nem tudom – mondta. – Sosem tudom előre.

– Akkor mégis mi vezeti?

– Az intuícióm. Hagyom, hadd jöjjön, aminek jönnie kell – magyarázta. – Nem állok ellen semminek, nem vetek el egyetlen ötletet sem.

– Szóval a végén derül ki, mit festett?

– Igen – bólintott. – Ezért szerettem bele ebbe az irányzatba. Az absztraktnál jobban semmi sem képes kifejezni a kifejezhetetlent.

Most legnagyobb meglepetésemre egy szigetelőszalag-tekerceszt halászott ki a maga mellé készített zacskóból. Letépett két hosszú, nagyjából egyforma méretű csíkot, majd ráragasztotta a vászonra. A csík mentén sötét festékkal pöttyözte be a képet. Mikor eltávolította a szalagot, csak akkor láttam meg a szabályos, de mégis ködbe vesző vonalakat. De nem elégedett meg ennyivel. Egy fogas spatulát emelt fel. Bele-beletúrt vele a festékrétegbe, máshol szabályos kört rajzolt. Nem láttam semmi logikát, semmi előre eltervezett struktúrát a mozdulatai mögött, mégis hipnotikus erővel hatott rám a dinamikája, a hullámozása, és érthetetlenül szép tökéletessége. Megbabonázott a belőle áradó természetesség, ahogy a számomra átláthatatlan rituálét végezte. A kezei úsztak a festékben, de semmilyen erőfeszítést nem tett, hogy megtisztítsa őket. Úgy tűnt, mintha élvezné, ahogy az akril beborítja a bőrt.

Nem is tudom, mennyi ideig álltam ott mögötte, de a térdeim remegésén éreztem, hogy nem néhány perc volt csupán. Legalább két óra eltelt, de legszívesebben egész nap ott maradtam volna.

– Na, nézzük – köhintett Jeff, majd elhátrált a képtől.

– Kész van? – ébredtem fel a kábulatból.

– Egy kép sosincs kész – mosolygott. – De a festő egy idő után elunja a pepecselést, vagy a határidők szólnak közbe... szóval... mondjuk azt, hogy kész van.

Odaléptem, és alaposan szemügyre vettem az alkotást.

– Mi ez? – kérdeztem. – Szép... de nem értem. Olyan butának érzem magam...

– Jöjjön ide – hallottam meg a hangját a fülem mellől, és a következő pillanatban megéreztem az ujjait a két karomon, ahogy hátrébb húzott. Furcsa tapintása volt a kezének a rászáradt festék miatt, de egyáltalán nem számított. A tény, hogy hozzámért, minden mást lényegtelenné tett. – Nézze meg innen, távolabbról! – kérte. – Ne próbáljon értelmet találni benne! Ne próbáljon címkéket ráaggatni, elemezni! Csak engedje el magát és hagyja, hogy a festmény vezesse! Az absztrakt kép nem tükröz semmit a tárgyas valóságból, nem talál benne felismerhető elemeket, így hát arra kényszeríti a szemlélőt, hogy aktívan részt vegyen a festmény történéseiben.

Megpróbáltam úgy tenni, ahogy javasolta.

– Mi az első érzés, gondolat, ami eszébe jut róla?

Felé fordítottam az arcom, mely most egészen közel került az övéhez. Az ajkam szinte elérte borostától tüskés, szögletes állát. Annyira valóságosnak tűnt a látomás, ahogy megcsókol, hogy már-már éreztem a számban a whiskey és a dohány fanyar, de izgató ízét. *Nem szabad ilyen messzire mennem!* Behunytam a szemem, majd beleleheltem a szájába:

– Szenvedély.

Ha akarta volna, most megtehetette volna. Minden adott volt a pillanathoz. De Jeff nem akart megmozdulni. Zavartan ellépett tőlem, a zsebébe nyúlt és újabb szálát vett ki a gyűrött cigarettásdobozból. Mindig így történt: valahányszor kipattant a szikra, ő azon nyomban eloltotta és kihátrált. Nem tetszem neki? Aligha hiszem, hogy erről lenne szó. Időnként rajtakaptam, hogy utánam fordul, hogy figyeli a mozdulataimat a kocsmban, na és persze a mellemet. Amikor megfélemedezett magáról, jelzésértékűen köhintenem kellett, hogy visszatereljem a figyelmét az arcomra, és újra felvehessük a szemkontaktust. A csáberőm mégis felmondta a szolgálatot. Akaratlanul is eszembe jutott a holladai sztriptízbár, Suzy és az egész história. A zsigereimben éreztem, hogy valami nem stimmel, valami alapjaiban hibádzik. Talán... valami gondja van... *férfiként?*

– Szenvedély – ismételte, kizökkentve engem a merengésemből. – Nem rossz.

– De nem csak absztrakt képeket fest, ugye? – tereltem el a szót.

– De igen – felelte határozottan.

– És az a lány? Az arckép? – szaladt ki a számon. Nem kellett volna. Mindkettőnkben felidéztem a pillanatot, mikor engedély nélkül vájkáltam az életében. A tekintetébe azonnal borús fellegek úsztak; az arca keménnyé vált. Ösztönösen megéreztem, hogy rátapintottam valamire, de fogalmam sem lehetett, milyen érzékeny pontot érintettem épp. Jeff elfordult tőlem és megpróbált némi rendet teremteni a festőműhellyé változott udvaron. Sietős mozdulatokkal szedegette össze a fűből az összenyomott tubusokat és a vízzel telt tégléket, melyekben az ecsetek áztak.

– Az egy nagyon régi kép – szűrte a fogai közt.

– Sejtettem, hiszen olyan fiatalnak tűnt az a lány... – sóhajtottam. – Ki volt ő? Valaki, akit szeretett?

Jeff szinte sértetten rám bámult, majd még vehemensebben igyekezett a dolga végére érni. Nem kellett mondania semmit, anélkül is válaszolt a kérdéseimre.

– Maga mindig többet akar a kelleténél... – morogta egy perccel később.

Keserédesen elmosolyodtam.

– Igen – intettem egyetértően. – Ez a keresztm.

– Hisz Istenben? – kérdeztem tőle egyik alkalommal. Meglepődött, hogy felhoztam a témát, pedig biztosra vettem, hogy a vallás fontos számára, még ha nem is viselkedett hithű keresztényként. Mégis magánál tartotta a Bibliát, és olykor tett arra utaló megjegyzéseket, hogy jól ismeri a szent szöveget.

A hintaszékben ültünk – az egyik szokássá vált késő esti beszélgetésünk volt ez, ami sosem nyúlt túl hosszúra, mégis feltöltött a következő napra. Főleg, amióta nem járt a Bill'sbe. Nem mintha megijedt volna Billtől, vagy a fenyegetésétől – mindez őt a legkisebb mértékben sem érdekelte –, de nem volt kedve balhéba keveredni. Azt mondta, ha nem muszáj, nem keresi a bajt. Amióta nem jött, ólomlábakon teltek az éjszakák.

– Maga hisz? – kérdezett vissza. Nem tudtam, mit feleljek. Szerettem volna bízni benne, hogy valaki figyel odafentről, de mikor elképzeltem a hófehér hajú, szakállas fickót, csak haragot éreztem. Ha tényleg létezik, engem valamiért nagyon gyűlöl.

A gondolataim visszautaztak két napot az időben. Előző éjjel megérkezett a rettegett üzenet a telefonomra: „Holnap, 10.” És másnap le is parkolt a már jól ismert autó a ház előtt, majd kisvártatva zörgettek az ajtómon. Egyedül voltam otthon. A gyomromat a torkomban éreztem, mégis egy részem örült, hogy Jeff kora reggel dolgozni ment és nem szerez tudomást erről az aljas ügyről. A két férfi úgy festett egymás mellett, mint egy groteszk karikatúra. Az egyik magas és szikár, a másik alacsony és kövér. Stan és Pan – így neveztam őket magamban. Pan volt a jófiú, Stan pedig a könnyörtelen rohadék.

– Helló, bébi! Hiányoztunk? – léptek be az előszobába.

– Intézzük el gyorsan! – szívtam le mélyen a levegőt, majd a cipősszekrény tetejére készített pénzért nyúltam.

– Hova sietsz? – vigyorgott Pan. – Meg sem kínálsz bennünket valamivel?

Elvette tőlem a száz dollárt, majd rosszallóan felvonta a szemöldökét.

– Ez minden – mondtam rosszkedvűen.

– Befogadtál egy fickót, nem? – kérdezte. – Egy bérlőt.

Ebben a rohadt kisvárosban futótűzként terjednek a hírek.

– És? – vontam vállat.

– És? Akkor van egy kis plusz pénzed...

– Nincs – kezdtem dühbe gurulni. – Épp annyi, hogy ne dögöljek éhen.

– Figyelj, szívi, én csak jót akarok neked. – Pan közelebb lépett hozzám, és hatalmas, hájas testével egészen eltakarta előlem a kilátást. – Minél nagyobb összegekben perkálsz, annál előbb róhatod le a tartozásodat.

– Ez nem az én tartozásom! – tört ki belőlem. Elegem volt az egészből; szabadulni akartam. – Fogjátok a pénzt, és húzzatok innen a bűdös francba!

– Na, ne szórakozz! – A hallgatag Stan most szólalt meg először, de a szavait rögtön mozdulatok is kísérték. Megéreztem kőkemény, kegyetlen ujjait a torkomon, ahogy a falhoz szorított. – Azt hittem, már megtanultad, mi van, ha visszapofázol.

– Nincs több pénzem – nyögtem kétségbeesetten.

– Szóval nincs, mi? – bámult a szemembe dühösen. – Azt akarod, hogy felforgassuk a lakást? Vagy jobban szeretnél természetben fizetni... a kis szősi lánykáddal? Szívesen eljátszadozunk vele...

– A kurva anyád! – sziszegtem a tenyere alól. Belemarkolt a hajamba, egy hosszú pillanatig farkasszemet néztünk, majd taszított rajtam egy nagyot.

– Csipkedd magad! Nem érek rá egész nap.

Kétszázötvenet tudtak elvinni; teljesen leégtem. Egész nap azon járt a fejem, honnan fogok pénzt szerezni, mit kell még megtennem, meddig kell süllyednem, hogy normális életet biztosíthassak Sheilának és magamnak.

– Nem, nem hiszek Istenben – válaszoltam Jeff kérdésére, mire lassan felém fordult. Világoskék szeme még a sötétben is világított.

– Akkor már ketten vagyunk.

Mégis néha atmosolygott némi fény a viharfelhőkön. Június végén a zsúfolásig tömött színházteremben ültem, mellettem apám és Gladys. Sheila a színpadon tündökölt: hófehér, földet söprő, arany csipkével szegélyezett ruhájában, vastag csigákba csavart szőke hajával úgy festett, akár egy angyal.

– *Mint összeforradt két cseresznye, Mely elválva látszik, válva mégis egy; Mint egy kocsányon termett pár bogyó; Ránézve két test, benne szív csak egy; Vagy mint czimerben lévő két pajzs, Egy úr sajátja, egy sisak földi...*^[2] – emelte fel Heléna-tekintetét és egy pillanatra kinézett a nézőtérre, megkereste a szemem, és megállapodott benne. Biztatóan bólintottam, erőt és nyugalmat sugároztam felé élete nagy pillanatában, de közben ezer seb repedt fel bennem, és éreztem, ahogy a látásom elhomályosodik a felfakadó könnyek mögött. Annyira büszke voltam, annyira szerettem, hogy a szeretet szinte szétfeszítette a mellem, és tudtam, hogy a legsötétebb pokolba is alászállnék, hogy megadjak neki mindent, amit csak kíván. El kell mennünk Los Angelesbe! Ha gyalog kell végigcsinálnom az utat, és a hátamon kell őt cipelnem, akkor is. Hirtelen apám meleg kezét éreztem meg a sajátomon. Ránéztem, és tudtam, hogy az ő fejében is hasonló gondolatok kavarnak, és ettől csak még inkább meglódultak a könnyeim. Mi elrontottuk, de Sheilában még ott a remény. Ő még csinálhatja jól.

Az előadás után beültünk egy étterembe vacsorázni. Kellemes hangulatban telt az este, Sheila csacsogott, szárnyalt a sikertől, és ez elhomályosított minden keserű ellentétet. Gladys és én egy rövid időre félretettük személyes konfliktusunkat; egészen úgy festettünk, mint egy család. Tervekről beszéltünk, a jövőt latolgattuk és elhittük, hogy előbb-utóbb minden jóra fordul.

Sosem kértem kölcsön apámtól. Tudtam, hogy ők is küszködnek a nyugdíjukból és Gladys minden egyes centet félretesz. A saját bizarr büszkeségem előbb csinált kurvát belőlem, mint hogy az öregem elé álljak és bevalljam, hogy képtelen vagyok megállni a saját lábamon. A történetek után azonban a maradék önérzet is lemállott rólam.

– Apa, szükségem lenne egy kis pénzre... – préseltem ki magamból, amikor a parkoló felé sétáltunk és én támogattam a fájós lába miatt. Nem kérdezett semmit, csak erősebbre fogta a szorítását, amivel a karomba kapaszkodott.

– Gyere át holnap reggel! – mondta halkan, hogy más ne hallhassa rajtunk kívül. – Gladys odalesz vásárolni.

Mikor néhány nappal később megsüthettem a vacsorát, az elmaradhatatlan süteményt, befizethettem a csekkeket és még Sheilának is adhattam zsebpénzt, hogy moziba mehessen a barátaival, újra felmerült bennem a Jeff-fel történt beszélgetésünk. Megálltam egy pillanatra, és elgondolkodva az ég felé emeltem a tekintetemet.

Véget ért a tanév. Sheila behajította az iskolatáskáját a sarokba, és örömmel vágott bele a nyári szünetbe. Mégiscsak munkát vállalt Chico apjánál az autószerelő-műhelyben, és egy rózsaszín malacperselyben gyűjtögette a megkeresett dollárokat. A perselyre alkoholos filccel, a tőle telhető legszebb kézírással rápingálta: Los Angeles. Nem akartam elvenni a kedvét azzal, hogy közlöm vele: ahhoz, hogy odaautazzunk, megszálljunk valahol és eltöltsünk minimum két-három hetet a városban, sokkal több pénzre lesz szükségünk, mint az a várhatóan öt-hatszáz dollárnyi kereset, amit a takarítással összeszed magának.

Az én esti tanfolyamom is a végéhez érkezett. Minden jegyzet és tankönyv a birtokomban volt, amivel nekivághatok az érettséginek. Három hetem maradt mindössze a vizsgáig, úgyhogy nekiálltam a valódi gyakorlásnak, és kölcsönkértem Sheila ütött-kopott laptopját, hogy végigmehessek a teszteken. A GED-teszteket^[3] már évek óta számítógépen végeztették, ami jócskán megnehezítette a dolgomat. Amikor én jártam iskolába, még tollal és papírral küzdöttünk a jó osztályzatokért, de a modern technika mára az oktatásba is új megoldásokat hozott. Iszonyú béna vagyok a számítástechnikához, a tudományom mindössze addig terjed, hogy képes vagyok bekapcsolni a gépet, és némi segítséggel megkeresni egy receptet az interneten, úgyhogy vért izzadtam, mire a gyakorlótesztek végére értem.

Jeff-fel ugyanúgy ment minden tovább, ahogy addig. Melózott, aztán hazajött; délelőttönként olykor beugrott egy kávéra, vagy este egy pohár whiskey-re, mikor megérkeztem a Bill'sből. Egész barátságossá vált a kapcsolatunk, de hogy őszinte legyek, rohadtul nem érdekelt a barátsága... többet akartam. *Többet a kelleténél.*

– Lynn – hallottam meg Bill hangját a hátam mögül. Éjfél elmúlt, az összes vendég elpárologott már a kocsmból, csak ketten voltunk – ő meg én. Én takarítottam, ő meg az irodájában vacakolt – a franc se tudja, mit csinált ilyenkor. – Gyere csak! – intett felém.

Szemernyi kedvem sem volt végighallgatni a mondókáját, de engedelmeskedtem. Beléptem a szűkös, zsúfolt helyiségbe és keresztbe fontam magam előtt a karom. Ő beljebb terelt, majd becsukta mögöttünk az ajtót. Akkor még nem tudtam, hogy be is zárta.

– Hogy vagy? – érdeklődött.

– Bill, bökd ki, mit akarsz! – sóhajtottam. – Nem hiszem, hogy a hogylétem izgat.

– Pedig igen – lépett közelebb. – Mostanában mintha megváltoztak volna a dolgaink...

– A dolgaink? – vontam fel a szemöldököm.

– Régebben kedvesebb voltál hozzám – búgta. – Többet dumálgattunk, volt ez a kis viszonyunk... – Alig hittem el, hogy felhossa ezt. Reméltem, hogy vette a lapot és többé nem erőlteti a témát, de butaság volt ebben bíznom. Bill, velem ellentétben, nagyon is élvezte azt a pár alkalmat, amikor segítségért fordultam hozzá. – Mi történt, kicsikém? Új barátot találtál magadnak? Csak nem az a félnótás Mills az?

– Na, jó éjt! – fordultam az ajtó felé, de a kilincs nem engedett, és közben a hájas disznó egyre közelebb és közelebb ért hozzám. – Mi a franc ez? – kiáltottam fel. – Azonnal nyisd ki az ajtót!

– Én csak beszélgetni akarok. – Végigsimított az arcomon, de eltaszítottam magamtól a kezét.

– Én viszont nem akarok beszélgetni. Engedj ki, Bill, ne csináld ezt!

– Hiányzol... – lihegte a fülembe. – Csak egy kicsit... kérlek!

– Nem! – toltam el erélyesen, mire undorítóan felröhögött, majd a farzsebébe nyúlt, és gyűrött, elrongyolódott bankjegyeket húzott elő.

– Lóvé kell? Van lóvém. Mennyit akarsz? Százat? Kétszázat? Felment a tarifád?

Teljes erőmből pofon vágtam, mire felnyögött, és félrehanyatlott a feje. Mikor visszafordult, már gyűlölet és bosszúszomj lángolt a tekintetében. Miért nem teremtették egyenlő erőviszonyokkal a nőt és a férfit? Utáltam, hogy ilyen gyenge vagyok, hogy képtelen vagyok megvédeni magam még egy ilyen dagadt, lepukkant állattal szemben is. Olyan könnyedén gyűrte maga alá, hogy még lélegzethez sem jutottam, és nem tehettem ellene semmit. Az ütéseim, a harapásom mind lepergett róla, csak tovább ajzotta. Jobb híján ordítottam, könyörögtem és gyaláztam Billt, hátha rést találok a pajzsán, ami visszavonulásra kényszeríti. Sosem hittem volna, hogy ilyen messzire merészkedik... rosszul mértem fel.

Már egészen a földre tepert, és vastag ujjaival kereste a bejáratot a ruhám alá, amikor óriási robajjal berobbant az iroda ajtaja.

– Engedd el, te szarházi! – dörrent fel egy erőteljes férfihang. Bill szorítása ösztönösen meglazult, ahogy odafordult, és ahogy húsos karjai alól felpillantottam, egy magas, szikár sziluettet fedeztem fel a bár fényei által bevilágított ajtórésben. A jó ég tudja, honnan került oda Jeff, de olyan megkönnyebbülés árasztott el, hogy az egész testem beleremegett.

– Húzz el innen! – kiáltotta Bill dühösen.

– Azt mondtam, engedd el a nőt! – Jeff fenyegetően beljebb lépett. – Ne kelljen még egyszer kérnem.

– Mer’ akkor mi lesz? Ne avatkozz a dolgomba!

Rettentő gyorsan történt minden. Jeff ott termett, megragadta Bill grabancát és akkora erővel rántotta le rólam, hogy még én is meglepődtem. A hájpacni könnyű papírmaséfiguraként repült arrébb, nekivágódott a mellettünk roskadozó polcállványnak, melyről papírok repültek szerteszét és egy jobb sorsra érdemes bögre fordult le a széléről, mely hangos csörömpöléssel tört darabokra a padlón. Lihegve a falhoz tapadtam, próbálva visszanyerni a lélekjelenlétem, miközben Jeff átvágott a szilánkokon, majd torkon ragadta az irodaszékben megtámaszkodó Billt.

– Kinek képzeled magad, te fattyú? – visította a disznó. Visszataszító képét félelem árasztotta el, de azért eleresztett egy pökhendi vigyort. – Most nagyon mellényúltál.

– Fogd be a pofád! – sziszegte az arcába Jeff.

– Ne hősködj itt! Ez az én kurvám. – Jeff ujjai erre még mélyebben vájtak Bill nyakába, aki egészen kivörösödött.

– Anyád az! – vetettem oda reszketve, miközben eligazgattam magamon a feltűrt szoknyát.

– Szólj a lovagodnak, hogy vegye le rólam a mocskos mancsát! Ez a dolog csak rád és rám tartozik.

– Egészen addig, míg meg nem próbáltál megerőszakolni.

– Megerőszakolni? – vinnyogta kínlódva. – Már elfelejtetted, mennyit köszönhetsz nekem? Hányszor segítettelek ki? Scott emberei már rég kicsináltak volna, ha nem vagyok. Akkor persze jó voltam, te hálátlan szuka...

– Ez nem jelenti azt, hogy bármikor megkaphatsz – feleltem, fortyogva az indulattól.

– Amennyi lóvét én a bugyidba tömtem, tündérkém, annyiból akkor duglak meg, amikor nekem tetszik!

Ez volt az a pont, amikor Jeff önuralma leomlott, és már nem tudta megfékezni az indulatait. Azt hiszem, Bill a későbbiekben még sokszor megbánta, hogy túllépte azt a bizonyos határt, de akkor biztosan, mikor a súlyos ököl lesújtott az arcára, és a vére az egyik metszőfogával együtt a falra fröccsent. Megtántorodott, majd orra esett a saját lábában, és elterült, mint egy hatalmas zsírpaca. Jeff hozzálépett, és sötét tekintettel bámult le rá. Arca kemény volt, akár az edzett acél.

– Ha még egyszer hozzányúlsz ehhez a nőhöz, vagy akár csak ferdén nézel rá, eltöröm mindkét karodat, világos?

Bill nem felelt, csak szuszogott és nyüszített.

– Világos? – ismételte meg a kérdést Jeff, miközben előre lendült, hogy újra megüsse Billt.

– Igen... igen... – emelte maga elé védekezőn a kezét. Szánalmas volt és röhejes is, de valamiért nem támadt kedvem nevetni.

– Gyerünk, menjünk innen! – intett felém Jeff, én pedig szó nélkül követtem.

A furgon a kocsmá előtt várakozott. Beültünk, és némán hajtottunk hazafelé. Egyikünk sem érezte kényszerét a beszédnek. Ő biztosan feldúlt és dühös volt, én pedig szégyelltem magam. Úgy igazán, mélyen szégyelltem, hogy ebbe a helyzetbe kerültem; hogy Bill egyáltalán a közelemben férkőzhetett; és hogy Jeffnek látnia kellett mindezt. Sosem éreztem még magam annyira ócskának és gusztustalannak, mint akkor. Legszívesebben elsírtam volna magam, de ennél már keményebb páncélt növesztettem.

Amikor a ház elé értünk, leállította a motort, de nem nyúlt a kilincsért. A keze még mindig a kormányon pihent. Oldalra sandítottam és egy hosszú pillanatig elidőztem sötét alakján. Bármilyen agyament örültségnek hangzik is, de biztonságban éreztem magam.

– Nem esett baja? – szólalt meg végre, és éreztem rajta, hogy minden erőfeszítésére szüksége van, hogy higgadt maradjon a hangja. Nemet intettem.

– Mit keresett ott? – kérdeztem halkán.

– Épp akkor értem vissza a városba, és gondoltam, felveszem... – válaszolta. – Vártam egy darabig, aztán bementem. Égett a villany, de nem láttam sehol. Aztán meghallottam a sikoltást az irodából... – Hirtelen melegséggel telt meg megtépázott bensőm. Hát értem jött! – gondoltam. – Értem jött és megmentett.

– Ki az a Scott meg az emberei? – nézett rám hirtelen.

Reméltem, hogy soha nem kell erről beszélnem neki.

– Scott a volt pasim – szegtem le a fejem. – Fegyveres rablásért kapcsolták le két és fél éve... ülni fog még jó darabig. – Vettem egy mély levegőt. – Állandóan seftelt és tartozott különböző nehézfiúknak, akik úgy gondolták, rajtam vasalják be a lóvét, miután azt a szemétládát lesíttették. Megfenyegettek. Nem volt más választásom.

– Nem próbált a rendőrséghez fordulni?

– A rendőrséghez? – horkantam fel. – Több tököm van, mint azoknak együttvéve.

– Mennyivel tartozik a haverja?

– Harmincöt... – vékonyodott el a hangom.

– Harmincötezer dollárral? – bámult rám.

– Már tízet kinyögtem kisebb részletekben... Időnként megjelennek, ketten... fegyverrel... Félelmetes alakok. – Behunytam a szemem, ahogy felidéztem magamban az arcukat. A gyomrom összerándult és jeges félelem suhant végig a gerincemen.

– Ezért...? – kutatta a tekintetem. – Bill-lel...?

Bólintottam. Nem mondott semmit, csak elfordult és meredt maga elé, én pedig egyre nyomorultabbnak éreztem magam. Biztos voltam benne, hogy viszolyogva gondol rám és megvet. Pedig mennyi erőfeszítést

tettem azért, hogy vonzónak találjon! Még most is tetszeni vágytam; a nőiességem törékeny gyertyalángként pislákolott bennem valahol a rengeteg mocskok alatt. Szántam magam, hogy ez lett belőlem, hogy ez vagyok, ami vagyok: ócska, elhajított, kiszolgáltatott és ezerszer megalázott, meggyalázott rongy.

– Tudom, mi jár a fejében – nyögtem elesetten. – Elcsesztem. Már nem tudom, hol romlott el ez az egész, de veszettül elromlott. Kurva nagy szarban vagyok és fogalmam sincs, hogyan másszak ki belőle. Szeretnék jó lenni, nagyon szeretnék... mintanő, mintaanya, kibaszott mintaállampolgár lenni, de valahogy nem illik rám ez a sablon... Átkozottul kilógok belőle. Szóval gyerünk, mondja csak ki, amit gondol, mondja az ítéletét! Nem fogok falnak menni...

– Lynn!

– Hallottam már elégszer, nem tud újat mondani...

– Lynn! – állított le. A tekintete szigorú volt, mégis egy kis megnyugvást találtam benne. – Nem ítélem el – mondta.

Bevallom, meglepődtem a higgadt közönyétől. A legtöbb ember egészen máshogy reagált az életemre. Nem mintha bármin is változtatott volna a véleményük, de azért legbelül bántott. Jeff arcán azonban, bármennyire is kutattam a kis bizonyítékait, nem fedeztem fel megvetést. Nyugodt volt és kifejezéstelen. Egyenesen a szemembe nézett, engem pedig magába szippantott a feneketlen mélység, az éjszakában egészen sötétnek tetsző írisze parányi feketelyuka. Szerettem volna megérinteni, átölelni... A testem, amit még mindig sokkolt Bill erőszakos közeledése, Jeff számára megnyílt volna. Beleborzongtam a felismerésbe, mennyire vágyom rá. Lassan feleszméltem, hogy az arcom lángol a teljesen irracionális izgalomtól, úgyhogy elfordítottam a fejem.

– Még meg sem köszöntem... – leheltem.

– Nincs rá szükség.

– De van, és ez fontos – ellenkeztem. – Szóval köszönöm... kösz, hogy megmentett. És Billre is ráfért már, hogy valaki helyre tegye.

– Kicsit elvetettem a súlykot... Azt hiszem, a munkájától is megmentettem.

– Annak amúgy is vége lett volna – legyintettem. – Ezután soha többé nem tettem volna be oda a lábam.

– Elkísérem majd, amikor elrendezi az ügyeket ezzel a vadbarommal – ajánlotta. – És... ha pénzre lenne szüksége, amíg nem talál új munkát...

– Ne! – állítottam le. – Majd megoldom.

– Csak mondja, mennyi segítene. Nem csinálunk ebből ügyet – zárta le a témát határozottan, majd kinyitotta az ajtót. Végre feloldódott ez az egyszerre fojtogató és izgató, kellemes-kellemetlen feszültség, ami mind ez ideig betöltötte az utasteret. A gyomromban azonban tovább ficáncolt.

Kiszálltunk, elindultunk a ház felé. Minden egyes lépésünket fülsértő surrogás jelezte az éjjeli némaságban. Aztán elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol kettéválnak az útjaink: ő továbbmegy a kisház felé, én pedig a bejárat ajtó felé indulok. Még nem akartam, hogy vége legyen. Nem akartam elválni tőle. Megmagyarázhatatlan kötődés alakult ki bennem iránta, és pontosan tudtam, hogy ostobaság, sőt veszélyes. De hát, sosem tudtam ellenállni a vágyaim hívó szavának, miért pont most törtem volna meg ezt az átkot? Megtorpant az útelágazódásnál, én pedig kihasználva a hirtelen lehetőséget, átöleltem. Karjaim vékony, de kőkemény izmokkal huzalozott dereka köré kulcsolódtak és arcom a vállához ért. Tüskés borostája szinte felszántotta a bőrömet. Éreztem a leheletét a fülemen; olyan forrónak tetszett, hogy szinte lángra gyújtott. Minden lélegzetvétele tornádóként söpört végig a hallójáratomban. Kezét a két könyökömre helyezte. Nem húzott magához, de nem is taszított el, egészen addig, míg az ajkamat

végig nem csúsztottam az álla ívéen, hogy megtaláljam az övét. Elgyengültem. A csókját akartam, és nem gondolkodtam semmin. Nem érdekelt sem a tegnap, sem a holnap. Nem érdekelt az üvöltve villogó vészjelző lámpák a fejemben, nem érdekelt a nyilvánvaló tény, hogy ő a legkevésbé ideális férfi, akibe beleszerethetek. Ám amikor a szánk végre összeért, megmozdult. Határozott és nyers volt, ahogy eltolt magától.

– Nem tartozik semmivel – recsegte, aztán hátat fordított, és elviharzott. Én is sietve tettem meg azt a néhány lépést a házig. Bezártam magam mögött az ajtót, majd hűvös lapjának támasztottam a hátam, hogy visszanyerjem a lélegzetem, amit elvesztettem valahol az örületben. Most esett csak le, hogy azt hiszi, a hála miatt csináltam. Mégiscsak ítélkezett...

Másnap visszamentünk a kocsmába, hogy elintézzem a felmondást Bill-lel. A szemétláda mostanra igencsak átértékelte a helyzetet és könyörgött, hogy bocsássak meg neki. Attól félt, hogy felnyomom a zsaruknál, vagy ami még rosszabb: a feleségénél. Azt persze leszarta, hogy nekem milyen károkat okozott, csak ő ússza meg ép bőrrel a dolgot. Fizetésemelést akart adni, ha visszaállok a pultba, fűt-fát ígért. Jeff végig ott volt mögöttem, de nem került rá sor, hogy közbeavatkozzon.

– Mindig is egy undorító féreg voltál, Bill, de most állítottad ki magadról igazán a bizonyítványt – vágtam a fejéhez, mielőtt otthagytuk. – Remélem, az élet is olyan keményen rúg majd seggbe, mint amilyen kemény te voltál tegnap – jöttem bele egészen.

– Elég lesz – állított le Jeff, majd kiterelt az ajtón. Nem mondom, hogy nem éreztem magam pocskul, amikor kísértáltam onnan, ahol az elmúlt tizenöt évem majd minden napját töltöttem. Minden az én kezem nyomát őrizte: a tisztára suvickolt asztalok, a rendezett pult, az üvegek a bárszekrényben. Egy kicsit belehaltam a búcsúba, másrészt pedig teljesen tanácstalannak éreztem magam. Mégis mi a fészkes fenéhez kezdek ezután? Kártyavárként dőlt össze az egész életem, nem maradt belőle semmi. Csak ez a különös férfi áll mellettem, akinek nem kellek...

Hazaérve beinvitáltam egy kávéra, amit elfogadott.

– Elkezdhetem nézegetni az álláshirdetéseket – merengtem melankolikusán. – Pedig azt hittem, ott fogok elpatkolni a pult mögött száz év múlva...

– Maga erős nő – jelentette ki. – Nem lesz gond.

Elindult dolgozni, de nem sokkal azután, hogy elment, észrevettem egy borítékot a cipősszekrény tetején. A szívem örült dobolásba kezdett, ahogy magamhoz vettem és széthajtottam. Ezerkétszáz dollárt rejtett, és egy rövid üzenetet: „Az érettségiig”. Lecsukódtak a pilláim, és nem hagytam őket kinyílni, míg az a könnycsepp, ami kibuggyant a szemem sarkában, el nem enyészett a semmiben.

Később átautóztam apámékhoz, visszaadtam neki a kölcsönt, majd vettem Sheilának egy hatalmas zacskónyit a kedvenc csokoládéiból, Jeffnek pedig egy üveg Black Labelt.

– Vacsora nyolckor?

A verandán álltam, ő pedig a furgonba pakolt. Felém nézett, és ernyőt formált a szeme fölé, hogy védje az erős napfénytől.

– Mi lesz a menü? – kunkorodott mosolyra a szája.

– Lasagne? – kérdeztem vissza.

– Sok sajttal szeretem. – Azzal behúzta a raktér ajtaját, majd beszállt a volán mögé.

Ismét eltelt egy hét és a szívem egyre követelőzőbben akarta őt, a testemről nem is beszélve. Megbeszéltem Sheilával, hogy a barátnőjénél alszik, én pedig egész nap takarítottam, sütöttem, és

előszedtem a legjobb rongyait a gardróból.

– Ez jól áll, anyu – mutatott Sheila az egyik klasszikus szabású, virágmintás ruhára.

– Nem túl vénlányos? – aggodalmaskodtam.

– Ne már! Baromi csini vagy benne. Muti! – Színpadiasan körbeforogtam a tengelyem körül. – Szép leszel

– biztatott, majd odalépett mellém, hogy átölelje a derekamat. Mindketten a tükörképünket néztük a gardrób ajtaján lévő tükörben. – Bele vagy zúgva? – vizslatott.

– Egy picit... – vallottam be.

– Hát, ha nem akar téged, akkor egy töketlen seggfej.

– Végre! Már kezdtek hiányozni a jelzőid.

– Jó randit, anyu! Megérdemled. – Azzal pusztit nyomott az arcomra. Hol volt már addigra az utálat, amivel kezdetben Jeff felé fordult! Nem, őt nem lehetett utálni, és erre Sheila is rájött. Annyira klappolt minden: vonzó volt, okos, tisztességes, megállt a saját lábán, és még a lányommal is megtalálta a hangot. Hogy a fenébe ne akartam volna? Még a rengeteg intő jel ellenére is. Elhatároztam, hogy aznap este elcsábítom. Lesz, ami lesz, én mindent megteszek. Ínycsiklandó vacsorát tálalok neki, elhalmozom gondoskodással, laza leszek és humoros. Meg szexi. Ellenállhatatlanul szexi.

Teltek az órák, esteledni kezdett. Elmúlt hét óra, elmúlt nyolc – késett. Sosem fordult még elő, hogy pontatlan lett volna; amit megígért, ahhoz tartotta magát. Az óramutató már kilenc után járt, a nyamvadt lasagne teljesen kihűlt, én pedig megbontottam egyedül a whiskey-t. Annyira felspannoltam magam, hogy mikor végre meghallottam a kocs hangját, dúvadként rontottam ki a kertbe. Még járt a motor, és ő nem szállt ki az ülésről. Meresztettem a szemem, ahogy csak tudtam, és az idegesség robbanásszerűen növekedett bennem minden eltelt másodperccel. Végül nagy nehezen kinyílt az autó ajtaja, ő pedig kicsúszott belőle és a földre huppant.

– A francba... – rohantam oda hozzá elhűlve. – Jeff! Mi a fene történt magával?

Végigmértem meggyötört, összetört alakját. Szétszakadt pólóját sárfoltok tarkították, a szája felrepedt, az arca felduzzadt, és sűrű, megfeketedett alvadt vér borította. Rémisztően festett, ahogy az éjszaka sötétjében rávetült a külső világítás gyenge fénye.

– Bill és Rusty törlesztették az adósságot... – nyögte, majd nekidőlt a karosszériának.

– Most azonnal beviszem a kórházba!

– Nem kell kórház – tiltakozott. – Jól vagyok. Csak egy fájdalomcsillapítót adjon!

– És ha eltört valamije? – kérdeztem kétségbeesetten.

– Nem... nem tört el semmim – rázta meg lassan a fejét. Jól láthatóan minden mozdulat neheze esett. – Csak össze kell szednem magam.

– Jöjjön! – nyújtottam felé a kezem, majd nehézkesen betámogattam a házba. A fürdőszobába tereltem és leültettem a kád szélére. Világosban még rosszabbul festett. Ledobta magáról az elrongyolódott pólót, így láthattam, hogy szerzett egy-két csúnya zúzódást, és néhány helyen a bőre is felszakadt. Az arcát azonban alaposabban elintézték. Előkerestem a gyógyszeres dobozomat, majd vattát és alkoholt vettem elő, hogy segíthessek neki kitisztítani a sebeit. Felszisszent, mikor hozzáértem a szájához. Még mindig szivárgott belőle a vér.

– Hogy történt? – kérdeztem erőtlenül. Kivárta, míg végzek a szájával, és csak azután válaszolt.

– Carlsonnál melóztam a kertben. Ők meg megvártak.

– Rohadt szemetek! – torzult el az arcom. – Kicsináltatom Billt, esküszöm...

– Hagyja!

– Ezt nem fogom lenyelni. Elintézem, hogy úgy nyüszítsen fájdalmában, mint disznó a vágóhídon. Ezt még nagyon megbánja...

– Azt mondtam, hagyja! – fogta meg a karom. – Vége. Bill megnyugodott, maga is nyugodjon meg végre! Elszorult a szívem, ahogy összetört tagjaira tévedt a pillantásom. Magamat okoltam azért, ami történt. Nem kellett volna megvédenie, nem kellett volna egyáltalán belekeverednie ebbe az egészbe. Alig hittem el, hogy már megint beintett nekünk a sors. Vacsorára készültem – arra, hogy végre továbblépjünk, erre elkapták Jeffet. Őrjöngeni tudtam volna, mint egy elmeháborodott. Talán az is voltam, mert a gondolatok, amik bennem kavargtak, nagyon messzire szálltak a józan észről.

– Készíték egy forró fürdőt – fordultam el, hogy megnyissam a csapot. Nem tiltakozott. Bágyadtan hagyta, hogy illatos fürdőolajjal locsoljam tele a kádat, friss, tiszta törölközőt vegyek elő a szekrényből, majd magára hagyjam. Odakint hallottam, ahogy vetkőzik, majd belecsobban a vízbe és ettől hevesen összerándult a mellkasom. Nem tudtam meghatározni, mit érzek, csak annyi volt bizonyos, hogy az intenzitása letaglózott és kétségbe ejtett. Maga a jelenléte elég volt ahhoz, hogy a végletekig felkavarjon. Rég éreztem ilyet. Azt mondják, a szerelem felemel és boldogságot pumpál az ereidbe. Azt mondják, gyönyörű és felszabadító állapot, amihez nincs is hasonló emberi tapasztalás. De én csak a mételegt éreztem. A sötét, fekete kátrányt, ami egyre hevesebben bugyogott a lényem mélyén. És az ellenállhatatlan vágyat, hogy még mélyebbre süllyedjek benne; egyre mélyebbre, míg teljesen magába nem kebelez.

Hirtelen eszembe jutott, hogy nincs nála tiszta váltásruha. Nem gondolkoztam, csak a kisházhoz siettem, majd összeválogattam a legelső öltözetet, ami a kezem ügyébe akadt. Hónom alatt az illatos ruhahalommal, kezemben egy pohár vízzel és egy fájdalomcsillapítóval bekopogtam hozzá. Mivel nem válaszolt, óvatosan benyitottam, hogy lepakolhassak az ajtó melletti szekrénykére. Amikor a fejem becsusszant az ajtórésbe, az arcával találtam szembe magam. Összegömbölyödve ült a kádban, fejét a térdén pihentette, és engem nézett. Bármennyire is zavarba jöttem, nem tudtam magam rávenni, hogy elsétáljak onnan. Inkább beljebb merészkedtem, és mivel nem tanúsított semmilyen ellenállást, végül leültem a kád szélén.

– Annyira sajnálom... – nyögtem nehezen, ahogy végigpillantottam kékre-zöldre rugdosott oldalán. – Amióta csak itt van, bajt okozok magának. Én és a nyomorult életem... Őszintén, nagyon sajnálom, Jeff! – A következő percben a kezem már a mosdószivacsba markolt. Vízbe mártottam, majd a nyakához nyomtam. Beleborzongott a vízcseppek forró folyamába. Fáradt és elcsigázott volt, erős fájdalmakat élt át, és ez védtelenné tette ellenem. Engedte, hogy újra meg újra a bőréhez érintsem a szivacsot, majd az ujjaimat; engedte, hogy meztelensége közelében legyek, és ez már-már örületbe hajló sóvárgást ébresztett bennem. Gyengéden beletúrtam a hajába; az ujjaim megbabonázva fogadták az érdes bőr és a nedves hajszálok érintését, aztán mindenről megfeledkezve simogatni kezdtem. Végtelenül hosszúnak tűnő idő után felszisszent, majd lassan hanyatt dőlt a kádban, és hirtelen ráláthattam az egész testére, az ébredező vágyára... Sötét tekintete kihívóan tapadt rám. De nemcsak a tekintete, az egész tartása, az egész lénye provokált.

– Mit akar tőlem? – kérdezte rekedten. Meglepett a nyersessége, ami azonnal szétzilálta az intim légkört. Nehéz, fojtogató pára ülepedett a helyiségre.

– Nem tudom... – vallottam be. Valóban nem tudtam. Mit is felelhettem volna erre? Ez nem rózsaszín tündérmese herceggel meg királykisasszonnyal. Ez nem idill, nem szívmengető romantika. Ez a mocskos valóság, beteg, rothadó világ. Beteg voltam én is, ő még inkább. És beteg volt minden egyes szavunk, mozdulatunk.

– Nézzen rám! – parancsolta könnyörtelenül. Megtettem; ránéztem, és láttam őt teljes valójában, de ettől csak még jobban vonzódtam hozzá. Váratlanul elkapta a csuklóm és durván magához rántott. Az arcom csak egy centire állt meg az övétől. Mélyen beszívtam a tusfürdővel keveredő vér, erőszak és tesztoszteron illatát. – Azt akarja, hogy megbasszam? – sziszegte a fülembe visszataszító élel.

– Nem... – leheltem. – Azt akarom, hogy...

– Mit? – vágott közbe eltorzult arccal. – Mit?! – Agresszív kiáltása hatására felágaskodtak a szőrszálak a tarkómon. Sosem hittem volna, hogy a kiszolgáltatottság, a harag, a gyűlölet, a szerelem és a szenvedély diszharmonikus koktélja ilyen méregerős afrodiziákumként hat rám. Tiszta tükröt tartott elém: áldozat vagyok és élvezetemet lelem a szenvedésben. Megmozdultam, és az ajkam elérte az arcát, nyelvem éhesen kóstolt bele a felsebzett húsba. És közben láttam, ahogy egyre keményebb bizonyítékot szolgáltat a vágyáról. De velem ellentétben ő nem adta meg magát neki: felmordult, majd erőlyesen eltaszított magától.

– Hagyjon engem békén! – vicsorgott rám. – Tartsa magát távol tőlem!

Nem merészkedtem tovább. Megadóan bólintottam, és megsemmisülve tántorogtam ki a fürdőszobából. De nem az elutasítása döngölt a földbe, hanem az a mindent elsöprő bizonyosság, hogy akarom őt, és egyszerűen éreztem, tudtam, hogy minden elkeseredett játszmája ellenére ő is akar.

Fél órával később kibotorkált a fürdőből. Én a konyhában ültem, háttal neki, és nem fordultam oda a neszezésére. Csak szívtam a cigit, és meredtem magam elé. Ő megállt a nappali közepén, várt, tépelődött és nézett – a tekintete szinte átdöfte a hátam. Aztán felsóhajtott, és már csak a bejárati ajtó csapódását hallottam. Milyen különös – méláztam. – Van valami, ami összeköt minket. Valami elemi fájdalom a mélyben, mint egy meghatározhatatlan eredetű, makacs kis szúrás a belső szervek alatt. Tök mindegy, mit mondunk egymásnak, tök mindegy, hogyan és milyen eszközzel bántjuk egymást, ez már eldőlt, előre elrendeltetett. Végre ki mertem mondani: szerelmes vagyok belé.

Ördögfióka Sasfészeknek: Jelentést kérek!

Még nem válaszoltam Sheilának. Az iskola folyosóján ültem, és hosszú órák óta először mertem mély levegőt venni. Hat órán át tartott az érettségi. Az egész olyan rideg és kérlelhetetlen volt, nem úgy, mint a régi időkben, amikor egy kedves mosollyal jobb belátásra lehetett téríteni a vizsgáztatókat. Most csak egy számítógéppel álltam szemben, amely sorra köpte ki nekem a kérdéseket, a monitor sarkában ketyegett a visszaszámláló, és a terem végében egy marcona vizsgabiztos ült, aki rezzenéstelen arccal figyelte a szenvedő jelölteket. Matek, környezettudomány, társadalomtudomány, angol nyelv. Ezen a négy megmérettetésen kellett túljutnom, hogy bebocsátást nyerjek egy szebb jövőbe.

Nehezen tudtam koncentrálni. A szívem a torkomban dobogott, és minduntalan egy vörös haj keretezte durva arc és a hozzá tartozó zafírkék szempár járt az eszemben. Darabokban hevertem.

– Elmegeyek – közölte velem Jeff nem sokkal azután.

– Mikor? – remegett meg a hangom. Mintha egy jéghideg pengét döftek volna a gerincembe.

– Még van egy munkám, amit be kell fejeznem, és aztán... augusztus elején, talán harmadikán.

– Az alig egy hét... – szaladt ki a számon kétségbeesésemben. Észrevette rajtam a fájdalmas döbbenetet, bár nem kellett hozzá nagy éleslátás: az arcom szinte lángolt és szúrt a szemem, mintha homokot szórtak volna bele.

– Lynn – mondta halkan. Közelebb lépett, és megéreztem az ujjait a karomon. Minden porcikám ordítva követelte, hogy öleljem át, de azt hiszem, meg is haltam volna a karjaiban. – Ennek semmi értelme... – erősködött.

– Minek? – csöppent ki belőlem a keserű indulat, mely szinte átmarta köztünk a levegőt. – Minek nincs értelme, Jeff?

– Nem akarok szükségtelen fájdalmat okozni magának. Megmondtam az elején: nem fogok felesleges kapcsolatokba bonyolódni.

– Azt hiszem, ezzel elkésett... – sandítottam rá elnehezült pilláim alól. Megremegtek az ujjai a bőrömön.

– Tőlem nem kaphat semmi olyasmit, amire vágyik – bizonygatta.

– Miért hiszi, hogy olyan szörnyű lenne?

– Mert... – elakadt a hangja. Láttam, ahogy szélvészfélegként száguldoznak a gondolatok a homloka mögött. Mutatóujja apró simítást ejtett a karomon, de mintha pengével hasította volna fel a húsom, és elért volna a felszín alatt fortyogó sötét, vörös, gennyes sebekig. – Jobb lesz így, higgye el!

Hát menj! Tűnj el! Takarodj az életemből! Túléltem már máskor is, amikor elhagytak. Alig láttam a betűket a képernyőn. Tudtam, elbuktam. Elvéreztem ismét. Újra feladtam mindent egy elérhetetlen álmokéért, mint húsz évvel ezelőtt. Dühösen pattantam fel a székről, mikor az utolsó kérdés is lepergett.

Gratulálunk, ön vizsgája végére ért! Eredményeiről 24 órán belül e-mailben értesítjük.

Néhány percre leültem a folyosón, hogy kipihenjem magam, és az automatából vettem magamnak egy kávé. Nem volt erőm üzenetben tájékoztatni Sheilát az újabb vereségemről, így hát inkább elindultam hazafelé. Alig tudtam rávenni magam, hogy kiszálljak a kocsiból, és megtegyem azt a rövid utat a házig. Legszívesebben a föld felszínéről is eltűntem volna. Mégis megembereltem magam, és benyitottam.

– Boldog érettségi napot! – harsant fel hirtelen Sheila hangja, majd ahogy a konyhába léptem, megláttam a színes szalagokat és a lufikat a plafonon, meg egy nagy tepsi tripla csokis brownie-t, amit ő sült nekem. Az asztalnál Jeff is ott ült, és mindketten várakozásteljesen bámultak rám. Jeff arca még mindig csúnyán festett a rámért ütésektől, de lassan gyógyulásnak indultak a sebek. Sheilának azt mondtuk, hogy munkahelyi balesetet szenvedett, és emiatt a vacsora sem jött össze. Nem kérdezett semmit.

– Na, hogy sikerült? – szaladt hozzám a lányom, hogy átöleljen.

– Nem tudom... – nyögtem ki nagy nehezen. – Rohadt nehéz volt...

– A gyakorlóteszteken mind átmentél, szóval...

– Ez más volt – ráztam a fejem. – Nehezebb kérdéseket kaptam, és iszonyú ideges voltam.

– Mikor lesz eredmény? – kérdezte Jeff.

– Huszonnégy órát mondott a gép, de a vizsgabiztos szerint néhány óra alatt megjönnek... e-mailben! Nem semmi, mi? Semmi körítés, csak egy üzi: „Kedves Lynn Walker! Sajnálattal közöljük, hogy még mindig hülye vagy, mint a segg.”

– Anyu! – méltatlankodott Sheila. – Bízz egy kicsit jobban önmagadban!

– És ha megbuktam?

– Nem érdekes – válaszolta. – Akkor is hatalmas dolgot vittél véghez. – Hirtelen felvidult a tekintete. – Van egy meglepetésem! Chico szerzett nekünk három tiszteletjegyet a Derbyre. Állati lesz! És Jeff is eljön. Na? Király vagyok, vagy király vagyok?

Rápillantottam a férfire, és megfejthetetlen tekintetét fürkésztem.

– Tényleg? Eljön? – kérdeztem bizonytalanul.

– Nem hagynám ki – bólintott barátságosan.

Augusztus elsején lesz a Derby – két nappal azelőtt, hogy örökre eltűnik innen. Mint valami nyomorult búcsúajándék, egy utolsó együtt töltött este, aztán kész, vége. Nem bírtam tovább a közelében maradni, túl sok volt nekem ez az egész. Az érettségi, a fenekestül felfordult életem, a nagy változások, amik az ajtómon kopogtattak, és a szerelem, amit iránta éreztem.

– Azt hiszem, most lefekszem egy kicsit... elfáradtam – mondtam kimerülten, majd visszavonultam a hálósobámba. Megpróbáltam mindent kisöpörni az agyamból, és elaludni. Nehezen sikerült. Fogalmam sincs, mennyi idő telt el, talán már késő este volt, mert amikor kipattant a szemem, hirtelen semmit nem láttam.

Sheila vágtatott be a szobámba, majd egyetlen mozdulattal az ágyra vetette magát, és szorosan átölelt.

– Anyu! – kiáltotta izgatottan. – Megjött az e-mail!

Ő kezelte az elektronikus postafiókomat, vagy hogy az ördögbe hívják ezt. Ha szökőévente jött számomra egy e-mail, őt kértem meg, hogy nyissa meg és válaszoljon rá, mert az én tudásomat meghaladta ez a feladat. Most is ő volt az, aki először értesült az eredményekről. Összeprésem a szemhéjam, igyekeztem elodázni a pillanatot, nem mertem még szembesülni vele, de Sheila olyan boldog volt, amilyenek rég nem láttam.

– Átmentél – szorongatott. – Leérettségiztél, anyu! Annyira büszke vagyok rád!

A Memorial Park zsúfolásig telt emberekkel. Hangosan üvöltött a zene a hangszórókból, és a roskadásig rakott standok között valósággal hömpölygött a tömeg. Végre valahára sikerült megkaparintanom egy nagy zacskó frissen sült burgonyacsipszet és két söröskorsót. A zsákmányommal egyensúlyozva igyekeztem a lelátók felé, ahonnan már hangos kurjongatások röppentek fel, hogy a hamarosan induló futamhoz megteremtsék az alaphangulatot.

Jeff elvette tőlem a sörét, aztán utat vágtunk magunknak az emberek között. Leültünk a helyünkre, és próbáltuk átkiabálni a bőgő motorok zaját.

– Ott van Chico – mutatott Sheila az egyik kiszuperált, felismerhetetlenre festett kocsira. – Abban a Saab szedánban.

– Mikor lettél ekkora autószakértő? – böktem meg játékosan a vállát.

– Szakértelemnek számít, ha felismerek egy kocsit? – forgatta a szemét. – Különben is, a műhelyben csak erről beszélnek a srácok, úgyhogy muszáj felkötnöm a gatyát.

Jó buli egy ilyen roncsderbi. Csak dagonyáznak a sárban ezek a hatalmas gépek, mint a bűdösbogarak, időnként felborítva egymást, vagy saját magukat. Jó, talán nem ez a legszakszerűbb leírása egy ilyen versenynek, de tőlem, kívülállóként, ennyire futotta. Csakhamar már azt sem tudtam, melyik kocsinak kell szurkolnom, mert olyan távolról mindegyik csak ide-oda gördülő sárgolyónak tűnt. Sheila azonban nyomon követte a Saabot, és valahányszor pontot szerzett, hangos örömsikollyal ugrott fel mellőlem. Jeff mérsékelt lelkesedéssel nézte a futamot; ez a fajta szándékos rombolás nem igazán lehetett az ínyére. Pedig néha mintha igényünk támadna erre nekünk, embereknek: merő szórakozásból tönkretenni valamit. Mint régen, gyerekkorunkban, amikor rátapostunk a matchboxra, vagy kopaszra vágtuk a Barbie baba haját. Beteges dolog, de mégis örömet okozott. Egyesek sosem nővik ki ezt a perverz hajlamot. Főleg, ha még díj és elismerés is jár annak, aki a legnagyobb pusztítást viszi véghez. Chico beváltotta a hozzá fűzött reményeket, és letarolta a mezőnyt.

Az eredményhirdetés után Sheila elrohant, hogy osztozzon vele a sikermámorban, mi pedig Jeff-fel még körbejártuk a vásárt. Sokáig terveztem, mennyi mindent fogok neki mondani, de most, hogy itt volt, nem akarództak a nyelvemre jönni a szavak. Talán értelme sem lett volna. Csak sétálgattunk, megpróbáltam elsütni egy-két pocsék viccet, amire elnéző mosollyal válaszolt. Néha rásandítottam, ő pedig rám, aztán elkapta a tekintetét. Szerettem volna kettesben maradni vele, és kihasználni, hogy talán utoljára van velem. Kisvártatva Sheila megtalálta a standok között. A győztes lovag is ott feszített mellette, én pedig irigykedve figyeltem a gondtalanságukat.

– Anyu, én még elmegyek Chicóval egy buliba, nem baj? – nézett rám vágyakozva Sheila, pedig pontosan tudta, mi lesz a válaszom.

– Érezd jól magad, kicsim! – nyomtam pusztit az arcára, de épp hogy elértem az ajkaimmal, már tovább is illant, és boldogan ugrándozva Chico oldalán, eltűnt a tömegben.

– Indulunk? – kérdeztem Jefftől, mire mintha egy megkönnyebbült kis ráncot fedeztem volna fel az ajka mellett. Valószínűleg szörnyen gyűlölte az egész felhajtást.

A parkból gyalogosan vettük az irányt hazafelé, mivel kevesebb mint fél mérföldre feküdt a házamtól. A zene, a hangulat és Sheila öröme felvillanyozott, de azért annak az egy liter sörnek is jutott ebben némi szerep.

– Azt hiszem, becsíptem – vigyorogtam idiótán, ahogy Jeff mellett haladtam, egy egyenesnek aligha nevezhető nyomvonalon. Ő sosem látszott részegnek, még akkor sem, amikor betermelt egy egész üveg whiskey-t, csak lelassult tőle, és még kevesebb ingert érzett a beszédre, mint általában. Most azonban kissé felszabadultabbnak tűnt a szokásosnál, és ahogy majdnem elbotlottam a saját lábamban, a karját nyújtotta felém. Az utolsó száz yardot így tettük meg, egymásba kapaszkodva, és titkon reméltem, hogy sosem érkezünk meg... sosem kell elengednem őt.

Csalódottság árasztott el, amikor a távolban feltűnt a ház szürkésfehér foltja. Szótlanul érkeztünk meg a két irányba vezető díszkő járdák elágazásához. A kapcsolatunkban is útelágazódáshoz érkeztünk, és egyáltalán nem rajtam múlt, melyik irányba haladunk tovább.

– Bejön még...?

– Igen – szakította félbe a kérdésemet határozottan. Beengedtem az ajtón, majd lerúgtam magamról a cipőt. Jeff megállt a nappali közepén, én pedig a konyha felé vettem az irányt, hogy töltsék magunknak még egy-egy italt.

– Mikor indul? – kiabáltam ki neki.

– Holnapután.

– És összecsomagolt már?

– Részben...

Magamhoz vettem a két whiskey-s poharat, majd én is visszamentem a nappaliba. Ugyanúgy állt ott, ahogy hagytam, egy tapodtat sem mozdult. Az arca semmit nem árult el a gondolatairól, de a szeme élénk volt, mintha ugrásra készen állna. A dohányzóasztalra tettem a poharakat. Éreztem, hogy a gyomrom kavarg, de nem az elfogyasztott alkohol miatt, hanem mert valami visszatartóztathatatlan erővel akart kitörni belőlem.

– Tudod, mit gondolok? – sóhajtottam fel, félretéve minden udvariaskodást és távolságtartást. – Baszd meg!

– Tessék? – hőkölt vissza a váratlan rohamtól.

– Baszd meg, Jeff Mills!

Tettem felé egy tétova lépést. A szívem a torkomban dobogott, a fejem lüktetett, az egész bensőm szinte cseppfolyóssá vált a bennem izzó hó alatt.

– Nem vagyok már gyerek, nem kell engem megóvni semmitől – mondtam remegő hangon. – Ha elcseszem, hát legyen, de nem foglak így elengedni...

Leeresztette szorosan maga elé font karját, én pedig elindultam felé. Nem mozdult, csak a szembogara ideges mozgása jelezte a belső vihart, ami egy hirtelen égzengéssel tört ki és borított el mindent. Amikor hozzáléptem és átöleltem, alkohol- és cigarettaszaggal keveredő, őrjítő pézsmailat csapott az orromba, és a medencecsontomnál éreztem a vágyát. Butaság volt attól tartanom, hogy hiányzik belőle a szenvedély,

hogy tökéletes közönye azt a tényt fedi, hogy nem képes felébreszteni a legősbibbi férfiosztont, hisz a bőrömet szinte átdöfő keménység rácáfolt minderre. Lehunyta a szemét, mikor a kezem a derekára kulcsolódott, és ajkaim érintése alatt valóságos táncba kezdett csúcsos ádámcsutkája. Még várt, még türtőztette magát, aztán egy halk, remegő sóhajjal megtört. Szája a számra siklott, és végre – megcsókolt. Annyira vágytam rá, hogy szinte ismerős volt már számomra az íze, mintha a köré szótt, ezerszer elképzelt vágyálmok a valóságban is megtörténtek volna. Keze a pólóm alá csúszott, és beleborzongtam az érintésébe, ahogy felvándorolt egészen a hátamon, majd visszaszánkázott a derekamra, és végül megtalálta a helyét a fenekemen. Férfias, birtokló mozdulatai elolvasztották minden gátlásomat, minden félelmemet, és előcsalogatták belőlem a nőt, akinek semmi más kívánsága nem maradt már, mint megadni magát és befogadni őt.

Megkerestem a kezét, majd magammal húztam a hálósobába. Lassan vetkőztettük le egymást, szinte őrijítően lassan. Mintha megállt volna az idő, és minden egyes ruhaneműt egész életek választásának el egymástól. Szeretni akartam. Nem üzekedni, hanem szeretkezni vele. Érezni a szívdobogását, minden lélegzetvételét, és elnyújtani ezt az összekapcsolódást, ameddig csak lehetséges. Megkaptam, amire vágytam, és gyönyörű volt. Olyan gyönyörű, hogy sírni tudtam volna ettől a tökéletes összhangtól. Kemény volt, mégis lágy... durva, mégis gyengéd. Nem merültünk le a mélybe, szándékosan behunytuk a szemünket és tudomást sem vettünk a sötétből leselkedő fenevadról. A tiszta, tükörsima felszínen lebegtünk, ahova nem ér el semmiféle fájdalom. Miután elborított a gyönyör a karjaiban, elhomályosult tekintetébe mélyesztettem az enyémet, és tudtam, hogy velem van. Csak ezután engedte el magát, és hagyta, hogy őt is elsodorja a vad hullám. Egymáshoz simultunk, mint két egyenletes, sima felület – eggyé váltunk.

Csendesen pihegtünk az ágyban; csak sokára éreztem úgy, hogy meg kell szólalnom, valahogy vissza kell teremnem magam a valóságba.

– Maradj... – leheltem.

– Nem lehet – felelte erőtlenül.

– Miért? – A vállára hajtottam a fejem. Meztelen testünk összefonódott.

– Mennem kell – hangzott az egyszerű válasz. – Nem kérem, hogy megértsd, nem is érthetnéd.

– Nem érzed, hogy itt a helyed?

– Nem érzem, hogy bárhol is helyem lenne... – fordította el a fejét kedvetlenül. Tudtam, hogy hiba lenne tovább erőltetnem a témát. Nem akartam elrontani ezt a pillanatot, így hát elhallgattam, és aranyszínű mellszőrét cirógattam. Lehet, hogy holnapután elmegy, de ma még itt van – ma még az enyém.

Kisvártatva lehajolt a földre az ingéért, és a zsebéből előhalászta a cigijét. Rágyújtott, és engem is megkínált egy szállal. A füst puha ígéretként röppent fölénk, majd oszlott el a semmiben.

– Az éjjeliszekrény fiókjában van egy hamutál – intettem. Kihúzta a fiókot, majd a teste megkövült egy pillanatra. Észrevettem, hogy a hétköznapi tárgyak között megtalálta a fegyvert, amiről már rég meg is feledkeztem. Láttam, ahogy egy pillanatra hozzáér, majd felém fordult, és kérdően végigmért.

– Tőled akartam megvédeni magam vele – mosolyogtam halványan. – De nem vált be.

– Jobb lett volna, ha továbbra is személtládaként viselkedem? – kérdezte.

– Jobb. Sokkal jobb... akkor most nem fájna ennyire...

– Lynn... – húzódott közelebb. – Ne hazudd magadnak azt, hogy szeretsz!

– Nem szoktam hazudni – horkantam fel. – Különben is... mi van, ha tényleg... ha... egy kicsit... kezdelek szeretni?

Rám nézett, a szemében igazi, hamisítatlan gyötrelem ült. Úgy tűnik, csak ennyi időre tudtuk elhallgattatni a fenevadat, ami most megmozdult odalent a mélyben, felkavarva a látszólag élettelen, de bűzlő szennyel teli vizet.

– Még egyszer nem ronthatod el – hallottam a hangját. A kezembe fogtam az arcát, hosszan néztem, szerettem volna magamba inni, megőrizni minden vonását arra a végtelen időre, amikor már nem lesz velem. Aztán megcsókoltam, magamhoz vontam, és követeltem magamnak a testét. Bele akartam fulladni a közelségébe. De mielőtt újra magával ránthatott volna a szenvedély, Jeff lecsitított, odahúzott a mellére, és körém fonta erős karjait.

– Gyere ide – suttogta a fülembe. – Csak feküdjünk, és... ölelj át!

Kótyagos fejjel botorkáltam ki a konyhába. Mikor a faliórára pillantottam, alig hittem el, hogy már majdnem tízet üt. A hűtőn egy üzenet várt Sheilától: „Anyu! Nem akartalak felébreszteni, elmentem a műhelybe. Majd jövök. Puszi!” Elmosolyodtam, majd feltettem főni a kávé. Hirtelen egy forró férfitestet éreztem a hátamhoz simulni, és azonnal előntött a tegnap éjszaka minden emléke.

– Szia – dűnnyögte a fülembe Jeff.

– Szia – búgtam vissza.

– Jól aludtál?

– Életemben nem aludtam még ilyen jól... – Megfordultam a karjában, és átöleltem. Ő már felöltözött; friss volt és kipihent. – Ugye ma már nem sietsz sehova?

– Nem – ingatta a fejét. – Ma már nem sietek sehova.

– Helyes. Mert minden egyes percet, amink maradt, szeretnék kihasználni.

Akkor még sejtelmem sem lehetett, milyen kevés percet hagyott számunkra a sors. Alig hogy leültünk az asztalhoz, és a kezünkbe vettük a gőzölgő csészéket, csöngettek. Nem tudtam, ki lehet az, nem számítottam senkire. De bárki is, nagyon rosszkor érkezett. Kelletlenül álltam fel, hogy magamra kapjak egy köntöst. A látogató kitartóan csöngetett.

– Megyek már! – kiabáltam. *A rohadt életbe!*

Úgy téptem fel az ajtót, mint egy fúria, készen rá, hogy rövid úton elzavarjam a kéretlen vendéget. Ám amikor megláttam őt a küszöbömön, elakadt a lélegzetem, és minden lélekjelenlétemre szükségem volt, hogy egyben tartsam magam.

– Helló, Lynn! – hallottam meg a jól ismert hangot. – Most érkeztem Hohenwaldba, és a Bill’sben azt mondták, hogy már nem dolgozol ott... – Bizonytalanul közelebb lépett, és csókot nyomott a homlokomra. Egyetlen szó sem jött a számra. – Rég láttalak. Nagyon rég – mosolygott.

Igen, nagyon rég. Egy másik életben. Lassan magamhoz tértem a kővé meredt döbbenetből, és felfogtam, hogy ő áll ott; az egyetlen ember, akinek most semmiképp sem szabadott volna felbukkannia az ajtóm előtt: Frank.

Frank

2002

Az észbontóan kíváncsi, szexi vadmacska az ölemben ült, és kéjesen hátravetette a fejét, miközben keményen meglovagolt. Belemarkoltam a derekába, hogy még mélyebben magamra húzhassam, és közben élvezettel figyeltem a melle hullámlását és a hátára omló vörös, összekuszálódott hajzuhatagot. Elképesztő, hogy még mindig ennyire beindított, pedig az elmúlt éjszakát is végigkefáltuk. Reggel mégis úgy estünk egymásnak újra, mintha valami évtizedek óta beteljesülésre váró vágyat akarnánk kielégíteni.

Újságíróként New Yorkban töltöttem az elmúlt két napot egy konferencián, és az előző esti sajtóbálon sikerült annyi száraz Martinire meghívnom Shawna Campbellt, hogy az első helyre ugorhassak a hódolói listáján. A harmincéves bombázó az elnök sajtócsapatában dolgozott, és mint kiderült, az ágyban is ugyanakkora buldózer, mint a szakmájában. Régóta ismertem, és az első pillanattól fogva fantáziáltam róla, hogy egyszer megdugom. Most pedig, hogy ezt elértem, egyszerűen nem tudtam betelni vele.

Az éjjeliszekrényen csörögni kezdett a mobilom, de nem foglalkoztam vele. Shawna önfeledt nyögései megvadítottak, és egyáltalán nem érdekelt, ki keres. Lehúztam magam mellé, majd ráfordultam, hogy győzelemittasan magam alá teperhessem. Attól féltem, szétesik alattunk az ágy, olyan őrült iramban hajszoltuk a gyönyört. De a kurva telefon csak csörgött; akárki is hívott, nem adta fel. Kezdtem kiesni a ritmusból.

– Ó, Frankie! – sikoltotta a nő. – Ne hagyd abba! Most ne!

Megőrijtett, ahogy kimondta a nevem és a tudat, hogy pillanatokon belül elélvez alattam, de az idegtépő ricsaj egyre jobban elterelte a figyelmem, és végül lelohasztotta a vágyamat is.

– Az isten verje meg! – kászálódtam le róla, mire sértődötten elfordult. Ügyetlenül lehalásztam a készüléket az éjjeliszekrényről, majd rámeredtem a még mindig villogó kijelzőre. – Ez nem lehet igaz!

– Ki az? – kérdezte dühösen Shawna, de én közben már felpattantam az ágyról, és szánalmasan, meztelenül a fürdőszoba felé igyekeztem.

– A feleségem – morogtam, majd magamra zártam az ajtót.

Nicole az elmúlt években sportot űzött abból, hogy a legváratlanabb helyzetekben hívott fel pizslácsaré ügyek miatt, és ha nem tudtam felvenni – mert például, mint ahogy az a leggyakrabban előfordult, dolgoztam, vagy néhanapján rosszkodtam –, elkezdett üzenetekkel bombázni. Ezt most nem akartam megvárni.

– Mi van? – dörrentem bele a telefonba. A feleségem hangja azonban meglepetésemre nem vádaskodó volt, hanem nyugtalan és feldúlt.

– Frank! Végre! Azonnal kapcsolj be a tévét! – kiabálta.

– Mi van? Mit akarsz?!

– Csak kapcsolj be azt a kurva tévét! Allyről van szó...

Mintha fejbe vágta volna. Elképzelni sem tudtam, miről lehet szó, de a belém nyilalló szörnyű érzés minden mást kisöpört belőlem. Magam köré kaptam egy törölközőt, becsörtettem a hálósobába, és felnyaláboltam a távirányítót két használt borospohár és egy piros melltartó közül.

– Megőriktél? – sivitott fel Shawna a tévé hangjára. A számra kaptam a mutatóujjam, hogy csendre intsem. A tévében a reggeli hírműsor futott. A bemondónő egyenesen rám szegezte a tekintetét, miközben a jobb felső sarokba egy képet szúrtak be a lányomról, amint egy nála jóval idősebb férfi meztelen mellkasára hajol. Kigúvadt a szemem, és alig-alig érzékeltem az idegesen duruzsoló beszédet: „Alice Carrington, a

washingtoni St. John Középiskola végzős diákja ma reggelre virradóan több országos médiumhoz is eljuttatott egy kompromittáló felvételt, mely őt és az intézmény igazgatóját, George Holdent ábrázolja. A fénykép mellett egy levél tartalmazza a fiatal marylandi lány vádjait, miszerint Mr. Holden évek óta szexuálisan kihasználta... Az illegális kapcsolat a diáklány tizennyolc éves kora előtt kezdődhetett...”

– Mi a fasz folyik itt, Nic? – bődültem fel.

– Frank... Frank... – habogott. Hallottam a hangján, hogy sír. – Itt vannak a zsaruk, és Ally eltűnt.

– Hogy érted, hogy eltűnt?

– Tegnap este óta nem láttam. Aztán... egyszer csak... csöngettek a rendőrök, és most a tévé... Nem értem, egyszerűen nem értem ezt az egészet.

– Várj...! Várj egy kicsit! – szusszantam fel, próbálva összeszedni a gondolataimat. A bemondónő éppen ott tartott, hogy információi szerint a rendőrség már őrizetbe vette a St. John igazgatóját. Megdörzsöltem a halántékom. – Te tudtál erről?

– Miről? – kérdezett vissza zaklatottan Nicole.

– Erről az istenverte viszonyról... – ordítottam.

– Nem. Az égvilágon semmit nem tudtam. Fogalmam sincs, mit csináljak most... Ally kikapcsolta a telefonját, egyszerűen kámforrá vált, és a zsaruk belőlem akarnak kihúzni valamit. Istenem, hiszen még ők is többet tudnak, mint én!

– Jól van, azonnal indulok – biztosítottam. – Kiderítjük, mi ez az egész.

– Le kell tennem – felelte fojtott hangon. Halottam egy halk férfihangot a háttérben, aztán megszakadt a hívás.

Meredten bámultam magam elé. A hírműsor már egy másik témával foglalkozott, és egy pillanatra felötlött bennem, hogy csak képzeltem az egészet. Hihetetlennek tűnt a hirtelen rám zúdult sztori minden eleme, és egyre hangosabban ordított egy hang a fejemben, hogy ez nem történhetett meg.

– Hé, Frankie – szakította félbe a gondolataimat az érzéken fátyolos hang az ágy felől. – Valami baj van?

Rápillantottam, de hiába volt meztelen és gyönyörű, már képtelen voltam rá figyelni.

– Mennem kell... – szuszogtam, és indultam, hogy összeszedegessem szétdobált ruhadarabjaimat. Azt se tudtam, mit csinállok, csak gépiesen öltözködtem.

– A lányod volt az? – érdeklődött a nő. – Mi történt?

– Bocs az angolos távozásért. Reggelizz meg nyugodtan, benne van a szobaárban! És... – hajoltam az ajkához. – Kösz.

– Igazán semmiség... – fordult el sértetten. – A reggeli amúgy az én szobaáramban is benne van, faszfej.

De én ezt már szinte meg se hallottam. Lélekszakadva rohantam a parkoló felé, hogy mielőbb elindulhassak hazafelé a családomhoz.

Úgy hajtottam a pályán, mint a mérgezett egér. Csak nyomtam a gázt, és hallgattam a rádiót. Bárhova is kapcsoltam, Ally neve jött szembe velem; a hír elárasztotta az étert. Minden egyes átkozott műhold a Föld felett az ő titkait köpte szét a légkörben, melyek apró pernyeként szálltak be a házakba, az irodákba, a kocsikba, a fülhallgatókba. Egész Amerika rá figyelt.

És mire gondol az ember apaként, mikor az egész tetves ország a tizennyolc éves lánya szexuális életében vájkál? Amikor a New York-i bankár és a louisianai földműves egyaránt benyithat a gyermeke hálószobájába, ahol egy negyvenes szemét kéjenc élvezkedik? Hányingerem támadt, és olyan féktelen düh hatalmasodott el rajtam, mint még soha életemben.

Megállás nélkül hívogattam Ally telefonját, de nem értem el vele semmit. Természetesen kikapcsolta. Ezután egy ügyvéd ismerősömet tárcsáztam fel, és kifaggattam, milyen következményekkel járhat az ügy Allyre és Holdenre nézve. Hosszasan ecsetelte a lehetőségeket, és meg kell mondanom, egyáltalán nem lettem nyugodtabb a beszélgetés végére. Nemcsak amiatt, amit az ismerősöm jogász szemmel elmondott, hanem mert a bennem élő újságíró is pontosan tudta, hogy az életünk már soha többé nem lesz ugyanolyan, mint volt.

Mikor hazaértem Greenbeltbe, a zsaruk már nem voltak ott. Egy nyugodt kertvárosi utcában laktunk a park mellett. Szerettük a környéket, mert csendesnek és tisztának bizonyult; épp ideális nekünk és a gyerekeknek is. Iskolabusszal félóra alatt beértek Washingtonba, és nekem sem telt több időbe eljutni a szerkesztőségig. Ahogy megálltam a ház előtt, nyomasztó érzés telepedett rám: mintha most érzékeltem volna először azt a lemoshatatlan stigmát, ami a családomra került. Szinte áradt a falakból a bűn, a szenny, az erkölcstelenség nehéz, állott szagú párája, és a gyomrom apró gombóccá fonnyadt az erejétől. Nicole és a két kisebbik gyerekünk, Natalie és Jesse a nappaliba bújtak el a kíváncsiskodók elől. A feleségem behúzta a függönyöket. Natalie, aki csak másfél évvel volt fiatalabb Alice-nél, dühösen, keresztbe font karral járkált a kandalló előtt, az ötéves Jesse pedig az anyja ölében keresett vigaszt. Mikor megpillantottak, mindannyian rám vetették magukat, mintha azt remélték volna, hogy jó hírt hozok, ami enyhíti a kétségbeesésüket. De én épp annyira kétségbeestem, mint ők.

– Hál’ istennek! – szusszant fel Nicole. – Már azt hittem, megbolondulok.

– Mit tudunk? – kérdeztem.

– A zsaruk itt voltak vagy két órát. Kihallgattak, kérdéseket tettek fel Allyról. Én nem tudtam, hogy ezzel a... hogy Mr. Holdennel...

– Hülye kis ribanc! – vetette oda Nat. – Lefogadom, hogy az egészet csak azért csinálta, hogy megint mindenki rá figyeljen.

– Válogasd meg a szavaidat! – fordult felé Nicole.

– Miért?

– Mert a testvéred – válaszoltam meg én a kérdést.

– Milyen testvér az, aki szégyent hoz a családjára?

– Még nem tudunk semmit. Fogalmunk sincs, miért tette Ally, amit tett.

Nat utálkozva kifújta a levegőt, majd ismét a kandalló felé fordult. A két lány külsőleg nagyon hasonlított egymásra: egyforma magasak és ugyanolyan vékonyak, szikarak mindketten. Sötétbarna hajukat a lapockájuk magasságáig növesztették, és lófarokba fogva hordták. De volt köztük valami alapvető különbség: míg Alice arca csupa báj, és sötét, szép ívű szemöldöke alól átható, szívet melengető tekintet villan fel, addig Natalie vonásai kemények, tekintete szigorúan és gyanakvón vizsgálja a környezetét, ajka pedig pengevékony vonallá préselődik. Alice volt kettejük közül a kedves, elbűvölő kis szépség, akit gyermekkorában órákig nyúztak az öregasszonyok, tinédzserként pedig a srácok érdeklődésének középpontjába került. Nat pedig szúrós tüskéket növesztett, akár egy sündisznó, szándékosan kerülte a nőies öltözködést – mindig melegítőben és pólóban flangált –, az iskolai csapatban kosarazott és valahányszor megszólalt, az embernek olyan érzése támadt, mintha sav fröccsenne a bőrére.

– Nem tudom elhinni, hogy dugott Goldennek... – szűkült össze a tekintete. Minden diák cinkosan Goldennek becézte az igazgatót a vezetékneve első betűjét kicserélve a keresztnéve első betűjére, mely így épp az „arany” szót adta ki. Amit én gondoltam a tagról, az nagyon messze esett a drága nemesfém csillogásától. – És most már az egész világ tud róla – folytatta a lányom.

– Kérlek, Nat – legyintett lemondóan Nicole. – Legalább Jesse miatt...

– Nem mindegy? Dugott vele, és kész.

– Mit akartak tudni a rendőrök? – tereltem el inkább a szót.

– Az elmúlt hetekről, napokról kérdeztek, hogy tapasztaltam-e valami szokatlant. Észrevettem-e, hogy készül valamire. Megváltozott-e a viselkedése, ilyesmi.

– Te találtál valamit?

– Amennyire tudtam, körülnéztem. Előre eltervezte az egészet. Elvitt egy halom ruhát, az iratait, az utazótáskáját...

– Biztosan meghúzta magát valamelyik barátjánál.

– Már végigtelefonáltam az összeset – rázta meg a fejét.

– Anyádék?

– Nem.

– A bátyádék? Rosie néni?

– Semmi...

– A rendőrség mit mondott?

– Azt, hogy nagy valószínűséggel egy napon belül előkerül.

– Jól van... – próbáltam nyugalmat erőltetni magamra. – Szerintem is így lesz. Valószínűleg halálra rémült, és bárhol is van, már ezerszer megbánta az egészet. Nem kell sok idő és megtörik, haza akar majd jönni.

– És ha nem? – torzult el Nicole arca.

– Biztos vagyok benne, hogy hazajön.

– Én a helyében örökre felszívódnék – szúrta közbe Nat. – Ezt a szégyent nem bírnám elviselni.

– Ha mindez igaz, az nem elsősorban Ally szégyene – rázta meg a fejét Nicole.

– Ő tette szét a lábát Goldennek. Nem hiszem, hogy olyan nagyon kellett erősködnie...

– Elég! – csattantam fel ingerülten. – Nagyon kérlek, kíméld meg a családot az epés megjegyzéseidtől! – Felsóhajtottam. – Nic, vidd be Jesse-t a szobájába, aztán üljetek le az asztalhoz!

A nappaliba vezényeltem a családot, megvártam, míg Nicole elrendezi a kisfiút, aztán Natalie-val együtt helyet foglal. Nincs szükség rá, hogy az ötéves gyerek halálra rémüljön olyasmitől, amiből semmit sem érthet. Épp elég egy pánikoló feleséggel és egy kamaszlánnyal megértetnem, mibe csöppentünk. Várakozásteljesen néztek rám, és tudtam, hogy most meg kell őriznem a hidegvéremet. Erősnek kell lennem, mert tőlem várják a helyzet megoldását. A helyzet pedig nagyon rútol festett.

– Mostantól kezdve mind egy csapatban játszunk, világos? – hordoztam végig rajtuk a tekintetemet. – Csak egymásra számíthatunk. Elmondom, mi fog történni. A vád, amit Ally Holdennel szemben megfogalmazott, nagyon súlyos. Ha igazat írt, és mindez bebizonyosodik, Holden akár húsz évet is kaphat.

– Börtönben? – kerekedett el Nat szeme.

– Igen. Ha bebizonyosodik. De ennyivel nem ér véget az ügy... – Megvakartam a hajam a halántékom felett. – Ez egy olyan téma, ami óriási nyilvánosságot fog kapni. A következő hetekben, talán hónapokban ezzel lesz tele minden. Fel kell rá készülnünk, hogy Allyt apró darabokra szedik, majd ezeket a darabokat kedvük szerint rakják össze. Az egész élete, a titkai, a kapcsolatai mind-mind nyilvánosságra kerülnek, és ez a hullám minket sem fog elkerülni.

– Hogy érted ezt? – biggyedt le a lányom szája. A szeméből végre eltűnt a dac, és elkezdte felfogni, mivel állunk szemben.

– A média sztorit lát bennünk... hírértéket. Tudni akarják, mi történt és miért, keresik majd az okokat, a válaszokat és nem riadnak vissza semmitől. Mostantól kezdve célpontok vagyunk.

Megvártam, míg a szavaim hatása mindenkinél célba ér.

– Előfordulhat, hogy támadások érnek benneteket. Előfordulhat, hogy olyan kérdéseket tesznek fel, amelyekre nem számítottok. Nem mondhattok semmit. A nyilvánosságot én kezelem, ti pedig itthon biztosítjátok a hátszínigot Allynek. Értve vagyok? – néztem Nat szemébe mélyen. – Nincs ellenségeskedés. Nincs cicaharc. Allynek támogató közegre van szüksége, és elvárom, hogy mindenki megtegye, ami tőle telik.

– És az én életemmel ki fog törődni? – fakadt ki ismét Nat. – Hogy megyek így suliba, meg edzésre?

– Az iskolát és az edzést felfüggesztem, amíg Ally elő nem kerül. Utána megbeszéljük, hogyan tovább – jelentettem ki ellentmondást nem tűrően.

Keményen fogalmaztam, de erre volt most szükség: egy határozott vezetőre. Úgy tűnik, ezt mindenki elfogadta, és a pánik lassan alábbhagyott, csak az elcsigázottság és a halkán duruzsoló félelem maradt a gyomrunkban, amivel mindannyian a jövő szemébe néztünk.

– Mindenki megértett mindent? – néztem végig rajtuk. Bólintottak. – Helyes. Most pedig mindenki erőltesse meg az agyát, és találjuk ki, hova tűnhetett Ally. Előbb kell megtalálnunk, mint a rendőrségnek.

A nap hátralevő részét arra fordítottam, hogy minden kapcsolatomat felhívtam, és megpróbáltam minél több információt begyűjteni. A vonalak csak úgy égtek, és a fülem sistergett az állandó igénybevételtől. Sokakat ismertem a média világában, és sokan biztosítottak is a támogatásukról, ugyanakkor azzal is tisztában voltam, hogy azokból a személyekből is hosszú listát állíthatnék össze, akik a legnagyobb örömmel szarnának az orrom alá. Míg a komolyabb médiumok egyelőre csak tényeket közöltek – George Holdent szexuális visszaélés gyanújával vették őrizetbe, a nyomozás még zajlik, Alice Carrington pedig még nem került elő, hogy alátámassza a vádjait –, addig a bulvár már megkezdte a levél részletein való kérődzését. Az egész egy jól megkomponált fülszövegnek tűnt egy olyan történethez, amiben nem lesznek nyertesek.

Sokszor eszembe jutott a lányom. Megpróbáltam visszaidézni az utolsó találkozásunkat. Három nappal ezelőtt láttam utoljára, azon az estén, ami után a New York-i konferenciára utaztam. Nem sok mindenre emlékszem. Siettem, ideges voltam, az agyam mindenfélén zakatolt. A családi vacsorák az elmúlt pár évben inkább emlékeztettek egy valóságshow-ra, mint meghitt együttlétre. Valamelyik lány mindig cirkuszolt, vagy egymás torkának estek, olykor Jesse nem bírta magával, Nicole pedig az idegösszeomlás szélén lavírozott. Amikor elfogyott a türelme, az asztalhoz vágta az ételt, közölte, hogy mostantól felőle fel is fordulhatunk, aztán elvonult a hálósobánkba tévét nézni.

Bevallom, időnként óriási kihívást jelentett, hogy megálljam a helyem családfőként. Rengeteget dolgoztam, a hivatásom volt az életem. Amióta az eszemet tudom, újságíró akartam lenni; olyan ember, aki feltárja az igazságot, és mindenki számára hozzáférhetővé teszi. Negyvenéves koromra a Washington Timesnál dolgoztam, elemzőként és oknyomozó riporterként ténykedtem. A Washington Timesnál pedig nem szarozhat az ember; vagy odateszed magad, vagy egy pillanat alatt elveszítesz mindent. Az új generációs, véresszájú kis rohadékok gondolkodás nélkül kilöknek a biztonságosnak hitt fészekből. Én már csak tudom – egykor én is az voltam, és nem kíméltem senkit, amikor megmászta a ranglétrát. Ez volt az igazi szerelmem, a mindenem, aztán mikor hazaértem, nem maradt más belőlem, csak egy leeresztett lufi.

Persze szeretem a gyerekeimet. Különösen a legidősebbet, Allyt. Mindössze huszonkét éves voltam, amikor született, így vele együtt nőttem fel. Emlékszem, régebben annyira ragaszkodott hozzám, hogy a nyakamban kellett cipelnem, és mikor a vállam már sajgott a súlya alatt, és megpróbáltam letenni, sírva kapaszkodott belém. Azt hitte, el akarom hagyni. Valami megmagyarázhatatlan oknál fogva rettegett tőle, hogy elveszít. Sosem tettem volna ilyet. Nem vagyok a férjek gyöngye, de a családot nem bántanám, nem hagynám őket cserben.

Megpróbáltam tehát felidézni, hogyan viselkedett Ally csütörtök este. Semmi említésre méltó nem jutott eszembe. Sejtelmem sem lehetett róla, mire készül, mi kavarog a fejében, milyen megpróbáltatásokon mehetett keresztül és még milyen nehézségek várnak rá. Semmit sem tudtam hozzátenni ahhoz, amit a feleségem elmondott a nyomozónak. Egyelőre mindenki várakozó álláspontra helyezkedett.

– Mindent átnéztél? – léptem be Ally szobájába. Nicole az egyszemélyes ágyon ült, a szemét könnyek árnyékolták, de próbált erős maradni. Körülötte halmokba rendezve heverték Ally cuccai. Minden szekrényét kiborította és egyesével nézte át a holmiját. A ruhákat félredobta, a többit pedig megpróbálta valamilyen logika mentén csoportosítani.

– Az összes könyvet átforgattam, minden füzetet végiglapoztam.

– Mit kerestél? – érdeklődtem.

– Valamit... bármit. Talán búcsúlevelet...

– Nem látom okát, miért hagyott volna búcsúlevelet – gondolkodtam el. – Nem örökre ment el.

– Tudom, de akkor is. Azt reméltem, hogy legalább pár szóval megnyugtat minket. Arra vette a fáradságot, hogy megírja azt a levelet, de nekünk nem üzent semmit...

– Biztos vagy benne? – néztem körül.

– Már ötletem sincs, hol kereshélnék.

– A számítógép? – pillantottam az íróasztalon álló monitorra.

– Nem értek hozzá, de ott sem találtam semmit.

– Engedj oda – kértem, majd leültem a kissé elhasznált forgószékre. Amint megmozdítottam az egeret, a monitor felvillant, és már ott is voltam a fájlkezelő programban. Ally rendet tartott a gépén, mindent szakszerűen mappákba rendezett. Ott voltak az iskolai jegyzetei, az internetről letöltött, általa érdekesnek vélt dokumentumok, a családi és a személyes fotói külön-külön felcímkézve. Minden a maga helyén, semmi felesleges szemét. Nem úgy, mint az én gépemen – gondoltam magamban –, azon egy évtized alatt sem igazodna ki senki. Hamar végigfutottam a fájlokat, de semmi érdekeset nem láttam. Ezután megnyitottam a böngészőt, és rögtön a keresési előzményekre kattintottam.

– Kitörölte – morogtam az orrom alá.

– Az mit jelent? – kérdezte feszülten Nicole, aki ott ült szorosan mellettem, és ő is a képernyőre meredt.

– Nem tudjuk megnézni, milyen oldalakat böngészett, mert eltüntette a nyomokat. – Hirtelen megpillantottam a levelezőprogram ikonját. Abban bíztam, hogy a jelszavait megjegyeztette, és nem jutott eszébe, hogy ezeket is elrejtse, de tévedtem.

– Nem tudod a jelszavát? – fordultam Nicole felé.

– Honnan tudhatnám? – rázta a fejét idegesen. – Szerinted a levelei közt lesz valami?

– Fogalmam sincs, de ha minden kötél szakad, a rendőrségnél fel tudják törni a fiókot. – Újra visszakalandoztam a képekhez, hogy átnézzem őket. A legutolsó az érettségi bálon készült, alig egy hete. Csodálatosan festett földet seprő, mályvaszínű estélyi ruhájában, művészi kontyba fésült hajával. Mosolygott, ahogy a partnerébe kapaszkodott. A srác az évfolyamtársa volt, tizennyolc éves, pattanásos

kis nyikhaj – emlékszem, Ally azt mondta, hogy ki nem állhatja, de hát valakivel el kell mennie a bálba. Pedig az is ott volt, akivel igazán menni szeretett volna... aki addigra már összetörte a szívét. Fogalma sem volt a rohadéknak, mi vár rá egy héttel később!

– Furcsa, mi? – hallottam meg a feleségem hangját. – Semmi nem látszik ezen a fotón. Olyan boldognak tűnik.

– Hogy a francba nem vettük észre? – fakadtam ki.

– A képlet nagyon egyszerű – húzta el a száját. – Te soha nem vagy itthon, engem pedig utál. Nem – tiltakozott –, ne vágj ilyen pofát! Évek óta egyre rosszabb a kapcsolatunk. Mindenem felkapja a vizet, és elrohan. Semmit nem oszt meg velem, mintha az ellensége lennék.

– Akkor is mi vagyunk a szülei! Tudnunk kellett volna erről...

– A legjobb barátnője sem tudott róla. Nagyon vigyázott rá, hogy ne derüljön ki... gondolom, Holden kemény kézzel fogta.

– A mocskos pondró! – csaptam az asztalra.

– Annyiszor elképzeltem már... – nyögte Nicole el-elcsukló hangon. – Ahogy hozzáér... ahogy... maga alá teperi...

– Hagyd abba! – állítottam le. – Legszívesebben megölném, érted? Kibelezném, mint egy disznót. Nem akarom még jobban felspannolni magam, mert meg is teszem.

– Letették érte az óvadékot, hallottad?

– Hallottam – fitorogtam. – Épp hogy csak őrizetbe vették, már mehetett is isten hírével. Délután egy kicsit utánanéztem...

– És? – vontam fel érdeklődve a szemöldökét.

Elmeséltem neki mindent, amit megtudtam.

George Alexander Holden Pittsburgh-ben született, negyvenöt éves. Történelemből és angolból szerzett tanári diplomát. Tíz éve helyezkedett el a St. Johnban, ahol hol ezt, hol azt a tárgyat oktatta. Jelentéktelen karrier. Az égvilágon semmi kiemelkedőt nem vitt véghez soha, nem voltak eredményei, nem hagyott maradandó nyomokat maga mögött. Az internet semmit nem árult el róla: se egy tudományos munka, se egy cikk, amit felmutathatna, se valamiféle bizonyítéka, hogy alkalmas lenne egy iskola vezetésére. Öt éve mégis megválasztották igazgatónak. Miért? Mije volt, ami a többi – jóval idősebb és tapasztaltabb – jelölt fölé helyezte? Ki és miért döntött úgy, hogy George A. Holdent egy középiskola élére helyezi? Aztán egyszer csak megtaláltam. Rátapadtam a képernyőre, és hirtelen apró, villámszerű szúrás hasított a mellkasomba, ami mindig akkor jelentkezett, amikor valami jelentőségteljes részlet felfedte magát előttem. Az újságírói szimatomból szagot fogott. Most világosodott meg előttem, kicsoda George A. Holden felesége.

– Kongresszusi képviselő – mondtam. – Republikánus. A férjével ellentétben ő tényleg fényes karriert futott be, és nagyon magas körökben mozog.

– És ez mit jelent? – értetlenkedett, mire kimerülten fújttam egyet.

– Azt, hogy nehéz dolgunk lesz. Kurva nehéz dolgunk.

„Tovább folyik a nyomozás a washingtoni szexbotrányban. Alig ért véget a tanév, ismét felbolydult az élet a St. John Középiskolában. Ahelyett, hogy a diákok az épp csak elkezdődött nyári szünetet élveznék, most döbbenet állnak a tények előtt. Itt vagyunk az iskola épületénél, ahol felbőszült szülők vertek táborot és követelik a válaszokat.” – A tévé előtt ültünk, és feszülten figyeltük a híreket. A riporternő ismertette az eddig napvilágot látott tudnivalókat, mögötte pedig egy kisebb tömeg gyűlt össze: felnőttek és gyerekek

toporogtak a járdán. Néhány arcot felismertem közülük. Egy ingerült apa azonnal magához ragadta a szót, amint a mikrofon a csődület felé fordult. – „Felháborító ez az egész” – mondta emelt hangon. – „Rábízzuk a gyereket az iskolára, ott meg ez folyik. Undorító, hogy ez megtörténhet a huszonegyedik században! Kőkemény pszichológiai vizsgálatnak kéne alávetni minden pedagógust és alkalmazottat az oktatási intézményekben, hogy kiszűrjük a veszélyes gazembereket!”

„Én nem is tudom, mit csinálnék, ha az én lányommal történt volna ilyesmi” – vette át a szót egy felháborodott anya. – „Megbolondulnék. Mélyen együtt érzek a szegény kislánnyal... csak gyermek még, akit aljas módon kizsákmányolt egy olyan férfi, akiben feltétel nélkül bíznia kellett.”

A mikrofon most egy Allyvel egykorú fiút vett célba. – „Nem vettem észre semmit” – mondta. – „Mr. Holden nagyon szigorú volt mindig, nem igazán bratyizott a diákokkal. Úristen, hát eszembe sem jutott, hogy épp egy diákjával kavar.” „Ismered Alice Carringtont?” – kérdezte a riporternő. – „Ismerem, együtt jártunk bioszra. Orvosira készült. Tök normális csaj, nem gondoltam volna róla.” A mikrofon továbbhaladt, és megállapodott egy lányon.

– Az ott Jenny, Ally barátnője – hajolt előre Nicole.

– Én is látom – intettem, hogy maradjon csöndben.

– Ha jól tudom, te Alice barátnője vagy – kezdte a riporternő.

– Igen – bólintott a lány.

– Mondott neked valaha bármit is Alice a Mr. Holdennel folytatott viszonyáról? – Soha – rázta meg a fejét Jenny. – Négy éve ismerem, a sulis kezdete óta barátnők vagyunk. Általában mindent megbeszéltünk... vagyis, én azt hittem...

– Volt szó köztetek fiúkról, szerelmekről?

– Néha... úgy értem, én megosztottam vele ezeket a dolgokat, de ő soha. Nem volt senkije, nem igazán érdekelték a fiúk. Sokat tanult, egy kicsit... hogy is mondjam, stréber volt... – zavartan elvigyorodott, aztán az arca újra elkomorult. – Egyszer sem beszélt nekem az igazgató úrról.

– Mit gondolsz, hol lehet most Alice?

– Nem tudom, de nagyon aggódom érte. – A kamerába tekintett, és őszinte szomorúság tükröződött a szemén. – Remélem, nézi ezt, és hazajön.

A nő eltávolodott a tömegtől, és ismét a nézőkhöz szólt: „George Holdent, az intézmény igazgatóját azonnali hatállyal menesztették és a rendőrségi nyomozással párhuzamosan belső kivizsgálást indítottak ellene. Mint ismeretes, Alice Carrington két másik diáktársát is lehetséges áldozatként említette a levelében, ám ők megkeresésünkre cáfolták, hogy bármilyen kapcsolatban is álltak volna az igazgatóval. Nyilatkozni sem ők, sem szüleik nem akartak. Egyelőre Alice Carrington családja sem tett nyilatkozatot az ügyben.”

– Egész nap csörgött az a rohadt telefon – fordult felém Nicole. – És csöngettek is, kétszer.

– Remélem, semmit nem mondtál.

– Persze hogy nem.

– Jó – bólintottam. – Akit tudtam, felhívtam, és megkértem őket, hogy ne zaklassanak. Megígértem, hogy amint tudunk, adunk ki hivatalos közleményt. De ezek a bulvárújságírók dögevő állatok... Őket az sem érdekelné, ha az oszló hullámon kéne átgázolniuk.

– Na jó, nekem ebből elegendem van – rázta meg magát Nat, majd a szobája felé iramodott. – Visszamegyek a cellámba. Ha kész a kaja, valamelyik börtönőr tegye le az ajtóm elé!

Nicole nem szólt semmit, csak a szemét forgatta, majd miután becsapódott az ajtó, kimerülten felsóhajtott.

– Nagyon megviseli a dolog – magyarázta. – A nyarat kéne élveznie, ehelyett be van zárva a házba.

– Nem ő az egyetlen, aki szenved. Itt az ideje, hogy megtanulja, hogyan kell néha mások ügyét a sajátja elé helyezni! – feleltem, majd én is felálltam a kanapéról. – Megyek, elintézek még pár telefont.
– Ha bármi van, azonnal szólj! – nézett rám könyörögve. Én is azt kívántam, bárcsak hívhatnám már a jó hírrel, hogy véget ért ez a rémálom.

– Hivatalosan is körözést adunk ki Ally ellen – közölte Claire Wilson hadnagy, az ügyel megbízott nyomozó. Elhivatottnak tűnt, és tudtam, hogy nőként, anyaként Ally pártját fogja. Az elmúlt években számos szexuális bűncselekményen dolgozott, tele volt a hócipője a Holden-féle ragadozókkal, és ő is, csakúgy, mint Nicole és én, áldozatot látott Allyben. Egy kihasznált és megbántott kislányt, akit a fájdalma és a tapasztalatlansága ragadott erre a meggondolatlan tetre. Bár még mindig nem bukkantunk semmi nyomra a hollétét illetően, ő bizakodó volt.

– Átnézzük a számítógépét, a levelezését és a kapcsolati hálóját a közösségi oldalakon – magyarázta. – Mindent megteszünk, hogy megtaláljuk. Már dolgozunk rajta.

– Mr. Holdennek nincs köze az eltűnéséhez? – kérdezte Nicole.

– Nincs – ingatta a fejét a nyomozó. – Ebből a szempontból tiszta. A helyzet úgy fest, hogy Ally maga döntött úgy, hogy elhagyja az otthonát. Valószínűleg jó előre felkészült rá, megtervezett mindent, de biztos vagyok benne, hogy nincs egyedül. Célirányosan ment valahova, valakihez – és ki fogjuk deríteni, hogy kihez.

– A motellel mi a helyzet? – A levélben említett arlingtoni szállásra gondoltam, ahova Ally állítása szerint Holden cipelte őt.

– Leellenőriztük. Valóban jártak ott, az elmúlt fél évben többször is. A recepciós mindkettőjüket felismerte.

– És miért nem jelentette? – fakadt ki Nicole. Wilson hadnagy lesütötte a szemét.

– Ez egy olyan motel... – kereste a szavakat. – Sokféle ember megfordul ott...

– Miféle ember? Miről beszél?

– A recepciós azt hitte, hogy a lány... prostituált.

– Prostituált az a jó édes anyja! – tört fel belőlem az indulat. – Hát milyen világ ez, bassza meg?! Vén kéjencek csak úgy kedvükre becsekkolhatnak bárhova fiatal lányokkal és mindenki félrenéz? Megáll az eszem!

– Mr. Carrington – próbált lecsitítani a nő. – Maga is tudja, hogy ilyesmi előfordul. Sokan vesznek ki szobát egy-két órára, egy légyott erejéig...

Úgy éreztem, mintha a mondatot nekem címezné, mintha a vesémig látna, és ettől még inkább dühbe gurultam.

– Szívesen elbeszélgetnék azzal a korrump, szemforgató, aljas görénnyel is, aki kurvának néz egy jól szituált fiatal lányt, és szemrebbenés nélkül kiadja nekik a kulcsot! – fújtattam.

– Ez most nem segít – emlékeztetett Wilson.

– Holden, gondolom, tartja magát a sztorijához – tereltem vissza a gondolataimat a tárgyhöz.

– Igen.

Bár nem ismertem a vallomását, pontosan tudtam, mi áll benne. A legkisebb rosszat választották az ügyvédjével. A viszony tényét nem tagadta – a polaroid kép elégséges bizonyítékul szolgált –, azonban azt állította, hogy csak néhány hónappal ezelőtt kezdődött. Szó sincs arról, hogy Ally kiskorú lett volna, amikor becserkészte; már a tizennyolcat is betöltötte. Bevallotta, hogy találkozgatott vele néhányszor, de

amikor észhez tért és szakítani próbált, a lány megfenyegette, hogy mindent kitálal, és végül be is váltotta az ígéretét.

– Mi van a másik két lánnyal, akiket Ally megnevezett? – kérdeztem.

– Vakvágánynak tűnik – felelte a nő. – Tagadtak mindent, és egyelőre semmink sincs, ami az ellenkezőjét bizonyítaná.

– Maga mit gondol? – ráncoltam össze a homlokom.

– Teljesen mindegy, hogy én mit gondolok. Engem csak a bizonyítékok érdekelnek.

– Ha Ally megemlítette azt a két lányt, annak oka van – erősködtem. – Nem beszél csak úgy a levegőbe!

– Nézze, Frank – próbált megértő képet vágni a hadnagy. – Mindennek utána fogunk járni. Egyelőre úgy fest a dolog, hogy fél évnél régebbre nem tudjuk visszavezetni a nyomokat, de ha van még ott valami, fényt derítünk rá.

A nagy lószart – gondoltam. Az egész ügy bűzlik, és én nem állok meg, amíg a végére nem járok. Ha már Ally kiborította a bilit, legalább kicsinálhatom a szemétládát. Undorodom a fajtájától. Töketlen seggfejek, akik ahelyett, hogy igazi nőkkel mérnék össze az erejüket, kislányok felett fitogtatják a hatalmukat.

– Továbbra is szorosan együttműködünk önökkel – mondta fel a jól betanult szöveget a nyomozónő. – Mindenben számítunk a segítségükre, hogy mielőbb a végére járjunk az ügynek.

– Ez természetes – bólintott Nicole. Én inkább nem feleltem semmit, az eszem már a következő lépésnél járt. Belekaroltam a feleségembe, majd elindultunk kifelé az ajtón. Megálltunk a folyosón árválkodó kávéautomata előtt, és Nicole néhány centet kotort elő a retiküljéből.

– Igyunk egy rendes kávé a sarkon – mutattam a szemközt lévő kávéház felé, de ő megrázta a fejét.

– Nem akarok beülni sehova. Mára pont elég volt a bámészkodókból.

Ráhagytam. Egész éjjel nem aludt, kimerült volt és aggódott. Mi tagadás, az én szemem is káprázott már a fáradságtól, megtépázott idegeim kezdték felmondani a szolgálatot. Ebben a pillanatban kinyílt a szomszédos kihallgatószoa ajtaja, és George Holden bukkant fel az ügyvédje kíséretében. Vigyorgott, mint aki egy könnyű színházi darabról távozik éppen, és minden oka meg is volt rá: egy valóságos sztárügyvéd lépdelt az oldalán; olyasfajta cápa, aki még egy sorozatgyilkost is képes lenne felmentetni. Egy vagyona kerülhetett, de Holden feleségének kilétét figyelembe véve, nem lepett meg különösképpen. Mikor észrevett, lelohadt az arcáról a jókedv, és kissé meggörnyedt, ahogy felém haladt.

– Mr. és Mrs. Carrington... – hajtotta meg röviden a fejét. A sunyi képe láttán elképesztő iramban távozott belőlem a maradék higgadság is.

– Maga alávaló féreg... – csúszott ki a számon, miközben megindultam az irányába. Az ügyvédje azonban utamat állta.

– Csak nyugalom, uram.

– Én kibaszott nyugodt vagyok – vicsorítottam. – De maga nem lesz az, Holden, ha rács mögé juttatom.

– Mr. Carrington... Frank... – próbált meg bizalmaskodni. – Szörnyen sajnálom a dolgot, nem kellett volna, hogy így alakuljon. Hibáztam... hibáztunk mindketten...

– Alice egy tizennyolc éves kislány! – keltem ki magamból egyre hangosabban. – Mégis miben hibáztott? Hogy nem tudott, vagy nem mert nemet mondani magának? Rohadék! Legszívesebben itt helyben lehánynám.

– Próbáljuk meg mellőzni ezt a hangnemet! – szólt közbe ismét az ügyvéd. – Az ügyfelem a nyomozati szakasz lezártáig nem mond semmit. – Fényes, tükörsimára vasalt öltönyében, hátrafésült hajával és a csuklóján virító Rolexszel, a jogászdinasztiába született, Harvardon végzett ficsúrok tökéletes mintapéldányát testesítette meg. Rühellem a jogászokat: egy vicc, amit ebből az országból csináltak. Száz-

százötven évvel ezelőtt a főtéren lőhettem volna agyon Holdent, mint egy rühes kutyát, most pedig jogok védik. Őt! A bűnözők szépen ellavíroznak a törvényi kiskapuk között, a felelősségre vonás elsikkad, és végül minden számlát az ártatlan áll.

– Hol van Alice? – néztem farkasszemet Holdennel.

– Honnan tudhatnám? – vonta meg a vállát. – Én szép csendben véget akartam vetni ennek az egésznek...

– Ismétlem, az ügyfelem nem mond semmit – taszította finoman oldalba a véreb, jelezve, hogy fogja be a pofáját. Elborította az agyamat a szar. Félrelöktem az öltönyös pojacát és megragadtam Holden gallérját.

– Maga rohadt disznó! – hörögtem az arcába. – Ne higgye, hogy megúszhatja ezt!

– Vegye le a kezét az ügyfelemről! – rikácsolta az ügyvéd, de elkésett, mert a következő pillanatban minden dühömet Holden orrán vezettem le. A féreg nekivágódott a falnak, és eltorzult arccal összegörnyedt.

– Ezt még nagyon megbánja, Carrington – figyelmeztetett a harvardi szépfiú. – Jobb, ha keres magának egy ügyvédet.

– Tessék, jelentsenek fel! Tökéletes a helyszín – sziszegtem körbepillantva, majd Nicole ujjai fogtak vissza a következő rohamomtól.

– Menjünk, Frank! – húzott maga felé. Ha nincs ott, talán még csúnyábban végződik a dolog, mert nem bírtam volna féken tartani magam. Elég, ha csak rágondoltam, hogy hozzányúlt a lányomhoz, máris az égig csapott bennem a gyilkos düh. Mikor lehiggadtam, beláttam, hogy a lehető legszerencsétlenebbül reagáltam. De a tudat, hogy Ally még mindig nem került elő, ő pedig röhögcsélve járkál a rendőrség folyosóján, egyszerűen kikészített.

Lassan kezdtünk kifogyni az ötletekből. Úgy éreztem, képtelen vagyok tovább egyhelyben toporogni. Sosem voltam az a fajta, aki könnyen kiengedi az irányítást a keze közül. Megtanultam senkiben sem bízni, hiszen senki sem lehetett olyan elhivatott és fanatikus, mint én. Így volt ez a munkámban, és így volt ez a magánéletemben is. Eldöntöttem, hogy nem várok tovább, magamhoz ragadom a kezdeményezést.

Már harmadjára csöngettem az egyszintes, fehérre festett faház ajtaján. Az ablakok sötétlen meredtek rám; az elhúzott sötétítőfüggönyökön keresztül semmit sem láttam, de pontosan tudtam, hogy otthon vannak: az autó a garázs előtt parkolt.

Az előző utam Sally Petersonnál nem járt sikerrel. Ő az első lány, akit Ally megnevezett a levelében: az egyik, akinek állítása szerint viszonya lehetett Holdennel. Az apja nyitott ajtót: tagbaszakadt, durva férfi, aki keresztbefont karral, ellenségesen méregetett. Csak pár szót szerettem volna váltani a lánnyal, rábírni, hogy mondja el, mi történt. Talán nekem előbb megnyílik, mint a nyomozónőnek, aki a státuszából kifolyólag könnyen megrémíthet egy kislányt. De amint megpillantottam az apját, rögtön tudtam, hogy veszett ügy.

– Frank Carrington vagyok – nyújtottam kezet, de nem fogadta el.

– Tudom, ki maga – vágott közbe. – Semmi mondanivalónk nincs. A rendőrség már járt itt.

– Tudom... de én nem hivatalos személyként vagyok itt.

– Sallynek semmi köze ehhez a mocskos üggyhöz. Nem tud semmit – lépett vissza, készen rá, hogy bevágja előttem az ajtót. – Hagyja békén! Épp elég, hogy a maga... könnyűvérű lánya belerángatta ebbe az egészbe.

– Mr. Peterson, én...

– Tűnjön el innen! – torzult el az arca az indulattól, majd mielőtt szóhoz jutottam volna, már ott sem volt. Nem igazán tudtam hibáztatni érte: ebben a helyzetben valószínűleg én is hasonlóképpen cselekedtem volna. Nem is tudom, mit vártam. A hadnagy azt mondta, üljek a fenekemen, és engedjem, hogy végezzék a dolgukat, de én nem hittem bennük. Épp ezt csináltam a munkám során: olyan esetek után indultam, melyeknek a rendőrség nem tudott, vagy nem akart a végére járni. Ismertem a módszereiket; szinte tökéletesen láttam magam előtt a nyomozás egész forgatókönyvét, és ez nem nyugtatott meg.

Most Rachel Hendricksék ajtaján kopogtattam. Rachel Sally barátnője volt, ugyanazon évfolyamba jártak, mindketten egy évvel fiatalabbak Allynél. A lányommal nem állt kapcsolatban egyikük sem, csak látásból ismerték. Kevés esélyt láttam rá, hogy bármit is megtudok tőle, de meg kellett próbálnom.

Hosszú percek múltán kattant a zár – egy középkorú nő nyitott ajtót. A szeme fáradtan állapotodott meg az arcomon. A haja kócosan meredt az égnek, és elnyűtt, foltos kardigánjában fázósan húzta össze magát.

– Maga annak a lánynak az apja? – szegezte nekem a kérdést.

– Igen. A nevem Fr...

– Sally apja idetelefonált, hogy valószínűleg minket is megkeres majd – szakított félbe. – Nézze, sajnálom, ami történt, de Rachel nem tud ebben segíteni.

– Csak néhány kérdést szeretnék feltenni neki. Nem zavarok sokáig.

– A lányomat már így is eléggé felkavarták az események – sóhajtott. – Idejött egy nő... egy nyomozó, meg a társa... és a magánéletéről faggatták. Szegénykém halálra rémült.

– Megértem – hajtottam le a fejem. – Nem akarok olyasmiről faggatózni, ami nem tartozik rám. Csak tudni szeretném, emlékszik-e valamire, ami segít Ally nyomára bukkannunk. Mondott-e, tett-e valamit, mielőtt eltűnt...

– A nyomozók pont ezt kérdezték, és Rachel mindent elmondott, amit tudott. – A nő hangjában türelmetlenség csendült. – Ha eszébe jut még valami, feltétlenül értesítjük a hadnagyot.

– Hagyd csak, anya! – harsant fel egy fiatal, éles hang a nő háta mögül, majd megjelent az ajtóban a nyurga, karcsú, barna lány. Az arcán még gyermeki báj, de a szemében mérhetetlen dac és harag. Allyre emlékeztetett, és hirtelen átvillant a fejemen, hogy Sally Peterson is igen hasonló külsővel rendelkezik. Úgy tűnik, ez lehet Holden zsánere: kecses, zsenge, barna kis gazellák, akik még őrzik a gyermekkor édes ártatlanságát, de a nőiségük már harmatos bimbóként bomlik ki a férfiszem előtt.

Rachel előrébb lépett, és tetőtől talpig végigmért – a tekintete szinte véres sebeket karcolt a bőrömbe.

– Szóval tudni akarja, mi történt? – kérdezte indulatosan. – Ally hazudott. Semmi közöm nem volt Mr. Holdenhez. Gondolja, hogy majd pont egy ilyen öregemberrel fekszem le? Nézzen rám! – Megtettem. – Minden ujjamra tíz srácot kapok, ha akarok... majd pont egy vén szatír kell, mi?

– Szóval szerinted Mr. Holden vén szatír? – kapaszkodtam meg a kifejezésben, amit használt.

– Hát az, ha megdugta a maga lányát!

– Rachel... – próbálta visszafogni az anyja.

– Szerinted miért említett meg téged és Sallyt Ally a levelében? – tettem fel a következő kérdést, mire indulatosan megvonta a vállát.

– Mit tudom én! Biztos féltékeny volt, vagy valami.

– Mi oka lehetett rá?

– Elég! – vágott közbe az anyja. – Nincs joga kérdőre vonni a lányomat!

– Én csak érteni szeretném... – halkítottam le a hangom. – Tudni szeretném, mi történt. Meg akarom őt találni.

– Már biztos valaki más ágyában fetreng... – vágta hozzám gúnyosan Rachel. – Az ilyenektől bármi kitelik.

Igyekeztem nyugodt maradni, nem veszíthettem el a fejem. Bármennyire is munkált bennem a düh és a sértettség, nem adhattam hangot neki.

– Mondott neked valamit az eltűnése előtt?

– Nem – rázta meg a fejét a lány. – Még csak nem is ismertem, csak a suliban futottunk össze néhányszor. Nem tudom, honnan a fenéből szedte mindezt, de hazugság az egész. Én soha... – Egy pillanatra megtorpant, hogy megtalálja a megfelelő szavakat, majd miután sikerült neki, undorodva a szemembe nézett. – Én soha nem süllyednék ilyen mélyre.

– Rachel, kérlek, menj be a házba! – érintette meg a lány karját az anyja, majd felém fordult.

– A maga lánya besározta két ártatlan kislány nevét – mondta feldúltan. – Nem tudom, mi zajlott ott az iskola falai között, de biztosíthatom, hogy Rachel nem volt része ennek. Most mégis őt gyanúsítják mindenfélével...

– Senki sem gyanúsítja Rachelt. Ha bármi történt, az nem az ő felelőssége...

– De nem történt semmi! – csattant fel a nő. – És ha nyomozgatni akar, kezdje a saját háza táján! Biztos megvan az oka, amiért a lánya azt tette, amit...

Újabb ajtó csapódott be előttem. Visszaballagtam a kocsimhoz, majd hazafelé hajtottam. Egész úton Rachel szavai pörögtek a fejemben, és újra meg újra felidéztem sötét szemét. Ugyanolyan beszédes tekintete volt, mint Allynek; szinte kért, könyörgött, hogy fejtsem meg a titkát, és védjem meg a rá leselkedő veszélytől. Nem kellettek szavak – a szavak túl bonyolultak, és túlságosan kockázatosak. Hallucinálnék? Bele akarok képzelni valamit a helyzetbe, ami meg sem történt? Lehet. Mindenesetre biztos voltam benne, hogy valami bűzlik a két lány körül. Ally nem találna ki ilyesmit magától. Megráztam a fejem, mikor tudatosult bennem, hogy valójában semmit sem tudok róla. Két éven át nem vettem észre a viszonyát az igazgatóval. Fogalmam sem volt, mi történik körülötte. Mr. Peterson és Mrs. Hendricks biztosan állítják, hogy az ő gyermekük ártatlan, csupán aljas rágalom áldozatai. Én is ezt állítanám, ha valaki az én ajtómon kopogtatna ezekkel a vádakkal. Mert a mi gyerekeink nem keveredhetnek ilyesmibe – miért is keverednének? Mi mindent megtettünk értük, nem igaz? Szerettük, neveltük, taníttattuk őket. Csak jóságot kaptak tőlünk, jó példát. Akkor miért?

Hirtelen felderengett előttem egy emlék a közelmúltból. Ally orvosi pályára készült, mint az anyai nagyszülei. Régebben sokszor járt be a nagyapjához a kórházba, mielőtt az nyugdíjba vonult. Sebész főorvosként praktizált, igen tekintélyes ember volt a maga idejében. Allyt lenyűgözte a fehér köpeny, a higgadt profizmus, a hatalom, amivel a nagyapja rendelkezett: hatalmában állt segíteni másokon, visszaadni az életüket, az egészségüket, és ez egyfajta varázslóvá emelte őt Ally szemében. Már egészen korán megfogalmazódott benne, hogy ő is ezt az utat választja. Érdekelte a biológia, az emberi test működése, de még ennél is jobban a segítségnyújtás lehetősége. A nagyanyja, aki szintén orvos – reumatológus –, sokat foglalkozott vele, tanítgatta, felfedte előtte az orvosi pálya titkait, melyek olyan nagyon vonzották és érdekelték Allyt. Nem is volt kérdés, hova felvételizik az érettségi után.

Csak hogy egy évvel ezelőtt, még mielőtt a végzős évfolyamba lépett volna, merész ötlettel állt elő. Azt mondta, hogy az egyetem előtt szeretne kihagyni egy évet. Egyszerűen nem értettük, sem én, sem az anyja. Elképzelésünk sem volt, honnan ered ez a nagy pálfordulás. Arra gyanakodtam, hogy ahhoz a táborhoz lehet köze, ahol nyáron dolgozott diákmunkásként. Talán ott találkozott valami olyan életfelfogással, ami megváltoztatta az elképzeléseit, de ő tagadta mindezt. Azt válaszolta – emlékszem: egy kis időre van szüksége, hogy átgondolja, mihez szeretne kezdeni. „Mi az, hogy mihez szeretnél

kezdeni? Hiszen mindig is tudtad” – vontam kérdőre, mire elbizonytalanodva rám sandított: „Már egyáltalán nem biztos, hogy orvos akarok lenni.”

Azt javasoltam Nicole-nak, adjunk neki egy kis időt. Talán csak összezavarodott. Most már tudtam, hogy egészen másról volt szó: Holdenről. Vele akart lenni és ezért mindent eldobott volna.

A rendőrség átvizsgálta Ally levelezését és közösségi profiljait. Sokat vártam ettől, bár mindvégig motoszkált bennem egy kis kétely. Túlságosan is jól, és túlságosan is sokáig titkolta a viszonyt még a legközvetlenebb környezete előtt is, nem voltak gyanús dokumentumok és fényképek a gépén, nem találtunk egyetlen üzenetet, levelet, vagy bármilyen arra utaló jelet a személyes dolgai között, ami bármi összefüggésben is állhatott volna Holdennel.

Nat tankönyveiben időről időre felbukkant egy-egy tollal firkált szív, benne egy monogrammal, vagy a kiszemelt srác keresztnévével; a számítógépe hemzsegett a lementett chat-beszélgetésektől, és biztos voltam benne, hogy az e-mail-fiókja is tele van olyan személyes levelezésekkel, melyeket sosem merne a szülei orrára kötni. Allynél semmi ilyesmit nem találtunk. Wilson felhívott és közölte, hogy az e-mail-fiókja tiszta, és a közösségi oldalakon sem igazán csetelt senkivel, leszámítva néhány teljesen érdektelen beszélgetést, amikor órai jegyzeteket kért valakitől, vagy ő segített a házi feladat megoldásában.

A munkám során gyakran kellett más fejével gondolkoznom, beleképzelnem magam olyan személyek helyzetébe, akik után nyomozást folytattam. Egész komoly pszichológiai érzék kell ahhoz, hogy képes legyél a sajátodéhoz képest eltérő viselkedésmintákat követni, és büszke voltam rá, hogy rendelkeztem ezzel az adottsággal. Más kérdés, hogy a saját életemben cserben hagyott ez az érzék, és hibát hibára halmoztam a családommal, de azt hiszem, ez majdnem minden embernél így működik: képtelenek vagyunk objektivitásra, ha magunkról van szó. Mindenesetre most megpróbáltam elképzelni, én mit tettem volna Holden helyében, hogyan intéztem volna ezt a viszonyt. Már a gondolatra is hányingerem támadt, de folytattam.

Mindenekelőtt óriási kockázatvállalásra volt szükség a részéről, hiszen rengeteget veszíthetett. Nagyon körültekintően választhatta ki Allyt; fontos volt számára, hogy a lány átlássa a helyzet veszélyességét, megbízható legyen és nagyfokú önuralommal rendelkezzen. És ő pontosan ilyen volt. Biztos vagyok benne, hogy precízen megterveztek mindent: a kommunikációt, a találkáik helyét és idejét, és a közös titkuk minden egyes részletét. Két évig hibátlanul működött a dolog, aztán óvatlanná váltak. Holden hatalmas hibát követett el azzal, hogy a saját házába is beengedte. Bárki megláthatta volna őket, és a feleségében is gyanú ébredhetett volna. Talán épp ez izgatta: hogy megalázhatta a feleségét ott, ahol ő az úr. Ellen sikeres politikus, éles eszű, tehetséges, és a többszörösét keresi annak, amit a férje hazavisz. Arról nem is beszélve, hogy minden biztonnal ő tolta be ezt a szerencsétlent az igazgatói székbe is. Nem lennék meglepve, ha Holden frusztráltsága felülkerekedett volna a józan eszén, főleg miután elbízta magát a titkos viszony sikerességén. Aztán egyre merészebbé és merészebbé vált, már nem elégedett meg egy szeretővel, kiadta magának a vadászengedélyt más fiatal gazellákra is. Hogy Rachel és Sally mennyire bizonyult megbízhatóknak, azt nem tudhatom, de ha Ally állítása igaz, és ők is benne voltak a dologban, akkor a színjátékuk zseniális, és vajmi kevés esély van rá, hogy bármilyen bizonyítékkal is szolgálhatnak.

A gondolataim visszakalandoztak Ellen Holdenhez. Nem ismertem, egészen eddig kikerült a látóteremből. Fogalmam sem lehetett, hogyan kezelte a férje ocsmány hűtlenségét, abban azonban biztos voltam, hogy az érdekei azt diktálják, hogy minél jobban kimosdassa őt ebből a botrányból. A tette Ellent

is minősíti, hiszen házastársak, és ez egy politikus esetében különösen kényes kérdés: ő is hiteltelenné, nemkívánatossá válik a közvélemény szemében.

Ahogy ezen agyaltam, hirtelen megszólalt a telefonom üzenetjelzője. Ismeretlen számról jött a rövid üzenet, de azonnal tudtam, ki küldte: „*Találkozzunk holnap! Starbucks, Wisconsin Ave. 10.00. S.*”

Hazaérve Natet és Jesse-t a nappaliban találtam. A lányom türelmesen próbálta rábírni a fiamat egy legóház felépítésére, de Jesse nagyobb örömét lelte abban, ha időről időre lerombolhatta azt. Különösnek találtam, hogy Nat Jesse-vel játszik, általában hamar megunta a kis ötéves pesztrálását. Nyugtalannak tűnt, és mintha híresen szúrós sünpáncélját is félredobta volna.

– Hol van anyátok? – kérdeztem, mire rám nézett, és hosszú idő óta először őszinte riadalmat láttam az arcán. Otthagytá a kisfiút, majd hozzám rohant.

– Bezárkózott Ally szobájába és csak sír – nyelte le az aggodalomtól összegyűlt gombócot a torkában. – Nem tudom, mit csináljak... Próbálom lefoglalni Jesse-t...

– Jól van. Jól csináltad, Nat. Majd én beszélek vele. – Ösztönösen jött, hogy megöleljem. Nem is tudom már, mikor történt utoljára, hogy engedte; mindig kiakadt, ha bárki megpróbálta babusgatni. Most is csak állt, tűrte a közeledésem. Egy pillanatra elgyengült és nem állt ellen a szeretetemnek, én pedig gyengéden magamhoz vontam, majd megsimogattam az arcát.

– Minden rendbe jön, kicsim – súgtam a fülébe. – Meg fogjuk találni Allyt.

Dühösen villant a szeme, majd eltolta magát tőlem.

– Felőlem fel is fordulhat – vetette oda, aztán visszasietett a nappaliba. Azt hiszem, nem a megfelelő dolgot mondtam már megint. Lehet, hogy egyszerűen hiányzik belőlem a képesség, hogy ráhangolódjak erre a makacs, tüskés kis ördögre. Mindenesetre most nem értem rá ezzel foglalkozni. Bekopogtam Ally szobájába, és megvártam, míg Nicole nagy nehezen ajtót nyit. Az arca kivörösödött és felpuffedt a sírástól, a szeme gyulladt volt és élettelen. A jöttömre megpróbálta egy kicsit összeszedni magát, kifújta az orrát, és visszanyelte a könnyeit. Észrevettem a fotóalbumot a padlón: Ally képeit nézegette.

– Ne haragudj – szabadkozott. – Kiborultam.

– Mi történt?

– Semmi – rázta meg a fejét. – Csak azt hiszem, most fogtam fel igazán, hogy eltűnt... Nem telik el óra, hogy ne hívogatnám a mobilját, de semmi... Megőrülök, hogy nem tudom, hol van, kivel van, mit csinál, és...

– Igen? – kerestem meg a tekintetét.

– Olyan szörnyű... – sírta el magát. – Haragot éreztem iránta. Fel tudtam volna robbanni a dühtől, hogy mégis hogy tehette ezt. Hogyan tudott csak így itt hagyni egyetlen szó nélkül, tudva, hogy belebetegszem majd az aggodalomba? Hogy lehet ilyen rohadatul önző?!

– Ez természetes... – próbáltam valami megnyugtatóval szolgálni.

– Nem – zokogta. – Én vagyok az. Csak magamra gondolok, miközben ő ki tudja, mit él át... – Magához rántott, arcát szorosan a mellkasomba préselte és beleordított a fájdalomtól. – Vissza akarom kapni a lányomat, Frank! Vissza akarom kapni!

Egy külvárosi Starbucksban találkoztam a titokzatos üzenet küldőjével. Az asztal még ragacsos volt az előző vendég kilötytyent kávéjától; a barna bőrhuzattal bevont ülőalkalmatosságon egy gyűrött, otfelejtett napilap hevert. A nő már tíz perce késett. Kihajtottam magam előtt az újságot, és megkerestem az Allyvel foglalkozó cikket. Nem kellett sokáig kutatnom, hogy megtaláljam, rögtön az első oldalon megpillantottam a fényképét, amit mostanra minden médium átvett, és elképesztően rövid idő alatt a

szexuális visszaélés illusztrációjává vált. Mivel még semmi előrelépés nem történt az ügyben, a cikk nem közölt érdemleges információkat, csupán azon rugózott, mennyire gyakori az oktatási intézményekben a tanár-diák viszony. Előcitált néhány hasonló esetet a közelmúltból, és azok alapján próbált valamiféle következtetést levonni a Holden-ügy kimenetelére vonatkozóan. A Holden-ügy – így aposztrofálták az esetet a sajtóban. Mintha a lányom nem is létezne. Ő a média számára még mindig egy szellem volt, akit egyelőre nem tudtak bemérni, letapogatni.

Hirtelen megpillantottam Shawnát, ahogy légiesen belibbent a foltos üvegajtón. Piros szoknyát, fekete blézert és szintén fekete túsarkú cipőt viselt. Vadító, vörös hajzuhatagát ezúttal egy csattal zabolázta meg a tarkója vonalában. Fájóan oda nem illő jelenség volt, mint egy ínycenc francia desszertkülönlegesség egy gyorsétterem étlapján. A belsőm egy rövid, izgatott rándulással reagált a szépségére. Egy pillanatra eszembe jutott a meztelen teste látványa, apró, kéjes nyögései és a szemében csillogó, csillapíthatatlan vágy, de aztán elhessegettem magamtól a képet.

– Bocs, hogy késtem – zihálta, miközben leereszkedett a szemközti ülésre. – Elképesztő forgalom van ilyenkor.

Bólintottam. Rendeltünk két eszpresszót – Shawna tejjel és édesítőszerrel, én mindenféle ízesítés nélkül.

– Hogy vagy? – kémlelte a tekintetem.

– Szarul – vallottam be. – Napok óta nem alszom. És te?

– Áh... örültek háza van, meghalni sincs időm... – Nyoma sem maradt annak a vadmacskának a New York-i sajtóbál utáni éjszakáról; most hűvösnek és megközelíthetetlennek mutatkozott. – Sajnálom, ami körülötted zajlik. Erre nem igazán lehet semmi megnyugtatót mondani... A feleséged hogy viseli?

– Tényleg a feleségemről akarsz beszélgetni? – vontam fel a szemöldököm, mire egy halvány grimasszal felelt.

– Azért hívtalak, hogy figyelmeztesselek.

– Figyelmeztetni? Mire? – hajoltam közelebb.

– Ellen Holdenre... – halkította le a hangját. – Mondanom sem kell, hogy ő is belebukott az ügybe. Nincs az az elvetemült, aki egy kiskorú ellen elkövetett szexuális visszaélésbe keveredett iskolaigazgató feleségére szavazna a képviselőválasztáson.

– Ez várható volt.

– Igen – helyeselt. – Vissza is lépett, és most mindent elkövet, hogy mentse, ami menthető.

– És?

– Ez egy vérszomjas, gátlástalan ribanc, Frank. Minden követ meg fog mozgatni, hogy a lehető legkisebb kárral szálljon ki a dologból.

– Azaz?

– Készülj fel rá, hogy rá fognak szállni Allyre – mondta. – Addig fognak ásni, míg a javukra nem sikerül fordítaniuk a közvéleményt.

– Számítok rá – biccentettem komoran.

– Arra is számítasz, hogy téged is elővesznek? – vonta fel a szemöldökét.

– Hogy megpróbálnak elhitelteleníteni? Hogy megpróbálják áttolni rám a felelősséget? – kérdeztem élesen.

Shawna körülnézett, mintha attól tartana, hogy más is hallja a beszélgetésünket. – Mi aggaszt tulajdonképpen? – kérdeztem. – Hogy talán a te neved is felmerül velem kapcsolatban?

– Úgy látom, már mindent átgondoltál – fordította el a fejét.

– Ez a szakmám – hagytam rá.

– Tud róla valaki, hogy...? – Zavartan rebbent a szempillája.
– Nem – intettem. – Nem dicsekszem vele.
– Kívánom, hogy minden rendbe jöjjön! – mondta egy kis szünettel, majd a táskájába nyúlt, és megkereste a tárcáját.
– A vendégem vagy – ajánlottam fel.
– Nem – ellenkezett, majd az itallapra tette a bankjegyet; még borravalót is számolt hozzá. – Vigyázz magadra, Frank – sóhajtott, majd olyan gyorsan távozott, mint ahogy jött. Ironikusnak találtam, hogy ez maradt a „Frankie”-ből. Hirtelen megéreztem, hogy a köztünk lezajlott párbeszéd csak az előszele annak, ami a jövőben rám vár: az elforduló arcok, a bezáruló ajtók, a soha többé fel nem vett telefonhívások. Mintha leprával fertőztek volna meg, és az egyetlen út, ami járható maradt számomra, a teljes megsemmisüléshez vezet.
Megcsörrent a telefon a zakóm zsebében. Amikor megláttam Wilson hadnagy nevét a kijelzőmön, a figyelmem ismét visszatért a jelenbe, és éreztem a mellkasomba robbanó adrenalinlöketet.
– Mr. Carrington? – szólt bele a nő. – Van egy nyomunk.

Délben szállt le a gép a dallasi repülőtéren. Itt bérelt autóba szálltunk, majd a Garland kerületbe hajtottunk. Elburjánzott gazzal benőtt földúton gördültünk a házhoz. Gondoztatlan telek előtt álltunk meg, majd becsöngettünk a bedeszkázott drótkerítéssel körbevett kapun. Kutyaugatás harsant, majd kisvártatva egy testes, farmerbe és fehér atlétába öltözött, kopaszodó férfi jelent meg a kertben. Azonnal tudta, kik vagyunk, és mit keresünk ott. Szükszavúan bemutatkozott, majd beterelt bennünket a házba. A rendetlen nappaliban, a kanapén ült a lány felhúzott térdekkel. Soha életemben nem láttam, még a létezéséről sem tudtam, de a tekintetén láttam, hogy ő azonnal felismert, és bűnbánóan elfordította tőlem az arcát.

Tegnap, a Shawnával történt találkozásom után azonnal a rendőrségre siettem. Wilson hadnagy izgatottan fogadott, megkínált azzal a pocskék, ihatatlan kávéval, amit az őrön főztek, majd a türelmetlenségem elejébe vágva, mindenbe beavatott. A nyomozás során találtak két Holdenhez köthető telefonszámot. Feltöltőkártyás előfizetések voltak olcsó készülékkel. Az egyik készülék Holdennél volt, de már eltüntetett róla mindent: se szöveges üzenetek, se híváslista, se névjegyzék. A másik telefon nem lett meg, de a szolgáltatónál lekértem róla minden adatot. Kiderült, hogy az elmúlt évben rendszeresen történtek a két szám között hívások, de ami még ennél is érdekesebb, hogy az elveszett készüléket a napokban is használták. De az, akinél jelenleg volt, nem Holdent hívta róla, hanem egy másik, ismeretlen számot. A nyomok Dallasba vezettek, egy tizenkilenc éves, Hannah McCrory nevű lányhoz. A lány rövid idő alatt megtört, és beleegyezett, hogy mindent elmond, amit tud.

Figyeltem, ahogy idegesen fészkelődik a kanapén, időről időre rövid, szőke hajába túr, és a szembogara riadtan pattog köztem, a nyomozó és a piszkos hajópadló között. Szerettem volna megragadni madárcsontozatú vállait, erélyesen magam felé fordítani, belelátni a fejébe, és kinyerni belőle azt a tudást, amire szükségem van. De Wilson figyelmeztetett, hogy maradjak csendben, lehetőleg váljak láthatatlanná. Bár Hannah beleegyezett, hogy ott legyek a meghallgatáson, Wilson feltételeket szabott, és igaza volt: tudtam, hogy ha megijesztem a lányt és az bezárkózik, még több időt veszítünk.

– Akkor vegyük újra az elejétől – mondta a hadnagy higgadtan. Mosolygott; a szeme nyugodt melegséget sugárzott. Civil ruhát viselt, csakúgy, mint én, és mindig szoros kontyba rendezett haját is kibontotta. Egész bizalomgerjesztően festett; inkább hasonlított egy jó szándékú anyára, mint hivatalos személyre. – Ally és te egy nyári táborban ismerkedtetek meg.

– Igen... tavalý – biccentett Hannah. – Segítőként dolgoztunk gyerekek mellett, két hónapon át... tudja, szóval... diákmunka volt.

– Floridában – tisztázta Wilson.

– Aha.

Az az átkozott floridai tábor – emlékeztem vissza. Ally úgy ért onnan haza, mint akit teljesen kicseréltek. Talán épp ott vett ennyire drasztikus fordulatot az élete.

– És szoros barátság szövődött köztetek? – folytatta a kikérdezést a hadnagy.

– Ja... szóval, hát... tudja... ő volt az egyetlen jó fej csaj a sok kretén között, szóval dumálni kezdtünk és kiderült, hogy tök sok közös van bennünk, meg minden.

– Folytasd – intett Wilson biztatóan.

– Ally eléggé kivolt, sokat sírt... Az elején nem mondta el, hogy miért, aztán... mondom, jóban lettünk. Elmeséltünk egymásnak dolgokat. – Félénken felemelte a fejét, rám sandított, aztán gyorsan vissza is fordult a nőhöz. – Szóval elmondta, hogy szerelmes ebbe a Goldenbe.

– Mr. Holdenbe – tette hozzá magyarázatképp Wilson.

– Igen, de így hívta, hogy Golden. Mindegy – vont a vállát. – Kivolt a nyári szünet miatt, és folyton azon agyalt, mit csinál a faszi a feleségével, meg ilyenek. Biztos nyaralnak, meg szexelnek, szóval érti...

– A kapcsolatukról mesélt?

– Persze, folyton... Azt mondta, hogy már tök régóta együtt vannak, de titokban, és hogy senki sem tud róla. Ilyen motelekbe járkálnak, meg ilyesmi.

– És mit csinálnak a motelekben?

– Maga szerint? – horkant fel Hannah, aztán érezve a helyzet komolyságát, inkább visszavonulót fűjt.

– Tehát szexuális kapcsolat volt köztük – értelmezte Wilson.

– Ja... – biccentett kelletlenül a lány.

– Mit várt Ally ettől a viszonytól?

– Hát... totál nem volt képbén. Azt hitte, hogy Golden majd elválík és feleségül veszi őt. Mondjuk, a faszi is hitegette, azt mondta neki, hogy ő is bele van zúgva...

– És te? Mit gondoltál erről az egészből?

– Én? – lepődött meg a kérdésén Hannah. – Nem igazán értettem, mit eszik azon a vén csókán... már bocsánat – tekintett felém. – De hát mindegy, elfogadtam. Mindenki defektes, nem? Hát, neki ez volt a defektje. A sulí igazgatója. Láttam, mennyire szar neki, hogy nem beszélhet erről senkivel. Még a washingtoni barátnőinek se mondhatott semmit... Golden azzal tartotta sakkban, hogy ha bárkinek is beszél, akkor köztük vége.

– Neked mégis beszélt – mosolygott a hadnagy.

– Gondolom azért, mert ezerötszáz mérföldnyire élünk egymástól. – Gunyoros ráncokba rendeződött a lány homloka.

– Mi történt, miután vége lett a tábornak?

– Hát... megdumáltuk, hogy neten tartjuk a kapcsolatot. E-mailezgettünk, meg cseteltünk. Sokáig nem igazán hozta szóba a dolgot. Azt hiszem, egy kicsit megbánta, hogy elfecsegte nekem ezt az egészet. Csak úgy csevegtünk mindenféléről, terveztük, hogy valahogy össze kéne hozni egy találkozózt, meg tudja... ilyen hétköznapi dolgok. Aztán... egy olyan két-három hónappal ezelőtt rám írt, hogy amint tudok, menjek fel csetre. És akkor rám borította az egészet.

– Mit mondott? – hajolt előrébb Wilson.

– Azt, hogy Golden lebukott, és két másik csajt is fűz. Állítólag látta, ahogy az egyik kijön az irodából, és valahogy... olyan egyértelmű volt. Rászállt a csajra, az meg bevallott mindent. Hú, csúnya ügy volt, Ally rendesen kiborult, de még mindig védte Goldent, és rám parancsolt, hogy töröljek ki minden beszélgetést. – Hannah elhallgatott egy pillanatra, lehajtotta a fejét és elhúzta a száját. – Én... szóval... az én ötletem volt az egész.

– Micsoda?

– Hogy szívassa meg – felelte halkán a lány. – Hogy tegye tönkre, mert egy ilyen szemétláda ezt érdemli. Ő is akarta, csak... még nem tudta, hogyan lehetne. Sokat dumáltunk erről, aztán szóba jött a pénz...

Megfagyott a levegő a szobában. Éreztem, hogy egyre fogy az erőm, amivel a székhez szegezem magam.

– Miféle pénz? – vont a fel a szemöldökét Wilson.

– Hát nem tudják? – nézett körbe rajtunk Hannah. – Basszus...

– Egyszerűbb, ha elmondod.

Hannah hezitált egy pillanatig, gondolom, végigfuttatta a fejében az őszintesége lehetséges következményeit, aztán mégis úgy döntött, hogy a helyes megoldást választja.

– Ally elvett Goldentől egy kis pénzt... – szusszant fel.

– Milyen pénzt? Hogyan?

– Hát... van egy széf a nappaliban, a könyvespolcon... mármint Golden házában... és Ally egyszer látta, ahogy Golden kinyitotta... Volt benne egy kis készpénz is... illetve, hát... harminc rongy.

– Várj, ezt most nem értem – állította le a hadnagy. – Ally hozzáfért ahhoz a széfhez? És elvette belőle a pénzt?

– Hát, ja... amikor utoljára ott járt, és a képet készítette – bólogatott Hannah. – Az van, hogy úgylis le akart lépni otthonról, mert hogy szar a helyzet, meg minden, és azt találtuk ki, hogy hozzám utazik a lóvéval, amíg tart a botrány.

– Mert ő is le akart lépni – hallottam meg hirtelen a férfihangot a hátam mögül. Már meg is feledkeztem a pasáról, aki beengedett. Egészen eddig nem vett részt a beszélgetésben, ám most megjelent a nappali ajtajában.

– Mondtam már, csak egy kis időre – rándult össze ijedten a lány. – Most ne menjünk ebbe bele, Ted...

– Ezeknek a hálátlan dögöknek semmi sem jó – méltatlankodott a férfi. – Az ember kiteheti a lelkét, aztán ezt kapja cserébe. Nem igaz, barátom? – nézett rám. – Gondolom, maga is mindent megtett azért a kis fruskáért, és ez a hála. „Le akart lépni”. Mert azt hiszik, hogy majd önállóan boldogulnak. Hát nem. Amióta a nővérem, Hannah anyja... nyugodjon békében... meghalt, és az apja lepasszolta nekem, csak azon agyalok, hogy járjak a kedvében... ez meg itt hagyna szó nélkül...

– Fogd már be, Ted! – kiáltott a lány, mire Wilson mindenkit nyugalomra intett és visszakanyarította a beszélgetés folyamatát az eredeti mederbe.

– Mi volt a terv? – kérdezte.

– Hát... hogy itt találkozzunk, aztán kitaláljuk, mi lesz. Nem tudom... – bizonytalanodott el. – Valahogy akkor jó ötletnek tűnt. Ally feladta azokat a leveleket, aztán elindult ide, Dallasba. Stoppal jött, mert úgy gondolta, hogy különben hamar lekapcsolnák... úgyhogy leintett egy kocsit, és...

– Hol? – kérdeztem zaklatottan. Mindaz, ami idáig elhangzott, köszönőviszonyban sem állt azzal, ahogy a lányomat ismertem. Rosszul érezte magát otthon? El akarta hagyni a családot? Pénzt lopott? Egyszerűen nem hittem el, és minden egyes másodperccel egyre idegesebb lettem. Hannah bizonytalanul rám nézett, majd Wilsonra. Látszott rajta, hogy a nyomozónővel szívesebben beszél, mint velem.

– Hol? – ismételte meg Wilson.

– Még az elején... Washingtonban – felelte. – Váltottunk pár sms-t útközben. Azt írta, hogy egy fiatal sráccal utazik, aki elhozza egészen idáig.

– Megvannak még az sms-ek?

– Igen.

– És a srácról mondott valamit?

A lány nemet intett.

– Nem sokat. Csak... – Elhallgatott, és az ujjait gyűrögette a kezében.

– Hannah... – sóhajtott Wilson. – Nagyon fontos lenne, hogy minden részletet ismerjünk. Ally elindult hozzád, de nem érkezett meg...

Továbbra is feszült csend.

– Azzal teheted a legtöbbet a barátnődért, hogy segítesz nekünk megtalálni őt.

– Én mondtam neki, hogy ne jöjjön ide! – fakadt ki. A szája sírásra görbült; világoskék szeme könnybe lábadt. – Amikor maguk felhívtak. Tudtam, hogy lőttek az egésznek, és... berezeltem, érti? Akkor már tudtam, hogy hülyeség volt az egész, nem gondoltuk át. Az összes rohadt hírben róla beszéltek, én meg itt vártam és... féltem – zokogott fel. – Nem akartam bajba kerülni, és azt sem akartam, hogy neki baja essen. Úgyhogy megírtam neki, hogy megtalált a rendőrség, és semmiképpen se jöjjön ide. Azt is írtam, hogy jobb lenne, ha hazamenne, de arra már nem válaszolt.

Felálltam és az ablakhoz sétáltam. Kinéztem az elhanyagolt kertre, a kopasz almafára, a tövében árválkodó, leharcolt traktorra, és a lusta golden retrieverre az árnyékban. Hol a francban vagyok? – futott végig az agyamon. Azt reméltem, hogy egyszer csak megjelenik egy autó a kapu előtt, és Ally száll ki belőle. Hirtelen alig tudtam felidézni az arcát, csak a sziluettje derengett fel a tudatomban, és őszinte rettegés töltött el, hogy soha többé nem látom. Soha többé nem fogok tudni elidőzni az arcán, belenézni mélybarna szemeibe, csókot nyomni a homlokára. Éreztem, hogy a gyomrom erősen szorít, mintha könnyörtelen vasmarok húzná össze. Őrjöngeni akartam, felpofozni ezt a szerencsétlen lányt és kényszeríteni, hogy elárulja az igazságot. De mi az igazság? Megtudom valaha?

– Szerinted hova mehetett? – hallottam meg Wilson hangját a fotel felől, ahova a beszélgetés kezdetén letelepedett.

– Nem tudom... – sírta Hannah. – Csak annyit tudok, hogy azzal a pasival volt, és elmondott neki mindent, még a pénzt is. És hogy segíteni fog.

– Mi a neve? Milyen kocsival utaztak?

Hannah megvonta a vállát.

– Nem írta. Csak azt, hogy rendes gyerek, és... azt hiszem, be is jött Allynak.

– Mit jelent az, hogy bejött neki?

– Hát azt, hogy rákattant egy kicsit, érti? Smároltak, meg ilyesmi.

– Ez nevetséges! – fakadtam ki hirtelen. – Mi ez az egész? Valami kibaszott vicc?

– Nyugalom, Frank... – csitított Wilson, de semmilyen hatást nem sikerült elérnie a finomkodó hangvételével.

– Szóval a tizennyolc éves lányom, aki kitűnő tanuló volt és az orvosi egyetemen akart továbbtanulni, egyszer csak viszonyba kezd egy nála huszonöt évvel idősebb férfival, aki mellel egy oktatási intézmény vezetője, aztán amikor kiderül, hogy az nem akar elválni, kompromittáló fényképet készít róla, ellop tőle harmincezer dollárt, majd az egész szennyest kitergeti a médiának. Ezután elindul, hogy stoppal másfél ezer mérföldet utazzon egy olyan barátnőjéhez, akiről soha nem hallottunk, útközben pedig összeemelegedik a sofőrrel... hát, hogyne, mert a szerelmi bánat már el is múlt. Gyorsan kell az

utánpótlás, fel kell szedni az első pasit és gondtalanul smárolgatni vele, miközben az egész kibaszott ország őt keresi. Hát, tudják, kivel etessék meg ezt a szart?!

– Frank...

– Ez nem az én lányom! – ordítottam. – Ő nem ilyen. Nem bűnöző, nem egy olcsó cafat... – Egyre magasabbra csapott bennem a tehetetlen düh. Wilson hozzám lépett, és figyelmeztetően a karomra helyezte a kezét, de leráztam magamról. – Ez nem az én lányom!

– Nem is tud róla semmit – vetette oda Hannah.

– Mit mondtál? – pillantottam felé eltorzult arccal.

– Ha annyira ismerné, már rég észre kellett volna vennie ezt az egészet – mondta ki azokat a gondolataimat, melyeket én is csak félve mertem megfogalmazni magamban. – Ally mondta, hogy maga le se szarja a fejét... nem is érdekli egyáltalán, hogy mi van vele.

– Mert te sokkal jobban ismerted egy év csetelgetés után, mi?

– Igen – jelentette ki könyörtelenül. – Nekem elmondta a titkait. Elmondta Goldent, meg minden mást... és azt is mondta... tudja, mit? Azt, hogy soha többé nem akar hazamenni.

Lehunytam a szemem, majd elengedtem a tüdőmben összegyűlt levegőt. Úgy tört elő a számból, mint egy elsőprő erejű széllokés. Nem akartam elveszíteni a fejem.

– Kint leszek – nyögtem Wilson felé, majd elindultam a kijárat felé, és teljes erőmből bevágtam magam mögött az ajtót.

Végighaladtam a zsúfolásig tömött asztalok között, majd leültem a Wilsonnal szemközti székre. Ő már kikérte az italokat – meghagytam neki, hogy nekem sört rendeljen. Az étterem teraszáról felhívtam Nicole-t, és igyekeztem beszámolni neki az aznap történetekről. Nem bizonyult egyszerű feladatnak. Észrevettem, hogy igyekszem a lehető legfinomabban fogalmazni, és a lehető leginkább csökkenteni Ally felelősségét az ügyben. Talán nemcsak Nicole miatt tettem – nemcsak őt, hanem magamat is szerettem volna megóvni attól, ami hirtelen, minden látható előzmény nélkül kibontakozott az orrunk előtt.

Belekortyoltam a jéghideg sörbe, és hagytam, hogy végigmarja a nyelőcsövem. Wilson nyugodt arckifejezéssel ült velem szemben, és bármennyire is tisztában voltam azzal, hogy hivatali kötelessége érzelmileg távol tartani magát az ügytől, azért titkon bíztam benne, hogy őt is ugyanannyira felkavarják az új hírek, mint engem. Már majdnem megdicsértem, milyen átkozottul jól bír az idegeivel, aztán megfegyelmeztem magam.

– Lekértük az adatokat a mobilszolgáltatótól – vágott a közepébe. – Ally utoljára Lebanon közelében használta a telefont.

– Az hol van?

– Nashville előtt, a 40-es mellett. – Képzeletben elhelyeztem a várost a térképen. – Az adatok alátámasztják azt, amit a lány ma elmondott nekünk. Ally Washingtonból Dallas felé tartott az autópályán, egészen Lebanonig tartotta az irányt.

– És most? – kérdeztem csüggedten.

– Azóta nincs jel – felelte a nő. – Várnunk kell, míg újra bekapcsolja a telefont.

– És ha nem kapcsolja be?

– Akkor más nyomon folytatjuk. A kikapcsolt készülék helyzetét lehetetlenség bemérni.

– Lehet, hogy pontosan tisztában van ezzel – merengtem, majd a tenyerembe temettem az arcomat. – Hannah elijesztette. Ha nem figyelmeztette volna, már rég itt lenne, de most... valahol egy idegen férfival bolyong az államok között... Hah! – törtem ki. – Maga elhiszi ezt az egészet?

– Nézze, Frank... szerintem Hannah McCrory meséje hihető, és egybevág mindazzal, amit eddig tudunk.
– Maga szerint hihető, hogy Ally szerelmi bánatában feldúlva belegabalyodik egy ismeretlen férfiba, és néhány óra, vagy alig egy nap után nekiállnak „smárolni”? – idéztem Hannah szavait.
– Nem tudom. Csak az biztos, hogy most extrém nyomás alatt van, és higgye el nekem, az ember ilyenkor sok örültségre képes... Láttam ennél cifrább dolgokat is.
– De ő nem ilyen – vettem ismét a védelmembe. Wilson mélyen a szemembe nézett, majd megcsóválta a fejét.
– Sokszor előfordul, hogy nem ismerjük azokat, akiket szeretünk... Olyan természetessé válik a jelenlétük, hogy nem igazán fordítunk rájuk energiát. Ez nem azt jelenti, hogy maga rossz apa, Frank... csak olyan, mint bármelyik másik ember...

Megérkezett a pincér az asztalunkhoz, és csak ekkor tudatosult bennem, hogy bele sem néztem az étlapba. Wilson választott magának valamit, nekem viszont elment az étvágyam.

– Nem gond, ha ezt én most kihagyom? – kérdeztem. – Visszamegyek a hotelbe.

– Természetesen – eresztett meg felém egy halvány mosolyt. – Próbáljon meg pihenni!

Persze nem ment. Alig hogy a szállodai szobámba értem, elővettem a laptopomat, és körülnéztem az interneten. Végignyálaztam az aznap megjelent cikkeket, de a szokásos találgatáson kívül nem bukkantam semmi érdemlegesre. Egy kivételével. A bulvár újságcikk Holdent ábrázolta egy csinos sötét karikával a szeme alatt, amivel én dekoráltam ki a múltkori véletlen találkozásunknál. „*Megérdemellem*” – hirdette a cím. Rövid kis írás következett, a lényege abban állt, hogy lencsevégre kapták az összevert Holdent, aki a kérdésekre azt válaszolta, hogy olyan embertől kapta a pofont, akinek minden oka megvolt megütni őt, és az illető helyében ő is ezt tette volna. Mélyen megbánta a botlását, és őszintén kívánja, hogy Alice mielőbb hazatérjen szerető családja körébe. A cikk továbbá közölte, hogy George Holden nem tervez lépéseket tenni az esettel kapcsolatban. Szinte nevetni támadt kedvem. Még hogy nem tervez lépéseket tenni! Legközelebb kitépem a beleit a száján keresztül. Gátlástalanul a saját javára fordította még ezt is!

Összecsaptam a laptopot, és a fürdőszobába indultam, hogy lemossam magamról a nap minden nehézségét. Nem estek jól a forró víz ostorcsapásai, melyek szinte végigszántották a testem. Úgy éreztem magam, mint egy csapdába esett vadállat, akit túlságosan is szűkre szabott ketrecek egyik irányba sem enged mozdulni. Wilson később átküldte nekem Hannah és Ally sms-váltását. Csak néztem, néztem az üzeneteket, és közben hallottam, ahogy az aprólékos gonddal megalkotott álomvilágom hangos robajjal omlik össze.

Ismét üres kézzel kullogtam vissza Washingtonba. A nyomozás folytatódott, de folyamatosan zsákutcába futott. Megállapítottunk egy jó magas nyomravezetői díjat – tízezer dollárt –, így valósággal záporoztak Wilsonra a bejelentések. Persze mindegyikről kiderült, hogy hamis. Az Államok legkülönbözőbb pontjairól jelentették, hogy láttak egy fiatal, barna hajú lányt, akiről minden kétséget kizáróan megállapították, hogy csakis Alice Carrington lehet, de bármennyire is vehemenssen vetettük rá magunkat a nyomokra, nem vezettek sehova. A kérdéses mobiltelefont pedig soha többé nem használták. Nicole lassan magához tért. Már nem vonult el sírni, ahogy azelőtt mindennap tette. Ott ült mellettem Ally szobájában, amit az elmúlt hetekben szinte kisajátítottam magamnak, rezignáltan figyelte, ahogy a számítógépnél ülök, és kényszeredetten próbálok újabb és újabb összefüggéseket keresni. Azelőtt együtt csináltuk, ő is ugyanolyan eltökélten jött velem mindenhova, de most már csak fáradtan próbált helyt

állni, vigyázni a családra, miközben én mentem, rohantam, mint az úzó vad, kétségbeesetten követve minden egyes nyomvonalat.

Majdnem egy hónap telt el, és egyik este az ötéves kisfiunk, Jesse besomfordált a szobába, megállt az ajtóban, és csak figyelt bennünket. Észre sem vettük a jelenlétét; én a monitort bámultam, Nicole pedig Ally ágyán ült és csendben várta, hogy mondjak valamit. Bármit.

– Anya... – szólalt meg a vékony kis gyerekhang. – Ally nem jön haza soha többé?

Mindketten rámeredtünk. Éreztem, hogy egyre jobban előnt a frusztrált felháborodottság.

– Dehogynem... – válaszoltam fojtottan. – Dehogynem jön haza.

– Lakhatok majd a szobájában? – kérdezte.

Nicole felkászálódott az ágyról, majd a karjába emelte.

– Gyere, kicsim, menjünk vissza a te szobádba! – csókolta meg a kipirult arcot.

– Mondasz nekem mesét? – kérdezte Jesse, mire Nicole gyengéden összeborzolta a gyerek világosbarna haját.

– Hát persze... Válasszunk egyet! Melyiket szeretnéd?

Dühöt és csalódottságot éreztem. Valahogy megszuhintott a felismerés, hogy az élet nem állt meg, megy tovább, és igenis foglalkoznunk kell a hétköznapi dolgokkal: az esti meseolvasással, a vacsora elkészítésével, a másik két gyerekünk jóllétével. Nicole ezt felismerte, és higgadtan, már-már szenvtelenül el is végezte a mindennapos teendőket. Én mégis árulásnak éreztem ezt a részéről, mintha azt üzenete volna, hogy feladta. Hát én nem adtam fel! És teljesen biztos voltam benne, hogy amíg élek, minden egyes lélegzetvételemmel azon leszek, hogy megtaláljam a lányunkat.

– Az a szemét Holden meg fogja úszni az egészet... – jöttem ki Ally szobájából feldúlva. Nicole a konyhában állt, és egy pohár vizet töltött magának. – Semmi bizonyíték nincs rá, hogy a viszony valóban évekkal ezelőtt kezdődött. Ally szava Holden jól felfegyverkezett hadseregével szemben...

– Így sem fogja megúszni – legyintett a feleségem. – Mindenképpen vádat emelnek ellene. A szakmája gyakorlásától is eltiltják valószínűleg...

– Húsz évet érdemelne a sítten, ahol néhány tagbaszakadt állat megtanítaná neki, mi az a szexuális visszaélés...

– Frank... – sóhajtott Nicole. – Nem akarok Holdenről beszélgetni.

– Addig nem nyugszom, míg darabokra nem szedem ezt az ügyet, és meg nem találom a bizonyítékokat...

– Frank! – A hangja most már erélyesen csendült fel. Elhallgattam, vártam, hogy folytatja-e, de nem tette, csak lemondóan elfordult, letette a poharat, és elindult a hálószoba felé. Követtem. Figyeltem, ahogy leveszi a köntösét, majd a szobainasra akasztja. Csak egy vékony selyemhálóing maradt rajta; kibújt a papucsából, és mezítláb osonva igyekezett az ágy felé. A tekintetem a faliórára siklott: már majdnem tizenegy óra elmúlt, észre sem vettem, hogy így elfolyt megint az idő.

Visszamentem Ally szobájába, kikapcsoltam a gépet, aztán lezuhanyoztam. Nicole járt a fejemben; az ereje, ami az elmúlt hetekben megmutatkozott. Szerettem volna méríteni belőle, csak egy kicsit... csak egy pillanatra. Jó lett volna egy rövid időre megnyugodni.

Bebújtam mellé az ágyba, majd megkerestem karcsú derekát a takaró alatt. Még mindig hibátlan alakkal büszkélkedhetett – a hosszú évek kemény edzései nem múltak el nyomtalanul. Eszembe jutott, hogy régen mennyire kívántam ezt a nőt. Elég volt, ha megéreztem a parfümjé bódító illatát, vagy csak rám pillantott kacér ívű szemöldöke alól, és kész lettem volna világokat lerombolni érte. Nem is tudtam, mit csinálok, de egyszer csak azon kaptam magam, hogy ujjaim a húsába mélyednek, és egyre többet

akarnak belőle. Nem elsősorban szexre vágytam – az csupán felszínes tűzoltásra szolgált volna. Talán csendre szomjaztam; biztonságra. Azt akartam, hogy egy pillanatra ne legyen semmi más, csak ő meg én. Nicole egy percig mozdulatlanul tűrte a közeledésem, majd a keze megtalálta az enyémet, és eltolta magától.

– Jó éjt, Frank! – suttogta, aztán állig húzta a takarót. Az éjjeliszekrényén megpillantottam az altató csomagolását. Már majdnem teljesen kiürült. Ő így próbálta kikapcsolni magát, én azonban képtelen voltam elbódítani magam. Az agyam szüntelenül kattogott, még éjjel sem állt le. Sőt, éjjel érezte magát igazán elemében. Ilyenkor, a sötétben, a feszült némaságban a leghajmeresztőbb forgatókönyveket szülte meg Ally eltűnésének körülményeiről. Emberrablókat láttam, fiatal lányokkal kereskedő szervezett bűnbandákat, fegyvereket, vért, nyomort. Ally sikolya éles szikeként vágta a dobhártyámba; egyre csak erősödött, míg már elviselhetetlenné vált.

Aznap éjjel azonban nem ez a látomás kínozott. Mélyen a tudatomba fészkelte magát a felismerés, hogy felidézni sem tudom, mikor szeretkeztem utoljára a feleségemmel. Hónapok telhettek el? Talán még több? Egyszerűen nem emlékeztem, és ez idáig nem is hiányzott. Olyan fáradtak voltunk esténként, hogy sem kedvünk, sem erőnk nem maradt már egymásra. Egyszerűen lefeküdtünk az ágyba, Nicole a szemére vonta az alvómaszkját, ami egyet jelentett azzal, hogy már nincs is jelen. Én általában még olvastam; de csak néhány percig tudtam fenntartani a figyelmem. A szemhéjam nehézzé vált, a betűk elfolytak előttem, és a könyv lassan a mellkasomra ereszkedett. Lekapcsoltam az éjjeli lámpát, a szekrény tetejére csúsztattam a könyvet, aztán oldalra fordultam, és már aludtam is. Ez a rutin mára teljesen természetessé vált, és egészen mostanáig fel sem figyeltem rá. Mi a franc történt velünk tizenkilenc év alatt? Mikor vált a kapcsolatunk ilyen kízóan üressé? Mikor következett be az a válaszpont, amin túl már nem szerettük egymást? Észre sem vettük, hogy idegenek lettünk egymás számára, akiket csak a közös gyerekek tartanak egy fedél alatt.

A képzeletemben hirtelen újra húszéves volt; lenyűgöző jelenés, éteri szépség. Láttam magam előtt, ahogy a színpadon mozog, mintha nem is ember volna, hanem hófehér, zsenge virág, melyet táncra bír a játékos kedvű szellő. A Csipkerózsikában pillantottam meg először, és képtelen voltam levenni róla a szemem: ő volt a legszebb a balerinák között. Már olyan fiatalon is rendelkezett azzal a kecses eleganciával, ami az érett, önnön tökéletességüket teljes természetességgel viselő dámák sajátja. Olyan szerelmes voltam belé, mint a nagyágyú. Heves birtoklási vágyat ébresztett bennem; egyszerűen ki akartam sajátítani magamnak, és bármit megtettem volna azért, hogy az enyém legyen. Végül az enyém lett, és most tizenkilenc év elteltével itt feküdt mellettem. Hervadtan, fáradtan, frusztráltan, minden álmától megfosztottan. Mintha gyökerestől téptem volna ki a földből, és aztán egyenként szakítottam volna le épp csak nyiladozó szirmait. Mintha megöltem volna. Emlékszem, mindig túlfűtött izgalommal beszélt nekem az ambícióiról. Senki sem kételkedett benne, hogy híres balett-táncosnő lehet; minden adottsággal rendelkezett, ami naggyá emelhetne volna. Mindketten óriások akartunk lenni, akik minden lépésükkel nyomot hagynak a világban. Mi maradt ebből? Elfogtam a tündért, megfosztottam a szárnyaitól, majd kalitkába zártam. A bája lassan kopni kezdett, mostanra pedig már csak egy középkorú nő, fakuló szépség... egy elszalasztott lehetőség maradt belőle.

Hirtelen belém hasított a vágy, hogy felébresszem, letépjem róla azt az átkozott szemmaszkot, megrázzam a vállát, és válaszokat követeljek a kérdéseimre. De már kérdéseim sem voltak, nem tudtam volna mondani neki semmit, azon kívül, hogy sajnálom.

Shawnának igaza volt. A közvélemény olyan, mint az időjárás: egyik pillanatról a másikra változhat. Előbb még égis emel, aztán a sárba tipor; az áldozatból elkövető lesz, az elkövetőből áldozat. De hát így megy ez, az embereket megdöbbenően könnyű manipulálni. Szeretnének valamiféle önigazolást kinyerni mások tragédiájából; bizonyosságot, hogy velük ez sosem történhet meg. És mivel a rájuk leselkedő veszélyekre a legkisebb hatással és elővigyázatossággal sem lehetnek, az áldozat viselkedésében kezdik keresni az okokat. Ha nem viselkednek, öltözködnek, néznek ki úgy, mint ő, akkor védettek – értjük a pszichológiát.

Tehetetlenül néztem, ahogy napról napra változott az ügy visszhangja a médiában. A Holden-sztori lecsengett, nem tudtak már több szemetet kikotorni belőle. Tiszta sor: egy idősödő férfi kapuzárási pánikkal megkívánt egy diáklányt. Legyünk őszinték, melyik férfi fejében ne fordulnának meg hasonló fantáziák? Még akkor is, ha erkölcsileg elítéljük és megtartóztatjuk magunkat, titkon elképzeljük, mi lenne, ha... Mégis miről árulkodnak az iskolai uniformisba öltözött, copfot viselő, nyalókázó pornómodellek? Persze, ez nem menti fel az alól, amit elkövetett, ezt nem is vitatja senki. Egyszerűen csak... már nem volt többé érdekes, nem volt benne többé hírérték.

Ám amikor nyilvánosságra került, hogy Ally ellopott tőle harmincezer dollárt és meg akart szökni otthonról, egészen más felhangja lett az ügynek. Beindult a lejárató kampány. Előástak valami nyomorult kis seggfejet, aki azt állította, hogy időnként együtt füveztek Allyvel az egyik parkban. Néha az is előfordult, hogy leitták magukat, és sejtelmesen ennyit fűzött hozzá a dologhoz: *„Hát, ha ivott, akkor elég keményen tudott viselkedni...”* A főcímek is megváltoztak: *„Alice Carrington előre megtervezte a rablást?”* vagy *„Csőbe húzták a St. John igazgatóját?”* Időnként elkövettem azt a hibát, hogy beleolvastam a cikkeket követő hozzászólásokba. Tudtam, hogy a lehető legrosszabbat teszem, mégsem bírtam megállni. *„Ezek a hülye kis ribancok korán kezdik...”*, *„Arra nem gondolt, hogy tönkretesz egy családot? Csak hajtotta a vére...”*, *„Milyen anyja lehet az ilyennek?”*, *„Ő mászott rá az igazgatóra, meg is érdemelte, hogy megdugták”*, *„Most miről beszélünk itt tulajdonképpen? Arra ment ki az egész, hogy kirabolja Holdent, aztán kereket oldjon a pénzzel...”* És, ami a legszörnyűbb az egészben, hogy néha elgondolkoztam ezeken a mocskolódó kommenteken. Ally nem volt itt, hogy megvédje magát, nem volt itt, hogy elmesélje az igazat.

Nem telt el nap, hogy ne töprengtem volna azon, vajon miért ezt a módját választotta a bosszújának. Valószínűleg ennek is én voltam az oka: az én munkám az, hogy nyilvánosságra hozzam a gazemberek, bűnözők piszkos ügyeit, és átadjam őket a közvélemény haragjának. Előfordult, hogy otthon is elbűszkélkedtem vele, ha lelepleztem valami disznóságot, és tele voltak a lapok az elemzéseimmel. Innen vehette azt az elvetemült ötletet, hogy szétkürtölje a viszonyt – pontosan tudta, hova és hogyan kell elküldenie az üzenetét, hogy az a legnagyobb port kavargassa. De abba nem gondolt bele, hogy a saját fejére mit zúdít ezzel? Vagy talán épp tőlem várja, hogy felfedezzem a mélyebb összefüggéseket a tette mögött, és felmentsem?

Mindenesetre ezzel célt ért. Annyira feldühített a külvilágból érkező gyűlölethullám, hogy minden eddiginél elszántabban vettem bele magam a Holden utáni nyomozásba. Feltérképeztem az életét, felkutattam embereket a múltjából, kapcsolódási pontokat kerestem a jelen botrányhoz. Még a feleségét, Ellen Holdent is górcső alá vettem. Előástam a nem éppen tisztességes ügyeit, melyekben politikusként részt vállalt. Elemezgettem és kategorizáltam őket. Próbáltam megérteni, miért.

Hajmeresztő elméleteket gyártottam, aztán cikket írtam belőlük, de ezek a cikkek soha nem láttak napvilágot. A főszerkesztőm, Kevin egy nap behívott az irodájába és határozottan megkért, hogy álljak le. Ne használjam a lapot a saját harcom megvívásához. Összeférhetetlenségre hivatkozva letiltott az ügyről.

Arra kért, hogy pihenjek egy kicsit, szedjem össze magam, és mindezt a jól hangzó, de nagyon is baljós „fizetett szabadság” jelige mögé rejtette. Úgyhogy még több időm maradt agyalni, és még mélyebbre ástam.

Létrehoztam egy blogot, és ott tártam fel az általam bombabiztosnak vélt elméleteket, aminek aztán az lett a következménye, hogy rám szálltak, és aláásták a szakmai hitelességemet. Számítottam rá, de addigra már nem érdekelt. Ízekre szedtem az egész Holden famíliát, aztán egyszer csak kaptam egy hivatalos hangvételi e-mailet, hogy amennyiben nem hagyok fel a gyalázkodással, megteszik felém a szükséges lépéseket. Röhejes, nem? Tényleg feljelentettek volna. Ha éppen nem Holden után kajtattam, akkor Wilson nyakán lógtam, aki egyre ingerültebben rázott le. Hibáztattam, hogy nem jár utána minden egyes lakossági bejelentésnek, mire közölte, hogy több ezret kaptak, és a nagy részéről azonnal lerí, hogy hamis. Egyszerűen nincs elég erőforrás arra, hogy mindegyiket tüzetesebben megvizsgálják. Kértem, hogy vonjon be jobban, majd én felgöngyölítettem azokat, amelyekre nem jut energia, erre nagy kegyesen dobott nekem néhány csontot, amin elragódhatok. Természetesen nem mentem semmire. Mélypontra jutottam, minden szempontból. Aztán jött egy reménykeltő hívás.

– Nagyon gyenge minőségű kamerafelvétel, de aki küldte, felismerni vélte benne Allyt – közölte Wilson. Pár perccel később már úton voltam Nicole-lal az őrre. Ott ültünk a kis szobában, és újra meg újra végigpörgettük magunk előtt a néhány perces felvételt, amit egy kültéri biztonsági kamera rögzített Hohenwaldban, egy Tennessee állambeli kisvárosban. A videón a következő történt: egy ezüstszerű személygépkocsi beparkolt egy Subway gyorsétterem parkolójába, majd egy fiatal férfi és egy fiatal nő szállt ki belőle. Elindultak az étterem felé, a férfi elől haladt, a lány néhány lépéssel lemaradva követte, mintha nem is együtt lennének. Aztán pár percig semmi nem történt, végül a lány egy másik kijáraton keresztül elhagyta az épületet, visszasétált a kocsihoz és beszállt. A férfi tíz perc elteltével tért vissza, a kezében elviteles zacskókkal. Ő is beszállt, majd további nagyjából tíz percig nem mozdultak – valószínűleg ettek. Ezt követően az autó kigördült a főútra, és elhagyta a helyszínt. Az étterem másik kijáratánál egy másik kamera is üzemelt, ebből a szögből közelebbről is látszott a lány – ám ez mindössze azt a néhány másodpercet rögzítette, amíg az elhaladt mellette. Wilson kimerevítette a felvételt, és most mindannyian azt bámultuk.

– Ez Ally – kapta a kezét a szája elé Nicole.

– Biztosak benne? – kérdezte a hadnagy.

– Maga szerint nem ismerem fel a saját gyerekeimet?

– Az arca, a haja... – szóltam közbe. – A ruhája... Mindig ilyen ruhákat hordott: farmert, meg pólót.

– Topot – javított ki a feleségem. – Ezt úgy hívják, hogy top.

– Édes mindegy – forgattam a szemem.

– Emlékszem rá – sandított rám, majd vissza a monitorra. – Együtt vásároltuk a lányokkal. Natnek nem tetszett, mert túl... hogy is mondjam... úgy jellemezte, hogy „kilóg belőle a...” – Elharapta a mondatot, majd erőtlenül felkuncogott. – De Ally lecsapott rá. Sokszor viselte... persze nem az iskolában – nézett hirtelen a nyomozónőre, mintha a rosszallását várná amiatt, hogy ilyen kihívó ruhákban járattuk a lányainkat. De a nő arca semmiféle érzelmet nem tükrözött.

– Tehát biztosak benne, hogy a videón Ally látható.

– Igen – bólintottunk mindketten izgatottan.

– És a férfi? – kérdezte Wilson.

– Fogalmam sincs, ki ez az alak – legyintettem. – Mind tudjuk, hogy egy ismeretlen autóst intett le. De ha jól sejtem, ez alapján nem is fogjuk megtudni.

– Valóban, a felvétel nagyon távoli, és elég rossz felbontású. De legalább van egy személyleírásunk, amiből kiindulhatunk.

– És a kocsi alapján nem tudunk elindulni?

– Maguk is láthatják, hogy a gépjárműből alig látszik valami. A rendszámot lehetetlen leolvasni. Csak annyit tudhatunk, hogy ezüstszerű, és valószínűleg egy Toyota.

– Akkor? – vontam fel a szemöldököm.

– Ez az első nyom a mobiltelefon óta – folytatta Wilson. – Eddig úgy néz ki a dolog, hogy Ally és a sofőr Washingtonból kiindulva, a 81-es, illetve a 40-es autópályán hajtottak Dallas felé, majd Lebanonnál, ahol elvesztették a mobiltelefont, letértek az eredeti útvonalukról, és a 840-esen délnek indultak. Ezen a ponton kaphatták meg Hannah figyelmeztetését, hogy a nyomára akadtunk. Hamarosan elérték Hohenwaldot, és... itt tartunk most.

– Itt tartunk most? – hőköltem vissza. – De hát ez a felvétel május huszonkettedikén készült, két nappal azután, hogy Ally eltűnt... Majdnem egy hónapja!

– Csak nemrég került a birtokunkba a videó... A tulajdonos egy autólopási ügyben nézte vissza a biztonsági felvételeket, és valahogy belebotlott ebbe.

– Tudja, hova lehet eljutni három hét alatt? – keltem ki magamból. – A világ végére is!

– A keresést megerősítettük a déli államokban. Határt nem léptek át, ez egészen biztos. Megpróbáljuk követni az autót más kültéri kamerarögzítések alapján, és továbbra is számítunk a lakossági bejelentésekre. Elképzelhetetlennek tartom, hogy huzamosabb ideig rejtve maradjanak. Valahol valaki ismét felfigyel rájuk, vagy belebotlanak egy közúti ellenőrzésbe, vagy... az is előfordulhat, hogy ők maguk döntenek amellet, hogy feladják magukat.

– De mégis ki ez a pasas? – dörzsölte meg a homlokát gondterhelten Nicole. – Mi a fenét keres Ally mellett?

– Az is lehet, hogy már rég nincsenek együtt – gondolkodtam el.

– Igen – értett egyet Wilson. – Az is elképzelhető.

– Hát, ez remek! – fakadtam ki. – Ez kurva jó! Szóval azt akarja mondani, hogy mindössze egy majdnem egyhónapos videofelvételt tud felmutatni? Mégis mi a faszt csinálnak maguk nyomozás címszó alatt? Egy tizennyolc éves, tapasztalatlan, teljesen naiv kislányt keresnek, nem egy maffiavezért!

– Frank... – állított meg Wilson. – Ez az ország óriási. Tűt keresünk a szénakazalban. Türelmesnek kell lennünk, türelmesnek kell lenniük maguknak is.

– A gyermekem odakint van a világban, egyedül és kiszolgáltatottan. Fogalma sincs semmiről és fél...

– Ha félne, hazajönne – mondta.

– Á, értem – horkantam fel. – Tehát nincs semmi gond, csak vakációzik egy kicsit.

– Türelem – ismételte a hadnagy. – Hamarosan még többet tudunk majd.

– Gyere, Frank – fogta át a karomat Nicole, majd jelzésértékűen az ajtó felé húzott. – Ennek semmi értelme. Köszönjük a tájékoztatást, hadnagy.

– Köszönjük a nagy semmit – tettem hozzá ingerülten.

Hazafelé óriási dugóba keveredtünk. Valósággal őrzöngtem a volán mögött, mindenkit ledudáltam, és ordítottam, amikor bevágott elém egy tapló.

– Anyád hol volt, amikor vezetni tanultál? Baromállat! – tapostam a fékbe.

– Kérlek – figyelmeztetett Nicole.

– Rohadjon meg!

– Tudom, hogy feszült vagy, én is az vagyok, de nagyon kérlek, ne tetézd a bajt azzal, hogy úgy viselkedsz, mint egy őrült!

– Tényleg? – néztem rá vérben forgó szemmel. – Tudod, mennyire feszült vagyok? Egy hónapja nem aludtam egy normálisat. Éjt nappallá téve próbálok Ally nyomára bukkanni, és közben a helyére tenni azt a féreg Holdent. Azt hittem, ma előrébb jutunk, de...

– Én is szeretném megtalálni – szakított félbe. – Azt hiszed, én nem szenvedek? Azt hiszed, nem dögölök bele? – Könny borította el a szemét. – De ezt nem bírom tovább!

– Mit? – kiáltottam. – Mit nem bírsz tovább?

– Ezt az örültek házát – ordított vissza. – Téged. – Mély levegőt vett, majd folytatta. – Elegem van abból, hogy folyton tombolsz. Elegem van abból, hogy nincs nyugtunk otthon, a gyerekek félnek és össze vannak zavarodva. Elegem van abból, hogy mindennap Holdennel kell szembetalálnom magam... ha éppen nem a tévében, vagy az újságban beszélnek róla, te jössz elő vele... kutatsz utána... Minek? Még azt is rám borítod, hogy mikor és kivel járt óvodába... hogy milyen szagút szart két hete! Elegem van, Frank! Nem érdekel ez az ember! Megtette, amit tett, megkapja érte méltó büntetését, és kész!

– Én hiszek Allynek – válaszoltam. – Elhiszem neki, amit abban a levélben írt. Elhiszem azt, amit Hannah McCrory mondott. És ha valaki, hát én elintézem, hogy Holden tényleg méltó büntetést kapjon!

– Én csak azt akarom, hogy hazajöjjön – zokogott fel Nicole. Csak egy rövid pillanatig tartott a kifakadás, majd gyorsan zsebkendőt halászott elő a retiküljéből, hogy megtörölje a szemét. Hitetlenkedve néztem, ahogy lehajtja a napellenzőt, majd a tükörben gyorsan megigazítja a sminkjét. Hirtelen rosszul lettem tőle, megundorodtam attól, ahogy viselkedett. Mikor vált jégcsapkirálynővé? Miért nem tajtékzik, tör-zúz és dühöng, ahogy én? Mintha nem is ugyanazért a célért küzdenénk! Mintha neki nem számítana. Némán az út felé fordítottam a figyelmem. Sokáig nem szólalt meg egyikünk sem, végül én törtem meg a csendet.

– Elmegyek Hohenwaldba – közöltem.

Döbbsenten meredt rám, mintha teljesen cserbenhagyott volna a józan eszem.

– Minek? – kérdezte.

– Hátha találok valamit... Nem fogok ölbe tett kézzel várni a csodára.

– És mégis miben reménykedsz? – szűkült össze a szeme. – Hogy egy hónap után bárki is emlékszik majd egy farmersortos, fehér topos, barna hajú lányra?

– Talán – bólintottam.

– Ennek semmi értelme. A hadnagy megmondta, hogy legyünk türelemmel. Rendőrök keresik Allyt az egész országban. Mi a francot akarsz te ott egyedül csinálni?

– Nem tudom – vallottam be. – De elmegyek. Szükségem van rá, hogy tegyek valami hasznosat.

Nem sokkal később Nashville-be repültem, majd onnan bérautóval utaztam tovább a kisváros felé. Szállást a szomszédos Lindenben találtam – innen mindössze húsz perc alatt elértem Hohenwald központját. Három éjszakára foglaltam szobát.

Nem igazán tudtam, mit akarok. Talán csak el akartam menekülni Washingtonból – Nicole-tól, és közelebb kerülni Allyhez. Bizakodással töltött el, hogy megfordult itt, még ha csak átutazóban is. Miután ledobtam a táskámat a hotelben, útnak indultam. Először természetesen a Subwayhez hajtottam, és megkerestem a tulajt. Hosszasan beszélgettünk a kamerafelvételről; arról, hogy ő ismerte fel Allyt a hírekben közölt képek alapján. Láttam, hogy nagyon erősen próbál visszaemlékezni arra a napra, de

tisztában voltam vele, hogy lehetetlenségre vállalkozik. Naponta több tucat ember fordul meg az üzletben és a parkolóban – nem emlékezhetett a szökésben lévő párosra. Még a dolgozóit is megkérdezte, de egyikük sem tudott felidézni az égvilágon semmit. Arra, hogy hova vezethetett innen az út, csak a vállát vonogatta: bárhova. Alabama, Mississippi, Arkansas... de valójában akárhova eljuthattak. Majd egy hónap sok idő. Igen – értettem egyet letörten, aztán továbbálltam.

A nap hátralevő részében megszállott módjára jártam az üzleteket, éttermeket és magánszállásokat. Az ingzsebemben lapult egy egész paksaméta Ally fényképeiből. A legtöbben figyelmesen végignézték a kupacot – néhány fotót tüzetesebben is szemügyre vettek –, majd sajnálkozva megrázták a fejüket. Volt, aki itallal kínált, más szállást adott volna. Egy idősebb nő végigtelefonálta az egész családját, majd süteménnyel kínált a konyhában, várva, hogy megérkezzenek a többiek és ők is végignézzék a fotókat. Akadt olyan, aki másolatot készített egynéhányukról a telefonjával, majd körbeküldte az ismerősei között. Egy fiatal férfi arról érdeklődött, hogy készítettünk-e Ally számára weboldalt, ahol információval segíthetik egymást a keresésben részt vevők. Természetesen készítettünk és sokan írtak is rá bejegyzéseket. Az egyik fajta hozzászóló aggodalmát fejezte ki és sok sikert kívánt Ally megtalálásához, a másik fajta pedig fröcsögött és utálkozott. Utóbbiból akadt több.

Jólesett az emberek jó szándéka és együttműködése, de végtére is nem mentem vele semmire. Eredménytelenül és elcsigázottan fordultam ki az utolsó helyről, amit aznap meglátogattam. Persze pontosan tisztában voltam azzal, hogy szélmalomharcot vívok, mégis tevékenynek éreztem magam, a tevékenység pedig abba az illúzióba ringatott, hogy a kemény munkának mindig megvan a gyümölcse: meg fogom találni a lányomat.

Most azonban már csak pihenni szerettem volna. Esteledett, mire úgy éreztem, hogy a maradék erőm is elhagyott. Betértem egy bárba – egyszerűen szerettem volna leereszteni egy kicsit, kiüríteni a fejem. A pulthoz sétáltam, és szinte ráomlottam a bárszékre. Fiatal, szemrevaló szőke nő igyekezett hozzám, hogy elém tolja az itallapot. Nem igazán érdekelt, mit ad, el sem olvastam a kínálatot, ehelyett előhalásztam a táskámból az egyik gyűrött fényképet.

– Elnézést... – intettem magamhoz a nőt. – Nem látta ezt a lányt errefelé az elmúlt néhány hétben?

Csak egy pillantást vetett rá, mielőtt megrázta a fejét.

– Sajnálom – mondta. – Ki ő?

– A kislányom – feleltem lemondóan és minden porcikámban halálosan fáradtan. – Eltűnt.

– Várjunk csak... – gyulladt fel a lámpa a homloka felett. – Nem ő az, akit állandóan mutogat a tévé?

Bólintottam.

– Micsoda rohadt egy ügy – ráncolta össze a homlokát. – Ha tudni akarja a véleményem, legszívesebben tőből levágnám a farkát annak, aki ilyet tesz...

Halványan elmosolyodtam.

– Nos, ez volt a tervem nekem is, de egyelőre vesztesre állok... – Megkerestem a tekintetét, majd biccentettem egyet felé. – Frank vagyok.

– Lynn – viszonzta a gesztust. – Mit keresett volna a lánya Hohenwaldban? – kíváncsiskodott.

– Halvány fogalmam sincs... – vontam meg a vállam. – Azt már tudom, hogy Dallasba indult, de sosem érkezett meg. És volt egy nyom, ami ide vezetett...

– Ide? – kérdezte meglepetten.

– Egy biztonságcamera-felvétel a Subway előtt. De nem mentem vele semmire.

– Ha a lánya itt lenne, arról már biztosan tudna mindenki. Egy ilyen kisvárosban kevés dolog maradhat titokban.

– Igen... épp ez az, amitől félttem.

– Figyeljen! – támaszkodott a pultra. – Igyon valamit, próbáljon meg egy kicsit lazítani! Mit tölthetek?

– Teljesen mindegy – legyintettem. – Legyen egy vodka-szóda.

Elfordult, hogy elkészítse nekem az italt. A mozdulatai gyorsak és határozottak voltak, mintha egész életében a pult mögött állt volna, mégis túl fiatalnak tűnt ekkora gyakorlathoz.

– Régóta dolgozik itt? – mustráltam.

– Egy hete – mosolygott rám.

– Viccel...

– Esküszöm mindenre. Az italok feléről azt sem tudom, micsoda – kuncogott fel. – Szóval, ha nem vodka-szódát kap, reklamáljon nyugodtan.

Letette elém az italt, és megvárta, míg belekortyolok. Korán volt még ahhoz, hogy megteljen a bár, így rajtam kívül nem akadt sok dolga a csinos csaposnak.

– Ez bizony vodka-szóda – nyugtattam meg. – Még hozzá tökéletes arányban.

– És mit fog most csinálni, Frank? – sóhajtott. – Hogyan tovább?

– Nem tudom. Maga mit tenne?

– Én? – kérdezte meglepetten. – Fogalmam sincs... valószínűleg egy sarokban ülnék és sírnék.

– Ez az, amit nem tehetek meg. Meg kell találnom Allyt. Érzem... tudom, hogy nevetségesen hangzik, de olyan közel érzem most magamhoz... Nagyon bíztam ebben a nyomban, de csak még több kérdőjelet szült. Annyi biztos, hogy az eltűnése után itt járt, és egy fickóval volt.

– Egy fickóval?

– Nem tudok róla semmit, csak annyit, hogy ő vette fel Allyt, és együtt indultak Dallasba. A barátnője szerint egy ismeretlen sofőr, akit Ally még Washingtonban intett le. Azt hittem, a kamerafelvétel segít, de... egy ócska, rossz felbontású videó volt csupán...

– Nem derült ki belőle semmi?

– Semmi – ráztam meg a fejem. – Felismerhetetlen... és a rendszám sem látszott.

– És a kocsí márkája?

– Toyota Camry – szusszantam fel csüggedten. – Tudja, hány Toyota Camry szaladgál az országban? Körülbelül félmillió. És közel kétszázezer ezüstszínű. Igen, utánajártam... – A következő csaknem egy órában elmeséltem neki mindent, és közben egy kicsit megkönnyebbültem.

– Nagyon sajnálom, Frank... – tárta szét végül a karját. – Biztosan meg fogja találni... Elvégre... nem nyelhetette el a föld. – Hallgattam, mire ismét a pultra könyökölt. – Figyeljen! Lehet, hogy épp az a baj, hogy túlságosan rá figyel... Néha, tudja... ha valamire nagyon rágörcsölünk, csak azért sem látjuk a fától az erdőt...

– Ebben igaza van – vontam fel a szemöldököm. – És van valami ötlete, mivel tereljem el a figyelmem? – Nem szántam annyira provokatívnak a kérdést, mint amennyire annak hangzott. A szőke pultos lány egy pillanatra zavartan lesütötte a szemét, és orcáit előntötte a pír. Ekkor környékezett meg először a gondolat, hogy nem bánnám, ha az éjszaka további részében is a társaságom maradna. Jólesett vele beszélgetni, és a fiatalsága üdítően hatott a lelkemre. Nyolcszáz mérföldnyire jártam otthonától, egy másik államban, egy másik városban – az isten háta mögött. És egyedül voltam... marhára egyedül.

– Milyen zenét szeret? – kérdezte hirtelen, mire felocsúdtam, és visszakerestem az emlékeimben azt a pillanatot, amikor utoljára merültem el bármilyen zenei élményben is.

– Régebben sok Pink Floydot hallgattam.

– Micsoda szerencse – húzódott mosolyra az ajka. – Van egy albumunk tőlük... a zenegépen – mutatott a kocsmá távolabbi sarkában álló jukeboxra.

– Hmm... csakugyan? – méláztam el. – Na, és mennyibe kerül egy szám a maguk zenegépén?

– A vendégem rá – kacsintott alig észrevehetően, majd kísértelt a pult mögül, és bedobott egy érmét a csillogó-villogó masinába. A zene egy pillanatra kikapcsolt; az énekes hangja felszántotta az agyam, és egy rövid időre messzire repített a gondoktól.

Szótlanul hallgattuk végig mindketten, majd lehúztam a maradék vodka-szódámat.

– Maga tényleg egy hete van itt? – kémleltem az arcát.

– Igen – mondta olyan hangsúllyal, mintha sértené a hitetlenkedésem.

– Nagy jövőt jósolok magának a szakmában – jelentettem ki, és a hangomba egy cseppnyi irónia sem vegyült, bármilyen viccesen hangzott is a kijelentés. – Remek pszichológiai érzékeléssel rendelkezik.

– Én? – vörösödött el. – Pszichológiai érzékeléssel? Ugyan már... Azt se tudom, az mit jelent...

– Nem telik bele sok idő, és minden összetört szívű ember a környékről a maga pultjánál akar majd inni.

– Mondták már nekem, hogy lelki szemetesláda vagyok... – nevetett zavartan.

– Csak jó hallgatóság – feleltem. – Örömmel viszonzom a kedvességét...

– Hogyan...?

Még azelőtt kimondtam, hogy egyáltalán időm lett volna töprengeni rajta.

– Meghívhatom egy italra zárás után?

– Hát... – bizonytalanodott el. – Éjfélig vagyunk nyitva.

Az órámra pillantottam – kilenc múlt.

– Remek – nyugtáztam. – Akkor még három órája van, hogy válaszoljon az ajánlatomra.

A régi, jól bevált módszert követtem: ha végképp összecsapnak a fejed felett a hullámok, szedj fel egy nőt! Valaki leissza magát, más a vénájába fecskendezi a gyors megváltást, megint más egy nyerőgéphez dobálja a keresetét. Én kefélttem egyet. Nem fogom mentegetni magam. Ezt tettem a házasságom alatt is, még jóval azelőtt is, hogy Nicole-lal gallyra ment volna minden. Nem mintha bármit is bizonygatni akartam volna: nem volt szükségem arra, hogy még tökösebb férfinak érezzem magam, és nem kerestem magamnak más kapcsolatot sem. Egyszerűen tényleg olyan volt ez, mintha a fejfájásomra kapnék be egy Aspirint – gyorssegély. Vagy ha durvábban akarnék fogalmazni, társas maszturbáció.

Türelmesen kivártam a soromat, úgysem siettem aznap már sehova. A bár lassan megtelt, és Lynnt elszólította a munka. Figyeltem, ahogy megállás nélkül pörög a pult mögött, töltögeti az italokat, keveri a koktélokat, elmossa a használt poharakat, és mindenkihez szól egy-két kedves szót. Néha visszatért hozzám, hogy az én poharam se maradjon szárazon, és ilyenkor pár percre leragadt nálam. Sok mindenről szó esett köztünk. Tetszett a hangja, az arca... és tetszett, ahogy figyel rám. Bőven szereztem már gyakorlatot abban, hogyan vegyek le egy nőt a lábáról, és az ilyen fiatal, egyszerű lányokkal az átlagosnál is könnyebb dolgom volt. Egy nőnek az kell, hogy határozott, magabiztos vezetőt lásson a férfiban. Sok idióta ezt összekeveri az arroganciával és az agresszióval. Tévedés. Az agresszív viselkedés leleplezi a férfit, hogy valójában csupán egy kétségbeesett kölyök felnőtt testben, aki összevissza kapkod. Higgadt, elegáns érdeklődéssel kell közelíteni, előcsalogatni belőlük azt az ősi, elemi ösztönt, hogy a falkavezért kell követniük. Ápolt, megnyerő külső, jó szöveg, lazaság. Ennyi az egész.

Igyekeztem elhallgattatni a belső hangot, ami egyre arra figyelmeztetett, miért is vagyok itt. Éreztem, ahogy valóban elborítanak a fejem felett összecsapó hullámok. Lassan elvánszorgott az éjszaka, és megfogyatkozott a vendégsereg. Észre sem vettem, hogy szinte már csak a személyzet meg én vagyok ott. Elégé eláztam, és a tudatom fókuszából lassan minden kikerült a nőn kívül. Óvatos flörttel válaszolt a

bókjaimra és kacéran mosolygott rám. Nyert ügyem volt nála. Mikor mindennel végzett, egy tiszta poharat tett az enyém mellé.

– Szóval... – lesett fel rám a pillái alól. – Áll még az ajánlata az italmeghívással?

Körülnéztem, és a többi alkalmazott morcos ábrázatát látva inkább más ötletem támadt.

– Természetesen – válaszoltam. – De mi lenne, ha máshol fogyasztanánk el?

– Ha egy másik kocsmába akar vinni innen... – forgatta a szemét, de félbeszakítottam a mondatát.

– Nem, egészen másra gondoltam...

Könnyű volt, mint egy kisiskolás számtanpélda. Semmi felesleges gondolkodás, semmi bonyodalom. Megvártam az épület előtt, majd taxiba ültettem, és Lindenbe hajtottunk. A kocsi hátsó ülésén a combjára csúszott a kezem. Baromi jó teste volt – szexbomba tetőtől talpig. Alig vártam, hogy végre ruha nélkül láthassam. Az a húsz perc, amíg a hotelhez értünk, elviselhetetlenül hosszú időnek tűnt. Mielőtt kinyitottam volna a szobaajtót, a folyosó színes tapétával borított falához döntöttem, és egészen közel hajoltam az arcához.

– Most még meggondolhatod magad... – dűnnyögtem, mire megrázta a fejét.

– Nem fogom – vont magához közelebb, hogy elérhesse a számát. Csak egy apró csók volt – ízelítő –, de elérte a célját. – Nem csak te akarsz felejteni...

– Szóval mindkettőnknek fájdalomcsillapítóra van szüksége? – mosolyodtam el.

– Így is mondhatjuk – bólintott. – Meg úgy is, hogy mind a ketten dugnánk egy jót.

Nem volt szükség további szavakra. Berántottam a szobába, majd úgy estünk egymásnak, mint a kiéhezett állatok. Siettem, nem bírtam fékezni magam. A nő tüzes volt, gyönyörű és nagyon kíváncsi. Teljesen átadta magát nekem, és én úgy vettem birtokba, mintha a világon semmi más nem számítana. Azt kell mondanom, hogy megkönnyebbültem. Igen, teljesen kiürültem, és percekig élveztem a csendet, miután hanyatt dőltem és Lynn a mellkasomra hajtotta a fejét.

– Köszí – suttogta aztán halkan.

– Mit köszönsz? – simogattam meg összekócolódott, lenszőke haját.

– A gyógyszert – kuncogott.

– Mire kellett?

– Egy újabb elbaltázott kapcsolatra... – Kinyújtóztatta a tagjait, majd felkönyökölt. – Akarod, hogy menjek? Hívok egy taxit...

– Nem – szakítottam félbe. – Maradj!

Valóban a maradását kívántam. Élveztem a közelségét, a társaságát, ráadásul megnyugtató, hogy mindketten nyílt kártyákkal játszunk. Sok nő úgy megy bele a játszmába, hogy hazudik önmagának, holott mi sem egyértelműbb ennél a helyzetnél. Tudja ő is, sőt maga is ugyanezt akarja, mégis megsértődik, ha a férfi az aktus után angolosan távozik. Most nem volt bennem sem bűntudat, sem feszültség, hiszen nem kell majd magyarázkodnom, és épp emiatt ébredt fel bennem a vágy, hogy tovább maradjon.

Visszahúztam a mellkasomra, ő pedig hozzám bújt. Felhevült, puha bőre az enyémhez simult, összevissza tekeredő tincsei a vállamat csiklandozták. Behunytam a szemem, és belefúrtam az arcom a hajába. Megkörnyékezett az érzés, hogy olyan, mint ahogy Nicet öleltem, amikor még szeretett. Szükségem lett volna rá – az ölelésére. Arra, hogy magához engedjen, a szemembe nézzen, és azt mondja: „Tudom, hogy visszahozod a lányunkat, Frank.” Csak erre vágytam – a bizalmára, de Nic már nagyon-nagyon régóta nem bízott bennem. És nem azért, mert fizikailag hűtlen voltam hozzá, hanem azért, mert úgy érezte, cserbenhagytam, amikor a karrieremet a család elé helyeztem.

Szex után mindig érzelmessé válok kissé, de elképzelni sem tudtam, hogy ennyi érzélem kavarg bennem a felszín alatt, elemi erővel feszülve a hideg, kemény külső borításnak. Túl sok minden történt, túl sok volt már, amit el kellett viselnem. Egyszer csak váratlanul, minden gátlás nélkül kirobbant belőlem a zokogás és képtelen voltam megfékezni.

– Frank? – fogta a kezébe az arcom Lynn.

– A francba! Ne haragudj... – kínlódtam. – Bassza meg!

– Nem baj – biztatott. – Engem nem zavar. Add ki magadból, ami benned van!

Szavai hatására még inkább feltörték a könnyeim. Ordítani tudtam volna a tehetetlenségtől, a bénultságtól, ami eluralkodott rajtam. Kudarcot vallottam, és be kellett vallanom magamnak, hogy fogalmam sincs, merre tovább.

Erőnek erejével lenyugtattam magam. Szégyelltem, hogy egy fiatal nőnek látnia kellett a gyengeségemet. Feltápáskodtam az ágyból, majd kimentem a fürdőszobába, hogy megmossam a szemem, és egy kicsit felfrissítsem magam. Mikor felnéztem a csapból a mosdókagyló feletti tükörbe, Lynn meztelenségét pillantottam meg a hátam mögött. Nem kérdezett semmit, csak hozzám búj, majd az ajka megtalálta az enyémet. Keze végigsimított a derekamon, majd kettőnk közé siklott. Szenvedélyes ujjai alatt újra életre kelt a vágyam. Kellemes nyugalommal töltött el, hogy pontosan tudja, mire van szükségem. Megemeltem gömbölyű fenekét, és a mosdókagylóra ültettem, miközben ő átfont a combjaival. Egy perc sem kellett, és újra elmerültem benne, ezúttal azonban nem siettem. Lassan, élvezettel nyújtottam el minden mozdulatot, aztán mikor a póz már túlságosan is kényelmetlenné vált, az ölembe kaptam, és visszacipeltem az ágyhoz. A vadállatokat már megetettük, most több figyelem és gyengédség jutott egymásra. Azon kaptam magam, hogy szeretkezőnk, és tulajdonképpen nem is csináltunk mást a következő két napban...

Másnap reggel az arca látványára ébredtem. Ő még aludt, így lehetőségem nyílt rá, hogy jobban szemügyre vegyem: botrányosan fiatalnak tűnt smink nélkül. Egyszerűen hibátlan. Gyönyörű nő – állapítottam meg, és büszkeség töltött el, hogy immár az enyém.

Lassan kinyitotta a szemét, és két apró, kedves mosolyráncsal ajándékozott meg. Kinyújtózott, majd felült, és engedte, hogy egy röpke percig gyönyörködjem a meztelen bájaiban.

– Akkor... megyek... – mondta.

– Hányra kell beérned? – kérdeztem gyorsan.

– Csak délután.

Bólintottam, mire felkelt, és öltözni kezdett.

– Nem vagy éhes?

– Majd eszem otthon...

– Együtt reggelizhetnénk... – vetettem fel, mire felém fordult és furcsán végigmért. Én is ugyanilyen furcsának tartottam az ötletet, de nem akartam még elengedni. A társasága olyan volt, mint egy légüres buborék, ami megvéd a külvilág minden zajától, és én jól éreztem magam, szinte lubickoltam benne. Minél jobban el akartam odázni a pillanatot, amikor haza kell térnem, és szembenéznem az életem romjaival.

Bár félpanziós szolgáltatást vettem a hotelben, mégsem használtam ki: egy kis étterembe vittem, ahol reggelit is felszolgáltak: tojást, sonkát, pirítóst és egy nagy bögre kávé. Élvezettel figyeltem, ahogy eszik, majd letörli ajkairól a vörös szafaftot.

– Szóval... – hajoltam előre. – Mit csinált a pasas?

– Milyen pasas? – nézett rám meglepetten.

– Aki miatt gyógykezelésre volt szükséged.

– Ó... – nevette el magát. – Csak egy szimpla seggfej volt. Jól indult a dolog, aztán rájöttem, hogy a haverjaiba szerelmes és nem belém. Mindig azt csinálta, amit a haverjai mondtak... aztán egy idő után... rólam teljesen meg is feledkezett.

Érdeklődő és talán egy csöppet cinikus pillantásomat látva, az ég felé emelte a tekintetét, majd felszusszant.

– Nem nagy ügy – vonta meg a vállát. – Már megszoktam, hogy rosszul választok. Ez olyan... tudod... üzemizavar nálam.

– Tényleg? – Igyekeztem nem magamra venni a megjegyzést.

– Úgy értem... – kapott észbe, de megállítottam.

– Nehogy magyarázkodni kezdj!

– Oké – mosolygott. – És te? A feleségeddel... gondolom, nem túl rózsás a helyzet...

– Jól gondolod... – hajtottam le a fejem egy pillanatra zavartan. – A feleséggel elég régóta nem túl rózsás a helyzet. Tizenkilenc éve vagyunk házasok, akkor vettem feleségül, mikor megtudtuk, hogy Allyvel terhes... – Elmerengtem. – Olyan baromi fiatalok voltunk mindketten! Egyikünk sem akart még családot. Mindketten tele voltunk ambícióval, tervekkel, és élveztük az életet. – Megállt a kezében a villa, ahogy figyelmesen hallgatott. Teljes természetességgel törtek elő belőlem a szavak; jólesett valakivel megosztanom a gondolataimat. Végül is, semmi tétje nincs – futott át a fejemben. – Valószínűleg soha többé nem látom, és ez jó is így. – Szóval... – folytattam – Ally meglepetésként ért bennünket, de valahogy fel sem merült, hogy ne tartsuk meg. Úgyhogy megkértem Nicole kezét, és olyan gyorsan házasodtunk össze, amilyen gyorsan csak lehetett, hogy az esküvőn ne látszódjon még rajta a terhesség. A szülei azóta sem bocsátottak meg nekem... – nevettem fel keserűen.

– Miért? – kérdezte.

– Mert... – idéztem vissza a kellemetlen emlékeket. – Nicole balett-táncos volt. Gyönyörű és elképesztően tehetséges. Én meg csak egy feltörekvő senki, aki romba döntötte a karrierjét. Egy pillanat alatt vége lett a pályájának. Ally után szinte azonnal jött Nat... Hálásnak kéne lennem, hogy ő feladta értünk az álmait, és a családot választotta a karrier helyett. Én meg... Áh! Nem is tudom, miért mesélem el mindezt...

– Nyugodtan elmesélheted – intett. Ráemeltem a tekintetem, kedvem lett volna megcsókolni, de ehelyett csak a kezét fogtam meg az asztalon. Eljátszadoztam vékony, hófehér ujjáival, pirosra lakkozott, hosszú körmeivel, és ő hagyta – nem húzta el tőlem.

– Nem akarok úgy gondolni a családomra, mint egy elbaszott döntésre... – szakadt fel belőlem. – De amikor Nicole-ra nézek, ezt érzem, tudod? Hogy a házasságunk, a gyerekeink létezése mind egy-egy elbaszott döntés eredménye. – Ismét előntött az érzélgősség, amitől idegessé váltam, és elengedtem a kezét, hogy megdörzsölhessem a homlokomat. – A fenébe is! Néha úgy érzem, ez a büntetésem: hogy elveszítettem Allyt. Van ez a mondás, hogy csak akkor tanulsz meg igazán értékelni valamit, ha elveszíted... És én... néha tényleg nyűgnek láttam az egészet. Szerettem őket, de... sosem vállaltam igazán felelősséget értük, Nicole nyakába varrtam a gyereknevelést, én meg önző módon megvalósítottam a céljaimat, és mindent elértem, amit szakmai téren ennyi idősen elérhetek. Joggal gyűlöl a feleségem, ez az igazság. – Felsőhajtottam. – És mi még idióta módon azt hittük, hogy még egy gyerek megmenti a házasságunkat! Még egy gyerek! – Megráztam a fejem, ahogy eszembe jutott a kisfiam. – Látod, ez az... Talán ezért szökött el Ally is, ezt érezte... Ettől menekült. És most bármit megtennék, hogy megtaláljam... hogy hazavigyem... hogy elmondhassam neki, milyen fontos számomra és mennyire szeretem...

- Bárcsak segíthetnék... – mondta halkán. Rápillantottam.
- Már segítettél is.
- Hogyan? – kérdezte őszinte kíváncsisággal. Átnyúltam az asztalon, hogy megsimogathassam az arcát.
- Azzal, hogy meghallgattál.

Miután befejeztük a reggelit, eltaxiztunk a kocsmá előtt hagyott bérkocsimig, aztán hazavittem. Higgadtan, már-már közönyösen viselkedett az úton, mint aki a végérvényes elválásunkra készül. Megmagyarázhatatlan módon imponált nekem, hogy ilyen hideg fejjel kezeli rövidke viszonyunkat. Amikor leállítottam a motort, felém fordult, készen rá, hogy kimondja a búcsúszavakat, de nekem egészen máshoz támadt kedvem.

- Van kedved ma éjjel újra találkozni?

A második napon már sokkal kevesebb lelkesedéssel jártam a környéket. Ally és a sofőr minden bizonnyal azonnal továbbálltak a településről, talán már nem is emlékeznek rá, hogy valaha is megfordultak itt. Úgy éreztem, kezdek komolyan megzakkanni. Annyi dolgom lett volna, annyi mindent kellett volna intéznem Washingtonban, hogy végigvenni is fárasztó lett volna, én mégis itt voltam egy jelentéktelen kis déli városkában, és hajtottam a semmit. Mégis, amikor egy pillanatra megálltam, hogy átgondoljam, mit teszek, elemi erővel hasított belém valami ösztönös érzés, hogy kell lennie itt valaminek... Amikor a józan ész csődöt mond, csak arra a bizonyos hatodik érzékre számíthatunk, márpedig az én hatodik érzékem üvöltve követelte, hogy folytassam az utam. Csakhogy ezt az utat sűrű gaz fedte, és nem vezetett sehova.

Az egyetlen dolog, amit felmutathatok, hogy lefektettem egy pincérnőt. Nem is akárhogy és nem is akárhányszor. A második éjjelt is végigszeretkeztük. Fiatal, ruganyos teste hálásan fogadta minden érintésemet; gyönyörkiáltásai édes gyógyírként csöppentek a fülembe, és a saját gyönyöröm is felszabadító áramlatként száguldott végig az érzékeimen. Aztán, amikor elültek az élvezet égisébe csapó szökőárhullámai, beszélgettünk. Azaz többnyire én beszéltem, ő pedig hallgatott, és néha egy-egy mondatral reagált.

- Klassz lány lehet – mondta, mikor felidéztem Ally egy-egy kedves pillanatát, és közben az arcomat cirógatta, mint egy szerető. Azon tűnődtem, hogy volt-e valaha is szeretőm, de arra a megállapításra jutottam, hogy a korábbi afférjaimat legfeljebb a kaland jelzővel illelhetem. A Shawna-féle szuperszexi, szupersikeres nők vonzottak, de valahogy nem volt bennük semmi több. Nem rendelkeztek azzal az alapvető gondoskodó nőiséggel, ami miatt feleségül veszünk valakit. Roppant mulatságos, hogy egy huszonnégy éves, vidéki pincérnő jobban megmozgat, mint Shawna Campbell valaha is...

Érdekes, hogy soha nem éreztem veszélyben a házasságomat a kis liezonjaim miatt. Megszállottan ügyeltem rá, hogy ezek sose derülhessenek ki. Vajon Nicole érezte a hűtlenségemet? Ugyan, mit számít már? Elengedtem a gondolatot, és belevetettem magam a pillanat varázsába. Egészen három éjszakán át tartott. Aztán az utolsó reggelen újra elvittem Lynnt a már megszokott reggelizőhelyünkre, hogy még egy kis időt együtt tölthessünk. Nehezemre esett hazaindulni, legszívesebben itt maradtam volna. Rossz hangulat uralkodott el rajtam, nem is igazán jöttek szavak a számra, és ő is szívesebben hallgatott.

- Mikor indul a géped? – kérdezte aztán váratlanul.
- Ötkor – pillantottam a karóráimra. – Hamarosan indulnom kell.
- Hát... – sóhajtott. – Remélem, megtalálod Allyt. Őszintén kívánom.

Nem akartam neki megígérni, hogy valaha is újra találkozunk. A rutinommá vált „majd hívlak” szöveg most nagyon tisztességtelennek hangzott volna. Csak ránéztem, ő pedig rám, és a szeme tisztán beszélt

mindkettőnk helyett.

– Frank...

– Lynn... – szólaltunk meg egyszerre, majd mindketten felneveltünk.

– Örülök, hogy megismertelek – hajtotta le a fejét. Szomorkás kifejezés ült az arcán, és most először éreztem, hogy valamit mégiscsak jelentett ez a három nap.

– Én is – viszonztam, aztán intettem a pincérnek, hogy fizetek. A számlamappába csúsztattam a pénzt, majd nehézkesen felemelkedtem a székről, mire ő is felpattant.

– Hazavigyelek? – kérdeztem.

– Nem kell – intett a fejével. – Menj csak!

Bólintottam. Kisétáltunk az étteremből, majd ügyetlenül magamhoz vontam, hogy utoljára megcsókoljam.

– Szia – suttogtam.

– Szia – mosolygott.

Elfordultam tőle, de mielőtt végleg elváltunk volna, még egyszer, utoljára elkaptam a karját.

– Találj magadnak egy rendes pasast!

– Oké – nevetett, majd megvárta, míg beszálok az autóba. Integetett, mikor beindítottam a motort, és lassan tovagördültem.

Nicole nem kérdezett semmit a hohenwalddi utamról – azt hiszem, tökéletesen felesleges lett volna. Amikor hazaértem, fagyos csend fogadott a házban. A feleségem az ebédlőasztalnál ült, fel sem pillantott a jöttömre; valami magazint lapozgatott érdektelenül. A hűtőhöz léptem, majd kivettem egy üveg sört. Nem tetszett ez a némaság. Amióta családdá váltunk, állandó gyerekzsivaj, civakodás, zene, vagy a tévéből kiszűrődő hangos ricsaj töltötte meg a szobákat. Megálltam az asztal mellett, és addig bámultam Nicole-t, míg meg nem adta magát és fel nem nézett rám.

– Történt valami, amíg távol voltam? – kérdeztem.

– Semmi újat nem tudunk sem Allyről, sem a sofőrről, sem Holdenről. – A hangjában vád és keserűség vibrált.

– Hol van Jesse? – néztem körül.

– Átvittem anyámhoz – felelte. – Megbetegedett. Begyulladt a füle, és nem akart lemenni a láza.

– Te jó ég! – csattantam fel. – És mit mondott az orvos?

– Azt, hogy jót tenne neki egy kis klímaváltozás. Szerinte idegileg készült ki a gyerek. Mindenesetre átvittem anyámhoz és egyből jobban lett. Ma délután már fel is kelt, és rajzolgatott, aztán játszottunk egy kicsit. Talán még egy-két napig ott hagyom, nem hiányzik neki ez az örültek háza, ami itthon van.

– Ezek szerint mégiscsak történt valami – kémleltem gyanakodva, és egyre jobban idegesített, hogy nem hajlandó válaszolni. – Nic!

– Nem is tudom... kérdezd meg Natalie-t! A te lányod is, hátha elmondja...

– Mi a fene folyik itt? – tört fel belőlem az indulat. – Miért nem lehet egyenesen a pofámba mondani, hogy mi történt?! Vagy barkochbázzunk? Az istenit neki!

– Hát jó... – felelte lemondóan. Az arcán legalább ezer év fáradtsága és frusztráltsága tükröződött. – Tegnap délután néhány idióta megtalálta a kosáredzés után. Pizskálták, megjegyzéseket tettek neki, ő pedig teljesen kiborult. Azóta a szobájában bujkál, nem hajlandó beszélni senkivel, még velem sem.

– Miféle megjegyzéseket? – vontam fel a szemöldököm.

– Tényleg tudni akarod? – kérdezte gúnyosan. Nem válaszoltam, mert féltem, hogy valami nagyon csúnyát találnék mondani, ezért csak egy biccentéssel jeleztem, hogy folytassa. – Valami olyasmit, hogy csak azért hordozza őt a tenyerén az edző, mert biztosan széttárta neki a lábát, és hogy ez nem lenne meglepő, mivel nálunk az ilyesmi családi hagyomány. Erre Nat nekiment a lánynak, és úgy pofon vágta, hogy letört az egyik foga. Az edző behívta magához és közölte vele, hogy jót tenne neki, ha kihagyná az augusztusi edzőtábort. – Felhorkant. – Mintha csak téged látnálak, Frank! A te módszered ez.

– Csak megvédte magát – vetettem ellen.

– És mit ért el vele? Hogy lemondhat arról az átkozott táborról, amire annyira vágyott. Örülhetünk, ha a lány szülei nem akasztanak valami pert a nyakunkba. – Felpattant a székről, majd hátat fordítva nekem, a konyhapultnak támaszkodott. – Nem bírom tovább! Tehetetlenül figyelem, ahogy napról napra széthullik a családom.

– A családom – javítottam ki, mire utálkozva végigtekintett rajtam.

– Talán jobb lenne, ha Nattal együtt én is átköltöznék anyámékhoz...

– Nic – léptem közelebb, de mielőtt elérhettem volna, hátrarántotta előlem a karját. Hirtelen belém hasított a gondolat, hogy talán érzi rajtam az elmúlt három nap hűtlenségét, és ösztönösen behúztam a nyakam, hogy elrejtsem a nem létező rúzsnyomokat az ingem gallérján.

– Minden rendbe jön – próbáltam megnyugtatni. Vagy talán ismét csak magamat csitítgattam? – Hamarosan minden megoldódik...

– És ha nem? – kiáltotta. – Ha Ally soha többé nem jön haza?

– Az nem lehet...

– De igen! – A hangja páncélöklöklént csattant az arcomon. – Erre a lehetőségre még nem is gondoltál? Hogy talán valami baja esett? Hogy valami... szörnyűség történt vele?

– Neked elment az eszed! – támadtam rá.

– Neked ment el az eszed, Frank! – üvöltött kivörösödött arccal. – Teljesen megőrültél! De tudod, mit? Én nem fogom hagyni, hogy még nagyobb fájdalmak érijék a családot. Valahogy túl kell élnünk ezt az egészet...

Később benéztem Nat szobájába. Megtorpantam az ajtó előtt, melyen még mindig az a saját készítésű tábla függött, amit pár éve akasztott ki rá: „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!” Soha nem éreztem még ennyire átkozottul találónak ezt a figyelmeztetést. Nat az ágyában feküdt, és amint meglátott, egy hirtelen mozdulattal a fal felé fordult, magára rántva a takarót. Csak mogyoróbarna haja lógott ki alóla, és ahogy közelebb sétáltam, egy pillanatra, mintha látomás elevenedett volna meg előttem. Mintha Allyt láttam volna. Leültem az ágy szélére, és végigsimítottam a selymes fürtökön. Az elviselhetetlen hiányérzet szinte megfojtott, és olyan büntudat kínozott, mint még soha.

Sok-sok évvel ezelőtt Hamptonsban töltöttünk egy gondtalan nyarat. Még csak négyen voltunk: a két kislány, meg mi. Ally hatéves lehetett, Nat pedig négy. Emlékszem, mindig úgy sétáltunk, hogy Ally az én kezembe kapaszkodott, míg Nat az anyja mellett botladozott a kis virgács-lábain. Amikor megpróbált közénk furakodni, Ally féltékenyen elkapta a másik kezem is, és a nyakamba kéredzkedett. Nicole sokszor figyelmeztetett, hogy a lányok rivalizálnak miattam, de valahogy sosem tulajdonítottam ennek különösebb jelentőséget, sőt még hízelgett is a hiúságomnak. Azt feleltem, hogy ez normális: a lányok sokkal jobban rajonganak az apjukért, mint az anyjukért, ez a fejlődésük része. Talán jobban oda kellett volna figyelnem, hogy egyenlően részesüljenek a szeretetemből, de Allyvel egy kicsit mindig jobban éreztem magam. Ott Hamptonsban történt, hogy a parton játszottunk; megpörgettem a levegőben Allyt, aki sikongatva repkedett körülöttem, mint egy könnyű kis zászló. Sosem fáradt el, mindig újra és újra

követelte, hogy a magasba emeljem. Aztán megpillantottam Natet, ahogy ott áll az egyik hinta mögött, és vágyakozva várja a sorát. Letettem a nagyobbik lányomat és leguggolva Nat felé tártam a karomat. Nem akart odajönni, csak sértetten lebiggyesztette az ajkát. „Gyere, kicsim” – szólongattam. – „Meggörgetlek téged is.” Egy örökkévalóságnak tűnt, ahogy végre elszánta magát, felém indult, majd ahogy odaért, belerúgott a lábamba, és elszaladt. Ez a motívum a következő tizenkét évünket is hibátlanul jellemezte. Most, hogy Ally nem volt, végre ismét Natre irányult a figyelmem, de hogyan is várhattam, hogy most majd másképp reagál, hogy „nem rúg bele a lábamba” és nem utasít el? Beszéltem hozzá, sületlenségeket hadováltam, próbáltam magyarázattal szolgálni arra, ami az edzésen történt vele, de mintha lyukas korsóba töltöttem volna vizet. Egyszer csak lehúzta az arcáról a takarót, és mély megvetéssel a szemében rám meredt.

– Menj ki a szobámból! – förmedt rám. – A te hibád az egész.

Számomra megfagyott az idő. Hiába teltek a hetek, a hónapok, semmi sem változott. Az Ally utáni hajsza zátonyra futott, a biztonságikamera-felvételnél elvesztettük az utolsó nyomot is. Hiába vertem az asztalt Wilson irodájában, semmi újdonsággal nem tudott szolgálni, és egy idő után megelégte a követelőzésemet. Finoman, de határozottan megkért, hogy tartsam magam távol a rendőrség épületétől, majd ő jelentkezik, ha fejlemény lesz az ügyben.

Én persze nem tudtam belenyugodni. Ally szobájába fészkeltem be magam, innen irányítottam a kis magánakcióimat. Sokszor előfordult, hogy itt ért az álom, az ágyában, a poszterei alatt, ahol szinte elenyészett a realitás, és a jelenléte valóságosnak tűnt. Néha felriadtam, mert azt képzeltem, hogy a hangját hallom. Egyre kevésbé éreztem késztetést, hogy esténként visszatérjek a hálószobába, és azt hiszem, ez Nicole-nak is kényelmesebb volt így. Néha Jesse bedugta a fejét az ajtón, és kérdezett valami olyasmit: „Apa, jössz focizni?” De legtöbbször meg sem hallottam, vagy azt feleltem, hogy nem érek rá. A monitorom háttérképéről Ally mosolygott vissza a kisfiam csalódott arcára. Hiába voltam ott, nem léteztem már számukra.

A főszerkesztőm egyre gyakrabban hívogatott, de leráztam. Azt mondtam neki, hogy olyasmire bukkantam, amiből soha nem látott botrány lesz, és a türelmét kérem, amíg utánajárok az ügynek. Történt ugyanis, hogy az új tanév kezdetekor megtudtam, hogy Sally Petersont és Rachel Hendrickset kivették a St. Johnból. Az iskola egyébként mély sebeket szerzett a Holden-botrány kapcsán, és most egy igen tekintélyes, vasszigort ígérő, hatvanon felüli férfit választottak meg vezetőjének. Szóval Sally és Rachel távozása szöget ütött a fejembe. Szaglászni kezdtem. Sally a szüleivel együtt elköltözött a városból. Rögtön felmerült bennem a kérdés: vajon miért menekül, aki ártatlan? De mégsem az ő esete villanyozott fel igazán, hanem Rachelé, aki egy neves és meglehetősen költséges magániskolába iratkozott át. Honnan lett hirtelen annyi pénze az őt egyedül nevelő anyjának, hogy megengedhesse magának ezt a kiemelkedően magas tandíjat? Oda gazdag szülők csemetéi járnak, olyan igazi elit kölykök, akiknek még a fogszabályozójuk is aranyból van. Mit keresne ott az átlagos sorból, vagy talán egy kicsit még mélyebbről érkező Rachel? Hát utánajártam a dolognak, és mit tudtam meg? Az iskola egyik tulajdonosa összeköthető Ellen Holdennel. Micsoda véletlen! Vajon megvették a két lányt a hallgatásukért cserébe? Betömték a szájukat? Ez lesz az! Itt fog elbukni a mocsok!

Vérszemet kaptam, és még jobban belevettem magam a nyomozásba. Újra felkerestem mindkét lányt és a szüleiket, de azonnal rám vágták az ajtót, amint megláttak. Majd a magániskolánál próbálkoztam, ahol értetlenkedő pillantásokkal övezve közölték velem, hogy Rachel anyja maga kereste fel őket és íratta be a lányát, akit kitűnő tanulmányi átlagára tekintettel fel is vettek a végzős osztályba. Nekik nem tisztük

a szülők anyagi helyzetében vájkálni. Én azonban egyre biztosabb voltam benne, hogy Holdenék állnak a dolog mögött.

Miután beszéltem az intézmény igazgatójával, visszaültem az autómba, és csak törtem a fejem. Hol próbálkozzak? Hol keressek rést ezen a tökéletes pajzson? Shawna jutott eszembe, és a figyelmeztetése. Megpróbáltam felhívni, de nem vette fel. Üzenetet nem mertem neki hagyni, így reménykedtem benne, hogy később visszahív.

Hazahajtottam, majd visszavonultam a főhadiszállásomra, Ally szobájába. Még kétszer csörgettem Shawna számát, eredménytelenül. Nyolc óra tájékán halk kopogásra lettem figyelmes.

– Gyere! – kiáltottam ki.

– Szia – lépett be Nicole. Szolid fehér kosztümöt viselt, szőke haját a vállára engedte. Bódító parfümillet lengte körül – ez az illat a tudatomban már összeforrt a személyével; mindig ezt használta, és tökéletesen illett elegáns, nőies külsejéhez.

– Hol voltál? – néztem végig rajta meglepetten.

– Már említettem, hogy visszamegyek dolgozni – csóválta a fejét rosszállóan. Ally eltűnése után Nicole is szabadságot vett ki a tánciskolában, ahol gyerekeket oktatott balettra. De az ő szabadsága, úgy tűnik, már véget ért. – Ma voltam bent először, új csoportot kaptam: hatéveseket.

– Értem – fordultam el.

– Ne haragudj, de nem volt ma időm főzni, és a gyerekekkel azt beszéltük, hogy rendelnénk valamit. Mit szólsz?

– Nekem jó – vontam meg a vállam.

Már indult is, hogy előhalássza a környékbeli házhoz szállító éttermek konyhafiókban rejtőző étlapjait, én pedig végre felálltam az íróasztaltól, hogy kinyújtóztassam elgémberedett tagjaimat.

– Mihez lenne kedved? – lapozgatta Nicole a szórólapokat.

– Nem tudom – követtem a konyhába. – Valami egyszerű is jó lesz. Nem akarok kajakómát, még sok elintéznivalóm van.

– Képzeld, van egy kislány az új csoportban – kezdett bele, miközben a papírt tanulmányozta. – Most járt először balettórán, de elképesztően tehetségesnek tűnik.

– Aha – támaszkodtam a hűtőnek. – Én meg voltam ma abban a magániskolában, ahova beírátták Rachel Hendrickset. Te nem találod felettébb gyanúsak, hogy hirtelen így felvitte az isten a dolgukat? Tudod, mennyi ott a tandíj?

– Saját magamra emlékeztet az a kislány. Belőlem is ilyen ösztönösen jöttek a mozdulatok. – Nicole fel sem nézett.

– Szerintem Holdenék elhallgattatták a két kiscsajt – folytattam oda sem figyelve. – Egy kis pénz, ígéret egy fényesebb jövőre... nem nagy ár azért, hogy megfélekezzenek egy kis hancúrról a diri bácsival. Őszintén, kinézem ezekből az emberekből, hogy feláldozták a gyerekeik tisztességét némi kárpótlásért. Sallyék csak úgy se szó, se beszéd elköltöznek. Hát, kurvára búzlik a sztori! Na meg Rachel anyja! A lelkét is eladná az ördögnek az a nő!

– Tudod, mit, Frank? – csapta le az étlapot Nicole. – Hagyjuk a fenébe az egészet! – Azzal a hálósobába viharzott és becsukta maga mögött az ajtót.

Nem foglalkoztam vele, inkább visszabújtam az odúmba; az étvágyam már így is, úgy is elment. A számítógépet bekapcsolva hagytam, amikor elmentem otthonról, így késlekedés nélkül térhettem vissza a megnyitott dokumentumaimhoz. Az egész képernyőt elfoglalták a kutatásomhoz létrehozott mappák: megpróbáltam valamiféle rendszert kialakítani, hogy könnyebben eligazodhassak a fájlok között.

Fogalmam sincs, mennyi ideje meredtem a teleírt oldalakra, mikor ismét jelzett a levelezőprogramom, hogy új üzenetem érkezett. Napok óta nem néztem meg, most azonban már nem odázhattam tovább. Hat olvasatlan e-mail várt a szerkesztőségből. A legutolsóban, ami épp az imént érkezett, Kevin felszólított, hogy haladéktalanul menjek be hozzá, mert – ahogy fogalmazott – komoly következményei lesznek, ha elmulasztom.

Hónom alá csaptam a Holden-mappát, és másnap eleget tettem a kérésének. Bár még alig ütött delet az óra, bennem már dolgozott vagy három kávé, és valószínűleg úgy festhettem, mint egy eszelős örült. Előadtam az egész sztorit töviről hegyire, megpróbáltam a rendelkezéseimre álló információkkal alátámasztani a teóriámat Sallyről és Rachelről, valamint arról, hogy Ellen arra használja a politikai befolyását, hogy tisztára mosdassa a férjét. Tudtam, hogy még nem vagyok készen; hogy a vádjaim még nem teljesen állják meg a helyüket, de bíztam a főszerkesztőmben. Ő is olyan, akár egy vadászkopó, jó szimata van az ilyesmihez. Ám a várakozásommal ellentétben nem hozta lázba az előadásom. Többször is megpróbált közbevágni, de végül csak eleresztett egy lemondó sóhajt, és hátradőlt a székében.

– Csak egy kis időt kérek még, Kev. Elég szövevényes az ügy, de hatalmas sztori lesz. Ismersz, a végére fogok járni. Nem nyugszom, míg le nem leplezem ezeket a mocskokat.

– Frank – tette az asztalra a kezét. – Tudom, hogy borzasztó, amin most keresztülmész, és ez az egész felőrli az idegeidet.

– Ellenkezőleg. Soha nem voltam még ennyire elememben. A megérzéseim egyszerűen azt súgják, hogy jó irányban tapogatózom...

– A megérzéseid – ismételte, én pedig hevesen bólogattam, és megkopogtattam a kezemben tartott mappát. – Te bosszút akarsz, Frank, semmi mást – hűtött le Kevin. – Bűnbakot keresel. Erről szól ez az egész.

– Tévedsz. Én az évtized legmocskosabb szexbotrányát akarom leleplezni.

– Nézd – szakított félbe. – Ez az egész, amit most itt előadtál... pusztán teória. Nem elég, sőt nagyon kevés. Azonkívül, hogy a lányod megemlítette ezt a két kiscsajt a levelében, semmid sincs. A rendőrség nem talált bizonyítékokat, lezárták az ügyet. Ha nem lennél személyesen érintett, te is pontosan látnád, hogy ez az irathalmaz csak egy kétségbeesett, megszállott ember képzelgése...

– Nem hiszem el, hogy pont te mondd ezt, Kev... – torzult el az arcom.

– Mondok én neked mást is – szusszant fel. – Már nagyon rég túlléptél egy bizonyos határt. Az az internetes örület, amit elindítottál, teljesen elharapódzott. Megpróbáltalak leállítani, figyelmeztetni, de meg se hallottál. Most viszont... már nem tudok segíteni rajtad.

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy vége, Frank. Ennyi volt – felelte ingerülten. – Leszóltak felülről, hogy lejárt az idő.

– Felülről? – röhögtem fel.

– A tulajdonosnak esze ágában sincs platformot biztosítani az örültségeidhez, Frank. Nem akarják, hogy bármilyen összefüggésbe is hozhassák a lapot a partizánakcióiddal. Túl messzire mentél, levedletted a profizmusodat és már csak vagdalkozol.

– Na, ne mondd! Szóval leszóltak... – húztam el a számam. – Mennyi az esélye, hogy e mögött is egy „magas politikai körökben” mozgó személy áll?

– Elég volt! – szusszant fel a főszerkesztőm. – Tudod, hogy kedvellek, tisztelem és becsülöm a munkád, de készülj fel a búcsúra, Frank... Sajnálom. Nem kellett volna, hogy így történjen.

– Szóval kirúgnak? – meredtem rá, mintha csak most jutott volna el a tudatomig, amiről Kevin egész időig beszélt.

– Én akartam szólni, mielőtt a fejesek elé állsz. – Felállt, majd szánakozva megveregette a vállam. – Szedd össze magad, haver! Kár érted.

Egy héttel később közölték, hogy nem tartanak tovább igényt a munkámra. Összeszedtem a holmim az asztalomról, majd dühösen kivágtattam az épületből anélkül, hogy bárkitől is elkészöntem volna. Ezeknek a gyáva disznóknak fogalmuk sincs róla, mekkora bűnt követnek el, mikor fejet hajtanak a korrupt hatalom előtt. Egy szót, egy gondolatot sem akartam rájuk fecsérelni; nem érdeklik meg. Hazafelé ismét megpróbáltam felhívni Shawnát, de ezúttal már ki se csörgött a készülék, és akkor megértettem, hogy soha többé nem fogom elérni őt – mint ahogy nagyon sok más régi ismerősömet sem.

2006 – négy évvel később

Sokak szerint megőrültem. Elképzelhető, hogy igazuk van. Ha örült az, aki nem elégszik meg a féligazságokkal és a részválaszokkal; aki nem tudja elhallgattatni a fejében motoszkáló gondolatokat, melyek szüntelenül sercegő bogárként rágják az idegeit, akkor valóban elment az eszem. Négy év telt el. Mindenki más megpróbált továbblépni, de én mintha beleragadtam volna abba a pillanatba, amikor tudomást szereztem a lányom eltűnéséről. Még mindig ugyanaz a sokk tartott fogságban és ugyanazok a kérdések kínoztak.

Akárhogy is, újra Hohenwaldban találtam magam. Kocsival tettem meg a hosszú és fárasztó utat, mintha azt remélném, hogy ettől majd megvilágosodok, rájövök valamire, amit mindeddig szem elől tévesztettem. Amint beértem a városba, ugyanaz a megmagyarázhatatlan érzés fészkelte be magát a mellkasomba, hogy jó helyen keresgélek. Csak arra kell rájönnöm, mit is keresek pontosan. Tudtam, hogy a tényekkel és az észérvekkel már nem megyek semmire – azok igencsak csekély szeletét mutatták meg a teljes igazságnak. Csodára lesz szükségem.

A kocsim szinte automatikusan kanyarodott az ismerős épület elé. Leállítottam a motort, és jó pár percig csak bámultam kifelé a szélvédőn. Ugyanazok a falak, ugyanazok az ablakok, de a dekoráció színe megváltozott, és a bejárat felett nagy, neonlámpákkal megvilágított felirat pöffeszkedett: Big Bill's BBQ. A régi névre már nem emlékeztem, nem is volt fontos számomra. Becsapva éreztem magam; bántott, hogy a változás ide is elért, itt is új szelek fújnak, miközben én még mindig a múltban élek.

Csakúgy, mint a családomban: miután lezajlott Holden tárgyalása, Nicole lezártnak tekintette az ügyet. A rohadék méltatlanul enyhe büntetéssel megúszta: egy év felfüggesztettét kapott, és eltiltották a szakmája gyakorlásától. Nem taníthat többé; tisztséget sem vállalhat oktatási intézményben. Nicole szerint semmilyen büntetés és meghurcolás, amit Holden kiállhatott volna, nem hozná vissza Allyt. Talán így van. Az én fejemben azonban a két ügy: Holden és Ally kapcsolata, és Ally eltűnése még mindig szorosan összekapcsolódott, képtelen voltam különválasztani őket. Mindig is kétfrontos háborút vívtam.

Mindenesetre most egy rövid időre szerettem volna félretenni a gondokat. Ha már a régi csehó bezárt, legalább megkóstolom, milyen oldalast sütnék Big Billnél. Elengedtem a vágyat, hogy újra látom Lynnt. Nem is igazán tudtam volna megmagyarázni, hogy négy év után miért villanyozott fel annyira az újbóli találkozás lehetősége, de minél közelebb kerültem a városhoz, annál jobban mulattatott a gondolat, hogy meglepem őt. Hát most én lepődtem meg – kétszer is.

Először akkor, amikor nem találtam a régi kocsmát, másodszor pedig amikor megpillantottam az ismerős női alakot a pult mögött. Nem sokat változott, talán csak a haja lett rövidebb, de ugyanolyan energikusan

mozgott az üvegek között, és ugyanolyan figyelemmel hallgatta az elázott vendégek sirámain, mint régen. Elmosolyodtam magamban, majd odaléptem a bárhoz.

– Jó estét! Egy vodka-szódát kérnék – mondtam, ő pedig már nyúlt is a pohárért és csak azután pillantott fel rám.

– Frank? – nyílt el a szája. – Te... itt? Jézusom! – Ösztönösen megigazította magán a ruhát, majd a hajába túrt. – Hogy kerülsz ide?

– Magam sem tudom... – méláztam el. – Mi lett a régi hellyel?

– Bill megvette az előző tulajtól. Semmi különös, csak azóta kajálni is lehet nálunk.

– De te maradtál – jegyeztem meg.

– Aha... Billnek szüksége volt megbízható emberekre. Hát, úgy tűnik, én az vagyok – nevetett. – Várj, míg magamhoz térek! Nem hittem volna, hogy valaha... látlak még.

– Hát, itt vagyok – tártam szét a karom.

– Hogy vagy? – mért végig kíváncsian, én pedig belekezdtem, mintha csak felraktam volna a szokásos lemezt.

– Még mindig semmi... A nyomozást lezárták, nem volt használható nyom. Később felfogadtam egy magándetektívet, de sajnos be kellett látnom, hogy vele sem jutunk tovább: mintha Allyt itt, Hohenwaldban egyszerűen elnyelte volna a föld. Ha elmesélném, hány téves bejelentésre vettem rá magam az elmúlt években, el sem hinnéd. Azóta is folyamatosan mozgásban vagyok... Persze a Holden-ügy is lezárult, de gondolom, hallottál róla. Röhejes az is... – Megtorpantam, amikor észbe kaptam, mit is hadoválok összevissza. – A francba! – horkantottam. – Biztosan nem erre voltál kíváncsi, amikor feltetted a kérdést.

– De – válaszolta udvariasan. – Tényleg érdekel, mi van veled.

Megráztam a fejem.

– Szóval azt mondtad, kajálni is lehet nálatok. Mit ajánlanál?

– Ha rám hallgatsz, kipróbáld a Jack Daniel's sertésbordát. Kívül ropogós, belül omlós, egyszerűen tökéletes. Mellé steakburi, sült hagymakarika és káposztasaláta. A vendégek imádják.

– Meggyőztél – somolyogtam. – És legyen csak egy sör... kocsival vagyok.

– Ha kényelmesebb, ülj le az egyik asztalhoz – mutatott az éttermi egységre a hátunk mögött. – De ha akarod, itt, a bárpultnál is maradhatsz. Tudod... azért az emberek még mindig jobban szeretnek itt inni, mint enni...

– És azóta az italok neveit is biztosan megtanultad – sandítottam rá szórakozottan.

– Szakértő vagyok a témában – hagyta rám egy kacsintással, majd elsietett, hogy leadja a rendelésem.

Mintha tegnap történt volna, hogy megcsókoltam Lynn reggeli kávé ízű ajkait, majd elbúcsúztam tőle az étterem előtt. Nem mondanám, hogy hiányzott – nem maradt időm a rövid viszonyunkon töprengeni, szinte alig fordult elő, hogy eszembe jutott. Lezárt fejezetnek tekintettem csupán, ami kellemes emléket hagyott ugyan bennem, de nem éreztem késztetést, hogy újra elolvassam. De most ismét belelapoztam, és meglepetten tapasztaltam, hogy ugyanazt a hazatalálás-élményt érzem, mint akkor – azt, amit már nagyon rég nem találtam otthon, a családom mellett.

– Kitaláld, hol szálltam meg? – kérdeztem évődve órákkal később. Megint ott ragadtam a pultnál, és igyekeztem tudomást sem venni róla, hogy ő közben megállás nélkül dolgozik. – A Commodore-ban.

– A szokások rabja vagy? – Láttam a tekintetében, hogy a hotel említése benne is visszaidézte az együtt töltött napok kellemes emlékét.

– Csak a jó szokásoké – feleltem. Hosszan egymásra néztünk, majd elfordult, és alig észrevehetően megcsóválta a fejét.

– Tölthetek még valamit?

– Nem, köszönöm. – Figyeltem, ahogy tesz-vesz, és kedvem támadt megérinteni. Szerettem volna újra olyan közel érezni magamhoz, mint négy évvel ezelőtt. Hirtelen kinyúltam, és elkaptam a kézfejét. – Lynn! Van rá esély, hogy elkísérsz oda ma éjjel?

– Szóval a jó szokások rabja vagy... – kuncogott, majd egy kissé óvatossá válva elhúzta tőlem a kezét.

– Tudom, hogy ez most hülyén veszi ki magát – szabadkoztam. – Egyszer csak beállítok ide se szó, se beszéd...

– Van valakim – vágott közbe, majd lesütötte a szemét. Egy pillanatig hallgatott, rám sandított feketére festett pillái alól, majd még gyorsan hozzátette: – Még nem komoly... de alakul valami.

– Ó... értem. – Leforrázott a hír. Nem is tudom, miért nem gondoltam erre, miért vettem természetesnek, hogy Lynn bármikor szabadon kapható, amikor számomra alkalmas. A dolgok tényleg megváltoztak. – Azért hazavihetlek?

– Persze – egyezett bele.

Megvártam, míg bezárnak, aztán kinyitottam neki a kocsiajtót. Végiggurultunk a csendes, álomba borult utcákon, majd leparkoltam a ház előtt. A rádióból valami olcsó sláger szólt, ő pedig nem mozdult, csak a fejét fordította felém. Nevetségesen éreztem magam: ha már így alakult, szerettem volna mielőbb túlesni rajta.

– Tudod, érdekes ez az egész – mélázott el.

– Micsoda?

– Komolyan azt hittem, hogy soha többé nem látlak.

– Én sem gondoltam volna, de amikor elindultam Hohenwald felé, eszembe jutottál. Remélem, nem baj, hogy felkerestelek.

– Dehogya – intett nemet. – Most meddig maradsz?

– Fogalmam sincs... valójában már azt is megbántam, hogy idejöttem. Két napot utaztam egy teljesen irracionális gondolat miatt. Talán igaza van azoknak, akik azt mondják, kezeltetnem kéne magam.

– Még mindig azt érzed, hogy van itt valami? – ráncolta a homlokát.

– Pontosan tudom, hogy hangzik ez az egész: mint egy elmeháborodott rögeszméje. És látod, mégis olyan erős, hogy hajlandó vagyok miatta nyolcszáz mérföldet utazni...

– Hát, ha nem lenne ez a rögeszme, sosem találkoztunk volna – mondta, én pedig elmosolyodtam ezen a banális igazságon. Hirtelen megfogta a kezem. – Frank! – nézett rám a sötétben. – Bejössz?

– Azt hittem, hogy...

De már nem válaszolt, csak kiszállt a kocsiból, én pedig követtem. A bejáratí ajtónál megállított, és a szájára tette a mutatóujját.

– Csak halkan... – suttogta.

Nem is tudom, mire számítottam, de arra semmiképpen nem, ami a házban fogadott. Csend volt, de élettől lüktettek a falak; minden egyes tárgy, minden széthagyott ruhadarab egy-egy történetet mesélt. Megilletődve vettem észre az apró kardigánt a ruhafogason, a kis cipőket a lábtörlő mellett, és a piros színű, lábbal hajtható kismotort, ami oldalára fordulva hevert az előszoba közepén, mint egy kiszolgált kutya. Lynn követte a tekintetem, majd zavartan köhintett.

– Bocs a kupiért... nem számítottam vendégre. – Rám pillantott, majd szórakozottan megvonta a vállát. – Van egy kislányom – mondta hirtelen.

– Anya lettél? – Tagadni sem tudtam volna a döbbenetet. – Te jó ég! Gratulálok! Mintha azt mondtad volna, nem komoly ez a dolog...

– Ó, nem tőle van... – szabadkozott egy kínos grimasszal. – Egy régebbi kapcsolatomból.

– És mi lett az apával? – érdeklődtem kíváncsian.

– Egy újabb elbaltázott kapcsolat – nevetett. – Tudod, hogy mindig rosszul választok.

– Itthon van a kicsi?

– Igen, a kisházban. Apám meg ott alszik – mutatott egy zárt ajtóra a nappali túloldalán. – Ő vigyáz rá esténként, amíg dolgozom. Gyere! – karolt belém, én pedig követtem. Lynn hálószojájába osontunk, majd bezárta mögöttem az ajtót.

– Ő az – mutatott egy bekeretezett fényképre az éjjeliszekrényen. Felemeltem a fotót, és szemügyre vettem a szőke, kék szemű kislányt. Ugyanolyan gyönyörű volt, mint az anyja. Bármilyen különös is, féltékenység környékezett meg, vagy inkább csalódottság. A fene sem érti.

– Sheila – suttogta Lynn a vállam mögül, és megéreztem, ahogy a karjai óvatosan a derekam köré fonódnak.

– Nagyon szép kislány – tettem vissza a képet a helyére. – Sajnálom, hogy így alakult az apjával. És ez a mostani... ő milyen? – Lynn elém került és a keze közé fogta az arcom. A csípője az ágyékomnak nyomódott; a bőre kipirult az érintésemre. – Jól bántik veletek? – faggattam tovább zavartan, de ő mintha már nem is hallott volna. Az ajkát kínálta; sűrű pillái bágyadtan borultak izgalomtól csillogó szemére.

– Lynn – toltam el erőtlenül. – Tisztázzunk valamit!

– Nincs rá szükség – lehelte, majd megcsókolt.

Minek is áltattam magam: egyáltalán nem izgatott a fickó, akivel kavart. Teljesen egyértelmű, hogy azért tértem be a kocsnába, hogy őt újra lássam, és ha lehetőségem adódik rá, ágyba bújhassak vele. A fejem fölél csapó hullámok, ugyebár... Az ágyhoz tántorogtunk, majd ráomlottunk. Régóta elfojtott szenvedéllyel csókoltam az ajkát, majd a ruhája alól előbukkanó meztelen bőrét, ő pedig ugyanilyen vágyakozással szabadított meg az ingemtől, a nadrágomtól, és fogta ujjai közé lüktető férfiaságom. Magára húzott, engedte, hogy hosszan beléhatoljak, majd óvatos mozdulataim egyre követelőzőbbé váljanak. Combjait a derekam köré fonta, és úgy szorított magához, mintha soha többé nem akarna elengedni. Én pedig egy pillanatra úgy éreztem, soha többé nem is akarok tőle elszakadni; szeretnék örökre ebben a gyönyörteljes percben maradni, amikor teljes értékű férfinak érezhetem magam, akit kívánnak és elfogadnak.

A szeretkezés után pehelykönnyűn hevertem mellette; az agyam teljesen kiürült, az izmaim elernyedtek. Egy rövid időre megszűnt minden, és bár tisztában voltam vele, hogy hamarosan véget ér ez a súlytalan lebegés, most mégis belemerültem, és csak élveztem. Lynn a hasamat cirógatta, én pedig az apró pihékkel játszadoztam a karján. Ismerős volt az egész, és teljesen természetes – akárcsak négy évvel ezelőtt. Arra gondoltam, hogy épp ezért teremtett bennünket nőnek és férfinak a jóisten, az univerzum, vagy a pusztá véletlen: ezért a harmóniáért. A szótlán egyetértésért. A gyengéd odaadásért. Melegség járta körül a bensőmet. Negyvennégy évesen már nem áztatja magát az ember szerelemmel – épp elég a megnyugvás lehetősége is, és Lynntől megkaptam ezt a megnyugvást.

– Miért nem maradsz itt? – kérdezte hirtelen.

– Visszamegyek a szállodába – feleltem. – Nem akarok felfordulást okozni.

– Nem így értettem... Miért nem maradsz velem?

Hirtelen kijózanodtam, és mint akit áramütés ért, elhúzódtam tőle.

– Tessék? – kémeletem az arcát nyugtalanul.

– Felejtsd el! – hessegette el a gondolatot. – Nem gondoltam komolyan.

– Lynn?

– Négy éve is jó volt, most is az – szusszant fel. – Talán hosszabb ideig is működne...

– És az új pasid?

– Szerinted mi a francért hívtalak be, Frank? – kapta rám a tekintetét. – Mert veled akartam lenni. Az első perctől, hogy beléptél a Bill'sbe.

– Pontosan tudod, hogy nem maradhatok – válaszoltam, és csalódottan állapítottam meg, hogy hirtelen minden meghittség elpárolgott közülünk. Váratlanul ez az egész nagyon is valóságossá, kézzelfoghatóvá és bonyolulttá vált.

– Mondtam, felejtsd el!

– Nem tehetem – fogtam bele a magyarázkodásba. – Az egész életem káosz. Évek óta nem vagyok önmagam; minden gondolatom Ally körül forog, vagy ha éppen nem, akkor Holden körül. A családom pedig... – keserűen felnyögtem. – Nicole pszichológushoz jár. Érted? Heti kétszer eljár valami öreg faszihoz, és elpanaszolja neki, mekkora barom vagyok. Először titokban csinálta, de most már teljesen nyíltan megy a dolog. Ő azt állítja, hogy ez segít neki feldolgozni, ami történt. Kérdem én, miben? Ez visszahozza Allyt? – Egyre jobban bepörgettem magam. – Úgy érzem, mintha elárult volna, mintha cserbenhagyta volna a lányunkat. Ő már lemondott róla, próbál felejteni. Mégis milyen anya az ilyen? Te képes lennél így továbblendülni azon, ha a lányod eltűnne? Tessék, most már te is tudod, milyen szülőnek lenni... Képes lennél?

– Nem – felelte halkan, de én oda sem figyelve folytattam tovább, mintha nem tudnám már uralni a keserűségem.

– Itt ez a kibaszott nagy ország, és nem tudom, merre induljak, hova forduljak. Mi az istenben bízzak még? Mégis megyek előre, mint a bányaló, mert ez a kötelességem, ez a feladatom! Nem megyek agyturkászokhoz sírdogálni. És tudod... néha már rá sem bírok nézni a feleségemre. Gyűlölöm, amiért egyedül hagyott ebben a harcban. Gyűlölöm, amiért feladta. Én nem tudom megtenni... Talán, ha meghalt volna... Szörnyű illet mondani, de akkor legalább tudnám, hogy vége. Ennyi volt. De ezt, hogy nyomtalanul eltűnt...? Mégis hogy lehet ezt feldolgozni? – Most már szinte kiabáltam.

A szomszéd szobában egy vékonyka gyerekhang felnyögött. Lynn kibontakozott az ölelésemből, majd átsietett, hogy megnyugtassa a kicsit. Csak pár percig maradt távol, de ezalatt lecsillapodott a dühödt tombolásom. Beláttam, milyen hülyén viselkedtem megint. Jobban tettem volna, ha egyáltalán nem jövök ide. Nem gyógyszer vagyok Lynn számára, hanem méreg, és ő is csak pillanatokig ható tudatmódosító. Feltápáskodtam, majd gyorsan felöltöztem. Mire Lynn visszaért, már az ingem utolsó gombját gomboltam.

– Bocsáss meg – suttogtam. – Megfeledkeztem magamról... Felébredt?

– Gyorsan visszaaludt – legyintett.

– Sajnálom. Már itt sem vagyok.

– Hát ennyi? – vonta fel fájdalmasan a szemöldökét. Nem vádló volt, inkább szomorú, beletörődő.

– Látod, hogy még egy mezei beszélgetésre sem vagyok képes anélkül, hogy ordítani kezdenék. Nem így terveztem.

– Hát hogy? – kérdezte.

– Nem is tudom – sóhajtottam. – Hogy csak leszünk... együtt, egymás mellett... mint négy éve. De most már belátom, hogy én is csak egy vagyok a sok elbaszott balfácán közül, akikkel dolgod volt. Nem kellett volna idejönnöm.

– Nem... nem vagy az – nézett mélyen a szemembe. – Kevés ember lenne képes arra, amit te teszel a lányodért. Csodállak... tényleg. De neked is szükséged van arra, hogy valaki melletted legyen. Szükséged van a boldogságra.

Szomorúan lehajtottam a fejem.

– Én nem leszek boldog – tört fel belőlem a sóhaj. – Nem leszek boldog, csak ha megtalálom Allyt.

Magam sem tudom, hogy kötöttem ki a Tennesse-enél. Épp ellenkező irányba indultam, mint amerre kellett volna, aztán egyszer csak utamat állta a folyó. Leállítottam a motort, majd kísértél a partra. Egy teremtet lélek sem járt arra, csak a természet eleven hangjai gyűltek körém, mint kíváncsi közönség. A víz lassan, de fáradhatatlanul haladt tova, soha egy pillanatra sem torpanva meg, szegülve ellen a rendeltetésének. Én is ilyennek éreztem magam: makacsna és kitartóna, ugyanakkor teljesen kiszolgáltatottna az élet törvényeinek. Vége lesz ennek valaha? Megpihenhetek valamikor?

Felvettem egy kis lapos követ és elhajítottam. Hibátlanul kacsázott a tükörsima felszínen – ötször is elpattant. Régen egész nyarakon át próbáltam a lányokat kacsázni tanítani. Ally olyan kitartó volt! Akár órákig is próbálkozott, de Nat a második-harmadik sikertelen dobásnál dührohamot kapott. Mindig is Allyt szerettem a legjobban a három gyermekem közül, bármennyire megbocsáthatatlanul igazságtalan is ez a többivel szemben. Amikor kislány volt, éreztem köztünk valami különös köteléket, amit eltéphetetlennek gondoltam. Imádtam, hogy rajong értem, és viszonyoztam is, vajmi keveset törődve vele, hogy Nat mit él át közben. Talán ezért lett ennyire tüskés és dühös, amit később aztán agresszió és megállíthatatlan győzni akarás formájában vezetett le a kosárpályán. De mi lett Allyvel? Mi lett a kötelékünkkel? Úgy éreztem, végleg eltépte, és egyáltalán nem voltam már biztos benne, hogy szeret engem.

Felkaptam még egy követ, aztán még egyet, végül már csak rugdostam a murvát és ordítottam. Addig üvöltöttem, míg bele nem szédültem, és a hangszálaim fel nem adták a szolgálatot. Bögtem, őrzöngtem és könyörögtem valami nálam hatalmasabb erőnek, amiben sosem hittem. Csak egy választ akartam! Egyetlen választ. Végül elhagyott az erőm. Néma maradt körülöttem minden. A fák halkan susogtak az enyhe szélben, a víz ezüstös csobogással haladt tova, egy kis állat riadtan moccant a sűrűben. Rádöbbsentem önnön jelentéktelenségemre, erőtlenségemre és kiszolgáltatottságomra. Rádöbbsentem, hogy nem tehetek semmit, nincs hatalmam a történelem felett. Megtöröltem az arcomat, aztán visszaszálltam a kocsiba és nekivágtam a végtelen aszfaltcsíknak.

Két nappal később értem haza; késő éjszaka volt már, csend honolt a házban. Natalie főiskolára ment és kollégiumban lakott, Jesse pedig hallgató, befelé forduló tízévesse vált. Többnyire a számítógépe előtt ült, és valami számomra teljesen ismeretlen játékkal kötötte le a figyelmét. Nicole átrendezte a nappalit és új bútorokat vásárolt. A hálószobánkban már régóta csak magának ágyazott. Az egyetlen helyiség, amit még mindig a múlt kísértetei jártak be, Allyé maradt. Olyan volt, mint egy félszobányi időgép – egy furcsa szeglete az univerzumnak, ahol érvényüket veszti a törvények, ahol nem telik az idő. Ott laktam én.

Kimerülten löktem be a bejáratit ajtót, majd hanyagul lerúgtam magamról a cipőt. A nappaliban még égett a villany. Bedugtam a fejem az ajtórésein, és megláttam a feleségemet, amint a kanapén fekszik és a telefonjával babrál.

– Szia – köszöntem, mire megfordult és végignézett rajtam.

– Nem szóltál, hogy eltűnsz majdnem egy hétre... – kezdett bele.

Semmi kedvem nem volt veszekedni, így csak vágtam egy fáradt grimaszt, és már mentem is volna tovább, ő azonban megállított.

– Várj! Gyere be, kérlek!

– Minek? – morogtam.

– Téged vártalak... beszélünk kell!

Megadtam magam. Beléptem, majd a kanapéhoz sétáltam, és leültem a másik végébe.

– Hol voltál? – kérdezte.

– Hohenwaldban – vetettem oda keserűen.

– És? Volt értelme?

Nemet intettem. Nicole fészkelődött egy kicsit, zavartan harapdálta az ajkát és keresgélte a szavakat. Tudtam, hogy semmit sem bíz a véletlenre, mindent előre megtervez, még a közlendőit is. A spontaneitás csírája is hiányzott belőle. Most azonban úgy tűnt, gyorsan leszámol az előre bekészített monológgal, és egyből a közepébe vág.

– El akarok válni.

Mondhatnám azt, hogy meglepődtem, de legbelül nagyon is számítottam rá, hogy egyszer eljön ez a pillanat. Mégis fájt, mégis felkavart és felháborított.

– Mi az, hogy el akarsz válni? – emeltem fel a hangom.

– Kérlek, ne rendezz jelenetet! Normálisan akarom csinálni.

– Normálisan? – nevettem fel gúnyosan. – Úgy, hogy egyszer csak elém állsz a döntéseddel?

– Már számtalanszor próbáltam megbeszélni veled, de teljesen reménytelen. Nem vagy jelen, oda sem figyelsz arra, ami körülötted történik.

– A pszichológusod adta a tippet? Ők szoktak ilyen remek tanácsokkal előállni: szarul érzed magad a házasságodban? Hát válj el! Lépj tovább, hiszen erős vagy, és hinned kell magadban, meg a többi ilyen maszlag. – Hónapokkal ezelőtt szereztem róla tudomást, hogy pszichoterápiára jár; azóta, ha lehet, még kevesebbet beszélünk egymással.

– Nem – tiltakozott. – Egyedül jutottam erre az elhatározásra.

– Mikor? Amíg én minden erőmmel a lányunkat kerestem és az igazáért harcoltam?

– Látod, ettől féltem – hajtotta le a fejét. – Hogy megint hibáztatni kezdesz.

– És miért is ne tenném? – támadtam neki a kérdéssel. – Te már a legelején feladtad, egy percig sem küzdöttél.

Nicole felpattant a kanapéről és idegesen járkálni kezdett a helyiségben.

– Mit kellett volna tennem? – kiáltotta. – Leordítani a nyomozó fejét, hogy nem végzi rendesen a munkáját? Pofán verni Holdent? Zaklatni boldog-boldogtalant olyan vádakkal, amikre semmi bizonyíték nincs? Őrjöngeni, és keresztbe-kasul utazgatni a világban, mint egy megszállott? Nem, épp elég, hogy te ezt csináltad.

– Én legalább csinállok valamit!

Nicole megtorpant, és gyűlölettől izzó tekintettel rám meredt.

– Nézz magadra, Frank! – sziszegte. – Teljesen megőrültél. Amióta kirúgtak a laptól, nincs munkád, nem dolgozol! Egész nap Ally szobájában kuksolsz, és az interneten keresgélsz nem létező nyomok után, aztán fogod magad, és elutazol Hohenwaldba, vagy hova az isten haragjába, mintha bármi értelme is volna! Összeesküvés-elméleteket gyártasz, pereskedsz, írogatsz mindenkinek, újságcikkekben szerepelsz vicsorgó fejjel. Van fogalmad róla, min megy keresztül a családod? Hogy milyen támadások érik Natet és Jesse-t? Vagy akár engem? Hogy mennyire megviseli őket ez az egész rémálom? És csak hogy tudd: én is

belerokkantam Ally elvesztésébe. Az én szívem is darabokra tört, és nekem is rettenetesen hiányzik. Minden éjszaka levegőért kapkodva riadok fel, és megbénít a tudat, hogy nem tehetek érte semmit.

– Mert nem is akarsz – vágtam hozzá. – Beletörődteél, és ennyi. Kényelmesebb egy pszichológusnál sopánkodni, mint megoldani a problémát.

– Hát jó – fordult el. A válla megfeszült; mindkét keze ökölbe szorult. – Elmondom, miért járok pszichológushoz. Szükségem van józan támogatásra. Egyben kell maradnom, mert bármennyire is meglepnek téged a tények: van még két gyerekünk. Az ő életük nem állt meg, nekik továbbra is kell a segítségem, a szeretetem. Ott kell állnom mellettük, még akkor is, ha pokoli erőfeszítésembe kerül. Nem engedhetem meg magamnak, hogy őket is elveszítsem... azt már nem élném túl. Azt hittem, ezt talán te is belátod, de most már tudom, hogy nem számíthatok rád.

– A kurva életbe! – csattantam fel. – Nem hiszem el, amit mondasz. Én mindent... mindent megtettem ezért a családért, ami csak hatalmamban állt! Ember nem küzdött annyit, mint én, és ez a köszönet?

– Te már rég nem azért küzdesz, amiért kellene... – sóhajtott. – A pszichológusom szerint te már rég nem Allyt keresed, csak a választ a kérdéseidre. Azért vagy ilyen mániákus, mert bizonyítani akarsz valamit... Talán azt, hogy jó apa vagy?

– Baszd meg a pszichológusodat, Nicole! – Felugrottam, készen rá, hogy kivágtassak a szobából, és egyszersmind véget vessek ennek a veszekedésnek. De Nicole megelőzött, és elállta az utamat. Megtámaszkodott az ajtóban, és egyenesen a szemembe nézett.

– Komolyan gondolod, hogy te mindent megtettél ezért a családért? – szűkült össze a szeme.

– Mindent! – bizonygattam dühösen.

– Akkor is, amikor megcsaltál?

Belém fagyott a levegő; erre nem számítottam.

– Mi a francról beszélsz?

– Tudom... – halkította le a hangját. – Biztos vagyok benne, hogy többször is megtetted, de egyről konkrétan tudok.

– Mi van?! Na, ehhez végképp nincs türelmem – próbáltam meg félretolni az utamból.

– Nem kell már mentegetned magad, mert nem érdekel – állt ellen –, de most végig fogsz hallgatni, Frank, mert nagyon fontos, amit mondani akarok.

– Na, mondd! – szegtem fel az állam gúnyosan, de belül a rajtakapottak szégyenével reszkettem. A feleségem mély levegőt vett, majd belekezdett.

– Sok évvel ezelőtt történt... talán két évvel azelőtt, hogy Ally eltűnt. Összeveszttem vele valamin, már nem emlékszem... és ő hozzád rohant. Elment a szerkesztőségbe, hogy beszéljen veled, de nem talált ott. Aztán amikor hazaindult, meglátott az utcán egy nővel. Taxiba szálltatok, és megcsókoltad.

– Ez nevetséges! Mikor volt ez? Hat vagy hét éve? – Nem emlékeztem már erre, biztosan nem tartott sokáig.

– Ally nem mondta el nekem, viszont... a húgának igen. Állítólag már akkor is el akart szökni itthonról. Érted, amit mondok? Mélyen átverve érezte magát, és a testvérének panaszolta el mindezt. Az imádott apja, a szent, a bálvány... elárulta a családját. Később persze Nat mindent bevallott nekem. Nem bírta cipelni ezt a terhet.

– Miért nem mondtad soha? – hőköltem vissza.

– Mégis mit mondtam volna? Mit tehettem volna? Feladtam volna a családunkat azért, mert neked úton-útfélen felállt a farkad? Nem, én harcoltam ezért a családért, Frank! Én tényleg harcoltam...

Összeroskadtam. Éreztem, ahogy a levegő elszáll a tüdőmből, és összeesek, mint egy leeresztett léggömb. Próbáltam felidézni a hat-hét évvel ezelőtti történeteket, de semmi sem jutott eszembe. Nem emlékeztem rá, hogy Ally milyen volt akkoriban, hogy megváltozott-e köztünk a viszony azután, amit látott. Csak abban voltam biztos, hogy én baromi jól éreztem magam abban az időben.

– Most mit akarsz sugallni? – sandítottam Nicole-ra. – Hogy miattam szökött el Ally? Én vagyok az oka?

– Nem tudom, miért szökött el Ally – rázta meg a fejét. – De nem tartom a véletlen művének, hogy nem sokkal ezután egy veled egykorú férfi ágyában kötött ki, majd miután az is elárulta, a menekülést választotta.

– Tényleg így látod...? – borult el az arcom. Visszatántorogtam a nappaliba, majd lerogytam a kanapéra.

– Így – jelentette ki keményen Nicole. – És tudod, mi a legszomorúbb? Hogy egy percre sem kételkedtem Nat szavában. Egyszerűen tudtam, hogy igaz, hogy Ally tényleg egy nővel látott az utcán.

– Nem jelentett semmit... – hebegtem elesetten.

– Nem számít – vágott közbe. – Mindig is ilyen voltál: imádtál hódítani. Imádtad, hogy körülrajonganak a nők. Épp ezért szerettem beléd: tetszett, hogy versenghettem érted, és végül én nyertem. De azóta eltelt majdnem egy negyed évszázad. Én megváltoztam, de te? Egy feleség és három gyerek sem tudott megváltoztatni. Vadász vagy, Frank, ragadozó... És tudod, ki az, aki pontosan ugyanígy működik? Holden. A szavai súlyosan koppantak a falak között. Nem tudtam válaszolni. Azt hiszem, erre nem is lehetett. Hirtelen minden más megvilágításba került, és egy pillanatra szembenéztem a szörnnyel, aki tönkretette a családomat. Nem Holden volt az, nem az ismeretlen sofőr, nem a rendőrség, nem a véletlenek összeesküvése. Én voltam az. Én zúztam szét a lányom ártatlan világát, én löktem Holden ölébe, én voltam az, aki elüldözte. És nemcsak őt, hanem a feleségemet és a másik két gyermekemet is. Annyira gyűlöltem és megvettem a tetteért, hogy közben észre sem vettem: én is ugyanolyan aljas és sunyi módon hajszolom a vágyaimat, mint ő. Talán épp ezért undorodtam tőle annyira: magamtól undorodtam, és a megszállottság, amivel üldöztem, ugyanannak a fanatizmusnak a másik oldala, amivel magamat felmentettem a bűneim alól.

– Miért nem mondtad el? – nyögtem megtörtén. Nicole rezzenéstelenül állt előttem, az arca kemény, hideg maszkba merevedett.

– Mert hittem benne, hogy hazahozod Allyt – válaszolta színtelenül. – Egészen mostanáig hittem. De nem tudom tovább folytatni ezt... Ha a közeledben vagyok, csak keserűség tör fel belőlem. Váljunk el! Így lesz a legjobb mindenkinek.

Szellemként emelkedtem fel, majd hátráltam ki az ajtón. Két héttel később elköltöztem. A folyó partján válaszokért könyörögtem, de nem gondoltam, hogy nem bírom elviselni a súlyukat. Megroppantam, mint egy vékony gally, amit könyörtelenül leszakít a viharos szél. Sötét időszak köszöntött rám, egészen beletemetkeztem a fájdalomba, pedig még nem is sejtettem, hogy az igazán nehéz válaszok csak eztán érkeznek meg hozzám. Persze addig még rengeteg víz lefolyt a Tennesseeen.

Jeff

2002

Egész életemben rettegettem attól, hogy olyan leszek, mint az apám, holott nem tudtam, ki is volt ő valójában. Egyszer találkoztam vele, és bár emlékezetes találkozás volt, nem hagyott különösebben mély nyomot bennem. A születésem után nem sokkal magunkra hagyott bennünket, így anyámra hárult a felelősség, hogy felneveljen. Ő igazi amazonként vívta meg a legkeményebb csatáit is az élettel, soha nem engedte, hogy a gyengeség magvai gyökeret verjenek benne. Harcos volt, küzdött, és általában győzött is. Jól éltünk, semmiben nem szenvedtünk hiányt, de apámat – és vele együtt az összes férfit – visszafordíthatatlanul meggyűlölte azon a napon, amikor az kereket oldott.

Amikor hat-hét éves lehettem, egy rozzant, piros Chevrolet kabrió állt meg a házunk előtt. A kertben játszottam, a hinta nyikorogva lengett alattam, és tátott szájjal bámultam a kocsit, meg a sofőrjét, aki az ablakon kikönyökölve dohányzott. Észrevett, majd hosszan farkasszemet néztünk. Aztán elpöckölte a csikket, kiszállt, és a bejáratí ajtóhoz sétált. Emlékszem, olyan járása volt, mint az atlétáknak az olimpiai közvetítéseken: szálfegyenes, peckes és előkelő.

Elámultam rajta, és akaratlanul is kihúztam magam a hintában: egyszer majd én is olyan leszek, mint a különös idegen. A házból hirtelen veszekedés hangja harsant fel, és az ábrándjaim színes buborékja azonnal kipukkadt. Anyám ideges kiabálását hallottam, valami összetört, valami csattant... Nem tudom, mi történhetett, de egyszer csak a férfi kivágta a kerti ajtót és egyenesen felém iramodott. Kővé meredten hagytam, hogy felnyaláboljon, és a hóna alá csapjon, akár egy könnyű zsákot. Még csak küzdeni sem küzdöttem.

– Azonnal tedd le! Tedd le, nem hallod? – toporzékolt anyám, de a férfi fittyet hányt rá; a tűzpiros Chevy felé cipelt. Anyám utána: – Segítség! Emberrabló! Állítsák meg! A fiam! Elrabolta a fiamat! – ordította.

A szomszéd Fred bácsi épp akkor jött ki a házból. Mikor felmérte a helyzetet, összekiabálta a két nagyfiát, és még mielőtt elérhették volna a kocsit, már ott is teremtek, és ártalmatlanná tették a furcsa idegent. Emlékszem a villogó rendőrautókra, az összetolult emberekre az utcán, az izgatott susmorgásra, és arra, hogy egy kicsit sajnáltam, hogy nem ülhettem bele a kabrióba. A férfit bilincsbe verték, úgy vitték el – később anyám elmesélte, hogy ő volt az apám.

Szerencsejátékozott, ivott és nőzött. Az uzsorásai már a nyakát szorongatták, ezért döntött úgy végső kétségbeesésében, hogy anyámtól próbál meg pénzt kicsikarni. Mikor az önként nem adott, életbe lépett a B terv: B mint bosszú. Nem hiszem, hogy komolyan magával akart volna vinni, csak sebet akart ejteni anyámon. Később időnként elfantáziáltam róla, hogyan alakult volna a sorsom, ha apámnak sikerül elrabolnia. A valóságban nem jutottunk volna messzire, de a képzeletemben tanyát vertünk Las Vegas közepén, csillogó-villogó kaszinókban múltattuk az időt olyan flitteres öltönyben és napszemüvegben, amit a hetvenes évek popsztárjai hordtak, és gyönyörű nők zsongtak körbe bennünket. Ez maradt meg bennem, erre emlékszem a mai napig – apám arcára egyáltalán nem.

Sosem beszélhettünk róla otthon. Ha mégis elhangzott a neve, elrettentő példaként állította eléem anyám. Azt mondta, mindent elkövet, hogy a tökéletes ellentétjét nevelje belőlem. Hasonlítok rá? – kérdeztem. Anyámnak sötétbarna haja, olajos barna bőre és zöld szeme volt – elég hamar felfedeztem, hogy külsőleg semmi közös nincs bennünk. Én a hófehér, szeplős bőrömmel, a világoskék szememmel és a tűzvörös hajammal teljesen más karakterjegyeket hordozok. Mikor feltettem a kérdést, megrándult a szája, így tudtam, hogy a válasz igen: apám hasonmása vagyok. Vajon a bűnét is magamban hordozom?

Anyám azt felelte: igen, a férfiak eredendő ocsmánysága bennem is ott lapul – nem tehetek róla, selejtesnek teremtett a jóisten. Szerinte a férfiak elfeledték valódi hivatásukat: a család és az otthon védelmét, és mára portyázó vadakká váltak, akik csak a gyönyört hajhásszák. A kielégülés utáni vágy oly erős bennünk, hogy minden józan ész és megfontolást maga mögé utasít. Ez elítélendő, és teljes erőnkkel küzdenünk kell ellene. Én is így tettem: küzdöttem a láthatatlan ellenség ellen, de sokáig nem éreztem a gonosz jelenlétét.

Végül tizenegy-két éves koromban értettem meg, miről beszélt. Megmagyarázhatatlan vágyak kavarohtak bennem, és a testem feletti kontroll kicsúszott a kezeim közül. Folyton csak feszült, vágyódott, őrült hormonokat kergetett szét az érpályáimon, és én úgy éreztem magam, mint aki megállás nélkül lázas és izgatott.

A kezem magától mozdult, hogy megtapintsa, megvizsgálja a sosem tapasztalt lüktető keménységet a lábaim közt, és mikor hozzáértem, olyan érzés kerített hatalmába, mint régen, kisgyermekkoromban, mikor a szomszéd lánnyal játszottunk. Egy madártollal csiklandozta a nyakam: apró, jóleső érzés volt, kellemesen kellemetlen, és egyre fokozódott, ahogy a toll felingerelte az érzékeny bőrt. Kíváncsi voltam, vajon ez is ilyen-e? Hova fokozódhat, hol érhet véget? Ösztönösen történt, nem is tudtam, mit csinálok, de néhány pillanattal később megszűntem létezni, és olyan mélységes, csodálatos, lehengerlő gyönyör árasztott el, amitől megremegett az ajkam és könnybe lábadt a szemem. Miután véget ért, szinte azonnal akartam újra, és akkor jött a felismerés: hát ez az! Erről beszélt anyám, és igaza volt: gyenge vagyok, egy vágyai által vezérelt gazember.

Szégyenemben vezekeltem, és a vallásban meg is kaptam ehhez minden lehetőséget. Mindennap betértem a templomba, nem csak a vasárnapi istentiszteleten, ahogy azelőtt. Szükségem is volt erre, hiszen attól kezdve képtelen voltam uralkodni magamon. A bűnbeesésem egy nagy, egybefüggő, gyönyörrel terhes pokoljárássá vált.

Régebben, amikor fiatalabb voltam, anyám gyakran vitt el a Druid Hill Parkba, és megengedte, hogy többször is felüljek a körhintára. Imádtam lovasrendőrösdit játszani: délcegen vágtaztam paripám nyergében, és képzeletben célba lőttem a korlátnál várakozó szülők közt megbúvó banditákra. Mindig is hősnek, a világ megmentőjének, óriás hatású embernek képzeltem magam – egyfajta messiástudattal érkeztem a világra. Csak aztán keresztre feszítettek, mielőtt egyáltalán megnyilvánulhattam volna.

Tizenkét évesen egyszer-kétszer még mindig loptam magamnak egy kört a csodás telivérek hátán, mikor a parkon át sétáltunk. Kellemesen meleg őszi nap volt. A falevelek karmazsin és mustársárga színű kupacokban gyűltek össze a fák aljában; a fáradt napfény átszötte a ritkuló lombot, és aranyporként hullt a földre. A szürkés-kék égbolton piszkosfehér fellegek kergették egymást, mint egy vidám juhnyáj. Csak néztem-néztem ezt az isteni szépséget, és hirtelen elfelejtettem képzeletbeli játékomat. Megbabonáztak a színek. Akkor még nem festettem, csak rajzoltam; többnyire grafittal. Gyermekkori rajzaim többsége fekete-fehér vázlat volt, melyeket az emberi test részleteinek minél pontosabb megragadása inspirált. Aznap azonban a színek bűvöletébe kerültem; kísérletezni akartam velük, lehetetlen árnyalatokat keverni és érzésekhez társítani őket.

Ahogy a hinta újra meg újra körbeért, megpillantottam egy szép szőke hölgyet az egyik padon. Az álmos, őszi színek puha takaróként vonták be a lényét, szinte sugárzott. A kislányára várt, aki még mindig a korláton csüngött, és vágyakozó szemmel nézett a galoppozó lovakra, pedig már többször is felszállhatott a hintára. Aztán egyszer csak az anya elunta a veszteglést, kézen ragadta a gyereket, és elindult vele a kijárat felé. Sajnáltam, hogy nem nézhetem tovább, de amikor a tekintetem visszatévedt az árván maradt

padra, észrevettem, hogy ott felejtette a táskáját. Hiába kiabáltam utána, nem hallotta, vagy nem vett róla tudomást, és mire leszálltam a körhintáról, már nyomát sem láttam. A padhoz rohantam, és magamhoz vettem a retikült.

– Mit művelsz, Jeffrey? – ért mellém anyám.

– Az a hölgy itt felejtette a táskáját – mutattam a távolba.

– Ó, valóban? Nem láttam, ki volt az.

– Nézzük meg, hátha benne van a tárcája. Vissza kell adnunk neki a táskát, anyám, ez így helyes.

Anyám egyetértően nézett rám, aztán óvatosan szétnyitotta a retikült, vigyázva, hogy csak annyira nyúljon bele, amennyire szükséges.

– Igazad volt, Jeffrey, itt a tárcája. Az lesz a legjobb, ha elmegyünk a címére, és személyesen adjuk át neki.

Így is tettünk. Közel laktak a parkhoz, egy szűk utcácska szűk sorházában. A hölgy bizalmatlanul és idegesen nyitott ajtót, ám mikor megpillantotta a kezemben a táskáját, megkönnyebbülten nevetett fel.

– Istenem, hát épp most akartam érte visszaindulni a parkba! Köszönöm. Igazán köszönöm, hogy elhozták. Jöjjenek be, hadd kínáljam meg önöket valamivel!

A konyhában egy velem egyidős, szőke lány ácsorgott a hűtőnek dőlve. Üvegből itta a sűrű meggyízú joghurtot, amely halványrózsaszín bajsztot rajzolt az ajka fölé. Ugyanolyan szép volt, mint az anyja. Melanie-nak hívták. Ő lett az első múzsám.

Megrajzoltam a portréját, de nem voltam vele elégedett. Melanie csupa szín, csupa báj, csupa szépség – egy ceruzarajz csak szikár, vázlatos körvonalait adhatja vissza. A megérzésem, hogy festenem kell, elhatározássá nőtte ki magát, és anyámtól festéket, ecseteket, vásznat kértem.

Mrs. Holloway, Melanie anyja szívesen látott az otthonukban, mióta visszavitettem a táskáját. Pitét sütött, nézhettem náluk a tévét, és játszhattam a lányokkal, akik pótolták a testvérek hiányát az életemben. A kicsi Sandra felvidített, Mel pedig gyengédséget ébresztett bennem.

Amikor elvittem neki a róla készült festményt, kiállította az íróasztalára, megállt előtte két-három lépésre, állát az ujjai közé fogta, és csücsörített.

– Azt hiszem, meg kell tartanom téged – mondta elgondolkodva.

– Miért? – kaptam rá a tekintetem csodálkozva.

– Belőled tök híres festő lesz, mint Dalí, és ha én leszek a feleséged, én is híres lehetek.

– Ki az a Dalí?

– Tudod, az a bolond festő azzal a furcsa bajusszal.

– Sosem hallottam még róla – ráztam meg a fejem.

Mel kézen ragadott és a nappaliba húzott. Hatalmas könyvespolc foglalta el az egyik falat padlótól a mennyezetig. Erősen koncentrálni végigböngészte a címeket, majd kihúzott egy nagyalakú albumot az egyik polcra. Belelapozott, én pedig szájtátva meredtem a hihetetlenül fantáziadús, szurreális alkotásokra.

– Tudnál ilyeneket festeni? – kérdezte Mel.

– Megpróbálom – feleltem lelkesen.

Attól kezdve Dalí bűvöletében éltem. Este az íróasztalomnál az albumait tanulmányoztam, és próbáltam leutánozni a vonalait. Úgy éreztem, ez nem elég. A könyvtárból kikölcsönöztem a naplóját: „Egy zseni naplója” – állt a borítón. Nem értettem belőle egy szót sem, de órákig gyönyörködtem a szépségében és a furcsaságában. Bárcsak egyszer olyan lehetnék, mint ő! De nem érhettem a nyomába. Én csak áhítóztam a szellemi nagyságra... Elképzeltem, hogy egyszer valaki Jeffrey Mills naplóját forgatja a kezei közt, és az

én tehetségem inspirálja, hogy elinduljon a művészi pályán; az én életemet olvasva döbben rá, hogy nem várt meglepetéseket tartogat számára a sors. De vajon számomra mit tartogat? Akkor még úgy képzeltem: fantasztikus kalandokat, rejtélyeket, sikereket és szerelmet... Gyönyörű, forró, minden törvényt leromboló szerelmet. Ha ismertem volna azt a sötétséget, ami rám leselkedett, megsemmisültem volna a rémülettől...

Anyám eleinte elnézte, hogy Mellel játszom. Ártatlan volt az egész – legalábbis annak tűnt. Sosem mertem megérinteni, vagy elmondani neki, mennyire vágyom a közelségére, csak éjszaka, a képzeletem sötét, bűnös útvesztőiben barangolva borítottam rá minden mocskos szenvedélyemet. Undorodtam magamtól, mégis megtettem... Ő olyan tiszta volt: magas, nyúlánk, hosszú, pelyhes combú hattyú. Még épp csak domborodott apró melle a blúza alatt. Az ajkai, akár az édes, érett eper.

Sokszor mentünk ezután ketten a parkba, sétáltunk az állatkertben, lógattuk a lábunkat a tó langymeleg vízébe, kekszet majszoltunk a fűben elterülve. Dalínak hívott. Néha ő is meglátogatott bennünket, illedelmesen köszönt anyámnak, majd átadott egy tál süteményt, amit Mrs. Holloway sütött. Anyám megengedte, hogy a konyhaasztalnál fogyasszuk el, főzött mellé tejeskávét, és bekapcsolta a rádiót. Úgy éreztük magunkat, mintha komoly felnőttek volnánk.

Mel a lábát lóbálta, és a tekintete elkalandozott egy konyhai csendéletet ábrázoló, olcsó festmény felé, amit anyám a falra akasztott.

– Láta már Jeff képeit, Mrs. Mills? – kérdezte. – Híres festő lesz.

Anyám hátrapillantott a mosogatásból.

– Úgy véled? – kérdezte.

– Tuti fix.

– Ne használj ilyen szavakat, beszélj rendesen! – feddte meg anyám.

– Igen, egészen biztos vagyok benne, Mrs. Mills – helyesbített Mel. – Jeff képei csuda jók! És mindnek én vagyok a múzsája. – Előrehajolt, hogy elérjen egy lekváros muffint, mire a pólója lejjebb csúszott, és látni engedte üde, fiatal dekoltázsát. Szinte rátapadt a szemem, képtelen voltam elvenni róla, miközben újra azt a sürgető, feszítő vágyat éreztem az ágyékomban. Anyám felénk pillantott, a tekintetünk egy másodpercre összekapcsolódott, én pedig olyan vörösre színeződtem, mint az alma a csendéleten. Miután kikísértem Melt, a vállamra tette a kezét, és azt mondta:

– Jeffrey, szeretném, ha ez a lány nem jönne ide többé.

– De hát miért? – néztem rá felháborodva. – Nem is csinált semmi rosszat.

– Rossz hatással van rád – felelte.

– Azért, mert azt mondta: „tuti fix”?

Anyám szigorúan nézett rám.

– A fiúk mindenféle mocskos dolgokat gondolnak a lányokról, és vannak olyan lányok, akik ezt hagyják, sőt kívánják. Elkárhozott lelkek, akik bűnbe taszítják még a legerősebb jellemű férfit is... Erről már beszéltem neked, Jeffrey, emlékszel? De akkor még kicsi voltál, nem érthetted. Most azonban aktuálissá vált a dolog...

– De hát, én nem is... És Mel nem olyan... – Megszégyenülten szegtem le a fejem. Hát rájött, vagy ami még rosszabb: meglátott, miközben *azt* csináltam. A rémülettől bennem akadt a levegő, legszívesebben meghaltam volna. A szobámba szaladtam, levettem magam az ágyra, és mélyen a párnámba fúrtam az arcomat. Undorító vagyok. Soha többé nem leszek képes anyám szemébe nézni, de Melt sem láthatom többé... Nem bírnám elviselni, ha megtudná... ha megtudná, hogy meggyaláztam ártatlan szépségét.

Akkoriban történt, hogy egy nap bizonytalan, szaggatott csengetés verte fel a ház csendjét. Késő délutánra járt már az idő, nem vártunk vendéget. Anyám ment ajtót nyitni, de én is utánaosontam, és megálltam az étkező ajtajában, a félfa mögé rejtőzve. Egy csinos, ijedt szemű fiatal nőt pillantottam meg, aki azonnal zokogásban tört ki, amint meglátta anyám arcát.

– Kérem... kérem... – nyögte.

– Ki maga? – kérdezte anyám.

– A nevem Tess. Robertről van szó. – Robert az apám neve volt. Azóta nem ejtettünk róla szót, hogy megpróbált elrabolni a kertből.

– Mit akar? – dörrent rá anyám, aki azonnal elveszítette minden türelmét és kedvességét, amint meghallotta a gyűlölt nevet.

– Meghalt... – lehelte a nő. – Fejbe lőtték, három napja.

– Na, idefigyeljen – mordult rá anyám, majd megragadta a megszeppent idegen karját, és egészen a kertkapuig húzta. – A fiam is itthon van. Mégis hogy képzeled?

– Kérem, segítsen! – sírt a nő. – Az uzsorásai elvitték mindenemet, és nem tudom, kihez fordulhatnék. Robertnek senkije sincs magán kívül.

– Még van képe idejönni? – Anyám hangja hisztérikusan csengett. Előbújtam az ajtó mögül, és most már ott álltam a lépcső tetején, hogy jól hallhassak mindent. – Évek óta nem hallottam felőle, nem tudom, kiféle-miféle riherongyokkal múlatta az időt, miféle ügyekbe keveredett, mennyi pénzt veszített. De nem is érdekel! Takarodjon innen, a környékre se jöjjön többé, megértette? Megértette?! – rángatta meg a hivatlan vendéget. – Ha még egyszer meglátom itt, azonnal hívom a rendőrséget!

Sosem láttam még ennyire idegesnek. Mikor visszajött, csak egy kósza pillantást vetett rám, mielőtt magára csapta a nappali ajtaját. Nem mertem utánamenni, csak ácsorogtam a küszöb előtt, hallgatóztam, de egy hang nem sok, annyi sem szűrődött ki abból, ami odabent történt.

Később a vacsoraasztal mellett tette szóvá a történeteket. Elmondta – mintegy tényként közölte –, hogy az apám meghalt. Nem láttam rajta nyomát semmiféle érzelemnek: valószínűleg már régóta halott volt számára.

– Jobb ez így – tette még hozzá. – Jobb hely lett a világ.

– Ki volt az a hölgy? – kérdeztem.

– Egy narkós prostituált... istentelen nőszemély. Pénzt akart. Épp tőlem, édes istenem, épp... – harapta el a mondatot. – Az ilyenektől távol kell tartanunk magunkat, Jeffrey. És most imádkozzunk – kulcsolta össze a kezét, én pedig követtem. – Imádkozz, fiam, imádkozz erősen, hogy sose legyél olyan, mint az apád – szavalta fennhangon. Én pedig imádkoztam. Őszintén és nagyon erősen imádkoztam.

– Hé! – kiabált utánam Mel néhány nappal később. – Hé, Dalí! – Nem néztem hátra, szedtem a lábam, ahogy tőlem telt. – Miért nem vársz meg?

Lassan utolért. Elkapta a karomat, és vádlón rám szegezte kobaltnék szemét.

– Mi az? Már meg sem ismered a barátnődet?

– Hagyj békén! – mordultam rá sokkal nyersebben, mint ahogy szerettem volna. – Nem találkozhatunk többet.

– Miért? – döbönt meg a durvaságomon. Ajka sírásra biggyedt, és az én torkomat is fojtogatni kezdték a könnyek. – Mit tettem?

– Semmit.

– A mamád nem engedi? – kérdezte. Hirtelen felgyűlt bennem a harag; nevetségesnek éreztem magam, és szabadulni akartam.

– Nem. Én nem akarom – löktem el magamtól, majd elfutottam. – Felejts el!

Sosem voltam népszerű fiú, az iskolában sem találtam barátokra. Olykor mellém csapódott néhány srác, de gyanítottam, hogy csak azért, hogy tréfát űzenek belőlem. A vörös hajam amúgy is tökéletes célpontot szolgáltatott a rosszindulat számára, és erre a különbségem még rátett egy lapáttal. Nagyon korán megismertem a magányt, és jó barátokká váltunk. A magány mindig velem volt, nem utasított el, nem nevetett ki és nem szégyenített meg. Sötét, de hűséges démonként állt az árnyékba húzódva, és mikor már én magam is magam ellen fordultam, előlépett, hogy gyengéden magához öleljen.

Évekkel később találkoztam újra Melanie-val. A középiskolában együtt jártunk matekra és angolra. Csodálatos fiatal lánnyá serdült; szőke haja a derekát verdeste, csípője kiszélesedett, feneke csinos kis párnákat növesztett, és az emlékezetemben őrzött, épphogy gömbölyödő mellek immár érett gyümölcsként függtek a mellkasán. Két paddal arrébb ült tőlem, de rám sem hederített. Valahányszor a tekintetét kerestem, hetykén elfordította az arcát. Az egyik órán filctollal készítettem neki egy képet a kedvenc festőnk stílusában. Őt ábrázolta, de szürrealista felfogásban. A homlokán tükröződött a Druid Hill Park üde zöldje, a körhintánk lovai vidáman galoppoztak át a szemöldöke felett, aranyszín hajából pedig színes kankalinok, margaréták és tulipánok törtek az ég felé. Addigra tökéletesen elsajátítottam Dalí stílusát; hajszálpontosan képes voltam leutánozni. A rajzot apróra hajtottam, majd egy hirtelen mozdulattal átdobtam a padjára. Nem nézett rám, csak széthajtotta, alig észrevehető mosoly suhant hamvas ajkaira, majd megfegyelmezte magát, és komoly arckifejezést öltött.

A rajz alatt egy kérdés állt: „Lehetnénk még barátok? Szeretettel, Dalí”. Mel fölényesen rám emelte a tekintetét, aztán darabokra tépte a papírt. Nem próbálkoztam többet.

Talán fél évvel később a parkon átvágva tartottunk hazafelé néhány osztálytársammal. Utolértek, ahogy kifelé igyekeztem az iskolából, és most mellettem jöttek, röhögtek, ugrattak. Próbáltam velük nevetni, mikor meglöktek vagy összeborzolták vörös hajam, majd adtak egy taslit a tarkómra, de valójában gyűlöltem az egészet. Alig vártam, hogy lekopjanak, és egyedül maradhassak a gondolataimmal. Új olajfestékeket vásároltam, és égtem a vágytól, hogy kipróbálhassam őket.

– Hé, az ott nem Mel és Jess? – rikkantotta hirtelen az egyikük, és követve a mutatóujja irányát, magam is észrevettem a két lányt, ahogy tőlünk öt-hatlépésnyire haladtak. Mel rövid piros szoknyát, és fehér blúzt viselt, harisnyás lábait csinos magas szárú csizmába bújtatta.

– Na, mi van, cuncik? Hova lesz a séta?

– Kopjatok le, seggfejek! – kiáltott vissza Mel.

– Elmehetnénk sütitni, nem?

– Mi van, zsebpénzt kaptál? – A lányok összenevettek és már mentek is tovább. – Különben sem tudnád megfizetni a társaságunkat.

Egyre kellemetlenebbül éreztem magam. El akartam iszkolni, de az egyik srác elkapta a grabancomat, és maga mellett tartott. Nem büszkélkedhettem valami erős fizikummal, esélyem sem volt szembeállni az agresszióval.

– Én már megfizettem – szólalt meg Dave váratlanul. Jóképű volt és focizott; néha, sötétebb pillanataimban nagyon is szerettem volna hasonlítani rá. Mel és a barátnője megtorpant, és mindketten visszanéztek.

- Mit mondtál? – nyílt el Mel szája.
- Azt, hogy én már megfizettem – röhögött Dave, majd csókolózást imitált a nyelvével, és közben a saját mellét gyömöszölte, utalva valami olyasmire, amiről egyáltalán nem akartam tudomást szerezni. – Vagy már elfelejtetted?
- Te szemét – sziszegte Mel, aztán karon ragadva Jesst, elvágtatott.
- Irtó jó cicijeik vannak – hencegett a fiú. – Megengedte, hogy megfogjam őket... meztelenül...
- Mikor? – néztek rá csodálkozva a többiek.
- Nyáron. Jártunk a szünetben.
- És ő is megfogta neked?
- Nem is egyszer... – Dave felsóhajtott. – Senki sem kézimunkázik úgy, mint Mel Holloway.

Kitéptem a galléromat a másik srác markából, és kihasználva, hogy egy időre mindannyiukat leköti a téma, elslisszoltam.

Aznap festettem életem egyik legkomorabb képét. Nem is használtam ecsetet, nem vesződtem azzal, hogy aprólékosan megrajzolt formákat vessek a vászonra. Csak megálltam előtte, és hevesen rálöttyintettem a festéket a dobozból. Feketét, burgundi vöröset, avarbarnát, aztán megint feketét. A létező legsötétebb fekete árnyalatot használtam, ami teljesen elnyeli a fényt. Úgy éreztem, az én lelkemet is egy ilyen feketeség tartja fogva: körülölelte balzsamos selymességével, és most némán vigyázza, nehogy egyetlen érzélem is megtalálja onnan kifelé az utat.

Néhány nappal később az iskolai szekrényembe pakoltam, mikor Mel és két másik barátnője megállt mellettem. Mel mélykék írisze izzott a haragtól és a gyűlöletből.

- Nem tudtam, hogy te is közéjük tartozol... – szűrte a fogai között.
- Kik közé? – néztem rá értetlenül.
- Dave bandájába.
- Nem tartozom sehova – ráztam meg a fejem.
- Nem tudom, miket híresztel rólam, de nem feküdtem le vele... világos?
- Semmi közöm hozzá – vontam vállat, majd elfordultam. Sokan vágták már a fejemhez, hogy halvérű vagyok, és egyszerűen leperreg rólam minden, mint a vízfesték a bezsírozott vászonról. Azt hiszem, értem, mire gondoltak, és miért gyűlöltekte érte annyira. De ha tudták volna az igazat, hogy micsoda égzengés és földindulás dúl bennem, hogy minden sejtem üvöltve jajveszékel lelki háborúm poklában...!
- Te egy selejt vagy... – horkant fel gúnyosan Jess, Mel barátnője. – Nem csoda, hogy egyetlen barátod sincs.

Megtorpantam, de nem néztem vissza. Hagytam, hogy a hátam kemény pajzsa kivédje a felém záporozó szavak hegyes nyilait.

- Na, menjél! Töketlen... – kuncogtak. – Te tényleg nem tartozhatsz Dave-ék közé... sosem vennének be egy ilyen vesztet.

Szótlanul ballagtam haza. Elment a kedvem mindentől. Csak ültem a verandán, hanyagul lökdöstem lábammal a hintaágyat, és bámultam a semmibe. Elmondhatatlanul hiányzott egy barát. Hiányzott valaki, akihez szólhatok, aki megérti, sőt elfogadja a gondolataimat, aki inspirál és értelmet ad a mindennapjaimnak. Hiányzott Mel. Ő volt az első és az utolsó igaz barátom. Vádoltam magam, amiért nem bizonyultam méltónak hozzá, amiért durván eltaszítottam magamtól, amikor még szeretett.

Anyám jött ki a verandára. A szürkületben egészen feketének tetszett a haja, a bőre, akár az olvadt karamell, és szeme, mint két izzó szénkő.

– Jeffrey! A léhaság Istennek nem tetsző dolog! – dorgált. – Egész délután itt haszontalankodtál a kertben. Isten – gondoltam. – Ő nem létezik... vagy ha létezett is, már halott.

– Bocsáss meg, anyám! – mondtam halkan. Leült mellém, kíváncsian kémlelve az arcom.

– Mi bánt, drágám? – kérdezte.

– Olyan egyedül vagyok... – szaladt ki a számon. Nem akartam elmondani neki, de nem bírtam magamban tartani; a szavak egyszerűen utat törtek maguknak.

– Egyedül...?

– Nincs egy barátom, nincs senki, akivel jól érezhetném magam... Az iskolában csak kigúnyolnak, kinevetnek... a lányok pedig vesztesnek neveznek.

– Hát, idefigyelj! – nézett a szemembe komolyan. – Mit foglalkozol te azzal, hogy ilyen mihasznák mit mondanak?! Naplopó, semmittevő pernahajderek... és... lányok... – Nem is tudom, melyik szót ejtette ki nagyobb undorral. – Te nem vagy egyedül! Isten mindig veled van, és édesanyád is... Nincs olyan kapcsolat, ami szorosabb lehetne, mint ez a kötelék. Soha, senki nem tépheti el, nem homályosíthatja el az erejét! Mi örökre összetartozunk, Jeffrey – mondta. – Én örökre melletted leszek. – Szélesre tárta a karját, én pedig hozzábújtam. Szorosan az oldalához préseltem magam, és a vállába fúrtam az arcom. A közelsége elcsendesített, mint kisgyermekkoromban, és hirtelen elfelejtettem minden bánatomat. Igaza volt: ő mindig itt van nekem, rá mindig számíthatok. De vajon megért? Vajon el tudja valaha fogadni a velem született tisztátalanságot?

Isten és anyám. Sokáig ők voltak az egyetlen társaim az életben. Két biztos bástyaként álltak életem horizontján – de egyiket sem tudtam soha megközelíteni. A két sötét torony között vágtáztam kétségbeesetten, de valahányszor közel kerültem volna valamelyikhez, az délibábként enyészett el a semmiben. A gondolataim a fejemben rekedtek, összeszorított fogaim rabrácsokként állták el az útjukat. Nem volt kinek beszélnem... Isten és anyám is elítélt, és a számomra kijelölt egyetlen út a vezeklés maradt. Az a végtelen sok idő a templomban vasárnaponként, a nyakamban hordott aranykereszt és az imák azonban nem hoztak megnyugvást. Ami pedig megnyugvást hozott, az egyre mélyebbre taszított a pokolba.

Tizenhét éves koromban festettem egy aktot. Finom, narancsos árnyalatokkal színeztem a nő puha húsát, lazacrózsaszín és karmazsin színt kaptak a lágyan elnyúló ajkak. Szeméremdombja selymes volt és szőrtelen, ahogy óvatosan, kissé szégyenlősen széttárt combjai közül előviláglott. A képzeletbeli modell egy virágokkal teleszórt ágyon feküdt elnyúlva – a virágokat azért gondoltam ki, hogy minél hosszasan pepecselhessek a részletekkel, és így minél többször találkozhassem a meztelen szépséggel. Az arca különben rejtve maradt, egy kissé áttetsző, szűzies fehér fátylat vontam rá, mely csak sejtette, hogy a modell vonásai szemet gyönyörködtetőek. Eleinte Melt képzeltem mögé, később már más lányokat, nőket is. Így utólag nagyon bölcs döntésnek tartottam, hogy nem határoztam el magam egyetlen arc mellett, ekképpen a hűtlenség legkisebb gyanúja sem vetülhetett rám.

Három hónapig dolgoztam a negyvenszer hatvan inches vásznon. Minden éjjel elővettem, nekiálltam egy-egy részletének, javígtattam, csinosígtattam és áldoztam nagyszerűségének. Már-már élő embernek éreztem, sőt részemnek, szeretőmnek, kedvesemnek, aki gyengéden fogad magához ebben a rideg világban. Több érzelmet tápláltam iránta, mint valóságos személyek iránt. Szerelmes lettem.

Sajnos azonban lelepleződünk. Egy nap arra értem haza, hogy anyám a szobám közepén áll, a gondosan a bútor mögé rejtett festmény az ágyamra dobva, és a pillanat tört része alatt felkészültem rá, hogy

ezúttal ő, a festmény titokzatos kurtizánja kerül száműzetésre a házunkból, mint ahogy persona non gratává nyilvánított minden ismerős lány, aki valaha át merészelte lépni a küszöbünket.

– Mégis mit jelentsen ez, Jeffrey? – hallottam anyám hangját, amely hideg volt, akár a fém. Ha színe lehetne, acélszürkének festeném meg.

– Ez egy akt, anyám. Csak gyakoroltam – feleltem.

– De hát ez istentelen! – fakadt ki. – Ez bűnös és alávaló!

– Miért?! Miért bűnös és alávaló az emberi test? Ha Isten olyan nagyon undorodna tőle, nem teremtette volna meg. Miért kéne viszolyognunk a természetes adottságainktól?

– Nem... nem ez az undorító, hanem az a mód, ahogy te... – keresgélte a szavakat. – Ahogy te... itt... titokban...

– Mit akarsz mondani, anyám? – Éreztem, ahogy lassan gyülekszik bennem a düh, akár az egyre halmozódó szemét, mely lassan eléri a hulladéktároló száját.

– Ez paráznaság – mondta. – Ez vétek a Tízparancsolat ellen.

Már a számban voltak a szavak, amivel visszavághatok, ekkor azonban elfordult a képtől, és az íróasztalom fölötti feszületre szegezte a tekintetét.

– És éppen ma... – nyögte. – Épp ma kell erről tudomást szereznem...

– Ma? – kérdeztem vissza értetlenül. – Mi van ma?

A retiküljébe nyúlt, majd egy kettéhajtott papírt halászott elő. Az ágyamra hajította, épp a modellem meztelen ágyékára, és kivonult a szobámból.

Sokáig bámultam a tömött, gépelt sorokra. A latin rövidítések, mint egy-egy koporsószeg, meredeztek a remények hófehér temetőjében. Mellrák – ennyit fogtam fel. Az orvosi nyelv olyan, mintha távoli, érthetetlen zsolozsma volna a halotti toron... az elmúlást hirdeti, idegen kifejezések mögé rejti, misztifikálja és halandó számára felfoghatatlan dimenzióba emeli.

Egy halálos ítéletet tartottam a kezemben. Nemcsak anyámét, a sajátomat is. Bárhogya is szerettem volna káprázatnak látni, nagyon is valóságosnak tűnt; örökre a szemembe ivódtak a tökéletes betűket formáló tintafojtok, a papír enyhe érdessége, a számárfül a jobb sarokban. A sors testamentuma.

Letéptem a vásznat a keretről, és aprólékos gonddal megsemmisítettem „A Nő”-t. Hát, őt is elveszítettem. Nem számított. A másik veszteségtől való félelem sokkal erősebben szorított belül. Ha anyám elhagy, vele együtt minden odaveszik; a teljes identitásom száll vele a sírba.

Kimentem a konyhába. Az asztalnál ült, kakaót ivott, és figyelte a katonás rendben sorakozó tányérokat a vitrines szekrényben. Leültem mellé, egészen odahúztam hozzá a széket és szorosan átöleltem. Elsírta magát. Én nem tudtam sírni. Még most sem.

Derekasán küzdött a rákkal. Az első kemo- és sugárterápia-sorozat sikert hozott: a daganat visszahúzódott. Egy évvel a diagnózis után gyógyultnak nyilvánították. Lassan visszanőtt a haja, egy kis súlyt is magára szedett. De az arca megöregedett, és a szeméből sosem múlt már el a rettegés. A halál mellészegődött és hangtalanul követte minden lépését. Számított rá, hogy újra találkoznak... hogy hamarosan ismét bekopogtat a hívatlan vendég. Így amikor másfél évvel később kiújult a tumor, már nem érte váratlanul, és egyfajta rezignált beletörődöttséggel nézett szembe az újabb tortúrával.

A sors fintora, hogy Paul ekkor toppant be az életembe. Mindenről lemondtam már. Elengedtem az álmaimat. Elengedtem a vágyat. Aszkétaként húzódtam vissza a barlangomba, és nem csináltam semmit. Szó szerint. Hónapokig nem fogtam a kezembe ecsetet, nem készítettem még egy vacak rajzot sem. Néha megkörnyékezett a gondolat, hogy én hoztam az átkot anyám fejére azzal, hogy olyanná váltam, mint az

ember, aki tönkretette az életét. Ha vele lehettem a szenvedéseiben – foghattam a kezét, mikor reszketett a fájdalomtól, és takaríthattam utána, mikor a kemoterápia mellékhatásaként minden egyes falatot kiadott magából –, megkönnyebbülést éreztem. És ezt csak fokozta, hogy ő elfogadta, sőt kívánta tőlem ezt az áldozatot. Annyira közel kerültem hozzá, hogy szinte szimbióta élőlénné váltam, aki csak az ő testére tapadva életképes. Ha rosszul volt, én is a kínok kínját éltem át. Ha jobb napok jöttek, fellélegezve adtam hálát. Sokszor mellette aludtam el az ágyában, fogtam a kezét, és négyévesnek éreztem magam. Minden férfiasságomat, minden ambícióm, mindent, ami önálló, független emberré tett volna, lehántott rólam a betegsége. Ekkor jött Paul.

A középiskola után nem volt kétséges, milyen irányban folytatom a tanulmányaimat. Ösztöndíjjal kerültem be a Marylandi Egyetem Művészeti Karára, festészet szakra. Az első hónapok a tétova kísérletek jegyében teltek: nem igazán találtam önmagam, sem a művészetemben, sem pedig másban. A nagy barátságok, a szenvedélyes szerelmek – és úgy en bloc az élet – nagy ívben elkerültek. A második szemeszterben azonban egy fiatal festőművész professzor alapjaiban forgatta fel a világot.

Az állvány mögül lestem fel a modellre: egy idősebb, ruhátlan férfi ült közepen. A testén jól meg lehetett figyelni az izmok huzalait, a csontok kemény páncélját, és az öregedő bőr egyenlőtlenségeit. Elragadónak találtam a hanyatlásnak indult test kendőzetlen szépségét, és késztetést éreztem, hogy szinte fotografikus pontossággal ragadjam meg. Belevesztem a részletekbe. Csend ereszkedett a hatalmas teremre, csak a ceruzák surrogása hallatszott, ahogy újra meg újra végigkorcsolyáztak a rajzlapon. Paul hangtalanul járkált közöttünk, időnként megállt, és elmélyülten tanulmányozta a készülő műveket.

Paul Mitchell – legenda volt már harmincöt évesen is, zseniális művész. Huszonhat éves korában csinált egy különleges kiállítást: a saját festményeire fotózta magát, mintegy részévé vált a képeknek. Nehéz szavakkal visszaadni a látvány különlegességét: a kép egyik része festékből, lenyűgöző technikai megvalósítással készült, a másik része pedig hús és vér volt – Paul a saját testét is beleépítette a művekbe. Az egyik képén farkasszemet nézett a saját tükörképével. A tükörkép festve volt, ő maga pedig valódi. A reflexióban ugyanazok a tárgyak, ugyanazok a színek, ugyanazok a gesztusok jelentek meg, mint a valóságban. Csodálatos alkotás volt, és ez emelte ki őt azon nyomban a névtelenségből, és tette ünnepest sztárrá.

A festményei százezrekért keltek el, és a műgyűjtők krémje versengett értük, ő mégsem a sikert élvezte a legjobban, hanem a tanítást. Neki az kellett, hogy hallgassák, hogy bennakassza a levegőt a többi emberben, hogy magán érezze a bepárasodott tekinteteket. Lenyűgöző kisugárzással rendelkezett. Többek között művészeti anatómiát és térábrázolást is tanított. „Most végigmegyünk a szabályokon, a rendszereken és a törvényeken, aztán mindet leromboljuk” – mondta az első alkalommal. De mondott még mást is – sosem felejttem el. Az első szeminárium órára tíz perc késéssel érkezett meg: egy sajtóreggeliről esett be, ahol nemcsak kávé és süteményeket, de a jelek szerint alkoholt is felszolgáltak. Kissé spiccesnek tűnt, a szájában egy félig szívott cigaretta lógott. Kivágta a terem ajtaját, lendületesen az asztalához sétált, majd felült a lapjára.

– Kezdjük a tényekkel – hordozta végig rajtunk a tekintetét. A hallgatóság moccanni sem mert, tágra nyílt szemmel néztünk mindannyiunk példaképére. – Csak az időnket fecséreljük itt. Maguk közül jó eséllyel egyetlen művész sem emelkedik majd ki, de ha kibaszottul optimisták vagyunk, akkor maximum egy vagy kettő. És most tényleg nagyon jó fej voltam, tekintve, hogy be vannak szarva, mint szűzlány a nászéjszaka előtt. Na, már most... – köhintett. – Ha ez a ténymegállapítás most bizonyítási vágyat ébreszt magukban, csak még rosszabbá válik a helyzet: a megfelelési kényszer még azt a maradék kreativitást is

kinyírja, amivel annak az egy vagy két szerencsétlennek sikerülne valami értékelhetőt alkotnia. Üdv a való világban, madárkáim! – Azzal végigszívta a csikket, és elnyomta a lakkozott bükkfaasztal tükörsima lapján.

Aznap, amikor az idős férfimodellt rajzoltuk, hirtelen megéreztem, hogy megáll mögöttem; a lehelete a tarkómat súrolta. Megzavart a hirtelen rám irányuló figyelem, és a ceruzám megcsúszott a papíron; javítani kényszerültem. Percek múltán szólalt csak meg.

– Jeff, beszélhetnénk az óra végén?

Idegesen biccentettem, ő pedig továbbállt. Később megvártam a terem előtt.

– Professzor úr... – hajtottam le a fejem feszélyezetten.

– Hagyjuk ezt a formalitást – legyintett. – Csak Paul.

Döbbsen rámeredtem.

– Azóta figyellek, amióta betetted ide a lábad – folytatta, és közben kivesézett a pillantása. – Tehetséges vagy, de túlságosan is szabálykövető. A tökéletességet hajszolod, holott a tökéletesség elérhetetlen, nem létezik.

– Értem, uram.

– Meg akarok róla bizonyosodni, hogy alkalmas vagy erre a pályára. Sokan éveket, évtizedeket, sőt egész életüket fecsérelnék arra, hogy önhittségből megvalósítsák önmagukat. De a legtöbb esetben nincs mit megvalósítani. Szarból nem lehet várat építeni.

Kikerekedett a szemem. Tudtam, hogy sokkal tehetségesebb vagyok, mint az átlag. Szinte buzgott, fortyogott bennem az alkotási vágy, színes festékekkel álmodtam, formák tengerében úsztam, édes-fanyar akrillatot lélegeztem. És most Paul Mitchell azt feltételezi, hogy az elmémből szárba szökkenő, káprázatos gondolati fraktálok mögött semmi tartalom nincs, csak az ego duzzasztja és köpi ki magából őket? Felháborodott düh áradt szét az ereimben, egészen kivörösödtem.

– Nem akarom, hogy elérhetetlen álmokat kergess – jelentette ki. – Fess nekem valamit, téma- és stílusmegkötés nélkül, és hozd el holnap!

Egész éjjel festettem. Félredobtam minden tudást, és hagytam, hogy az ösztöneim vezéreljenek. Szürreális, lázálomszerű látomás kezdett kibontakozni előttem, expresszionista örület. Gyönyörű volt; majdnem elsírtam magam a kész mű felett: a legjobb munkám, amit valaha készítettem. Másnap magammal vittem a vásznat, és bekopogtattam Paul irodájába.

– Mi az ördög ez? – kérdezte, mikor megpillantott.

– A kürtvirág – válaszoltam büszkén. – A húsevő növény, ahogy rabságba ejti a védtelen rovar. A színes, nektárillatú levelek életet ígérnek, de pusztulást hoznak. A puhán összezáruló univerzumban egyetlen cél felé halad minden: a halál felé.

A kezébe fogta a festményt, hümmögött, majd hanyagul félrehajította.

– Van csajod? – kérdezte hirtelen. A döbbenettől először szóhoz sem jutottam. Bizonytalanul megráztam a fejem.

– Kefélgetsz valakit?

– Nem...

– Buzi vagy?

– Jézusom... nem. – Egészen elképedtem, és iszonyatos zavarba jöttem, mire felnevetett.

– Hányszor vered ki egy nap?

A helyzet most már tényleg elviselhetetlenül kellemetlenné vált.

– Elnézést... de nem értem, ez hogyan releváns... – dadogtam.

– Kibaszottul releváns – jött közelebb, miközben tetőtől talpig végigmért. – Egy fiatal férfi, aki rendszeresen kefél, nem fest ilyen baromságot az összezárló univerzumról, a halálról, meg hasonló eszement faszságokról.

– De hát... – vörösödtem el. Úgy gázolt belém, mint egy ormótlan, hattonnás kombájn.

– Jó festő akarsz lenni? – kérdezte hirtelen.

– Igen – bólintottam bizonytalanul.

– Akkor gyere el holnap hozzám... Tartok egy kis összejövetelt. Majd meglátjuk, tudunk-e kezdeni veled valamit...

Mielőtt bármit is válaszolhattam volna, kitolt az ajtón. A fenébe, de haragudtam rá! Sértettségem a tanulmányi osztály felé űzött: az volt az első gondolatom, hogy átkérem magam egy másik professzorhoz. De miközben a folyosókon keringtem, lehiggadtam, és elpárolgott belőlem a düh. Bármit is tett Paul, mindig csak a javamat akarta. Ezt persze akkor még nem tudtam, de később rájöttem, hogy valami furcsa oknál fogva a saját főművének tekintett, és úgy csorgatta belém minden tudását, tapasztalatát és gondolatát, mint az aranyló mézet a csuporba.

Sokat tépelődtem az ajánlatán, de végül a kíváncsiságom győzött: elmentem hozzá. A Federal Hill városrészben lakott, egy tizenkilencedik századi, felújított sorházban. Igazi bohém tanya ez a környék: mindenütt hívogató kis üzletek, éttermek, bárók pöffeszkednek a tarkabarka utcaképben. A ház már kívülről is fölényes eleganciát árasztott, hát még mikor megpillantottam a tágas, fényűző helyiségeket. Paul nem fukarkodott a pénzzel.

A házból halk zeneszó szűrődött ki. Becsöngettem, és vártam, hogy ajtót nyisson, de nem az ő arcát pillantottam meg az ajtórésben, hanem egy nőét. Ébenfekete bőre és a derekát verdeső, apró fonatokba rendezett haja volt; a fogai vakítóan fehérén világítottak. Semmi mást nem viselt, csak egy aprócska topot, és egy olyan rövid szoknyát, hogy ha megindult formás lábain, elő-előbukkant alóla a feneke két húsos halma.

– Pault keresem – habogtam. Nem számítottam erre. Sőt, semmire sem számítottam. Sem a párductestű fekete nőre, sem a zenére, sem a harsányan beszélgető társaságra, amit a nappaliban találtam. Tízen lehettek; körbe-körbe heverték a puha bőrkanapékba és bőrfotelekbe süppedve, mindegyikük kezében ital vagy cigaretta. Elakadt a lélegzetem, mikor a szemem felfogta az elé táruló látványt. Korunk legkiválóbb művészei ültek a szobában! Olyan ikonok, akikről mindaddig csak olvastam, vagy opálos szemmel meredtem rájuk a tévében. Nemcsak képzőművészeket ismertem fel, de zeneművészek és irodalmárok is akadtak ott. Én meg csak bámultam, mint egy kívülálló, mint egy szálnalmas senki a hatalmasságok között.

Paul az egyik kanapé karfáján támaszkodott. Dús, gesztenyebarna haja vastag hullámokban göndörödött a füle mellett, arcán többnapos borosta. Olajos bőre volt, mint egy kreolnak, és a szeme is szinte fekete. Alacsonyabb volt nálam, de a testalkata igen előnyös: vékony derekú és széles deltájú, akár egy sportoló. A lányok az évfolyamomból szívdöglesztőnek találták. Egyszer meghallottam, amint összesúgnak a háta mögött: „Van szexibb dolog a földön Paul Mitchellnél? Istenem, már a látványától teherbe esek.” Én csak azt éreztem, mint a gimnáziumban a menő srácokkal kapcsolatban: szívesen lennék a helyében. Mikor megpillantott, felém intett a poharával.

– Jó estét... – motyogtam, és a hátam mögé rejtettem a kezeimet, melyekkel hirtelen nem tudtam mit kezdeni.

– Ó, a halott univerzum kürtvirágja! – nevetett Paul, majd körbepillantott. – Ez itt Jeffrey Mills – mutatott be. – Jól nézzétek meg magatoknak a fiút, mert könnyen lehet, hogy még hallani fogtok róla.

Hellyel kínált, én pedig óvatosan leültem. Kérdeztettek, méregettek, vizsgálgattak, mint egy érdekes portékát a piacon. Nem sok mindenre emlékszem; belekövültem a zavaromba, mint az óvatlan légy a borostyán örök ölelésébe. Az egész csak álomnak tűnt; szédültem, kavargott velem a világ.

És akkor észrevettem, hogy a fekete, párdüctestű szépség egyáltalán nincs egyedül. Még három-négy nő lopakodott végig a puha perzsaszőnyegen. Fájdalmasan gyönyörű mind. Az egyiket csak alul takarta ruhanemű, a melle fedetlenül táncolt léptei ritmusára. Paul magához rántotta, és belemarkolt hófehér fenekébe. Váratlanul erőteljes merevedésem lett, ami csak még tovább fokozta a zavaromat.

– Tetszik a kicsike, mi? – hallottam meg hirtelen Paul hangját, akinek feltűnt, hogy a lány mellett bámulom. – Nem véletlenül, Bethany csodálatos teremtés. – Erre a nő kacéran rám mosolygott. – Mi is a legfontosabb házszabály, uraim? – nézett végig Paul a társaságon. – Mindig a legfrissebb tag kezdi meg az estét. – Egyetértő kacaj. – Jeff, válassz a gyönyörű hölgyek közül egyet, aki a társaságod lehet ma este!

– Gyerünk, fiú! – nógatott az egyik legnagyobb kortárs festőművész, akit eddig csak a magazinokból ismertem. – Később már nem lesz lehetőséged elsőként választani, és hidd el nekem, mindig a legszebb telivért vezetik el először.

Röhögés. Úgy éreztem magam, mintha arcul csaptak volna. Elöntött a szégyen, a kín, a gyomromból felbugyogó undor. Bethany elindult felém, megérintett apró, halovány ujjával, és körém vont a bódító parfümből és a fiatalság gyönyörteljes illatából szőtt hálóját, de én nem bírtam elviselni. Eltaszítottam magamtól és kitámolyogtam a teremnagyságú szobából. Majdnem eltévedtem az óriási házban, ahogy a kijárat felé igyekeztem.

– Várj! – hallottam Paul hangját. – Várj, Jeff!

Megtorpantam. Az arcom szinte lángolt, féltem, hogy a szememen forró tűzcsóvák csapnak ki.

– Megfutamodsz? – szegezte nekem a kérdést.

– Nem akartam zavarni.

– Te itt nem zavarasz – rázta meg a fejét. – De ha elmész, az zavarni fog.

– Sajnálom, Mitchell professzor... – nyögtem, és kihátráltam az ajtón.

A házában történt incidens után hetekig szót sem váltottunk. Az óráin készített vázlataim fölött elsiklott; a legtöbb, amit egy alkalommal az egyik munkámra mondott, ennyi volt: „jelentéktelen”.

Aztán egy későig tartó szeminárium után megkérdezte, hogy nincs-e kedvem meginni vele valamit. Benne jártunk a télben, dideregve vágtam utat magamnak a frissen hullott hóban a kocsim felé. A parkolóban ért utol: a tűzpiros Jaguarja épp az én ezüstszerű Toyotám mellett pöffeszkedett. Igent mondtam, és egy hangulatos bárhoz hajtottunk Federal Hillben, nem messze az otthonától. Felmásztunk a lehetetlenül magas bárszékekre, és megkérdezte, mit iszom.

– Csak egy kólát – válaszoltam. Intett a csaposnak, és közölte, hogy két whiskey lesz jéggel.

– Nem iszom alkoholt – ráztam meg a fejem. – Anyám megveti az italt.

– És te? – vont a szemöldökét.

– Én...?

– Te megveted?

Nem tudtam felelni. Sosem alkottam egyetlen önálló gondolatot sem az alkoholról. Kijött a két whiskey, és ő egymás után felhajtotta mindkettőt. A kólám sosem érkezett meg, de nem reklamáltam érte.

– És most mondj el mindent magadról! – parancsolta, miután kiürítette a második poharat, majd jó hangosan a pultra csapta.

Beszélni kezdtem. Zagyvaságokat hordtam össze a gyerekkoromról, a tanulmányaimról, a művészetről, amiről azt hittem, értem és ismerem. A vágyaimról, melyek csak szerintem tűntek különlegesnek, valójában nagyon is közhelyesek és unalmasak voltak.

Paul rezzenéstelen arccal, hangtalanul hallgatta végig a mondókámat, majd miután elfogytak a szavaim, a pultra dobta a fogyasztása árát, és közölte, hogy indulunk. Puhán hullott a hó, és az éjszaka fényei ünnepi hangulattal öltöztették fel az utcákat. Kisétáltunk a bár elé, megálltunk a lassan csendesedő éjben, majd Paul hirtelen felém lépett, és úgy gyomorszájon vágott, hogy összerogytam. A döbbenettől és a fájdalomtól egy hang sem jött a torkomra.

– Állj fel! – szúrta a fogai között, és mikor végre sikerült felegyenesednem, újra lecsapott. Ezúttal az államát találta el.

– Egy nyomorult senki vagy – kúsztak a fülembbe a mérgező szavak. – Egy tehetségtelen vesztes.

– Professzor...? – nyögtem.

– Hagyd ezt abba! Megmondtam, hogy csak Paul. De még ahhoz is gyáva és tekintélyfélő vagy, hogy elfogadd ezt a baráti gesztust.

– Mit tettem? – kérdeztem őszinte félelmemben és szégyenemben. Felnevetett.

– Szánalmas vagy, Jeff. Sosem fogsz kilépni a saját árnyékból. Sosem leszel művész, csak egy bolond, aki légvárakat épít.

– Nem igaz! – tört fel bennem a harag.

– Kár volt időt pazarolnom rád. Szaladj haza anyukádhoz, kisfiam!

Előrébb léptem, a vállam megfeszült. Az arcom eltorzult, az orrlyukaimon remegve áramlott ki a levegő.

Paul ismét elnevette magát, majd megpofozott, és mikor a fejem félre hanyatlott, még az arcomba köpte:

– Anyád le fog szidni, ha nem érsz haza időben.

Sosem éreztem még magamban ekkora dühöt. Leomlott bennem minden gátlás, minden félelem, és a következő pillanatban megragadtam Paul gallérját, majd teljes erőmből nekitasztottam a mögöttünk álló szeméttartálynak. Úgy vágódott a rideg fémnek, mint egy darab kő; nagyot kondult a konténer, a hangja szinte felszántotta az éjszakát. Paul elvesztette az egyensúlyát és a földre csúszott. Nevetett, kacagott, hisztérikusan röhögött, majd a hófedte betonon ülve a konténernek támasztotta a hátát.

– Egy kislányban több erő van – provokált tovább. – Amikor Bethany meglovagol, keményebben vág az ágyhoz. Emlékszel Bethanyra? Ő az, akit a múltkor nem dugtál meg.

Nem láttam már semmit, csak az ő lüktető, pulzáló alakját érezkeltem a hófehér mindenség közepén. Nekiindultam ismét, felrántottam a kabátjánál fogva, és meglendítettem felé az öklöm. A mozdulat végül elakadt a levegőben, és Paul kiszabadította magát a szorításomból. Az arca elváltozott, a vigyor leolvadt róla, és halálos komolyság költözött sötét tekintetébe.

– Remélem, értetted a leckét, Jeff – mondta, majd hátat fordított és elbicegett.

Hogy értettem-e a leckét? Nem tudom. De többé már nem tudtam szabadulni tőle. Akármennyire is megbántott és belém tiport, utána egyetlen mondatával elérte, hogy hűséges kiskutyaként kövessem. Végül is mit értettem én, buta kisfiú a nagy művészek dolgához? Mind ez idáig egy barlangban éltem, és Paul világa úgy tárta szélesre előttem a kapuját, mint egy mesebeli kincseskamra, én pedig boldogan sétáltam be rajta.

– Tudod, mi az élet, Jeff? – kérdezte egyszer. Gyakran adott nekem ehhez hasonló leckéket. – Három dolog mozgat mindent. A három nagy P. Tudod, mi az?

Nemet intettem.

– Pénz, pina és presztízs. Ezért csinálsz mindent. Minden más csak süketelés.

– Engem az mozgat, hogy valami igazán nagy horderejű dolgot hozzak létre. Valamit, ami hatással van az emberiségre.

– Na és miért csinálod? Mit gondolsz, mi lesz érte a jutalmad? Pénz, pina és presztízs. – A vállamra tette a kezét. – Figyelj rám! Van pénzed?

– Nincs.

– Pina? Nem látok egyet sem...

– Nem, de...

– Hatalom? Érezted valaha is, hogy rendelkezzel vele?

– Nem... nem hiszem... ugyanakkor...

– Akkor nem élsz – zárta le a vitát. – És ezen változtatni fogunk.

De nem csak a nőkről beszéltünk. A házában, a „klubesteken” – ahogy magunk között neveztük az összejöveteleket – sok minden más is szóba került. Fantasztikus gondolatcsírák szökkentek szárba és bontakoztak ki egészen átláthatatlan dzsungelekké, melyekben merész kalandorokként vágtunk utat magunknak. Ellenállhatatlanul vonzott a szellem ereje, a tudat, hogy ott lehetek minden művészet, minden teremítő gondolat forrásánál és szabadon megmerítkezhetek benne. Égtem, lángoltam, mint egy friss máglyarakás, melynek tüzét egyre feljebb és feljebb szította minden egyes összejövetel.

És a testem – izzott, fortyogott, lüktetett. Küzdöttem ellene, de sokkal erősebb volt nálam. Ezt az egyet soha nem voltam képes kordában tartani, de most még a maradék önuralmam is semmivé lett. Egyszer csak nem harcoltam tovább a férfi mivoltom ellen, letettem a fegyvert.

A lányok mindig ott jártak körülöttünk. Italokat és különféle ételeket szervíroztak a társaságnak, és közben táncoltak, nevettek, simultak hozzánk, mint az éhes macskák. Bethany volt a legszebb: magas, karcsú, mogyoróbarna hajú csoda, minden testrésze maga a tökély, a természet legbőkezűbb ajándéka. Incselkedett velem, hozzám törleszkedett, a kezét végigfuttatta a hasamon egészen a farkamig... Azt a kint, azt az örületet és ugyanakkor őszinte rettegést nem tudom leírni. A szenvedésem egyetlen vöröslő, lüktető pontba sűrűsödött, mely semmi mást nem akart, csak kifakadni és rááradni a világra.

– Tudod, hol vannak a vendégszobák... – hajolt hozzám Paul.

– Én... nem...

– Ugyan már! Amióta megláttad, le sem tudod venni róla a szemed.

– Paul – tettem a vállára a kezem, és közelebb húztam magamhoz, hogy csak ő hallja: – Én még soha... soha...

Féltem, hogy kigúnyol, és az arcomba röhög, de semmi ilyesmit nem tett. Otthagytott, majd Bethanyhoz sétált, és valamit egy röpké pillanat alatt a fülébe súgott. A lány elindult felém, a kezét nyújtotta, én pedig reszketve követtem. A hálószobába vezetett, amit csak az ablakon beleső buja baltimore-i fények világítottak meg. Emlékszem minden érintésére, minden csókjára, a testének minden egyes pontjára. Emlékszem, milyen gyengéd és odaadó volt. Emlékszem a hangjára és a saját hangomra, ahogy kontrollálatlanul, apró nyögésekben szakadt fel a torkomból. És emlékszem, milyen leírhatatlanul gyönyörű volt az első orgazmusom egy nővel.

Amikor először megtörtént, olyan erős büntudat árasztott el, hogy alig-alig bírtam elviselni. Közöltem Paullal, hogy többé nem megyek. Nem mondott semmit sem akkor, sem pedig egy héttel később, mikor

újra ott álltam a küszöbön, szinte könyörögve a bebocsátásért. Egy szürreális, tébolyult álomba kerültem, ahol az összes szabály hangos robajjal omlott le, és minden gátlásomat elmosta a whiskey, a művészet és a szex. Telt, rózsaszín ajkakát csókoltam, a következő pillanatban pedig két fekete, gömbölyű mell ereszkedett az arcomba, majd göndör, vörös hajzuhatag simította végig az ágyékom és vörös ajkak fogadtak magukba. A férfiasságom állandóan kivont kardként várta az újabb és újabb viadalokat. Mikor kimerülten, szinte félájultan visszatántorogtam a nappaliba, a társaság poharát emelte rám, Paul pedig vállon veregetett, és töltött még egy italt. Ezek az éjszakák szárnyakat adtak a művészi fantáziámnak. Úgy buzgott bennem az alkotási vágy, mint még soha. Festettem, mint egy megszállott. Ebből álltak a mindennapjaim: festettem és élveztem. Élveztem és festettem. És két dologban voltam teljesen bizonyos: hogy soha többé nem akarok már mást csinálni, és hogy anyám minderről sosem szerezhet tudomást.

Húszéves voltam, és úgy éreztem, enyém az egész világ. Az egyetemen hamar híre kelt, hogy Paul Mitchell a pártfogásába vett. Ez persze nem volt szokatlan. Előfordult, hogy egy nagy művész kiválasztott magának egy-egy tehetséges tanoncot, akinek több időt szentelt az átlagnál, de azért vigyáztunk rá, hogy semmi se tudódjon ki abból, ami valójában történt. Pault mindenki szívesen fogadta volna mentorként, de most én lehettem a kiválasztott.

Soha nem ismert érdeklődést tapasztaltam magam körül. Csak úgy zsongtak körülöttem az emberek, felnéztek rám és a titkomat akarták. Rengeteg lány lebzsel a közelemben, én pedig lefeküdtem, akivel csak lehetett. De a kedvem az aktus után rendszerint alább hagyott. Ezek a nők csak ugródeszkának használtak, egyiküket sem a személyem vonzotta, hanem a siker és a csillogás, amit bennem reméltek. Felróható-e nekem, hogy kihasználtam, amit felkínáltak? Aligha hiszem. Paul hitvallása szerint az úton heverő puncióért le kell hajolni; ez férfiúi kötelességünk.

Egyre gyakrabban maradoztam ki otthonról, és minden igyekezetemmel próbáltam eltüntetni magamról az éjszakák nyomait: a cigarettaszagot, az alkoholgőzöt, az édes parfümöt. Persze anyám elől nehezen lehetett bármit is elrejteni. Gyűlölte az új életemet – bármilyen keveset is ismert belőle – és gyűlölte Pault. Istentelen léleknek nevezte, ami az ő olvasatában – most már tudtam – azt jelentette, hogy egy újabb bűnös férfi. Megpróbált rábeszélni, hogy hagyjam ott az egyetemet, és keressek magamnak valami tisztességes, emberhez való hivatást, de engem már nem lehetett eltántorítani semmivel.

Mert nem csak az orgiákról szólt ez. Az orgiák csak katalizátorként szolgáltak a művészetéhez, és fantasztikus új lehetőségek teljes tárházát nyitották meg előttem. Szabad bejárást kaptam a nyugati kultúra fellegváraiba. Bérelt páholyból néztem a Carnegie Hall és a Metropolitan Operaház legemlékezetesebb előadásait, bejártam New York legjelentősebb galériáit, fényűző éttermekben és bárokban vacsoráztam a világ legnagyobb hatású művészeivel, akikkel egyfajta cinkostársi kapcsolatot alakítottunk ki. Édes, bűnös, közös titkokat hordoztunk, melyeket akkor sem feledtek, mikor bemutattak néhány befolyásos embernek. És a befolyásos emberek olykor-olykor szóltak néhány jó szót az érdekemben más befolyásos embereknek is. Már másodéves egyetemistaként adtam el képeket, és egy-két cikk is megjelent rólam a szakmai lapokban.

A festészetemben is új területeken kalandoztam. Új példaképem lett: Jackson Pollocknak hívták. Már-már rögeszmésen mélyültem el a munkásságában, a gesztusfestészettel és az informellel kísérleteztem, és beleszerettem a csurgatásos technikába, amit a legtöbb képemen alkalmaztam is. Paul figyelemmel kísérte a fejlődésemet, de valahányszor elvittem neki a legújabb munkámat, mindig csak azt mondta,

hogy ezek még csak a zsenjeim, az első tétova lépéseim. Őt nem érdekelték a technikák és az irányzatok; az intellektusom fejlesztésében és a tudatszintem emelésében látta a művészi értékem növekedését. Fanatikusan habzsoltam az irodalmat, amit számomra javasolt, és elmerültem a festészetet körüllegő filozófiai irányzatok tanulmányozásában. Hittem az individuumban, önmagam megteremtésében, a döntés szabadságában, és közben mindinkább eltávolodtam Istentől. Anyám miatt még eljártam a vasárnapi misére, de a lelkem már rég nem volt ott. A pap szavai feldühítettek; soha semmit nem tapasztaltam abból, amit elmondott, ellenben az új világom nagyon is kézzelfoghatónak tűnt. Aztán történt valami, ami hirtelen minden célt elhomályosított előttem.

Százhetvenöt centi magas volt, karcsú, mogyoróbarna hajú és smaragdzöld szemű: Bethany. Nem tudom már, hogyan és mikor lángolt fel bennem ez a mindent elsöprő érzélem, de csakhamar nem akartam már mást, csak őt. A többi lány már nem érdekelt, minden időmet vele akartam tölteni. Csodaszép Beth! A karjaiban megsemmisültem, aztán édes szavai kíséretében újraalkottam magam – úgy éreztem, minden egyes nappal jobbra, erősebbé válok miatta. Amikor csak tehettem, kisajátítottam magamnak, elbújtunk az egyik vendégszobában, órákig szerettem, és mikor a testem már nem bírta követni a lelkem szárnyalását, csak feküdtem mellette, arcát a tenyerembe temettem, és hallgattam, ahogy beszél. Életemben először voltam úgy igazán szerelmes. Elmondott magáról mindent, és én is megosztottam vele a titkaimat. Randevúra hívtam. A képeimből kerestem egy kisebb összeget, és a város legfelkapottabb éttermébe akartam elvinni.

– Nem lehet... – suttogta szinte rémülten, mikor feltettem a kérdést. – Paul megölne.

– Dehogyan ölne meg! Paul azt akarja, hogy boldog legyek, és én veled vagyok az.

– Nem, Jeff... tévedsz. Benne van az alkunkban, hogy nem találkozhatok senkivel a házon kívül.

Gyengéden megsimogattam a haját.

– Hát akkor nem mondjuk el neki... egyelőre.

Néhányszor sikerült is rábeszélnem egy-egy légyottra. Moziba mentünk, a Réz Elefántban vacsoráztunk, virágot vettem neki, aztán egy hotelben fejeztünk be az éjszakákat. Máshova nem vihettem. Szégyelltem magam érte, de őt nem érdekelte. Mindig ideges volt, és egyfolytában a háta mögé nézett: rettegett a lebukástól.

– Nem kéne így élnünk – búgtam a fülébe, miután a hotelszobánkban szeretkezünk. – Nem kéne többé... ezt csinálnod... Hozzám tartozol, és én vigyázni fogok rád.

– Te buta fiú – fordult el tőlem. – Semmit sem értesz az egészből.

– Nem akarom, hogy más is hozzád érjen. Undorodom attól, ahogy ott bánnak veled – borított el az indulat. Egyre nehezebben viseltem, hogy úgy rakosgatják egyikük öléből a másikéba, mint valami ócska tárgyat.

– Én választottam ezt az életet, Jeff – mondta. – És nem olyan rossz, mint gondolod. Kihúzott a szarból, amikor nagyon nagy szükségem volt rá. Paul egy faszfej, de nélküle már rég halott lennék.

– De egészen eddig nem volt senkid – vitatkoztam kétségbeesetten. – Paul a barátom, és meg fogja érteni.

– Hát nem látod? – kiáltott fel. – Mind csak sakkbábuk vagyunk Paul tábláján, bassza meg! Csak kibaszott kellékek a „nagy performanszában”. – Paul így nevezte az életét: „a nagy performansz”. Nem hittem el, amit Beth mondott, csak az önbecsülésemet piszkálta fel, ami végzetes elhatározásra juttatott.

– Beszélek vele – jelentettem ki. – Nem kell félned, majd én elintézem.

És másnap magabiztossággal felvértezve át is mentem hozzá. Arra számítottam, hogy elbeszélgetünk, Paul kicsit dühös lesz, aztán jobb belátásra tér, hiszen fontosabb vagyok neki, mint Beth. Nőt bármennyit

szerezhet, de én... én vagyok valaki a szemében. Mekkora barom voltam!

Mikor megérkeztem, már várt rám. A kedvenc fotelijében ült, amit rajta kívül senki sem használhatott, Beth pedig a jobbján, majdhogynem meztelenül. A szemében bűnbánat csillant, de ajka néma maradt.

– Beth..? – néztem rá, de ő nem moccant, csak félénken behúzódott Paul válla mögé, mintha menedéket keresne előlem. Megdöbbsentett a reakciója.

– Hát megékezt a mi kóbor szívtiprónk – nevetett Paul, de a szemében valami egészen sötét, vészjósló fény gyúlt.

– Elmondtad neki? – kérdeztem a lánytól.

– Igen, elmonda – válaszolta helyette Paul. – Szóval, hallgatlak... Mi volt a terved?

– Szeretem őt. Nem akarom, hogy továbbra is neked dolgozzon.

– Á, értem. Szóval mostantól majd te gondoskodsz róla.

– Igen – feleltem határozottan.

– Te fizeted a számláit és vigyázol rá. Mint egy igazi barátnőre. – Éreztem a hangjában a gúnyt, de nem hátráltam meg.

– Hónapok óta együtt vagyunk – mondtam. – Ennek így kell lennie.

– Jól van – bólintott. – Ha szeretitek egymást, nincs mit tenni. Elmehetsz, Bethany.

Éreztem, hogy a megkönnyebbülés hatalmas sziklaként gördül le a mellkasomról, de nem tartott sokáig az örömöm. A lány nem mozdult.

– Beth – nyújtottam felé a kezem, mire elfordította tőlem az arcát. – Gyere, menjünk!

Idegtépő lett a csend és a mozdulatlanság, ami körbevett bennünket.

– Beth! – szólongattam. – Mondj valamit! Erre vártunk, nem? Szabad vagy, most már együtt lehetünk.

De ő egyre jobban bezárkózott, eltávolodott tőlem, és az árulás miatt keserű íz gyúlt a számba.

– Nem megy sehova – monda végül Paul rezzenéstelen arccal.

– Ezt nem te döntöd el – szorult el a torkom.

– Nem – bólintott. – Ő döntötte el. Mert Bethany okos lány, igaz, szerelmem? – Beth lehajtotta bánatos fejét, és összepréselte ajkait. Paul az ujjai közé fogta tökéletes metszésű állát, és finoman megrángatta. – Mert Bethany nagyon szereti a pénzt, Jeff. Szereti a luxust, amit megengedhet magának: a szép ruhákat, a menő bulikat, az utazgatást... Szereti, hogy nem kell aggódnia a dílere miatt, mert mindig megvan a cucca. És szereti azt is, hogy ezért nem a csóró trógerék farkát kell szopnia az utcán, hanem egy kulturált társaságban dolgozhat. Igaz?

Opálos könnycsepp gördült végig Beth arcán.

– Igaz, Paul... – lehelte.

– És mindezt eldobnád magadtól?

– Nem... soha.

Paul gonoszán elmosolyodott.

– Pedig Jeff azt állítja, szeretitek egymást.

– Én csak kedves akartam lenni hozzá...

– Hagyd abba! – szorult ökölbe a kezem, miközben tettem egy lépést Paul felé. – Hagyd őt békén!

– Ő az enyém... – felelte higgadtan Paul. – És ennél jobb dolog nem is történhetett volna vele.

Lassan hátradőlt a karosszékekben, lábait hanyagul szétterpesztve. Egy finom, de határozott mozdulattal magához húzta a lányt, aki némi alig észlelhető habozás után térdre ereszkedett előtte, és a már jól berögzült rutin mozdulataival kezdte kikapcsolni Paul övét.

– Ne! – indultam meg feléjük, ám ekkor kemény férfikezeket éreztem meg a karomon, és a következő pillanatban lerántottak a kanapéra.

– Itt maradsz, fiú – lihegték a többiek. Mostanra mind odagyűltek a nappaliba, és némán figyelték a jelenetet. Minden küzdelmem feleslegesnek bizonyult, de nem is küzdöttem teljes szívemből. Csak erőtlén kalimpálás volt, a férfiúi büszkeségem utolsó, lanyha kiáltása. Nem néztem végig, elfordítottam a fejem, de a fületem nem tudtam befogni. Hallottam és minden idegszállammal éreztem azt, ami abban a fotelben történt. Aztán keserűen összepréselt pilláim felrebbentek Paul szavaira.

– Na, tűnj el innen, tündérkém! – És azzal Beth kiszaladt a szobából.

– Eresszetek! – ráztam le magamról fogva tartóim kezét. – Elmegyek.

– Ott maradsz, ahol vagy – jelentette ki Paul, és abban a pillanatban gyűlöltem, tiszta szívemből gyűlöltem a hangjára olvadó cukormázás kielégültség miatt.

– Én nem vagyok a tulajdonod – szűrtem a fogam közt.

– Hát mi vagy? – kérdezett vissza. – Mi vagy, te bolond? Büszke férfi vagy? Erős, hatalmas, rendíthetetlen férfi? – Felállt, majd hozzám lépett. – Azt hittem, tanultál tőlem egyet s mást, de úgy tűnik, nem végeztem jó munkát.

– Ki a francnak képzeled magad?!

– Én vagyok az, aki művészóriást farag belőled, aki a történelemkönyvekbe vési a kibaszott nevedet! És nem hagyom, hogy tönkretegyél mindent, mert beleszerettél az első kurvába, aki kedves volt hozzád.

Mielőtt válaszolhattam volna, teljes erőből felpofozott. Hiába is borította el az agyamat az adrenalin, nem volt bennem kellő lelkiező egy ellentámadáshoz. Megalázottan tűrtem, hogy a vér elárhassa a számát és a fájdalom könnyei elhomályosítsák a szememet. Mikor az ütés után felegyenesedtem, Paul taszított egyet rajtam, és maga előtt lökdösve a kijárat felé irányított. A folyosón a szemem sarkából megpillantottam Beth-t, aki a falnak támaszkodva állt, tekintetét elemelte rólam, és hozzáragasztotta valamihez a fejem felett. Úgy éreztem magam, mint egy porszem, egy utolsó rongycafat.

Paul kilökött a bejárat ajtón. Megtántorodtam, kis híján lezuhantam a lépcsőn. Ő utánam lépett, és még utoljára belemarkolt az ingembe, készen rá, hogy újra lecsapjon a tenyerével. De nem álltam ellen, elfordítottam az arcom, és vártam az ütést. Megérdemeltem, és vágytam is rá. Vágytam arra, hogy a testemben szétáradó fizikai fájdalom kisöpörje azt a csalódást és kínzó ürességet, amit Beth plántált belém. A megadásom elvette Paul támadási kedvét, leeresztette a kezét, majd egészen közel hajolt a fülemhez, hogy szinte összeért az arcunk.

– Két dolgot nem fogok soha eltűrni, Jeff – morogta rekedten. – Hogy meglopj és hogy ostoba módon tönkretedd a jövődet.

– Mit érdekel téged az én jövőm? – lihegtem elfúló hangon. – Ki vagyok én neked? Szart sem érek.

Halk, gúnyos kacajt hallatott, majd eleresztette az ingem, és elolt magától.

– Menj! – utasított. – És amikor visszajössz, úgy jöjj vissza, mint egy férfi.

Persze ezután megfogadtam, hogy vége, hogy Paulnak nem lehet többé hatalma felettem. Soha többé nem teszem be a lábam a háza küszöbén; még a nevét is elfelejtem. A heroinista is megfogadja minden alkalommal, hogy szembeszáll a démonnal, aztán amikor az elvonás elviselhetetlenné válik, úgy kap újra a szer után, mintha az életéért küzdene. A Paul teremttette káprázat volt az én heroinom. Úgy éreztem, az életem az ő kezében van... én oda tartozom, nélküle elvesztem. Feladtam a méltóságom.

Beth-t soha többé nem láttam. Mikor pár nappal később visszakullogtam, ő már nem volt ott. Sosem tudtam meg, hova ment, hogyan boldogult. Egy karcsú, szőke szépség vette át a helyét, akit aznap én

vihettem el. Nem volt hozzá igazán sok kedvem, de meg kellett tennem a büszkeségem miatt. Csontszáraz lélekkel hágtam meg a felkínált testet, és közben a szerelem illúziója olyan messzire szállt tőlem, mint egy szabadjára engedett luftballon.

Az örömtelen szex után kiültem a ház előtti lépcsőre, és elszívtam egy cigarettát. Paul kijött, leereszkedett mellém, majd a vállamra tette a kezét.

– Később még hálás leszel nekem – mondta. – Én is jártam ugyanitt. Kétszer voltam nős, az isten szerelmére! – Felnevetett. Rábámultam, mert erről eddig sosem beszélt. – Az elsőt akkor vettem el, amikor nagyjából annyi idős lehettem, mint te. Hamar rájöttem, mekkora ostobaság az egész, ennek ellenére másodszor is belesétáltam a csapdába. Még a legnagyobb koponyákból is származó barmot csinál a szerelem... A második Mrs. Mitchell kis híján padlóra küldött, de egyvalamit mégis neki köszönhetek: a szent elhatározást, hogy soha többé nem hajtom igába a fejem. Miután kiraktam a szűrét, megfestettem a *Reflexiót*, és gazdag lettem.

– Van értelme ennek az egésznek... szerelem nélkül? – kérdeztem őszintén.

– Félreértesz... A szerelem kell, a szerelem éltet és hajt bennünket, de nem hagyhatod, hogy átvegye az irányítást az eszed felett. – Furcsán végigmért, és hallgatott egy sort. – Egyébként van egy meglepetésem számodra – szólalt meg aztán.

– Mi az? – néztem rá elcsigázottan. Egy százdollárosokból álló köteget halászott elő. Leszámolt háromezret, az ingzsebembe tömte, majd megveregette a mellemet.

– Eladtam az új képedet, *A Paradicsom felfedezését*. Három ki-be-ba-szott lepedőért!

Eltátottam a szám meglepetésében.

– Háromezer dollárért? – kérdeztem vissza, hogy megbizonyosodjak róla, jól hallottam.

– Na jó, három féltért... megtartottam a közvetítői díjat – kacsintott. – Belőled sztár lesz, Jeffrey Mills! Egy istentelen nagy sztár!

Egy pillanatra elárasztott a sikermámor, aztán később az arany színű örömtengerbe lassan belemosódtak a kétely és a félelem fekete tintafoltjai. Sztár leszek – gondoltam. – Akkor miért érzem magam ilyen reménytelenül nyomorultul?

Két évig tartott, de legalább tíznek tűnt. Az egyetemen a felsőbb éveimben Paul már nem tanított hivatalosan, csak elvétele futottunk össze a folyosókon. Annál többet a magánéletünkben. Más talán egész életében nem kuporgat össze magának annyi élményt, ami engem nap nap után ért. És hálás voltam érte, csodaként éltem meg... Utaztam, buliztam, ismerkedtem, nőkkel henteregettem és festettem. Rengeteget. De a nagy áttörés még váratott magára, egy-egy kisebb sikertől eltekintve nem tudtam kivívni a nagyok figyelmét: az elismert műértőkét és a milliárdos gyűjtőkét, akik Pault a tenyerükön hordozták a *Reflexió* óta. Így hát vártam.

Vártam és közben vívódtam. Egyre nehezebb volt megtalálnom az egyensúlyt anyám és Paul között. Úgy éreztem, szétszakadok. Hiába szenteltem rengeteg időt anyámnak, ápoltam és segítettem, ő elfordította tőlem az arcát, mert képtelen volt megbékélni az életemmel. És a Paullal való kutya-macska barátságunk sem könnyítette meg a dolgom. Megszámolni sem tudnám az összetűzéseinket, a kemény harcainkat, és... a győzelmeit. Mert mindig ő győzött. Még akkor is, amikor visszaütöttem és fájdalmat okoztam neki. Sokszor verekedtünk; ez egyfajta férfias farokösszemérés volt, meg stresszlevezetés, mint a *Harcosok Klubjában*. Néha a földön görnyedtünk a fájdalomtól és vért köptünk, aztán kifeküdtünk és röhögtünk. Paul örült volt, színtiszta, hamisítatlan pszichopata, és minél inkább felfedeztem benne ezt a gátlástalan

szemétládát, annál ambivalensebb érzések árasztottak el iránta. Egyszerre szerettem, gyűlöltem és félttem tőle. Na, meg persze csodáltam. Őszintén és alázattal csodáltam a zsenijét.

Emlékszem az egyik legkülönösebb éjszakánkra. Nem volt kedve otthon maradni, így sétálni mentünk. A szürkület lassan grafitfeketévé sötétült, és a lábunk a kikötő felé vitt bennünket. Az óriás fémmonstrumok olyan könnyedén ringtak a lámpakorom színű vízen, mintha pihegő hattyúk volnának csupán. Leültünk az egyik mólón. Megtévesztően természetközeli volt, annak ellenére, hogy a hátunk mögött nyomasztóan tornyosultak fölénk a felhőkarcolók.

Hozott egy üveg whiskey-t, aminek azonmód a nyakára is hágtunk. Hol volt már akkor az alkohol iránti mély megvetésem! Whiskey-t inni egyet jelentett azzal, hogy irigyelt tagja lehetek ennek a társaságnak – egyet jelentett azzal, hogy már nem vagyok egyedül a világon. Végigterültünk a hosszú, deszkázott ülőalkalmatosságon, és hagytuk, hogy az ital elhozza a boldogság illúzióját.

– Tegnap megkefélttem egy nőt – szólalt meg hirtelen.

– Kicsodát? – kérdeztem.

– Fogalmam sincs. Még csak nem is láttam.

Már tudtam, hogy ez is egyike lesz azon anekdotáinak, melyekkel annyira megrémít, egyszersmind kivívja a csodálatomat.

– Egy étteremben kajáltam – folytatta. – Ki kellett mennem hugyozni. Ez egy olyan hely, ahol koedukált a mosdó, egy-egy fülke van egymás mellett, és egy válaszfal mögött piszoárok. Utálom a koedukált vécéket, meg magát a helyet is utálom, de kegyetlen jó a rákos szendvicsük. Szóval kimegyek a vécére, nagyban csorgatok, erre hallom, hogy bejön valaki a másik fülkébe – a köhintéséből hallottam, hogy nő. Épp azon gondolkodtam, milyen performanszt lehetne kihozni egy ilyen ultramodern felfogású közös hugyozásból, ami egyébként teljes egészében leképezi a jelen társadalmunkat, mikor egyszer csak elmegy az áram. És mivel ablaktalan a helyiség, hirtelen kibaszott sötét lesz. A spiné felsikolt a szomszédos vécében, és megpróbálja kinyitni az ajtót, de – ezt kapd ki – beszorult a zár. Rángatja, mint a veszett, de nem nyílik, én meg röhögő görcsöt kapok a vécédeszkára rogyva. „Mi a fenén röhög? Segítsen” – vonyít a csaj. „Segítenék én szívesen, csakhogya nem látok semmit.” Nagy nehezen összeszedem magam, kimegyek, odatapogatózok az ajtajához, hát tényleg kurvára be van szorulva az a rohadt ajtó. Rángatjuk, én kívülről, ő belülről. Közben kukk sötét. – Hangosan nevetett, ahogy visszaidézte az emlékeit. – A csaj meg elsírja magát, hogy ettől rettegett egész életében, és mindjárt pánikrohamot kap, ha nem csinálok valamit. Elkezdek ügyködni az ajtóval, közben beszélek hozzá. Lassan lenyugszik. Elmondom, hogy ki vagyok, ő meg elmeséli, hogy a férjével ugrottak be egy gyors ebédre, de a szemét le sem teszi a telefont; valószínűleg észre sem vette, hogy áramszünet van, és a felesége már percek óta nem jön ki a mosdóból. Egy szó mint száz, az egész szituáció egy rapid randihoz vált hasonlatossá, némi extra színezettel. Nem boldogultam a zárral, úgyhogy mondtam neki: húzódjon be egészen a falhoz, én meg berúgom azt a szart. Darabokra szakadva robbant szét az ajtó, én beestem a fülkébe, rá a csajra, aztán mindketten ordítva felröhögtünk. Jó illata volt: valami könnyű kis virágillat, meg az adrenalin nehéz szaga. Ott nevtünk egy koromsötét budiban a falnak dőlve, egymáshoz tapadva, és megéreztem rajta, hogy szívesen venné, ha megdugnám. Mondom neki: „Lenne kedve valami örültséghez?” „Miért, ezt eddig minek nevezi?” – kuncog. „Van abban valami ellenállhatatlanul izgatónak, hogy itt vagyunk a sötétben – két idegen, egy nő és egy férfi – a tökéletes helyen, a tökéletes időben, mintha a körülöttünk lévő világ hirtelen megszűnt volna, és egy csodálatos időhurokba kerültünk volna, ahol minden földi törvény semmissé lesz. Nem tudom, ki maga, nem tudom, hogy néz ki, de a tény, hogy itt van velem, hallom a hangját és érzem az illatát, olyan vágyat ébreszt bennem, amit már rég nem éreztem...” Szóval, nagyjából

valami hasonló faszságot hadováltam. A nő teljesen elalélt. Mozdulatlanra merevedett, és hagyta, hogy a szoknyája alá nyúljak... A húsa állagából olyan negyven körülnek tippeltem. Épp a legjobb kor: már eléggé belefásult az életébe, a házasságába, a céltalan monotóniába ahhoz, hogy benne legyen egy kis kalandban. Tudtam, hogy nyert ügyem van. A fal felé fordítottam, felhúztam a szoknyáját, és jó alaposan megkúrtam. Be kellett fognom a száját, úgy sikoltzott... Jó kis párnás hátsója volt. Aztán megköszöntünk egymásnak mindent, és megbeszéltük, hogy előbb ő megy ki, aztán én, hogy elkerüljük a találkozást a napvilágnál. Nincs szükség rá, hogy a szemünket is kielégítsük egymással – a többi érzékszervünk már így is megkapta a jussát. Így csak egy emlék lesz, egy titok, egy fantazmagória, ami talán meg sem történt: bizalomjáték a sötétben.

Hosszan hallgattam.

– Ez tényleg igaz?

Bólintott.

– Ilyesmi is csak veled eshet meg, Paul – ráztam a fejem. – Volt már olyan, hogy egy nő nemet mondott neked?

– Csak rá kell érezni a lényegre.

– És mi volna az?

– Hogy az egész valójában egy gyomorszorítóan szomorú történet. Nézz körül: itt élünk ebben a zsúfolt nagyvárosban egymás hegyén-hátán, és a legtöbben mégis olyan rohadtul egyedül vannak, hogy bármit odaadnának egy kedves szóért... egy... igazi, valódi kontaktusért. A csaj csak szeretett volna egy jót ebédelni a férjével. Együtt lenni, élvezni egymás társaságát. Szerette volna érezni, hogy valaki rá figyel, hogy fontos, hogy ér valamit... hogy él... Tőlem azt a bizonyosságot kapta meg, hogy még létezik. Én voltam számára a legközelebbi idegen, akivel aznap találkozott. Hmm... – morfondírozott el. – Azt hiszem, ezt megfestem.

– Te nem vagy magányos, Paul? – kérdeztem.

– Te sem magányos vagy, hanem csak a végletekig lefojtott. Ha csak egy kis szelepet sikerülne nyitnod magadon, és távozna belőled ez a rengeteg feszültség, akkor jobban megtalálnád a kapcsolódási pontokat a többi emberrel.

Istenem, mennyire hiányzott! – gondolkodtam el. – Egész életemben hiányzott, és minden egyes nap, mikor régebben Istenhez imádkoztam, őérte fohászkodtam. Olyan volt, mint az apám, a bátyám és a barátom egy személyben. Bölcs, merész és domináns. Anyám, habár jó szándékból, de elzárt az élettől, Paul pedig megmutatta nekem. Olykor kézen fogva vezetett, olykor csak a kapuig kísért, és magamra hagyott az ismeretlenben, máskor erőszakkal kényszerített a tapasztalásra.

– Le kell mondanod a szabályokhoz való ragaszkodásodról, Jeff – sóhajtott fel. – Lassan minden törvény ledől, minden rendszer bukásra van ítélve. A világ meg fog változni, megszűnik a most ismert formában létezni. És akkor mihez kezdesz majd a szabályaiddal?

– Anyám haldoklik... – suttogtam, mire a vállamra tette a kezét, és közben jó nagyot húzott a whiskey-s üvegből.

– De te még élsz.

Paul olyan volt, mint az időjárás: az egyik pillanatban még megtévesztően nyugodt; lassan fodrozódtak a gondolatok elméje tengerében, majd forgószél támadt, mely felkorbácsolta az érzékeit. Elindultunk visszafelé a kikötő mellett; Camelre gyújtott. A kesernyés dohányillat tünékeny fátyolként borult rám, mint egy védelmező burok. Otthon éreztem magam. Én is kértem egy cigarettát; akkoriban egyre többet dohányoztam. Alig tudtunk már egyenesen menni az italtól, de velem ellentétben, akit lelassított az

alkohol, Pault szeszélyessé tette, és ilyenkor még nagyobb amplitúdón váltakoztak a hangulatai. Előbb még filozofikusan csendes volt, most azonban váratlanul felnevetett, mert meglátott egy hajléktalant, aki az egyik utcai szemetes fölé hajolva portyázott.

– Hé! – kiáltotta. – Hé, jóember! Miben reménykedik?

– Cigi kéne – morogta a csavargó. Közben odaértünk mellé. Szerettem volna megtartani a tisztes távolságot, mert az orromat erőteljesen csavarta a kellemetlen szag, de Paulban nem voltak ilyesfajta fenntartások. Elővette a zsebéből a cigarettásdobozt, és az egészet átnyújtotta a férfinak.

– Tényleg nekem adja? – gyanakodott a hajléktalan.

– Fogja ezt is – nevetett Paul, és odaadta a félig telt whiskey-s üveget. – Milyen magas maga?

– He?

– Milyen magas?

– Hát, valamivel kevesebb mint hat láb.

– Micsoda szerencse. Hát akkor vigye ezeket is. – Azzal vetközni kezdett. Próbáltam megállítani, pedig tudtam, hogy hamvába holt vállalkozás. Amit egyszer a fejébe vett, attól a Jóisten se tántoríthatta el. Kisvártatva ott állt anyaszült meztelenül, és a ruháit tukmálta a koldusra, az meg csak röhögött zavarában.

– Hagyon má’, nem kellene a göncei!

– Adok egy százast is, ha felveszi – forszírozta Paul.

– Mit csinálsz? – tudakoltam halkan, és gyorsan körülnéztem. A vízen hintázó, nyikorogva horkoló hajókon kívül azonban nem akadt más társaságunk. – Paul, menjünk!

– Ma estére meguntam Paul Mitchellnek lenni – felelte.

– Maga zakkant, az rohadt élet – vigyorgott a férfi.

– Mi a neve?

– Fred.

– Nagyszerű – bólogatott Paul. – Akkor most átruházom magára a „paulmitchellséget” és felpróbálok egy kis „fredséget”. Mit szól hozzá?

– Hát... ha áll még az ajánlata a százassal.

– Feltétlenül, barátom, feltétlenül.

A hajléktalan kortyolt egy nagyot a whiskey-ből, majd maga is vetközni kezdett. Elfordítottam a fejem, és kicsit odébb húzódtam. Ez a játék az én szűkre szabott határait már bőven meghaladta. Kisvártatva ott állt a mocsokban úszó csavargó Paul makulátlanul tiszta Armani ingében, ropogósra vasalt farmerjában és fényesre suvickolt, rókabarna bőrmokaszinjában. Paul lehajolt, letépett egy kis fehér gyomvirágot, ami az aszfalt repedéséből türemkedett felfelé, majd mintegy megkoronázva rögtönzött művét, a férfi hajába tűzte. Az meg csak heherészett, és igazgatta magán a drága ruhákat. Ez maga volt Paul ellenállhatatlan vonzereje: ez volt az, aminek a nő is megadta magát az étterem mosdójában, ami levetkőztetett egy meggyötört sorsú embert Baltimore utcáján, és ez volt az, ami engem is magatehetetlenül sodort arra, amerre ő ment.

– Na, milyen érzés a „paulmitchellség”? – érdeklődött.

– Maga gazdag? – kérdezte a koldus.

– Én vagyok a világ leggazdagabb embere. – Paul kacintott, majd meztelen vállára terítette a hajléktalan bűzös kabátját.

– Ez undorító... – nyögtem.

– Ez maga az élet – felelte Paul. – Ez a jó öreg, bűdös élet hamisítatlan szaga, és meg kell mondanom, a „fredség” egy igazán felszabadító állapot. A „fredség” lényege abban áll, hogy felfedezzük: a semmi birtoklása maga a megboldogulás. Maga igazán szerencsés ember.

– Azért jó lenne egy kicsit gazdagnak lenni – ellenkezett Fred.

Elsétáltunk az utcasarokig. Paul meztelenül lépkedett mellettünk, a kezében vitte a csavargó gönceit, a kabátja meg még mindig a vállára terítve lógott.

– Akko’ itt most visszaadjam a ruháit? – érdeklődött félve a hajléktalan.

– Tartsa meg őket. És itt van a százasa is. Sőt, tudja, mit? Itt van az egész tárcám. Vigye!

– Paul, ne csináld! – avatkoztam közbe.

– A nevem Fred – válaszolta. – Fred vagyok és Ádám egy személyben. Isten akaratának csodálatos beteljesülése. Én vagyok maga a létezés.

Elköszöntünk a koldustól, majd továbbindultunk. Óvatosan lefejtettem a válláról a rongyot és a többi mocskos, bűzös darabbal együtt kidobtam a legközelebbi szemetesbe. Aztán odaadtam neki a saját kabátom. Egyáltalán nem érdekelte semmi, nem foglalkozott már velem. Fogtam egy taxit, és beleültem. Ha továbbra is ruhátlanul járkal, még lecsukják közszeméremértésért, és a véralkoholszintje csak súlyosbító körülményként hatna.

– Menj haza! – kötöttem a lelkére, mikor utoljára még behajoltam az ablakon.

– Ma éjjel a mennybe megyek – közölte. – Azt hiszem, megvilágosodtam.

– Federal Hill, Johnson utca – biccentettem a taxis felé, aki grimaszolva beindította a motort. – Vigyázz magadra, Paul!

– Egyet mondok neked, Jeff! – nézett rám meglepően komolyan. – Él! Ez az egyetlen dolog, amit emberként tehetsz.

Csodálattal vegyes irigységgel bámultam utána. Szerettem volna olyan lenni, mint ő, csak egy napra, csak egy órára... Egyszer azt mondta nekem, hogy onnan ismered fel, ha jó úton jársz, hogy örülnék tartanak. Nevetnek rajtad, ujjal mutogatnak rád, de te csak magabiztos mosollyal haladsz tovább, mert pontosan tudod, hogy egyedül te vagy normális.

Anyám állapota először hónapról hónapra, majd hétről hétre rosszabbodott. Egy évvel ezelőtt áttéteket találtak a tüdejében és a májában is. Azt hiszem, a rák kiújulásánál adta fel. Nem volt már ereje hinni semmiben. Bezárkózott a házba, megfélemedezett a kinti világról. Nem beszélt már senkivel rajtam kívül. Többnyire a tévét nézte és olvasott. A törhetetlen erejű Hattie Mills elhagyta a csatamezőt.

Egyszer Paul is benne volt a hírekben a legújabb performanszával. Egy nagy, háromdimenziós, élő vászonra festett, melyben tárgyak és emberek is szerepeltek, és közben egy háromtagú zenekar improvizált a mű folyton változó, hullámszó hangulatára. Nem volt előre megírt forgatókönyv, Paul aktuális elmeállapotától függött, mi születik az élő képből – a többi szereplő szubmisszív bábként, intuitíve követte néma utasításait. Maga a performansz tízszer került megrendezésre az ország különböző pontjain, és az egyik előadás alkalmával Paul a közönség előtt szeretkezett az egyik női közreműködővel. Ezzel került be a hírekbe.

Anyám undorodva nyúlt a távirányítóért, és rám parancsolt, hogy azonnal szakítsak meg minden kapcsolatot ezzel az istentelen lénnel. Ördögfattyának, sőt magának a Sátánnak nevezte, és egy ponton engem is elátkozott.

– Bárhogy is igyekeztem, nem tudtalak megóvni az eredendő bűntől, nem tudtam belőled tiszta szívű férfit nevelni. A kárhozaté vagy!

– Higgadj le, anyám! – figyelmeztettem.

– Éreztem rajtad a cigarettafüstöt, az alkoholgőzt... láttam a rúzsnyomokat az ingeiden. Láttam az üzeneteket, amit egy szajha küldött neked!

– Te belenéztl a telefonomba? – háborodtam fel.

– Ez a szörnyeteg – mutatott a tévékészülék felé –, ez tette ezt veled! Ez rántott magával a pokol legmélyebb bugyraiba. Nem maradhatsz tovább a házamban, amíg az ő befolyása alatt állsz! Vagy ő, vagy én!

– Huszonkét éves vagyok – robbant ki belőlem. – Nem bánhatsz velem többé úgy, mint egy gyerekkel! Nem engedem, hogy továbbra is uralkodj az életemen, épp elég kárt okoztál eddig is... – Kivágtattam a szobájából, és dülva-fúlva elvonultam. Legszívesebben felhívtam volna Pault, hogy elpanaszoljam neki, mi történt, de úgyis tudtam, mit mondana. Meglehetősen határozott véleménnyel volt anyámról. Azt mondta, neki köszönhetem a lelki nyomorúságomat, ő tette tönkre az életemet, miatta zárom hét lakat alá a bennem lakó őserőt. Én pedig hittem neki... hittem, egész egyszerűen azért, mert amit ő kínált, sokkal több örömet hozott sivár mindennapjaimba, és mindeddig ismeretlen arcait fedeztem fel általa a létnek. De bárhogy is igyekezett, sosem tudott végleg anyám ellen fordítani. Oidipuszi imádattal csüngtem rajta, főleg mióta beteg lett.

Ahogy lecsillapodott a dühöm, most is maró büntudat kerített hatalmába, mely az elviselhetetlenségig korbácsolta önmarcangolásomat. Fáradt, ráncos arca lebegett a szemem előtt, lemondó tekintete, amelyben ki tudja, mennyi ideig láthatom még meg létezésem univerzumát. Egy óra elteltével visszaoldalogtam a szobájába. Az ágyban feküdt, üveges tekintettel meredt a képernyőre, mintha nem is érzékelné a jelenlétemet. A megszokott mozdulattal mellébújtam, magamhoz öleltem lesoványodott testét, és a válla mélyedésébe süppedtettem az arcom.

– Bűzlesz az aljasságtól – sziszegte összeszorított foggal. – Menj, hagyj nekem békét! Imádkozz, hogy minél előbb meghaljak!

– Nem akarom, hogy meghalj – gügyögtem egy négyéves hangján.

– Dehogynem! Alig várod, hogy a szégyentelen bűneidért senki ne vonhasson felelősségre. Akárcsak az apád! Akárcsak az apád...

– Megvan! – rontottam be a nappaliba. Egy letakart vásznat cipeltem a hónom alatt. A klubtagok kíváncsian kapták rám a tekintetüket, de Paul nem tartózkodott a helyiségben. Nem bírtam tovább várni. Egy fotelbe állítottam ki a képet, majd lelepleztem. – A *Transzcendens*.

A többiek mind felálltak, és közelebb léptek. Gyönyörű volt. Nonfiguratív, absztrakt álom, csupa szín, csupa lendület, egyszerre feszült és békés, egyszerre bonyolult és letisztult. Jelentésének felfogásához több kellett, mint egyszerű műértés. De talán nem is kellett megérteni; nem lehetett. Mert elmén túli alkotás volt. Három álmatlan éjszakán át dolgoztam rajta; a munkafolyamatra alig emlékszem, csak az érzésre. Arra az orgazmikus, önkívületi állapotra, ami életre hívta valahonnan a létezésemen túlról.

– Ez fantasztikus, Jeff – hallottam. – Ez *az*! A nagy áttörés, amire vártál.

Elismerő szavak záporoztak felém. Mind a képet mustrálgatták, körbejárták, több szögből is szemügyre vették. De minden szögből tökéletes volt, és én ezt tudtam. Olyan biztosan tudtam, mint még semmit a világon.

Aztán megjelent Paul az ajtóban. A kezében az elmaradhatatlan ital. Halkan osont végig a parkettán, akár egy lopakodó macska, végül megállt ő is a vászon előtt.

– Paul! – szólítottam meg örömittas hangon. – Hadd mutassam be neked a *Transzcendest*!

De ő nem mondott semmit. Alaposan megvizsgálta a képet, felmérte és kivesézte – szinte láttam a fejében futó gondolatokat –, óvatosan megérintette a vásznat, és végigfuttatta ujjait az egyik világos aranszínű íven. Beletúrt gesztenyeszínű hajába, alig hallható sóhaj tört fel az ajkai mögül, majd megfordult, és kísétált a szobából. Tanácstalanul bámultam utána.

Csak percekkel később indultam a keresésére, miután elszabadultam a többiek érdeklődő, lenyűgözött és fellelkesült gyűrűjéből. A konyhában találtam rá; a pultot támasztotta, háttal nekem, ivott, és bámult kifelé az ablakon, mintha a sötétséggel folytatna mindenki más számára érzékelhetetlen párbeszédet.

– Paul – léptem hozzá. Hirtelen megfordult, a szemembe nézett, majd átölelt. Szokatlan volt a közelsége, de nem lepődtem meg rajta különösebben. Már hozzászoktam az impulzív cselekedeteihez, melyek olykor mindenféle logikát és józan ész nélkülöztek, legalábbis a halandó számára. Próbáltam kényelmet találni az ölelésében, aztán amikor az egész már-már átlépte az elfogadhatóság határát, megpaskolta a hátam, és eltolt magától.

– Te kis rohadék... – suttogta, és azt hiszem, ennél kifejezőbben nem is tudta volna a tudtomra hozni az elismerését. Vagy valami egészen másfajta jelentés bujkált a szavai mögött? Előkotorta a cigarettás csomagot a zsebéből, de az már üres volt. Összegyűrte, kihajította a szemébe.

– Hoznál egy cigit? – kérdezte fátyolos hangon. Megtettem, amit kért. De mire visszaértem a konyhába a bontatlan Camellel, ő már nem volt ott. És nem volt sehol az elkövetkező hetekben sem.

Végre elérkezett: a kiállítás, amire annyit vártam! Csak egy kis galériát kaptam meg Baltimore szívében, de abban a kis galériában minden egyes festmény az én szignómat hordozta. Sokan eljöttek: pályatársak, műkedvelők, újságírók, csak két ember nem: anyám és Paul.

Az emberek megvadulva zsongtak körülöttem, mindegyik egy kis szeletet akart belőlem. Jeffrey Mills reflektorfénybe került. Alig voltam még huszonhárom éves, néhány napja töltöttem be, de legalább ezer év súlya nyomta a vállamat.

„Jeffrey Mills a feltörekvő, fiatal generáció egyik figyelemre méltó művészjelöltje. Erőteljes kontrasztokkal megalkotott munkáin egyszerre figyelhetjük meg a szerelem és a magány, a boldogság és a boldogtalanság, az élet és halál ellentétpárjait. Pollocki és de kooningi jellegzetességeket felvonultató technikája mély belső nyugtalanságról árulkodik. Megfigyelése középpontjába elsősorban az egyénben zajló érzelmeket és konfliktusokat helyezi. Jeffrey Mills a Marylandi Egyetem kiemelkedő tehetségeinek névsorát bővíti.” – írta rólam a rendezvényt hirdető prospektus.

A helyiség legfőbb pontján pedig ott állt a *Transzcendens*, és vonzotta a tekinteteket, akár az édes méz a méhek hadát. Egy idős milliárdos tízezer dollárt ajánlott érte. Tízezer dollár! Éreztem a siker mámorító folyamatát az ereimben, mint a fiatal hadvezér, aki először vezet győztes csatát. A hírnév az ajtómon kopogtatott. Legalábbis azt hittem.

Már a vége felé közeledett a kiállítás, mikor hirtelen kivágódott az üvegajtó, és Paul rontott be rajta. Hanyagul gombolt, de drága ing feszült rajta, sötét, koptatott farmer, és napszemüveg. Úgy festett, akár egy filmsztár. Az őt körülengő, ellenállhatatlan aura azonnal a búvőkörébe vont mindenkit. A látogatók, akik miattam jöttek el, csakhamar mind körülötte tömörültek.

Paul nagyvonalúan felém nyújtotta a karját, majd magához intett. A fotóriporterek lelkesen kattintgattak. Ő széles mosolyra húzta a száját, kivillantva mind a huszonnyolc tökéletes fogát, én viszont úgy álltam ott mellette, mint egy kitörni készülő vulkán.

– Mondana néhány szót Jeffrey-ről, művész úr? – kérdezte az egyik fotós.

- Hát hogyan mondanék – vigyorgott Paul. – Jeff egy mestermű. Remek munkát végeztem vele. Ő a legnagyobb alkotásom.
- Hogy érti ezt, Mr. Mitchell? – forszírozta a fotós, miközben szakadatlanul a szemembe villogtatott a vakujával.
- Minden tudásomat átadtam neki, és ő rendes tanítványként alkalmazta is, amit megtanult. Nagy reménységet látok benne: ha egyszer képes lesz leküzdeni a benne fortyogó feszültséget, jelentős művész lehet belőle.
- Köszönöm az elismerő szavakat... – súgtam gúnyosan a fülébe, miután egy lélegzetvételnyi időre kettesben maradtunk. – Azt hittem, nem jössz el.
- Hát, itt vagyok – nézett rám fölényes mosolyával.
- Igen... ezt mindenki észrevette ebben az átkozott teremben.
- Elkelt már a *Transzcendens*? – kérdezte, teljességgel figyelmen kívül hagyva a sértett szavaimat. Bólintottam.
- Mennyit ajánlottak érte?
- Tízezret.

Lenyűgözve csettintett a nyelvével.

– Nem rossz. Megduplázom.

– Mi?! – képedtem el. – Miért?

– Az a festmény nem lehet másé, csak az enyém – jelentette ki, azzal otthagzott.

A közönség megbúvólva követte őt a kóstolókkal megrakott büféasztal felé. Figyeltem, ahogy minden közepesen rossz viccén felkacagnak, ahogy a nők félrebiccentett fejjel, ajkukat harapdálva figyelik, és ahogy hihetetlen természetességgel árad belőle az ősi, legbelülről fakadó önbizalom. Neki nem lehetnek démonai. Vagy ha vannak is, rövid pórázon tartja őket. Én viszont rosszul éreztem magam. Nagyon rosszul. Igaza volt, sok mindent köszönhetek neki, de a „paulmitchellséget” még nem tudtam elsajátítani. Azt hittem, hogy az majd jön a szakmai fejlődésemmel, a sikerekkel, de minél előrébb haladtam a pályámon, annál nyomorultabb lettem.

Hirtelen megmagyarázhatatlan gyengeség tört rám, elszorult a torkom, és minden lélegzetvételemért külön erőfeszítést kellett tennem. Szédültem, jeges félelem hasított a mellkasomba. Csak azt tudtam: el kell tűnnöm innen minél messzebbre, mielőtt elhányom magam életem legfontosabb napján. Felkaptam a zakómat, majd kísértéltem a galériából. Senki nem vette észre.

A bankszámlám azonban néhány nappal később húszezer dollárral kövérebb lett: Paul megvette a *Transzcendenst*, és most már nemcsak én voltam szőröstül-bőröstül az övé, de a legnagyobb művem is.

Azon a hétvégén hivatalosak voltunk Daniel Berger sherwoodi nyaralójába. Daniel Berger a New Yorki Filharmonikusok karmestereként tündökölt; a karrierjét Bernsteinéhez mérték. Ilyen alakokkal mulattam akkoriban az időt.

Nem akartam elmenni, mert anyám szokatlanul gyengének tűnt, és szörnyen éreztem volna magam, ha magára kell hagynom, de a többiek feltétlenül ragaszkodtak a jelenlétemhez. A kiállításom óta kitüntetett figyelemmel viseltettek irántam.

Végül is anyám üldözött el. „Menj csak, menj a pokolfajzat barátaidhoz! Ha szerencséd van, már halott leszek, mire visszaérsz.” – rázta felém az öklét. Így hát bevágtam a táskámat a kocsimba, és az indulattól reszketve elhajtottam.

Egy nagy vadászház állt az erdő közepén, nem messze pedig ott húzódott a Severn folyó széles medre. Vadásztunk az erdőben, pontosabban a többiek vadásztak, én pedig tettettem, hogy élvezettel tölt el a gyilkolás. Nem is lőttem semmit, bár ha egy elborult pillanatomban valamit a célkeresztembe vehettem volna, Paul homlokára került volna a képzeletbeli lézerpötty. Elmondhatatlanul idegesített. Amióta rátette a kezét a festményemre, megint úgy bánt velem, mint elsőéves koromban, amikor tágra nyílt szemmel bámultam rá, ő pedig elnézően és öntelten mosolygott minden ostobaságomon. Nem mulasztott el pillanatot, amikor egy szóval, vagy mozdulattal kifejezhette a dominanciáját fölöttem, és ezt a társaink tudtára hozhatta. Ők pedig nevettek. Még mindig én voltam az újonc, a legfiatalabb tag, akin bátran lehet köszörülni a nyelvet.

Nem fűlt a fogam a mulatozáshoz. Délután a nyakamba szedtem a lábam, és nekivágtam a környéknek, nagy kerülővel kijutottam a Beach Roadra, és végigsétáltam a hosszú, árnyas fákkal szegélyezett part menti úton. A sehova sem tartozás érzése, amely egész életemet végigkísérte, most minden eddiginél erősebben jelentkezett. Leültem a partra, belemártottam kezeimet a kellemetlenül hideg vízbe, és engedtem, hogy a fázós érzés végigszáguljon az idegpályáimon. Jó lett volna bénultan átadni magam a megsemmisülésnek. A halálvágy befurakodott az agyamba, mint egy apró, izgága bogár, és szüntelen mozgolódásával minden figyelmemet magára irányította. Azon gondolkodtam, hogy ha belesétálnék a folyóba, és hagynám, hogy szépen lassan ellepjen a víz, az utolsó pillanatban képes lennék-e felülkerekedni az életösztönön.

Később visszagyalogoltam a településre, beültem egy étterembe, és kedvetlenül elfogyasztottam egy könnyű ebédet. Egy csinos, huszonéves lány szemezni próbált velem: felszedtem. Amikor valami emészt ott belül, két dolog csillapítja hatásosan a bajt, még ha csak rövid időre is: az alkohol és a szex. Ezt nagyon jól megtanultam Paul mellett. Szóval visszavittem magammal a lányt a házba.

Paul kivételével elfogadták a jelenlétét. Paul azonban ellenséges pillantásokat lövellt felé, és félrevont.

– Minek kellett idehoznod még egy kurvát? Nincs elég? – mutatott körbe.

– Ő nem kurva.

– Akkor mit akarsz vele csinálni? Feleségül veszed?

– Kopj le! – löktem el magamtól. Erre taktikát váltott. Biztos voltam benne, hogy már megint készül valamire. Már nem volt elutasító a lánnyal, sőt egészen elbűvölő arcot öltött. Előzékenyen töltögette a poharát, még mielőtt én megtehettem volna, anekdotázni kezdett a maga ellenállhatatlan módján, mielőtt magamra vonhattam volna a figyelmét, és felajánlotta, hogy körbevezeti a házban, mielőtt én óvatosan hozzáérhettem volna. Elindultak felfelé a falépcsőn, Paul a sikereiről mesélt, a lány pedig ugyanolyan csillogó szemeket meresztett rá, mint minden nő, aki valaha is találkozott vele.

Én meg ittam. Rengeteget. Sorra döntöttem magamba a whiskey-ket, míg már úgy éreztem, forog velem a világ. Undorító, bűzös mocsárként bugyogott bennem a düh, és minél több idő telt el, annál mélyebbre süllyedtem benne. Már vagy egy órája eltűntek, így a keresésükre indultam. Legbelül persze tudtam, mit fogok találni, mégis látni akartam, szembesülni vele – valami mélyen gyökerező mazochista hajlam vezetett a szobához. Halkan benyitottam az ajtót, és tekintetem az ágyra siklott. A lány négykézláb térdelt, Paul mögötte. Még azzal sem vesződött, hogy rendesen levetkőztesse a nőt, csak a nadrágjából hámozta ki, és félrehúzta a bugyiját, hogy hozzáférhessen. Nem is az aktus volt a lényeg, jól tudtam, hanem az, hogy engem újra megalázhasson.

Nem tudom, mi szállt meg. Átvágtattam a folyosó végén lévő másik szobába, ahol Daniel a vadászpuskáit tartotta, és felkaptam egyet. Mikor visszaértem, már nem óvatoskodtam, berúgtam az ajtót. A párocska szétrebbent; a szőkeség sikoltva gömbölyödött össze, Paul pedig káromkodva ugrott talpra.

– Te rohadék! – üvöltöttem. – Ne moccanj!

Maga elé emelte a kezét.

– Jeff?! – hunyorgott.

– Emeld fel a kezed, és állj a falhoz! Azt mondtam, állj a falhoz! – A lány felé fordultam. – Te meg tűnj el innen!

– Ó, én... sajnálom... – habogott ő.

– Öltözz fel, és takarodj! – ordítottam.

Felrángatta a farmerjét, magára kapta a pólóját, és már ott sem volt. Hallottam, ahogy futólépései felszántják a lépcsőt, majd a következő pillanatban elhalt a tivornya hangja a nappaliban, és pontosan tudtam, hogy már csak egy-két percem maradt, mielőtt a többiek megérkeznek, hogy megmentsek a helyzetet.

– Mit akarsz csinálni? – érdeklődött Paul. – Kilyukasztod a belem?

– Miért?! – néztem rá eltorzult arccal. – Miért volt szükséged az újabb győzelemre felettem? Mit akarsz még bizonyítani?

– A gyomromba lőj! Iszonyú fájdalommal és hosszú agóniával jár.

– Azt élvezed, ha porrá zúzhatsz? Ettől áll fel, Paul?

A lépcső tetején megjelentek a többiek, és óvatosan közelítettek felém. A jelenlétük csak még jobban felingerelt; nem akartam, hogy más is tanúja legyen a fájdalmamnak és a megalázottságomnak. Még jobban megfeszítettem a karomban a puskát, és minden idegszálassal az előttem álló ellenségre összpontosítottam. Ő azonban cseppet sem érezte veszélyben magát, sőt kifejezetten élvezte, ahogy a cső egyenesen felé mered. Farkasszemet néztünk, majd egy hirtelen mozdulattal megmarkolta a hideg fémét, és egészen közel rántotta magához. A cső a gyomrába fúródott.

– Húzd meg a ravaszt, Jeff! – vonta össze a szemöldökét. Hipnotikus tekintete az agyam mélyéig hatolt. A többiek kővé meredve álltak mögöttünk. – Mire vársz? Itt az alkalom.

– Megtehetném... – bizonytalanodott el a hangom.

– De nem teszed meg – felelte. – Ez a te nagy bajod. Fejben nagyszerű dolgokat viszel véghez, de amint a tettek mezejére kéne lépni, nem marad belőled semmi.

– Nem akarok több leckét. Az összes tanításod csak a te nagyszerűségedről szól, te önző szemét.

– Akkor pusztíts el! – Keze elérte a kezemet, és a ravaszon reszkető ujjamhoz simult. – Nézzük, mi a te utad... nélkülem. Gyerünk, Jeff! Szívesen feláldozom magam a megvilágosulásod oltárán. Húzd meg azt a kibaszott ravaszt! Csináljuk együtt!

Elhittem, hogy képes lenne megtenni. Meghúzta volna a ravaszt, engedte volna, hogy a töltény átszakítsa a húsát és élettelen, véres cafattá zúzza. Elhittem, hogy nem fél a haláltól, nem fél a fájdalomtól, nem fél semmitől. És ezelőtt az ősi nyugalom előtt önkéntelenül behódoltam, meghajtottam a fejem – ismét ő győzött. Kiengedtem kezeim közül a puskát, ami hangos puffanással esett közénk a padlóra. Átvágtam a többiek döbbent, néma gyűrűjén, és lerobogtam a lépcsőn. Másnap hajnalban, üres fejjel és szívvel visszavezettem Baltimore-ba.

Egy hónapig nem láttam Pault. A nyári szünet kezdete épp kapóra jött: nem kellett attól tartanom, hogy az egyetemen összefutunk, és zavartalanul elvonulhattam nyalogatni a sebeimet. Ő persze majd mindennap keresett. Először telefonált, de sosem vettem fel. Aztán üzeneteket küldött, melyekre nem válaszoltam. Végül eljött hozzánk, vég nélkül csengetett, verte az ajtót, míg meg nem unta, aztán a verandán hagyott egy papírfecnit. Ez állt rajta a szinte olvashatatlan macskakaparásával:

„Figyelmeztetek, mielőtt még tovább kísértesz:

Más vagyok, mint aminek hiszel, vagy még annál is különösebb.”^[4]

Akaratlanul is elnevettem magam. Ismertem az idézetet: egy Walt Whitman versből ragadott ki két sort. A barátságunk eleje jutott eszembe, amikor órák hosszat ültünk egy-egy irodalmi vagy filozófiai mű felett. Néha lekapott egy verseskötetet és taláломra beleolvasott – és akárki volt is a költő, akármiről szólt is a vers, az általunk megfogalmazott gondolatok érvényessége valahogy mindig benne volt. Egy pillanatra elmerengtünk, a szemem csillogott, mint Ádámnak a tudás fája előtt, aztán Paul a háta mögé hajította a könyvet, és felröhögött: „Faszság az egész.” Azt mondta: megfejtetni a lét misztériumát nem az ember dolga; az elme túlságosan is primitív szerkezet az ilyesfajta gondolkodáshoz.

Hiányzott. És közben gyűlöltem. Az ambivalencia, amit bennem ébresztett, tökéletes kivétel volt a saját lényének. Az örök, feloldhatatlan dualitás... Megadtam magam a hívó szavának, és estefelé átgurultam hozzá. Meglepett, hogy nyitva találtam a bejárati ajtót. A ház csendes félhomályba borult; a mindig nyüzsgő nappaliban üres tekintettel bámultak rám vissza a bőrfotelek. Az egyik karfán rúzsnyomként odacsókolt vörösborfolt nevetett rám; a párkányon, az elhúzott függöny mögött a hamvába holt éjszaka koporsószögei heverték a hamutálban. Állott szag terjengett a helyiségek között: fülledt, használt, mocsokkal és szerelemmel terhes levegő.

– Paul? – néztem körbe. Senki nem felelt. Azt hittem, mind itt lesznek. Végigjártam a szobákat, egyre jobban viaskodva a kellemetlen balsejtelemmel. Még a takarítónő sem járt itt; minden belefulladt a szennybe.

Hirtelen üvegcsörömpölésre lettem figyelmes, és ösztönösen elindultam a hang irányába. Mintha letről jött volna, a pincéből. A lépcsőfordulónál már láttam, hogy résnyire nyitva az ajtaja, és ahogy egyre közelebb értem, már hallottam a neszezését is.

Tudtam, hogy ez Paul műterme, de még nem jártam ott. Soha nem engedett be oda senkit. Egy pillanatra az inamba szállt a bátorságom, de akkor megint hallottam az üvegcsörömpölést, amelybe Paul fojtott káromkodása is belevegyült. Leosontam a lépcsőn, és óvatosan bedugtam a fejem az ajtón.

A tágas, de borzalmasan rendetlen helyiségben letakart vásznak dőltek a falnak. Középen, az állványon egy befejezés előtt álló mű feszített, körülötte szétszórva az eszközök, a festékes tubusok – némelyik széttaposva, mintha elgázolt állatkák volnának, élénk színű kiontott beleik közt haldokolva egy elhagyatottá vált sztrádán. Törött borospohár meredt az égnek saját vérébe fulladva.

Beljebb léptem, és megpillantottam Pault. Csak egy farmer volt rajta, fedetlen felsőtestét festékfoltok tarkították. A haja csapzottan lógott az arcába, és tekintetét elhomályosította az alkohol. Részeg volt; olyan részeg, amilyennek még sosem láttam.

– Paul? – sóhajtottam, mire nehézkesen felém fordult.

– A tékozló fiú visszatért – nevetett erőtlenül.

– Mit akarsz? Megkaptam az üzenetedet...

– Még mindig gyűlölsz? – Lassan a vászonhoz imbolygott, és hosszasan rábámult. Most vettem én is először szemügyre a művet. A kép szélein kék árnyalatokat használt: egészen világosszürkéből sötétült haragos kékké a háttér, de a festmény közepét uraló alakzat élénk volt és vörös. Az első pillantásra kusza, formátlan ecsetvonások lassan egy emberi arcot rajzoltak ki: egy férfi arcát. A haj vörösén lángolt fel, akár a tűz, a sötét, fekete szemgödörből pedig halványan sejlett fel a kéknek egy nagyon különleges árnyalata. Az ajak egyetlen bordó, dacos kis vonalként préselődött össze. Olyannyira élt, olyannyira lüktetett a műalkotás, mintha érző, reszkető lény volna, ki minden halovány szívdobbanásával egyre erősebbé és hatalmasabbá válik. Szinte belesajdult a szívem a tökéletességébe. Csak néztem-néztem, és ő

is nézte, beszippantott bennünket a festmény kavargó, pulzáló univerzuma, és hirtelen égő érzés perzselte fel a szemem, mintha most nyílna ki először a valóságra.

– Gyönyörű... – szaladt ki a számon.

– Hát persze hogy az – helyeselt. – A címe: *A tanítvány*.

Egy pillanatig még nem fogtam fel a szavai jelentését – vagy talán nem akartam, ellenálltam neki.

– Hosszú idő óta ez az első őszinte dolog, ami kikerült a kezem alól – tette hozzá, miközben mellém lépett.

– Mit akarsz mondani ezzel? – kérdeztem félve.

– Semmit nem akarok mondani – felelte. – Felesleges lenne.

– Azt hittem, hogy talán... Talán megbeszéljük, ami történt...

– Nem fogok bocsánatot kérni semmiért – rázta meg a fejét rezignáltan. – Minden, amit tettem, egy világosan körülhatárolt cél érdekében történt.

– És mi volna az a világosan körülhatárolt cél? A megsemmisítem?

– Tulajdonképpen igen... – bólintott. – Egy rosszul működő struktúra lerombolása és egy új emelése...

– Egy akaratától megfosztott báb létrehozása?

– Nem... nem... A bábok engem egyáltalán nem érdekelnek.

– Hát akkor mi érdekel?

Hirtelen felém fordult. A keze elindult az arcom felé, majd végtelen gyengédséggel végigsimított rajta, mintha csak egy finom, leheletnyi ecsetvonást ejtene.

– Te... – suttogta. – Te érdekelsz... Mindig is te érdekeltél. – Mielőtt magamhoz térhettem volna, a száját éreztem meg a számon, és a nyelvét, ahogy óvatosan, puhán megérint. Megfordult velem a világ. Minden, ami eddig történt, elillant a tudatomból, és a jelenben voltam, olyan erőteljesen és sziklaszilárdan, mint még soha. Minden összekuszálódott bennem; az érzelmeim tekervényes indákként csavarodtak kibogozhatatlan csomókba, és az egység illúziója egy pillanatra hisztérikus boldogsággal árasztott el. Elképzeltem már ezt, igen, be kell vallanom... és a képzeletemben tiszta és egyszerű volt; akadálytalan összeolvadás, mint ahogy a festék elvegyül a vízben. Egy óvatlan másodpercre viszonyoztam a csókját, kerestem benne a bizonyosságot, az összetartozás mámorító harmóniáját, de helyette pengeélesen hasított belém a felismerés, hogy a mi párosunk emulzió, nem oldódik egymásban. És alighogy ez kikristályosodott bennem, elemi erővel hasított belém a csalódottság és az undor. Ösztönösen eltaszítottam magamtól, mire erőtlenül felhorkant, mintha számított volna erre.

– Még mindig küzdesz? – nevetett halkan. – Meddig? Meddig tagadod még a nyilvánvalót?

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Rólad és rólam... – Közelített újra, én pedig hátrálni kezdtem. Észre sem vettem, hogy lassan sarokba szorít. Nem maradt már menekülési útvonal: a hátam a rideg kőfalnak feszült, előttem pedig ott állt ő, és egyre jobban kitöltötte a látóterem. Éreztem, ahogy lassan forni kezd bennem a harag, és egyre nagyobb buborékokban pukkan a felszínre.

– Neked komoly alkoholproblémáid vannak, Paul – húzódtam el. – Örült vagy... de ez még téled is sok.

– Majdnem három éve szenvedek miattad – hörögte.

– Miattam? – Sötéten felröhögtem. – Miattam szenvedsz? Nem... Hagyd ezt a baromságot!

– Te hozzám tartozol... és ebbe kurvára beleőrülök.

– Úristen... – Hideg verejték csorgott végig a halántékomon. – Komolyan beszélsz? Te...? És az a rengeteg nő?

– Nem érdekel senki. Szeretők jönnek-mennek... nők... férfiak... édes mindegy. De te más vagy, több vagy ennél! Te vagy a remekművem... a legtokéletebb dolog, amit valaha alkottam – folytatta. – Ha rád

nézek, a magam hibátlan megvalósulását látom.

– Neked teljesen elment az eszed!

– Istenem... – lehelte, és ismét megpróbált végigsimítani az arcomon, de ezúttal elkaptam a csuklóját. – Mennyire szeretlek! Szeretlek!

– Nem! – sziszegtem az arcába. – Nem szeretsz te senkit önmagadon kívül.

– Mindent tőlem kaptál – kiabálta feldúltan. – Neked adtam mindent!

A hirtelen felismerés az atombomba erejével áradt szét bennem. Kiszáradt a szám; minden nedvesség a szemembe tolult. Ordítani szerettem volna, de az egyre szélesebbre terebélyesedő csalódottság megbénította a hangszálaimat. Most már tisztán láttam mindent. Felötlöttek bennem Beth szavai egy nagyon régi múltból: „Csak kibaszott sakkfigurák vagyunk Paul tábláján.” Igen... az vagyok, egy hülye barom, aki hagyta magát elkábítani, aki hagyta magát belesétálni a szépen megtervezett csapdába.

– Hát épp ez az! – szakadt ki belőlem rekedten és idegenül. – Nekem adtál mindent. De nem azért, mert megérdemlem, nem azért, mert a különlegességem feljogosít rá... Nem. – Lehajtottam a fejem, nem bírtam a szemébe nézni. – Te csak uralkodni akartál felettem, a magadévá tenni. Te azt élvezed, ha újra meg újra bebizonyíthatod a felsőbbrendűségedet, ha istenként tündökölhetsz. Elhitetted velem, hogy számítok valamit is, de csak azért, hogy szépen lassan leigázhass és megtörhess. Amíg melletted vagyok, nem lehetek boldog, nem lehetek önmagam... Mindig közbe fogsz lépni, hogy megakadályozd, mert nem engedheted meg magadnak, hogy egy kicsit is stabilizálódni kezdjen a lelkiállapotom, nem igaz? Neked nem érdeked, hogy jól érezzem magam, neked nem érdeked, hogy rátaláljak a saját utamra... Neked a lelkem kell, és az a nyomorúságomban a legjobban hozzáférhető.

– Ez nem igaz – rázta meg a fejét. – Tévedsz.

– Úristen, milyen ostoba vagyok... végtelenül naiv és ostoba.

– Szeretlek... – ismételte esdekelve. Hányingerem támadt.

– Engedj! – taszítottam el, mire csak még közelebb jött, erőszakosan magához akart vonni. – Azt mondtam, engedj!

A csapdába esett állat kétségbeesett erejével csaptam le rá. Nem számított az ütésemre, tehetetlenül hanyatlott hátra, megtántorodott, és elterült a padlón. Tenyerét az arcára szorította, a szája felszakadt, és élénkpiros vér folyt végig az állán. Fölötte álltam, és hideg, kiürült fejjel néztem le rá, ő pedig rám emelte sötét tekintetét. Ez most nem játék volt; nem nevetett. Legyőzötten terült ki előttem, és én tudtam, hogy nincs többé szükségem rá, sem pedig a csodálatos, fényűző hazugságra, amit körém emelt. A férfi végső soron mindent azért csinál, mert baszni akar – emlékeztem a szavaira. De még a legelvetemültebb pillanatomban sem gondoltam volna, hogy én vagyok az, akit meg akar baszni. Teljesen kiábrándultam belőle. Összetört az álom, és nem maradt belőle semmi. Átléptem rajta, majd otthagytam.

Aznap éjjel, miközben a veszteségeimet vetettem latba, és a romokat számoltam az életemben, az utolsó bástya is leomlott: hajnalban anyám még egy utolsót lélegzett, aztán örökre lehunyta a szemét.

A temetés után hazavonszoltam magam az üres házba, ami mintha műanyagból lenne, és valaki kintről lángszóróval perzselné – szinte éreztem, ahogy rám olvad, megfullaszt undorító bűzével, maga alá temet, és én beleragadok a forró, izzó, nyálkássá vált falakba, mint egy nyomorult légy. A szobájába mentem, az üres ágyát bámultam. Az éjjeliszekrényen még ott sorakoztak a gyógyszerei, a pohár víz, amit két hete készítettem oda – az utolsó éjszakáján. A szekrények tömve a ruháival, az előszobában kopottas cipők, a konyhában a tányérjai, a régi rádió, meg az újság, amit utoljára olvasott. Hogy lehet, hogy mindez itt

maradt? Minden zezzugból, minden tárgyból, minden anyagból a jelenléte ordít, és mégis megfojt a némaság – mert nincs itt.

Végigfeküdtem az ágyán, próbáltam magamba szívni az elillanó illatokat, próbáltam elképzelni, hogy a lelke ott lebeg a szobában. Éreztem a forróságot a mellkasomban, hallottam a suttogását: a búcsúszavait. Néhány percig körüljárt ez a melegség, befurakodott a pórusaimba, kitöltötte a bensőm, és szinte boldognak éreztem magam. Aztán végleg elment.

Nem bírtam tovább létezni abban a házban, az emlékei között. Rettenetes fájdalom hasított a gerincoszlopomba, mintha ostorral csaptak volna végig rajtam. Örület hatalmasodott el rajtam, pusztító erejű energia töltött el. Összeszedtem mindent, hatalmas szemeteszsákokba pakoltam a holmiját, beraktam a kocsiba, és a szemételep felé hajtottam. Tízszer fordultam, mire minden eltűnt. A bútorokat felaprítottam: újra meg újra lesújtottam rájuk a baltával, mígnem csak holt törmelék maradt belőlük, majd leszaggattam a függönyöket, szemétre vetettem az ágyneműket, kivittem a könyveket, a magazinokat a hátsó kertbe, és felgyújtottam mind. Ha már nem lehet itt, akkor tűnjön el örökre, végérvényesen!

Hát elmúlt. A ház üresen tátongott. Kísérteties szél lengte át a helyiségeket. Lekuporodtam a fal mellé, összegömbölyödtem, és elaludtam. Azt hiszem, két napig feküdtem öntudatlanul. Aztán kinyitottam a szemem, engedtem, hogy a függönytelen ablakon beömlő fényár magamhoz térítsen, feltápászkodtam, megmosakodtam, összeszedtem néhány holmit, még egyszer utoljára végignéztem a fiatalságom színterén, majd óvatosan behúztam az ajtót. Nem tudtam mást, csak azt: mennem kell.

A Toyota halkán nyöszörgött alattam. Amikor elszáguldott mellettem a városhatárt jelző tábla, belém hasított az érzés, hogy végérvényesen magam mögött hagyok mindent: az otthonomat, anyám sírját, a festészetet, Pault... Hívott még jó párszor, de nem vettem róla tudomást. Nem mondhatott volna olyat, ami képes lett volna megváltoztatni a döntésemet és az érzéseimet iránta. Üresség költözött a mellkasomba. Szerettem volna sírni, de a könnyek megrekedtek valahol belül, és minden próbálkozásom szármalmas szenvedésbe fulladt. A szemem olyan száraz volt, akár a sivatag.

A 95-ösön haladtam Washington irányába. Kora délután volt; magasan járt a nap és a hőség betüremkedett a résnyire nyitott ablakon. A menetszél úgy borzolta a hajam, mintha egy nő túrt volna bele vékony, érzéki ujjával. Hogy hova megyek – nem tudtam. Nem volt célom. Fogalmam sem volt, hol ér az éjjel, hol ébreszt a hajnal és hol tartok majd egy hét múlva. A hátsó ülésen csak egy sebtében összehakolt sporttáska hevert, benne néhány váltás ruhával, az összes készpénzzemmel és az eszközeimmel. Az igazi kincseket a pincében rejtettem el. Ki tudja? Talán pár év múlva értéktelen kacatok lesznek csak: egy hamvába holt művészi pálya zsengéi... Mindenesetre most nem jelentettek számomra semmit. Minden egyes alkotásom egy-egy szomorú rekviem volt csupán egy letűnt korhoz, amibe soha többé nem talállok már visszautat.

Jelzett a tank, le kellett húzódnom, hogy megálljak a következő benzinkútnál. Teletöltöttem a kocsit, majd besétáltam az épületbe. Megittam egy kávé, és vettem egy croissant-t. Csak most jöttem rá, mennyire mardosott az éhség; azt hiszem, napok óta nem ettem semmit. Gondoltam, elkerülöm Washington D. C.-t, és a 495-ösön megyek tovább a 66-os irányába, aztán lefelé Virginián keresztül. Észak-Karolina, Dél-Karolina, Georgia, Alabama, Mississippi... Talán egyszer a mexikói határnál kötök ki, aztán továbbmegyek, és eljutok a világ végére, ahol nincs más, csak a végtelen semmi, a feszültség nélküli, anyagtalan tér, ahol végre alkotóelemeimre hullhatok és beleolvadhatok a kozmosz határtalanságába.

Örömmel üdvözöltem volna a halált, de helyette valaki egészen más jött. Ahogy kigördültem a benzinkútról, megpillantottam őt. Az út mellett állt, rövid farmersortot viselt és egy fehér, ujjatlan felsőt. Lábai, mint két hófehér gránitoszlop. Sötétbarna haja két fonatban hullott alá a füle mellett; a fején egy színes baseballsapka. Ajka meggypiros, a szemén fehérkeretes napszemüveg. Egyik kezét felém nyújtotta, a másikban egy sárgás kartonlap világlott, rajta fekete alkoholos filccel, girbegurba betűkkel: „DALLAS, TX”. Lefékeztem, ő közelebb lépett. Lehúztam az ablakot. Leeresztette a táblát, és kissé görnyedten, sietős léptekkel igyekezett felém.

– Helló – köszönt be hozzám, mikor odaért. – Hova mész?

A táblájára néztem, majd rá. Fiatal volt, üde és gyönyörű, én pedig halott. Halott, aki a feltámadásra vágyott. Ahogy az arcába néztem, már tudtam, hol van a világvége.

– Dallasba – feleltem, mire közelebb hajolt.

– Komolyan?

– Aha.
– Mekkora mázli... – eresztett meg egy vigyort, majd kinyitotta az ajtót.

Nem tudom, miért álltam meg a lánynak – sosem vettem fel azelőtt stopposokat. De az egész jelensége valahogy megtorpanásra késztetett, és megnyomott bennem egy titkos nyomógombot. Hátradobta útításkáját az enyém mellé, majd behuppant az ülésre. Kíváncsian méregetett a napszemüvege mögül.

– Ally – nyújtotta felém a kezét. Annyira meglepett a mozdulat, hogy hirtelen moccanni sem tudtam.

– Tessék?

– Így hívnak – motyogta. – Ally.

– Jeff – válaszoltam zavartan, és megráztam a kezét. Meglehetősen oda nem illő mozdulat volt. A kocsimban ült, meztelen combja betöltötte az egész látóteremet, a bőre melegen pulzált, és olyan elevenség sugárzott belőle, ami szinte kitaszított az ajtón.

– Tényleg Dallasba mész? – pillantott rám gyanakvón.

– Igen – feleltem egyszerűen, és hirtelen én magam is elhittem. Úgy éreztem, mintha mindig is oda készültem volna, mintha ez lett volna az elrendeltetett úti cél.

Levette a napszemüvegét. Meleg barna szempár nézett velem farkasszemet. Szelíd, mint a gesztenye, ugyanakkor felfedeztem benne az óvatosságra intő szúrós tüskéket is. Egy pillanatig mintha tanulmányozott volna – szinte éreztem azoknak a tüskéknek az óvatos puhatolózását a bőrömön –, majd felsóhajtott, és hátravetette magát az ülésben.

– Jó, akkor menjünk!

Beindítottam a motort. A kocsi tovagördült az aszfalton, én pedig kis híján felnevettem. Paul mindig azt mondta, hogy próbáljak spontán lenni. Hát most elég spontán vagyok, te rohadék? – szegeztem neki gondolatban a kérdést. Lesz alkalmam rá: Dallas húszórányi autótűt innen. Rengeteg idő egy idegennel összezárván.

Idegességnek tűnt, szinte izzott a levegő a feszültségtől. Észrevettem, hogy folyamatosan a visszapillantó tükröt figyeli, mintha attól tartana, hogy követnek minket. Tulajdonképpen nem érdekelt, hova megy és miért. Hirtelen felvillanyozott a lehetőség, hogy nem kell megadnom magam a fájdalmas ürességnek, a némaságnak, ami úgy telepedett rám, mint egy több ezer tonnás kötömb, és levetkőzhetem önmagam – ezt a túlságosan is szoros és túlságosan is fullasztó jelmezt, amibe belevarrtak.

– Ally? – fordultam a lány felé. – Minek a beceneve ez?

– Mi? – kapta rám a tekintetét zavartan.

– Minek a beceneve az Ally?

– Ja... Alice – felelte kurtán, majd ismét elnézett a tükör irányába.

Követtem a tekintetét, de a végtelenbe futó kocsisoron kívül nem láttam mást.

– Mindig ilyen nagy a forgalom a pályán? – kérdezte.

– Fogalmam sincs – vontam meg a vállam.

– Mennyi az idő? – Megkereste a digitális órát a műszerfalon, majd mikor megtalálta, csalódottan megrántotta a száját.

– Sietsz? – érdeklődtem.

– Jó lenne mielőbb odaérni. Innen hogy megyünk?

– Nemsokára áttérünk a 81-es pályára, és azt elég hosszan tartjuk... – Elmerengtem egy pillanatra. – De azt remélem, tudod, hogy egyhuzamban nem tudjuk megcsinálni.

– Nem vagyok teljesen hibbant – sértődött meg, majd gyorsan összeszedte magát. – Bocs... csak szar napom van. Izé... lekéstem a vonatom, és ezért megyek stoppal. Hosszú – legyintett.

– Oké – hagytam rá.

Láttam, hogy nem igazán akaródzik neki beszélgetni, de nekem is jobb volt így. A jelenléte megakadályozta, hogy a saját életemen töprengjek, és újra meg újra megkérdőjelezzem a döntésem helyességét. Olyan volt, mint egy váratlanul és teljesen oda nem illően beszúrt poén egy sötét tragédiában. Percek múltán lenyúlt a lábánál heverő kis hátitáskába, és egy flakon vizet vett elő. Épp csak belekortyolt, majd ismét eltette, mintha a mozdulat közben meggondolta volna magát.

– Te mit csinálsz Dallasban? – kérdezte hirtelen.

– Rokonlátogatás – bukott ki belőlem teljes természetességgel a hazugság. – Gondoltam, összekötöm egy autós túrával.

– Azért ez mekkora véletlen, nem? – tűnődött. – Azt hittem, hogy legalább hat körből jutok majd el odáig.

– Vagy megvárhattad volna a következő vonatot.

Összeráncolta a homlokát, majd visszafordult az ablak felé, és rátapasztotta az arcát. Befelé nevettem; teljesen bizonyossá vált, hogy ő is hazudik. Elméláztam rajta, hogy tulajdonképpen bárki lehet, de ebben a mesterségesen kreált helyzetben én is bármilyen álarcot magamra ölthetek. De ki is vagyok valójában? Talán épp most kezdem megtapasztalni, mi vagyok anyám és Paul nélkül, és ennek az újjászületésnek épp ez a fiatal lány lesz a szemtanúja? A gondolataim megint vágtazni kezdtek, végtelen sok lehetséges valóság képét rajzolva ki előttem, de miközben fényévnyi távolságokat jártam be az elmémben, a testem itt ragadt egy szűkös kis acéldobozban, az autópályák rengetegében, és csak sodródott az árral.

– Szóval... – vettem fel újra a beszélgetés fonalát. – Te miért mész Dallasba?

– Én? – illetődött meg, mintha a kérdésemmel túl messzire merészkedtem volna. – Egy barátnőmet látogatok meg. Tavaly együtt dolgoztunk egy nyári táborban.

– Jó messze laktok egymástól – jegyeztem meg.

– Épp ez a lényege ezeknek a táboroknak: hogy megismerhessünk olyanokat is, akikkel lehet, hogy sosem találkoznánk.

– Értem. – Nem erőltettem tovább a témát. A figyelmemet visszatereltem az útra, és hosszú ideig nem is szólaltam meg újra. Végül már számára vált kínossá a csend. Fészkelődni kezdett, időnként elővette a telefonját, de épp csak rápillantott a kijelzőre, és már el is tette újra. A lábai ideges táncot jártak, és a tekintete újra meg újra az óra felé kalandozott. Úgy tűnt, dühíti, hogy olyan lassan telik az idő.

– Ne haragudj – nézett rám ismét. – Hogy is hívnak?

– Jeff – mosolyodtam el.

– Jeff – ízeleggette a nevemet. – Mivel foglalkozol?

– Festő vagyok.

– Mármint... – vonta össze a szemöldökét – szobafestő, vagy... olyan festőművész?

– Tényleg nem voltam egyértelmű – bólintottam szórakozottan. – Az a fajta festő vagyok, aki a vásznon éli ki magát. Aki megpróbál valami lenyomatot képezni a gondolataiból és az érzéseiből.

– Aha... – vizslatott. – És miket festesz? – Most tanúsított irántam először érdeklődést. Én addigra már feltérképeztem a szemem sarkából. Megfigyeltem az álla büszke ívét, hosszú, kecses nyakát, a kulcscsont felett húzódó sekély gödröt és két játékos hajfonatát. Ha másra nem is volt jó mindaz a tudás, amit az elmúlt években elsajátítottam, a csajozáshoz tökéletesen használhatónak bizonyult. Amikor említést tettem a hivatásomról, a legtöbbjük lelki szemei előtt Rembrandt, Picasso, da Vinci és a többi, isteni magasságokba emelt művész derengett fel, és a piaci értékem egyből a csillagos égig szökött.

– Absztrakt képeket – válaszoltam egyszerűen, mire láthatóan előbányászta a fejéből a kijelentésemhez társítható elképzeléseit, és végül bizonytalanul biccentett egyet.

– Az komoly... És ebből meg lehet élni? – kíváncsiskodott.

– Abból lehet megélni, ha jó időben vagy jó helyen.

– Mondjuk, ez igaz – hagyta rám.

– És te? – lestem rá lopva. – Mit csinálsz?

– Most érettségiztem – felelte.

– És hogyan tovább? Van már valami terv?

Elgondolkozott, majd fájdalmasan megrándult az arca.

– Volt... de már elmúlt.

– Mi? – érdeklődtem.

– Az orvosi... – sóhajtott. – Sokáig biztos voltam benne, hogy ezt akarom csinálni. A nagyszüleim orvosok – magyarázta. – De most úgy döntöttem, hogy inkább kihagyok egy évet.

– Miért?

– Csak úgy – vonta meg a vállát, én pedig nem erőltettem tovább a témát. Észrevettem a távolban a benzinkút tábláját, és kihúzódtam a külső sávba.

– Mit csinálsz? – nézett rám feszülten Ally.

– Csak tankolok – nevettem fel, majd lassítottam. – Meg talán iszom egy kávét is. A táskájába nyúlt, majd kisvártatva egy gyűrött bankjegyet halászott elő belőle.

– Hoznál nekem egy Oreót?

– Nem jössz be?

– Á, nem... lusta vagyok – próbált mosolyogni. – Megtennéd?

– Nem kérsz inkább valami normális kaját?

– Nem – rázta meg gyorsan a fejét. – Csak egy Oreót. Meg egy Canada Dry-t, oké?

Bementem az épületbe, megvettem, amit kért, majd a pultnál ittam egy eszpresszót. Onnan, ahol ültem, pont ráláttam a kocsira, és figyeltem, ahogy nyugtalanul fészkelődik az ülésben. Az orcája bíborszínűre váltott, és az ajka elvékonyodott, miközben a telefonját nyomkodta. Persze tudtam, hogy valami nincs rendben körülötte, de ugyanezt magamról is elmondhattam. Én sem felelhettem arra a kérdésre, hogy mit keresek ott, mi hajt tovább és milyen cél lebeg a szemem előtt, mert bármilyen válasz örülségnek hangzott volna. Épp a helyzet abszurditása villanyozott fel leginkább, és az egymás felé tanúsított elvárásnélküliség. Nem éreztem úgy, hogy bármilyen szinten is meg kéne felelnem, és gyanítottam, hogy ezzel ő is így van.

Mikor visszaértem, mohón vette el tőlem a kekszet, és azonnal kibontotta. A morzsalék hamarosan beborította az ülését és a szőnyeget a lába alatt.

– És amúgy... – kezdett bele. – Mit csinál egy festőművész?

– Mire vagy kíváncsi?

– Nem tudom... Még sosem beszélgettem eggyel sem. Mindig úgy képzeltem, hogy ők ilyen elvont alakok festékfoltos ruhában, meg bozontos szakállal, örülettel a szemükben. És hogy a városok eldugott részeiben élnek, földalatti szuterénekben, ahonnan csak éjszaka merészkednek elő, amikor a normális emberek már alszanak. – Elnevette magát. – De te tök átlagosnak tűnsz.

– Csalódott vagy? – derült fel az arcom.

– Mit tudom én... – legyintett flegmán. – Előbb jutna eszembe, hogy például biztosítási ügynök vagy.

– Nem kellett volna levágnom a szakállamat – dörzsöltem meg az államát szórakozottan.

– De most komolyan... – méregetett. – Hogyan kell elképzelni?

– Nincs ebben semmi különös – mondtam. – Ugyanazt csináljuk, mint mindenki: dolgozunk és pénzt keresünk vele. Vannak néhányan, akik élvezetet lelnek abban, ha ránézhetnek egy festményre és felismerhetnek benne valami érvényességet a saját életükre vonatkozóan. Ők aztán fizetnek ezért, mi pedig bevásárolhatunk belőle a szupermarketben.

– Szóval nincs semmi trükk? – kíváncsiskodott.

A világmegváltó eszméimre gondoltam, Paul tanítására, az egykor tébolyig fokozódó meggyőződésre, hogy többre vagyok hivatott, mint más emberek, és nevetni támadt kedvem. Azt se tudtam már, ki vagyok, és abban sem lehettem biztos, hogy valaha is a kezembe fogom még az ecsetet. Márpedig, ha lebontom magamról mindazt a fennkölt, misztikus elképzelést, ahogy azelőtt gondolkodtam a létezésemről, nem marad más, csak egy átlagos testben élő, átlagos férfi – pontosan az, aminek ez a lány lát.

– Nem, nincs trükk – ingattam a fejem.

– Furcsa – motyogta. – Néha tök másnak képzelünk embereket, mint amilyenek valójában...

– Ez így van – helyeseltem. – Legtöbbször csak a vágyainkat vetítjük rá másokra.

Levette a napszemüvegét, és most már nemcsak a fejével, hanem a testével is felém fordult. Az arca megváltozott, és felfedeztem a bizalom halovány szikráját a szemében. Jó egynehány órának el kellett telnie, hogy beköszöntsön ez a változás.

– Veled is volt már így? – érdeklődött, mire cinikusan felhorkantam.

– Ne is kezdjünk ebbe bele...

Közelebb húzódott.

– Volt már úgy veled, hogy nagyon hittél egy kapcsolatban, aztán kiderült, hogy egy rohadt nagy hazugság az egész?

– Igen – biccentettem. – Hát persze.

Eltűnődött a válaszomon, majd visszadöntötte a fejét a fejtámaszra. Percek múltán szólalt csak meg újra.

– Szerinted meg lehet bízni bárkiben is? – merengett.

– Erre nem tudom a választ... – gondolkodtam el. – Persze előáshatnék valami elméletet, ami segítene magyarázatot találni, de az az igazság, hogy... kicsit belefáradtam már az elméletekbe. – Észrevettem, hogy most először hagyta el igazán őszinte gondolat a számát a közös utunk kezdete óta.

– Volt már úgy, hogy valaki olyan vert át, akire az életedet is rábízta volna? – forszírozta a kérdést tovább.

– Ha jól sejtem, veled ez történt – néztem rá, mire elkapta rólam a tekintetét.

– Pisilnem kell. Meg tudnál állni? – kérdezte rövidesen.

– Szerintem hamarosan megint lesz egy benzinkút – kémleltem a távolba.

– Nekem az is jó, ha itt megállsz a susnyásban.

– Hülyéskedsz? – pillantottam rá meglepve.

– Tényleg nagyon kell.

– Pár percet kibírsz, ugye?

– Kérlek! – fogta könnyörgőre a dolgot. – Csak húzódj le itt valahol, és beugrom a fák mögé.

– Komolyan beszélsz?

– Légyszi! – Meresztette rám nagy barna szemeit. Megadtam magam. Lehajtottam a pályáról, és megálltam a kihalt mellékút mellett, melyet dús lombú tölgyek szegélyeztek. Ally kiugrott mellőlem, nekiiramodott, majd csakhamar eltűnt a fák takarásában. Hosszú, vékony combjain felejtettem a szemem, és meggusztáltam az alig takaró farmersort alatt rejtőző fenekét is. Érdekes véletlen, hogy épp egy ilyen szemrevaló lányt sodort mellém a szél. Talán valamelyest még Bethre is emlékeztetett, bár alig tudtam már felidézni az arcvonásait. Mit áltatom magam! Ha nem tetszett volna, fékezés nélkül hajtok el mellette a washingtoni benzinkúton – hűtöttem le magam, miközben figyeltem, ahogy a kezdeti érdektelenség lassan semmivé lesz, és be kellett vallanom, hogy nagyon is foglalkoztat ez a rejtélyes idegen.

– Kösz, Jeff – tépte fel az ajtót megkönnyebbülten.

A következő néhány órában jelentéktelen dolgokról beszélgettünk. Bekapcsoltam a rádiót, de Ally azt javasolta, hogy hallgassunk inkább zenét, mert „idegesíti a pofázás”, úgyhogy megkértem, nézzen körül a kesztyűtartóban a CD-im között. Komolyzenei lemezeket tartottam ott, meg egy kis blues-rockot, de ritkán fordult elő, hogy vezetés közben elővettem őket. Már meg is feledkeztem róluk.

– Mozart? – kuncogott. – Ez most komoly?

– Valamiért az a sejtésem, hogy nem értékeled túlzottan a klasszikus zenét – ugrattam.

– Jézusom... – forgatta a szemét. – Mintha az ükapámmal utaznék. Van valami normális CD-d?

– Sajnálom, csak ezzel szolgálhatok.

Végül kiválasztotta az egyik blueslemezt, amit a jelek szerint elviselhetőbbnek tartott a szimfonikus műveknél. Elnémult, és csak figyelte a ritmust, az elektromos gitár fájdalmas sírását és a szívbe markoló énekhangot. Sosem vallotta volna be, de úgy láttam, tetszik neki, megérinti a zene.

– Te... – kezdett bele valamibe, majd inkább elharapta a mondatot.

– Igen? – sandítottam rá.

– Mindegy – legyintett, majd ismét elhallgatott. Sokáig tartott, mire összeszedte a bátorságát.

– Te... – próbálkozott újra. – Érezted már úgy, hogy elcseszted az életed? De úgy igazán.

– Miért, te igen? – dobtam vissza a labdát.

Bólintott.

– Tudod... szakítottam valakivel – mondta halkan. – Vagyis, hát rájöttem, hogy hazudott nekem.

– Miben hazudott?

– Abban, hogy szeret – komorult el az arca. – Én pedig elhittem. És amikor rájöttem, hogy nem igaz... az egy kicsit olyan volt, mintha meghaltam volna. Érted?

Hogyne értettem volna. Paulra gondoltam, és azonnal fortyogni kezdett bennem a keserű harag.

– Sajnálom. – Ennyit bírtam kinyögni, de hogy valójában mit sajnáltam, már magam sem tudtam.

– Szerinted tényleg naiv gondolat, hogy két ember örökre együtt marad? – kérdezte.

– Valószínűleg igen. Semmi sem tart örökké – kódósítottam.

– Akkor miért érezzük úgy?

– Ha tudnám a válaszokat ezekre a kérdésekre, most nem itt lennék – nevettem fel keserűen.

– Hát, akkor én sem... – hajtotta le a fejét. – Nem kéne itt lennem. Egyáltalán nem.

– Miért? Hol kéne lenned? – mustrálgattam.

– Most már mindegy – szusszant fel. – Hamarosan Dallasban leszek, és az egészet kitörlöm a fejemből.

Így száguldottunk tovább. A nap lassan ereszkedni kezdett a horizonton, én pedig éreztem, hogy lassacskán görcsbe merevednek a tagjaim és a szemem fáradtan és szárazon húzódik a gödrébe. Kimerültem; rám fért már a pihenés.

– Hol vagyunk? – nézett körül Ally, amikor észrevette, hogy elkezdek lehúzódni a lehajtósávra.

– Christiansburgnál – olvastam le a város nevét a tábláról. – Mi lenne, ha itt keresnénk valami motelt, meg egy éttermet?

– Hát... oké – habozott.

– Figyelj – pillantottam rá. – Ha nincs pénzed szállásra...

– Honnan veszed, hogy nincs pénzem? – Sértődötten villant a szeme, én pedig megadóan felemeltem a kezem.

– Oké. Csak felvetettem.

– Egyébként mit csinálnál, ha nem lenne pénzem? – vont a szemöldökét. – Kifizetnéd nekem?

– Miért, szerinted hagynám, hogy az utcán aludj?

– Lehet, hogy ha nem botlok beléd, most ott aludnék – évődött. – Te egyébként mindig ilyen nagylelkű vagy?

– Nem hiszem, hogy ez nagylelkűség volna. Majd megadnád valamikor.

– És ha egyszerűen lelépnék, és soha többé nem keresnélek?

– Ally – néztem rá. – Most akkor mi a helyzet? Van pénzed, vagy nincs?

– Van – nyugtatott meg. – Ugye nem gondoltad, hogy egy vas nélkül vágok neki az útnak?

Lelassítottam, majd begurultam a kisvárosba, és szinte azonnal belefutottam egy elfogadható kinézetű motelbe. Semmi luxust nem ígért, de egyikünk sem vágyott ilyesmire, csak egy kényelmes ágyra, ahol kipihenhetjük az út kényelmetlenségeit.

– Jó lesz? – kérdeztem. Ally olyan arckifejezéssel meredt ki a szélvédőn, mintha egy vágóhídra hoztam volna. – Figyelj – köszörültem meg a torkom. – Ha nem lenne egyértelmű, két szobát veszünk ki...

– Én elcsövezek egy pótágyon is, nem gáz.

– Nem – ellenkeztem. – Két külön szoba. Ne érezd magad kellemetlenül!

– Dehogyan érzem, csak... – húzta el a száját. – Nekem tényleg jó lett volna valami gagyi hely is, vagy egy pad valami játszótéren.

– Remélem, ezt te sem gondoltad komolyan – csóváltam a fejem. – Na jó, én most bemegyek, és megkérdezem, hogy van-e szobájuk, addig te megvárhatsz itt a kocsiban.

Hálásan pislogott rám. Nem vagyok hülye, észrevettem, hogy sehol nem száll ki, mindent elkövet, hogy elkerülje a benzinkutakat és a nyilvános helyeket. Arra gondoltam, hogy elszökött otthonról, de nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget. Nem az én dolgom. Majd hazamegy, ha túltette magát ezen a szerelmi csalódáson, addig pedig a barátnőjénél szív egy kis friss levegőt.

Csengetnem kellett a recepción, mert egy teremtet lélek sem járt arra. Egy talkshow kellemetlen, rikácsoló hangjai szűrődtek ki a belső helyiségből, és kissé odaégett pattogatott kukorica szaga terjengett a levegőben. Kisvártatva egy elhanyagolt külsejű, mogorva férfi vánszorgott elő. Majdnem teljesen üres volt a motel; szinte az összes kulcs ott lógott az akasztókon. Kivettem két szomszédos szobát, mire a férfi

elém tolta a bejelentőlapokat. Úgy éreztem, egyáltalán nem érdekli a formalitás, csak szeretne már túllenni az egészen, hogy mihamarabb visszatérhessen a tévé elé.

– Elég, ha távozáskor leadják – legyintett, mikor rákérdeztem, szükséges-e most kitöltenem. Valamiért belém hasított a gondolat, hogy soha nem fogjuk kitölteni, és ez soha senkit nem is fog zavarni. Magamhoz vettem a kulcsokat, majd visszasiettem a kocsinhoz.

– Rendes vagy – mosolygott kényszeredetten Ally, mikor megzörgettem a szélvédőt a kulcstartóval. Kiszállt, felkapta a hátizsákját, majd előbányászta a kis bőröndjét is.

– Egyes vagy kettes? – kínáltam fel neki a lehetőségeket.

– Tök mindegy – grimaszolt, majd találomra elvette tőlem az egyik kulcsot. Felsiettünk a hosszú, keskeny verandára, aztán megkerestük a szobaajtókat.

– És akkor most mi lesz? – érdeklődött.

– Mi lenne? – kérdeztem vissza.

– Még csak nyolc óra van, nem? Nem hiszem, hogy képes lennék még elaludni.

– Keressünk egy éttermet? – ajánlottam fel, mire nemet intett.

– Volt egy kisbolt innen nem messze, az út mellett.

– Oké – egyeztem bele. Eldöntöttem, hogy nem fogok rákérdezni, engedem, hogy magától mondja el, ha akarja. Ha pedig nem, az sem számít: elviszem Dallasba, és onnantól kezdve nem az én felelősségem, mi történik vele. Tulajdonképpen hálás voltam neki, amiért néhány napra célt adott nekem; időt nyertem, mielőtt szembe kell néznem a saját sorsommal.

Zárás előtt értünk a parányi élelmiszerüzletbe, és sebtében válogattunk össze néhány előre csomagolt szendvicset meg üdítőt. Ally hosszan elidőzött az alkoholrészlegen, majd rám sandított, mintha az engedélyemre várna. Nekem is jólesett volna egy-két pohár stresszoldó. Végül választott egy üveg édes Martinit és a kosaramba csúsztatta.

– Én még nem múltam el huszonegy – magyarázta, majd rögtön hozzátette, hogy kifizeti.

– Ugyan már – hárítottam el, és a többit is kifizettem. Nem akartam ebből ekkora ügyet csinálni.

Visszamentünk a motelbe, majd kiültünk a verandára. Se közel, se távol egy teremtet lélek sem járt, csak egy zárlatos éjjeli lámpa sercegett a fejünk felett, és néhány hangfoszlány jutott el hozzánk a recepciós irodája felől, ahol még mindig szólt a tévé. Ally kerített két fogmosópoharat, és abba öntögette szét az italt.

– Tisztára, mint a táborban – kuncogott halkan. – Ott csináltunk ilyen örültségeket. Éjjelente kiszöktünk a szobáinkból, elbújtunk a konyha épülete mögé, és ott piálgattunk.

Én egyetlen hasonló emléket sem tudtam visszaidézni a saját életemből. Sosem jártam táborozni – anyám nem engedett –, később pedig egészen más körülmények között zajlottak a társasági események, melyeken részt vettem.

– A tavalyi volt életem legjobb nyara – merengett Ally. – Először voltam olyan messze a családomtól és marhára élveztem. A melót gyorsan letudtuk, aztán szabadon engedtek minket. Csomószor lementünk a tengerpartra Hannah-val, szörföztünk meg ilyenek...

– Hannah a dallasi barátnőd? – kérdeztem.

– Aha – bólogatott. – A legjobb arc a világon. Tudod... akkor gondolkodtam el először azon, hogy mit akarok az élettől – emlékezett.

– És mire jöttél rá?

– Addig tök egyértelmű volt, hogy leérettségizek, felvesznek az orvosira, aztán egy jó tíz év tanulás és gyakorlat után bekerülök majd valamelyik kórházba, és... ez lesz minden, amit az életemnek nevezhetek.

De ott Floridában... valahogy ez az egész már nem volt többé vonzó.

Belekortyoltam a Martinibe. Nem ehhez az ízhez szoktam – összerándult a szám. Tipikus női ital.

– Te mindig festő akartál lenni, Jeff? – pillantott rám Ally.

– Igen – válaszoltam egyszerűen. – Mindig.

– És a szüleid nem szóltak bele?

– Apámat nem ismertem – sóhajtottam fel. – Már rég meghalt. Anyám pedig... nos, neki egészen más elképzelései voltak a jövőmről, mint nekem.

– Nem büszke rád?

– Ezt már soha nem tudom meg – néztem el a feje felett a távolba. – Három napja temettem el.

– Úristen! – hajolt előre, hogy megérintse a kezem. – Ne haragudj! Nem tudtam.

Olyan volt, mint egy apró áramütés. Forróság cikázott végig a testemen, ahogy a bőre a bőrömhöz ért. Lehet, hogy csak az alkohol, a fáradtság, vagy a fejemben kavargó káosz miatt, de hosszú, sivár, halálszerű álmából hirtelen felébredt a vágyam. Elkaptam a kezem, majd zavaromban megvakartam a tarkóm. Keserűen gondoltam rá, hogy épp anyám halálának említésekor kell újra megtapasztalnom azt a sóvárgást, amit annyira gyűlölt és megvetett bennem.

– Semmi gond – intettem a fejemmel. – Megváltoztathatatlan.

Ally a száját harapdálta; azon gondolkozott, mivel terelje el a témát.

– Hát nem könnyű a szülőkkel – mondta végül. – Az enyémekek tök gázok.

– Miért?

– Kívülről úgy látszik, mintha normális család lennénk, közben meg... – legyintett. – Nem értem, hogy az emberek miért erőltetik ezt a család témát, ha egyszerűen alkalmatlanok rá. – Lehajtotta a maradék italát, majd engedte, hogy az alkohol szétáradjon a testében. – Nem értem, miért kell azt mondani valakinek, hogy szereted, ha nem gondolod komolyan...

Engedtem, hogy beszéljen, ő pedig kisvártatva folytatta is.

– Tudod, apámról azt hittem, hogy ő a legtökéletesebb férfi a világon – merengett szomorúan, miközben újratöltötte a poharakat. – Aztán rájöttem, hogy egy fasz. Pont olyan, mint a filmekben ezek a seggfej férjek, akik otthon kamuznak a családjuknak, aztán elmennek és meghúznak egy fiatal picsát. Egyszer rajtakaptam, amikor egy nővel enyelgett az utcán. Ő persze nem látott meg.

– Az nem lehetett könnyű – próbáltam valami értelmeset kipróbálni magamból.

– Nem tudom elfelejteni – sóhajtotta. – Folyton magam előtt látom, ahogy azt a nőt fogdossa. Olyan undorító volt valahogy, olyan alantas... Soha nem tudtam úgy gondolni rá, hogy ő is férfi, de akkor láttam, milyen is valójában.

– Elmondtad neki?

– Dehogy – rázta meg a fejét. – A húgomnak mondtam el. Valakinek muszáj volt. Ez a kis hülye meg továbbadta anyunak.

– És?

– Az a legdurvább – horkant fel cinikusan –, hogy anyu nem csinált semmit, mintha mi sem történt volna. Azt hittem, hogy óriási botrány lesz, elválnak, szétszakad a család, de az égvilágon semmi nem történt, és nem mintha erre vágytam volna, de haragudtam anyura... Iszonyú gyávának tartottam. Tényleg nem jelentene szart sem ez az egész? Szánalmas.

– Valószínűleg fontosabbnak tartották a családot.

– Ez nem család, hanem egy nyomorult színjáték – fakadt ki. – Utálom, amikor úgy tesznek, mintha minden fasza lenne, bazsalyognak ott a vacsoraasztalnál, meg osztják az észt, aztán apám elmegy

csajozni, anyám meg otthon kussol. Mindegy – fújtatott. – Ennek az egésznek már úgyszincs jelentősége.

– Hogyhogy? – kémleltem a tekintetét, mire rám pillantott, majd gyorsan elnézett.

– Bocs, hogy rád zúdítottam ezt az egészet – szabadkozott. – Mindig felcseszem magam rajta. Mit fogsz csinálni Dallas után? – váltott témát. – Festesz valami világgraszoló remekművet, eladod egymillió dollárért, aztán feleségül veszel egy szupermodellt?

Felnevettem.

– Inkább visszabújok a külvárosi szuterénbe, és csak éjjel jövök elő, mint a zombik. – Édes mosoly suhant végig az ajkán. Elidőztem rajta egy pillanatig, aztán a tekintetem visszasiklott a kezemben tartott ócska műanyagpohárra, benne ezzel a szörnyű, édes löttyel. – Lehet, hogy jó darabig nem megyek vissza Baltimore-ba – vallottam be. – Nincs ott már számomra semmi.

– És a festészet?

– Az itt van – ütögettem meg óvatosan a mellkasomat a szívemnél. – Ha még van egyáltalán.

– Erre igyunk! – nyújtotta felém a poharát, majd ügyetlenül koccintottunk. – Te rendes srác vagy – jelentette ki. – Tényleg...

És te? – gondoltam magamban. – Te ki vagy, Alice?

Ránk telepedett a csönd.

– Azt hiszem, berúgtam – konstataulta.

– Azt hiszem, én is – csatlakoztam.

– Eszembe jutott valami! – vidult fel hirtelen. – Itt vannak a festős cuccaid?

– Igen...

– Mi lenne, ha megfestenél?

– Most? – meredtem rá meglepetten.

– Igen! Még sosem festettek rólam portrét.

– Nem – ingattam a fejem. – Késő van.

– Mennyi idő megcsinálni egy ilyet?

– Minimum két óra.

– Tíz múlt. Ez még simán belefér, nem? Annyira kíváncsi vagyok! – Teljesen fellelkesült az ötlettől. – Talán soha többé nem lesz már rá lehetőség. Kérlek!

Nem tudtam neki ellenállni, igaz, meg sem próbáltam. Elmentem a kocsinhoz az eszközeimért, ő pedig addig befészkelte magát a szobámba. Mire visszaértem, az ágyam szélén ült, megfésülködött, rendbe tette kicsit a sminkjét és megigazította magán a pólót.

– Így jó lesz?

– Tökéletes... – mosolyogtam, miközben magam elé helyeztem a kisméretű akvarellvásznat, és kikészítettem a vízfestékeket.

– Nagyon izgatott vagyok – lelkesedeztem.

– Én is... – nevettem zavartan. – Pollock többnyire részegen festett, de ő nem használt figuratív formákat... Össze kell szednem magam. – Kiszáradt a torkom, ahogy feltérképeztem a testét: karcsú derekát, hetyke kis mellét, hosszú nyakát, melyet kacéran elfedett egy kósza, hullámos tincs.

Aztán festeni kezdtem. A kezem megbabonázva siklott a vásznon, mikor felvázoltam a vonalait, mintha az ő tiszta szépségének megörökítésére teremtették volna. Most tudatosult csak bennem igazán, milyen gyönyörű; milyen telt és sötét mályvaszínű az ajka, milyen hamvas a bőre, milyen mély, remegő igazságot rejt gesztenyebarna szeme. Milyen hibátlan a szemöldöke íve, az arccsontja, elkeskenyedő álla. Istenem, mennyire kívántam! Nem is tudom, melyiket jobban: őt vagy a festés élvezetét. Mindenesetre

alig értem hozzá a vászonhoz, máris elragadott a szenvedély, beszippantott a fanyar festékillatú művészi örület. Kék, lila és napsárga árnyalatokkal tarkítottam sötét haját, arcára szürkésbarna félhomály árnyait vetettem. A szeme – hosszú szempillák erdeje mögé rejtett, csillogó írisze – életre kelt, és kihívóan pillantott vissza rám. Az egyre inkább megelevenedő képmásával szeretkeztem, ecseteim hegyével kényeztettem, miközben ő türelmesen pózolt az ágy szélén; néha lanyhult a kitartása, és lehajtotta a fejét, de aztán megfegyelmelte magát.

– Jeff, én mindjárt elalszom... – ásított. – Kész vagy már?

– Egy pillanat... – mormoltam. Másfél órája dolgoztam a képen. Nem akartam a tökélyig fokozni, nem akartam minden apró kis részletét megragadni, csak az esszenciáját visszaadni. Végül nem bírt tovább egy helyben maradni, feltápáskodott és odalopakodott hozzám. Épp az utolsó, fényesen csillanó hajszálait húztam meg ezüst festékekkel.

– Basszus... – kapta a szája elé a kezét, én pedig összerezzenem: nem vettem észre, hogy ott áll mellettem.

– Tetszik? – kérdeztem óvatosan.

– A francba...! – Ujjaival óvatosan elindult a vászon felé, de megállította őket, mielőtt hozzáérhetett volna a képhez. – Te tényleg nagyon tehetséges vagy... rohadatul tehetséges...

Gyönyörködött benne, szeme beivott minden halvány ecsetvonást, minden erőteljesebb vonalat, minden színt és árnyalatot. Aztán rám emelte a tekintetét. A kezem magától indult, hogy megérintse az arcát. Ujjaim a halántékához vándoroltak, óvatosan behatoltak a dús, sötétbarna tengerbe, majd gyengéden közelebb vontam magamhoz. Ajka felkínálkozva szétnyílt a csókom előtt, és én vigyázva birtokba vettem. Először ügyetlenül botladozott egymáson a szánk, de csakhamar megtalálták a ritmust. A szívem hevesen vert, az agyam vadul lüktetett, és az ágyékom úgy feszült, mint egy pattanásig fújt luftballon. Lehúztam az ölembe, és belekapaszkodtam a derekába. Olyan vékony és törékeny volt, akár egy gyermek, de az illata örjítően tüzes és nőies. Kezem a hófehér póló alá csusszant, és végigszánkázott felhevült bőrén, hogy végül megtalálja a melltartója kapcsát. Felnyögött.

– Jeff... – Ajka elszakadt az enyémtől, majd a következő pillanatban közénk feszítette a karját. – Ezt ne... A varázs elillant. Ally felemelkedett az ölemből, majd zavartan arrébb lépett.

– Én... ne haragudj... – szabadkozott.

– Túl sokat ittam – hajtottam le a fejem. Nem akartam a szemébe nézni; nem akartam, hogy lássa a csalódottságot az enyémben. – Sajnálom.

– Hamarosan elválunk... – tette hozzá. – Mi értelme lenne? Úgy értem... én nem vagyok olyan, aki... Lehet, hogy azt hitted, de én tényleg nem fekszem le valakivel csak úgy...

– Nem hittem azt – intettem nemet. – Pillanatnyi elmezavar volt az egész, felejtsük el!

– Haragszol? – lépett közelebb bizonytalanul.

– Nem.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha én most... – Az ajtó felé pillantott. – Jó éjt, Jeff!

Megvártam, amíg eltűnt, majd végigterültem az ágyon, és a kezembe temettem az arcom. A rohadt életbe! Ennek egyáltalán nem így kellett volna történnie – tépelődtem. Olyan egyértelműnek tűnt, ahogy a kapcsolatunk alakult, és a kezdeti távolságtartó bizalmatlanságból lassacskán bensőséges harmónia lett. Szentül hittem, hogy ő is vonzódik hozzám, de talán csak képzeltem az egészet. Elfelejtettem bízni a megérzéseimben, amióta Paulnál cserbenhagyott; talán soha többé nem ismerem majd fel a baráti közeledés és a szexuális érdeklődés közötti különbséget. Szégyelltem magam, de bármennyire is kínozott ez az érzés, a vágyamat nem tudta elnyomni. Kioldottam az övem, majd a nadrágomba csúsztatam a

kezem, hogy rátapintsak a követelőző keménységre. Még mindig éreztem az ajka ízét, felforrósodott bőre tapintását. Nem gondolkoztam tovább, csak csináltam, amit az ösztöneim diktáltak, és a száradó festmény látomásszerű nőalakjának szemébe bámultam, miközben eléleztem.

Reméltem, hogy csak úgy egyszerűen átsiklunk a történetek felett, és nem kényszerülök majd megmagyarázni az előző esti viselkedésemet. Hiába aludtam keveset, már korán kipattant a szemem, és csak vártam a nyolc órát. Gondoltam, minél hamarabb elindulunk, annál jobb, hiszen Dallas még majdnem egynapnyi távolságra fekszik. Memphisig kényelmesen eljutunk estig, a környéken éjszakázhatunk, aztán a következő nap megérkezünk az úti célunkhoz.

Próbáltam elterelni a figyelmem, de az minduntalan visszatalált Ally ajkához és az érzéshez, amit a közelsége ébresztett bennem. Végül már nem bírtam tovább, és bekapcsoltam a tévét. Végignyomkodtam a csatornákon, majd megállapodtam a reggeli hírműsoron, és elmentem zuhanyozni. Beálltam a szűrős vízsugár alá; hagytam, hogy végigfolyjon az arcomon, és a homlokomra tapassza a hajamat. Egy ideig csak a duruzsolást hallottam, majd a háttérzajból hirtelen nagyon is élesen vált ki a hírolvasó hangja: „... a nyilvánosság elé tárta évekig tartó viszonyát a washingtoni St. John Középiskola vezetőjével. Alice Carrington tegnap, a reggeli órákban tűnhetett el...” – Mintha fejbe vágtak volna. Elzártam a csapot, lekaptam a zuhanyzó oldaláról a törölközőt, majd a szobába vágtattam. Még épp időben, hogy lássam az arcát a tévé képernyőjén. „A rendőrség kéri, hogy aki bármiféle információval rendelkezik Alice Carrington hollétét illetően, feltétlenül jelentkezzen az alább olvasható telefonszámok valamelyikén.”

Először zavart éreztem, majd egyre jobban elterebélyesedő dühöt. Tanácstalanul járkáltam a szobában, aztán felkapkodtam a ruháimat, és kiléptem a verandára. Megfordult a fejemben, hogy egyszerűen bepattanjak a kocsimba, és elhajtsak, de valami mégis meggátolt ebben. Képtelen lettem volna csak így itt hagyni. Rágyújtottam egy cigire. A tegnap este itt felejtett fogmosópoharak és a kiürült martinis üveg még mindig ott heverték a kis üvegasztalon. Eszembe jutott a beszélgetésünk, az egész együtt töltött napunk. Persze hogy nem stimmelt vele valami, és ezzel pontosan tisztában is voltam, mégis úgy hatottak rám a hírek, mintha gyomorszájon rúgtak volna.

A cigarettafüst előcsalogatta a szobájából Allyt, aki váratlanul kidugta a fejét az ajtaján.

– Helló – köszönt, de én nem bírtam ránézni; elfordultam, és csak pöfékeltem. – Jeff – lépett ki, majd fázósan keresztbe fonta maga előtt a karját. – Minden oké?

– Hát persze – morogtam ingerülten. – Miért ne lenne?

Még közelebb merészkedett, most már ott állt egészen mellettem, és zavartan hunyorgott.

– Valami baj van?

– Mit gondolsz? – néztem rá. Visszahőkölt a jéghideg ábrázatomtól.

– Haragszol...? – kérdezte elesetten. – A tegnapi miatt...?

– Ne! – állítottam le. – Ezt ne! Nem történt semmi.

– Akkor? Jeff! Kérlek, mondj valamit!

– Nem – nyomtam el a cigarettát, és felé fordultam. – Inkább te mondj el nekem valamit, Alice... Carrington.

Jelentőségteljesen az arcán felejtettem a tekintetem. Egy pillanat alatt lángba borult a bőre, a szeme kitágult, az ajka megremegett. Nem tudott megszólalni, csak bámult, mintha kővé meredt volna. A feszültség szinte szétrepesztette a bordáimat, és minden lélegzetvétellel egyre hatalmasabbra duzzadt bennem. Megragadtam a karját, majd berángattam a szobájába és becsuktam mögöttünk az ajtót.

– Hallgatlak – dőltem a falnak. Még mindig dacosan összepréselte a száját, és a pillantása lesiklott rólam a padlóra, mint egy csínytevésen ért kölyöké. – Háromig számolok, aztán elmegyek – fenyegetőztem.

– Jeff – lehelte.

– Egy...

– Kérlek! – esdekelt, majd megpróbált a karomba kapaszkodni. Az izmaim mereven ellenálltak az érintésének.

– Kettő... A következőnél megfordulok, és itt hagylak.

– Jeff!

– Ne a nevedet ismételd, a rohadt életbe, hanem nyögd ki, hogy mi a francot keresel a hírekben – ordítottam, aztán ingerülten eltaszítottam magamtól.

Megtántorodott, és az ágyra huppant. A hátizsákja a padlóra fordult, a tartalma pedig szanaszét szóródott az ócska rongyszőnyegen. Mindketten döbbenten meredtünk a látványra. Papírszalaggal átkötött százdolláros bankjegycsomagok heverték mindenfelé. Ránézésre több tízezer dollár. Ally már meg sem kísérelte elrejtetni előlem, csak rémülten összehúzódott és elsírta magát.

– Atyaúristen – néztem a plafon felé. – Ez egyre jobb.

– Kérlek, ne menj el! – zokogott. – Elmondok mindent, csak ne hagyj itt!

– Hát, az nagyon jó lesz, ha mielőbb elárulod, mibe rángattál bele!

– Óriási baromságot csináltam. – Kövér, opálos könnycseppek gördültek végig eltorzult arcán. Reszketett; minden pórusából olyan erős félelem és elhagyatottság áradt, hogy szinte az én bőrömön is áthatolt. – Nem gondoltam át, mi lesz... Én... nem akartam ezt...

– Mit?! Miről beszélsz?

– Azt akartam, hogy szenvedjen, mert azt hazudta, hogy szeret, és közben megcsalt... Én meg elhittem neki mindent. Azt is, hogy elváljak a feleségétől és majd együtt leszünk. Azt is, hogy senki más nincs neki, csak én... – Allyból úgy tört fel a nehéz, szörnyű titok, mint a szennyvíz az eldugult csatornából, és most az egész mocsok rám áradt. Csak álltam és néztem, ahogy egyre jobban belelovalja magát, ahogy egyre hisztérikusabbá válik a hangja. – Az a szemét! Az a rohadt, hazug seggfej!

– Nyugodj meg! – próbáltam lecsitítani, mert tudtam, hogy ha így folytatja, előbb-utóbb ránk törik az ajtót. Közelebb léptem hozzá, majd megálltam mellette. – Mondd el, mi történt! Ki ez az ember?

– A sulim igazgatója – hüppögött. Lenyeltem a számba gyúlt szavakat, és inkább hallgattam.

– Folytasd!

– Együtt voltunk... úgy... mint a szeretők. Találkoztunk. Aztán rájöttem, hogy más diákokkal is csinálja, és... tenni akartam valamit. Bosszút akartam állni rajta. Szóval, megkértem, hogy találkozzunk a házában, és elvittem a polaroid gépemet... Miután együtt voltunk, elaludt... és akkor csináltam magunkról egy képet. Aztán leírtam mindent egy levélben, és a képpel együtt elküldtem az újságoknak, meg a rendőrségnek...

– Uramisten – tettem a tenyerembe az arcom. – Te tényleg megőrültél!

– Tudtam, hogy ezzel tönkretehetem – sírta. – De a többibe már nem gondoltam bele...

– És ez a pénz? – mutattam körbe. – Ez mi? És mennyi?

– Harmincezer – sütötte le a szemét. – A házában van egy széfje... egyszer kinyitotta előttem, mert... ott tartotta a... játékszereit...

– Tovább! – intettem. Erre nem voltam kíváncsi, nem akartam tudni a mocskos részleteket. Így is kavargott a gyomrom az egésztől.

– Akkor láttam, hogy tart ott egy csomó pénzt is – folytatta Ally. – Megjegyeztem a kódot, ahogy beüti... Hannah ötlete volt, hogy emeljem el, ő tudott erről az egésztől egyedül. Senki másnak, soha nem beszéltem róla. Hannah azt mondta, hogy ebből új életet kezdhünk, és leléphetek otthonról... Úgy is meg akartam tenni, elegendő volt mindenből, és nem bírtam volna tovább ott maradni...

– Szóval elloptad a pénzt, amíg aludt, aztán eljöttél, és feladtad azokat a leveleket – raktam össze a képet.

– Igen... – bólogatott elgyengülve.

– Most már értem, miért mondtad, hogy elcseszted az életed – feleltem szárazon. – Tényleg elcseszted, Ally, marhára elcseszted...

– Nem... – próbálta összeszedni magát. – Ha eljutok Dallasba, vége az egésznek. Hannah és én új életet kezdünk...

– Te hülye vagy – torkoltam le. – Eddig is nyilvánvaló volt számomra, hogy elszöktél otthonról, de ez... ez egészen abszurd.

– Kérlek, Jeff! – Lecsúszott elém a padlóra, és átölelte a lábamat. Úgy mállott le róla minden emberi méltóság, mint az öreg vakolat a roskadozó házról. Már csak egy rettegő kislány volt, aki bennem remélte az egyetlen támaszát, én pedig elképesztő dühöt éreztem iránta, ugyanakkor megsajnáltam. – Segíts! – könyörgött. – El kell jutnom Dallasba, érted? El kell jutnom.

– Nem – próbáltam eltolni magamtól, és belemarkoltam a karjába, hogy felhúzzam a földről, de olyan erősen kapaszkodott belém, hogy csak akkor tudtam volna leszakítani magamról, ha fájdalmat okozok neki. – Haza kell menned! – közöltem.

– Az lehetetlen! – zokogott rémülten. – Nem mehetek vissza. Soha többé nem mehetek vissza!

– Ha igaz, amit mondtál, őt el fogják ítélni, meglesz a bosszúd, amit annyira akartál, és talán te még jól is kijöhetsz belőle... De ha nem mész vissza és nem adod vissza a pénzt, te is ugyanolyan bűnözővé válsz, mint ő!

– Nem! Képtelen vagyok... Nem tehetem.

– Ally! Mégis mit akarsz tőlem?!

– Csak vigyél el Dallasba, utána, ígérem, eltűnök az életedből és soha többé nem találkozunk.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Kérlek! Könyörgöm! – Felkászálódott, de egy pillanatra sem eresztett közben. Szorosan hozzám préselte magát, könnytől csatakos arca a mellkasomra simult, és átáztatta a pólómat. A körmei a hátamba vájtak; az egész teste megfeszült, ahogy elcsigázottan küzdöttünk egymással. Kontrollálatlanul sírt, nekem pedig fogytán volt az erőm.

– Bármit megteszek... – suttogta szaggatottan, aztán hirtelen megéreztem nedves ajkát az enyémen. Elkecsereglett kereste nyelvem a nyelvével, de nem csókoltam vissza, pedig még mindig kívántam, sőt valami megmagyarázhatatlan oknál fogva egyre jobban. A szándék a közeledése mögött azonban undort keltett bennem. Most már nem óvatoskodtam, durván lefejtettem magamról a karjait, az ágyra löktem, aztán tajtékozva kivágtattam a szobából.

Magamra zártam a saját szobám ajtaját és őrzöngve járkáltam egyik faltól a másikig. Ally utánam szaladt, hosszan dörömbölt és szölongatott, de figyelmen kívül hagytam. Egy idő után feladta, és leroskadt a verandára. Tépelődtem magamban a lehetőségek között. A helyes irány teljesen egyértelműen mutatta meg magát: ha jót akarok cselekedni, visszaviszem Allyt Washingtonba, ahol felelősséget vállalhat a tetteiért. Az azonban biztosnak tűnt, hogy erre nem tudom rávenni, és ha nem segítek neki, akkor elszakadunk egymástól, ő pedig egyedül marad. Dallas még messze van, és ahogy telik az idő, egyre nagyobb kockázatot vállal azzal, ha nyilvánosan mutatkozik. El sem tudtam képzelni, mi várna rá

magányosan, kiszolgáltatottan és a jelek szerint a józan esze teljes hiányában. De mi a helyzet az én józan eszemmel? – töprengtem. – Mi a fenéért vennék a nyakamba egy ekkora terhet? Miért fordul meg egyáltalán a fejemben, hogy segítek neki? Hiszen semmi közöm hozzá, és csak alig egy napja ismerem. Minden épeszű megfontolásnak és higgadt logikának ellentmond, hogy elvigyem Dallasba, mégis valahogy ez tűnik az egyetlen járható ösvénynek. – És ahogy ezen gondolkodtam, keserűen jutott eszembe, hogy nemcsak ő az, aki elhagyatott, hanem én is. Én is ugyanolyan egyedül vagyok, én sem találom a helyem a világon. Abban a pillanatban Ally számomra az egyetlen valóságos személy, ő számomra az egyetlen menedék, mint ahogy én is neki. Hirtelen az emlékezetembe tolult Paul sztorija azzal az arctalan nővel az étterem sötét WC-jében, és végre megértettem. *„Én vagyok számára a legközelebbi idegen.”*

Vettem egy mély levegőt, majd kinyitottam az ajtót. Ally a küszöbömön ült, átkarolta felhúzott térdét, és fáradtan szipogott.

– Induljunk... – pillantottam le rá megadóan. Tíz perc múlva kigördültünk a Roanoke útra, majd ráhajtottunk a 81-es autópályára dél felé.

– Miért? – kérdeztem. – Miért pont ő?

Hosszú ideje némán haladtunk; a reggeli veszekedés mindkettőnket kimerített. Jobbnak láttam, ha meg sem kísérelünk beszélgetni, mert csak feldühödnék, és esetleg megváltoztatnám a döntésem. Mostanra azonban felgyűltek bennem a kérdések, és eléggé lehiggadtam ahhoz, hogy fel is tegyem őket.

– Tessék? – kapta fel a fejét Ally.

– Miért pont ez a férfi?

– Ha ismernéd, értenéd.

– Mesélj róla!

– Nem is tudom... – merengett el. – Biztos azt gondolod, hogy apakomplexusom van, vagy ilyesmi, de az az igazság, hogy sosem érdekelték a velem egykorú fiúk... A többiek már rég jártak valakivel, én pedig még csak gondolni sem tudtam rá. George pedig olyan más volt... Olyan karizmatikus, meg erős, érted? – Halványan elmosolyodott, ahogy felidézte az emlékeit. – Régebben ugrattuk egymást a lányokkal, hogy milyen jó pasi a diri, de ők nem gondolták komolyan, és az egészet elintézték azzal, hogy kár, hogy ilyen öreg. Hát, én nem láttam öregnek.

– És hogyan kerültetek össze? – firtattam.

– Tizedikben volt egy önkéntes munka: rendbe kellett rakni a sulit, kidíszíteni a termeket meg ilyesmi, és jelentkeztem rá pár barátnőmmel. Többször is beszélünk kellett vele, és általában én voltam az, aki vállalta, hogy bemegy hozzá az irodájába. A többiek paráztak tőle. Szóval jó párszor ott maradtam, és gondolom, egy idő után levágta, hogy tetszik nekem... Elkezdett dicsérgetni, azt mondta, gyönyörű vagyok, meg ilyenek, és hogy bárcsak újra fiatal lehetne, hogy ilyen barátnője lehessen, mint én...

– Micsoda patkány... – szúrtem a fogaim között, de ő nem zavartatta magát; folytatta.

– Mondanom sem kell, totál a fellegekben jártam... Először nem válaszoltam ezekre semmit, mert zavarban voltam, aztán egyszer összeszedtem a bátorságomat. Megkérdezte, kivel járok, én pedig azt mondtam... – cinikusan felhorkant. – Tiszta hülye voltam! Nagyon ciki az egész.

– Mit mondtál? – érdeklődtem.

– Hogy nem járok senkivel, de van valaki, aki tetszik. – Az arcára szorította a tenyerét, mintha újra átélné azt a pillanatot. Egészen kivirult, ahogy ezekről az emlékekről beszélt, mintha egyáltalán nem lenne súlyuk, és nem egy ocsmány bűntény részletei, hanem egy kedves gyerekkori románc első, esetlen

lépései volnának. – Megkérdezte, ki az a szerencsés, én pedig azt válaszoltam – te jó ég –, hogy az igazgató úr. Erre mindketten tök zavarba jöttünk, aztán kíváncsiskodott, hogy nem zavar-e a kora, és hogy tudom-e, milyen kockázatos egy ilyen kapcsolat. Szóval, így kezdődött... Az elején alig volt valami, még arra is hónapokat kellett várnom, hogy egyáltalán megcsókoljon, és kezdetben csak néhány percre voltunk együtt az irodájában.

– Ott csináltatok? – vontam fel a szemöldököm.

– Ott még nem... csak smároltunk, meg ilyesmi... Én még szűz voltam, és nem akartam egy íróasztalon elveszíteni.

– Legalább ebben volt eszed – jegyeztem meg gúnyosan, de nem is foglalkozott vele, egészen másfelé kalandoztak a gondolatai.

– Végül elvitt egy elhagyatott tisztsra. Ott feküdtünk le egymással először. Elképesztő volt, nagyon gyengéden csinálta...

– Ugorjunk! – vágtam közbe, mert éreztem, ahogy az agyamat újra elborítja a lila köd.

– Na mindegy – legyintett. – Nagyon szerelmes voltam belé, és ő mindig azzal hitegetett, hogy ő sem volt még ennyire szerelmes, és mindent el fog követni, hogy együtt lehessünk. Azt mondta, hogy már rég nincs köztük semmi a feleségével, és előbb-utóbb elválnak majd, csak nem könnyű az ügy, mert a felesége befolyásos nő. Baromi jól kitaláltunk mindent, figyeltünk rá, hogy ne hagyjunk nyomokat. Soha nem küldtünk egymásnak például e-mailt vagy sms-eket, nem csináltunk képeket, és ha találkoztunk, ő kocsival ment, én pedig busszal. Aztán később adott nekem egy feltöltőkártyás telefont, amiről senki más nem tudott, és ezen hívott, amikor ráért. Néha elég volt, ha csak megcsörgetett, és tudtam, hogy oké a másnapi találkozó. Úgyhogy zseniális volt az egész.

– És hogy kerültél a házába?

– Hát... – mészázott. – Az utóbbi időben már csináltunk egy-két örölséget. Először talált egy lepukkant motelt, ahol a kutyát sem érdekli, hogy ki vesz ki szobát. Aztán bevállaltuk a házát is. A felesége elutazott, ő meg rávett, hogy menjek át hozzá. Tudod, szerintem eléggé bejött neki, hogy abban az ágyban csináljuk... Mintha így akarna bemutatni egyet a feleségének...

– Hát persze, mert egy gyáva patkány... – erősítettem meg.

– Mindegy, én bármit megtettem, amit kért. De tényleg: bármit! Egészen addig, amíg meg nem láttam Sallyt kijönni az irodájából összegyűrt blúzban és ugyanazzal az idióta mosollyal a képén, amivel régen én hagytam el azt a szobát. Akkor leesett, hogy nem én vagyok az egyetlen; hogy ő erre élvez, hogy diáklányokkal kefélget a felesége háta mögött, és csak egy nyomorult numera vagyok, semmi több. – Elhomályosult a tekintete, majd kitörölt a szeme sarkából egy opálos gyöngyöt. – A többit már tudod – tette még hozzá.

A mérföldek kínkeservesen vánszorogtak alattunk. Ally magába roskadt, én pedig rosszkedvűen vezettem. Nem beszéltünk róla, de mindketten a híreket figyeltük. Később, mikor megálltam egy gyorsétteremnél, hogy ebédet szerezzek, a pult fölötti tévében a bemondó Ally nevét említette. Felkaptam a fejem, és megláttam csinos, szolid ruhába bújtatott felsőtestét, lófarokba fogott haját és ártatlannak tetsző mosolyát. Jó képet választottak róla. Aztán a képernyő másik felén megjelent egy másik fotó: középkorú férfi szigorú, sötétkék öltönyben, tökéletesen kötött nyakkendőben. Haja ébenfekete, már-már természetellenesen szabályos, tekintete sötét és tekintélyt parancsoló. Csak néztem-néztem a férfit, és hirtelen megfeledkeztem mindenről. Mocskos képek tucatjai tolultak az agyamba; a fantáziám hirtelen elém vetített mindent, akár egy könyörtelen naturalizmussal készült dokumentumfilmet. Nem volt benne

semmi érzékiség, semmi érzelem, csak nyers, állatias aktus, és megdöbbsen az ezzel kapcsolatos, váratlan érzéseim ellentmondásosságán. Egyszerre árasztott el undor és szexuális izgalom.

– Hé! Tíz ötven lesz. Megsüketültél, öreg? – zökkenett ki hirtelen egy éles hang.

– Tessék? – néztem fel bután, mire a gyorsétterem egyenruháját viselő srác a markát tolta elém, és flegma grimaszt vágott.

– Tíz ötven. De még ma, ha lehet.

– Igen... máris... bocs. – Magamhoz vettem a teli papírzacskókat, és visszasiettem a kocsához. Ally gyorsan kikapta a kezemből, majd sietősen átvizsgálta a tartalmát.

– Csirkés? – kérdezte a hamburgerre mutatva.

– Az.

– Kösz – biccentett, majd olyan iramban kezdett falni, mintha hetek óta nem evett volna. Én képtelen lettem volna enni; a gyomrom gombostű méretűre zsugorodott. Csak a kávémat szűrőszűrővel az elviteles papírpohárból, és közben igyekeztem kiűzni a fejből George Holden látványát. Az ő fotója is telitalálat, amennyiben az a média célja, hogy az együttérzést és a sajnálatot Ally személye felé billentse. George Holden ugyanis egy hideg, számító szatírnak tűnt fel a hírekben; egy olyasfajta bűnözőnek, akit minden apa nyugodt szívvel agyonlőne. És én is ilyennek akartam látni. Rávetítettem minden gyűlöletemet, minden megvetésemet, csak hogy elfedjem magam elől a fájó igazságot: valójában irigylem és féltékeny vagyok rá, amiért megkapta Ally szerelmét.

– Te voltál a tévében – mondtam Allynek.

– És?

– És... semmi. Láttam George Holden fotóját is... Az biztos, hogy kicsináltad a szemétládát. – Eltűnődtem, majd megkerestem a tekintetét. – Csak egy valamit nem értek, Ally...

– Micsodát? – nézett rám tágra nyílt pupillákkal.

– Magadat miért csináltad ki?

A kérdés sokáig ott lebegett a levegőben, de mivel ő nem sietett megválaszolni, én próbáltam valahogy összerakni a képet.

– Azt akartad, hogy megtudják – mondtam. – Saját magadat is le akartad buktatni. Igazam van?

Hallgatott.

– A szüleid akartál bosszút állni?

– Ez hülyeség – csattant fel.

– Szerintem nem – vettem ellen. – Azt mondtad, kikészített, ahogy anyád némán tűrte apád hűtlenségét, miközben neked nagyon is fájt, amit tett. Azt szeretted volna, ha botrány lesz belőle, de semmi sem történt. Most te megmutattad, minek is kellett volna igazán történnie...

– Nemcsak ez fájt – tört fel belőle, és ismét elpityeredett. – Hanem az is, hogy le se szarják a fejem. Észre sem vették az egészet, soha nem kérdeztek semmit. Csak nyüstöltek, hogy tanuljak, mert kellenek a jó pontszámok a felvételihez, és közben meg se hallották, hogy már rég nem akarok orvos lenni, rég megváltoztam, más irányba ment az életem... Annyira lefoglalta őket ez a hülye színjáték, hogy közben a valóságot meg se látták!

– Te szeretted volna, ha meglátják? – néztem rá. – Ha apád megment George Holdentől?

– Lehet – kiáltotta feldúltan. – Lehet, hogy szerettem volna. És akkor mi van? Nem mentett meg, mert fontosabb volt neki, hogy a fiatal nőket kúrogassa!

– Mint ahogy Holden téged – jelentettem ki. – Nem látod a párhuzamokat? Te ezt az egészet azért csináltad, hogy apád figyeljen rád. Azért mentél bele ebbe a kapcsolatba, és amikor Holden átvert, azért

csináltál belőle ekkora botrányt. Jézusom, Ally, nem lett volna egyszerűbb szembesíteni őket ezzel?

– Baszd meg! Mi vagy te, pszichológus? – csapott rá teljes erőből a karomra, majd az ablak felé fordult, és felzokogott. Addig sírt, míg ki nem fogyott belőle a szusz, és kimerülten meg nem adta magát a némaságnak. Én pedig hagytam; nem avatkoztam közbe, de mindvégig az járt a fejemben, hogy amikor nekem kellett volna őszintén felvállalnom a félelmeimet és a fájdalmaimat, vajon én milyen utat választottam?

Hirtelen egy felvakkanó sziréna éles hangja vert éket közénk. A visszapillantóra kaptam a szemem, és megláttam a rendőrautót mögöttünk.

– A fenébe... – szaladt ki a számon.

– Mi az? – rándult össze Ally.

– Félreállítanak.

– Mi?!

– Azt hiszem, túl gyorsan mentem... – Azzal kihúzódtam a leállósávba. A rendőrautó lassan mögénk sorolt.

– Mi az, hogy gyorsan mentél, Jeff? Mi a franc? Most idejönnek? Ide fognak jönni a kocsihoz?

– Nyugodj meg! – intettem le.

– Nyugodjak meg? – ordította. – Végem van... Most elkapnak. El fognak kapni!

– Maradj már csöndben! – dörrentem rá még időben, mielőtt a rendőr mellénk ért.

– A papírokat kérném – hajolt be az ablakon. Napszemüveget viselt, így nem láthattam, hogy a tekintete engem vizslat-e, vagy éppen Allyt térképezi fel. Ideges lettem; úgy igazán, nagyon ideges. Remegett a kezem, ahogy előkotortam a tárcámat, és imádkoztam, hogy a zsaru ne vegye észre rajtam, mennyire nehezemre esik higgadtnak maradnom.

– Tudja, hogy miért állítottam meg? – kérdezte nyájasan, miután végigpörgette keze közt az iratokat, és – természetesen – mindent rendben talált.

– Igen – feleltem. – Gyorsan hajtottam, sajnálom.

– Gyakran előfordul ez, fiatalember?

– Nem, uram.

– Talán valami elvonta a figyelmét? – Beljebb hajolt, és most már biztosan tudtam, hogy a lányt mustrálgatja. És azt is tudtam, hogy az a fajta zsaru, aki szereti fitogtatni a hatalmát és kellemetlen perceket szerezni az embernek.

– Jó napot, kisasszony!

– Jó napot... – motyogta megszeppenve Ally.

– Elmúlt már tizenhat éves?

– Igen, uram...

– Akkor egy személyi igazolványt kérnék – vigyorgott a férfi.

– Tessék? – nézett rá döbbenten és kétségbeesetten Ally. Hálát adtam az égnek, hogy aznap sem felejtette el feltenni a napszemüvegét és a baseballsapkáját.

– Egy személyi igazolványt. Tudja, azt a kis kártyát az adataival... A szülei tudják, hogy ezzel a jóképű fiatalemberrel száguldozik az utakon?

– Nem száguldottam, csak egy kicsit túlléptem a sebességhatárt – szaladt ki a számon, de rögtön meg is bántam.

– Ne feleseljen velem, fiam! Inkább nézzük meg, hogy megvannak-e a kötelező tartozékok. Szálljon ki!

Követtem az utasítását, miközben a gyomrom fel-le liftezett. Hátrasétáltunk a csomagtartóhoz. Olyan közel állt hozzám, hogy éreztem a leheletét és a fenyegetést, ami a lényéből áradt. Felnyitottam a hátsó ajtót, és megmutattam neki a háromszöget, meg az elsősegélydobozt. Miután látta, hogy minden hiánytalanul megvan, elveszítette az érdeklődését, és figyelme a hátsó ülésen heverő táskák felé fordult.

– Mi van ezekben?

– Ruhák.

– Hova készülnek?

– Dallasba, a barátainkhoz – hazudtam. – A nyári szünetre.

– Egy kis baráti összeröffenés, igaz? – mért végig gúnyosan. – Iszogatás, ordenáreszkodás, fetrengés a saját hányásunkban...

– Szó sincs erről, uram – próbálkoztam, de csak nehezebb helyzetbe sodortam vele magam.

– Talán még egy kis fű is előkerül... vagy valami komolyabb cucc. Így mondják, nem igaz? Cucc.

– Nem élünk ilyesmivel.

– Na, nyissa ki! – bökött Ally táskája felé. A vér is megfagyott bennem. Kiszáradt a szám, és hideg veríték csorgott végig a tarkómon. Elképzeltem, amint megpillantja a vaskos bankjegyekötegeket, majd a kocs oldalához lök és előrántja a fegyverét. Vége – gondoltam remegve. – Még el sem kezdődött igazán, de már vége. Sajnáltam Allyt, sajnáltam, ami rá várt. És sajnáltam magam is, amiért rám pedig nem várt már semmi ezután. Lassított felvételnak tűnt, amint széthúztam a cipzárt. Vártam az előbukkanó pénzcsomagok minden kétséget eloszlató látványát, de amikor felfedte magát a táska tartalma, nem láttam mást, csak a rendetlenül összedobált ruhákat. Elakadt a lélegzetem; szerettem volna ösztönösen beletúrní, de ezt megtette helyettem a zsaru. Kezét Ally rongyai közé mélyesztette, majd két ujjá közé csippentette az egyik bugyiját, és közben kihívóan az arcomba bámulva várta a hatást. Nem reagáltam. Nem azért, mert nem téptem volna ki örömmel a szívét a pökhendi baromnak, hanem mert még mindig nem tértem magamhoz. Hol a pénz?

A rendőr most ismét a lányt vette célba.

– Megtalálta a személyijét, kislány?

– Elnézést... – makogta Ally. – Valahova ide tehettem... de egyszerűen nem találom. Lehet, hogy az utazótáskámban van... Ne haragudjon, uram, nagyon sietve pakoltam be.

– Hát, azt láttam – röhögött. – Az anyjától nem sok mindent tanult, mi?

Nem tudom, meddig bírtam volna, hol lett volna az a pont, amikor elszakad a cérna és valami meggondolatlanságot teszek. Több tucatnyi menekülési stratégia cikázott végig az agyamon; a legabszurdabb ötletek győzködtek helyénvalóságukról. Ám szerencsére nem került rá sor, hogy megtudjam, mire lennék képes. A következő pillanatban megszólalt a férfi övére erősített CB rádió. Egy balesethez hívták.

– Vettem. Indulok – morogta kedvetlenül a készülékbe, majd még utoljára jóízűen végigmért bennünket.

– Na, tűnjenek el a szemem elől!

Reszketve indítottam be a motort. Csak akkor mertem elhinni, hogy megúsztuk, amikor a rendőrautó végleg kikerült a látóteremből. Úgy fújtam ki a levegőt, hogy a mellkasom hirtelen üres lett, akár egy félrehajított rongyzsák.

– Felismert? – bámult rám rettegve Ally.

– Nem tudom – vontam vállat. – Nem hiszem. Ha felismert volna, biztos nem enged el. – Egy parányi megkönnyebbüléssel gondoltam át, hogy a rendőr nem írta fel a kocs adatait.

– Hányanom kell – nyögött fel hirtelen a lány.

– Mi? Komolyan beszélsz?
– Hányni fogok, Jeff!
– A francba, oké... Várj! Várj egy kicsit! – Kémleltem a pályát. Ally arca holtsápadttá vált, kétségem sem lehetett afelől, hogy igazat beszél. – Lehajtok a következő lehetőségnél, oké? Addig kibírod?
Erőtlenül biccentett.
– Bírd ki! – biztattam. – Minden rendben lesz.
Csakhamar feltűnt előttünk a lehajtósáv. Amilyen óvatosan csak tudtam, lekanyarodtam, majd megálltam a kietlen út mellett. Ally feltépte az ajtót, majd egyenesen a bokrok felé szaladt. Én a kocsiban vártam. Türelmetlenül doboltam a kormányon, és folyton azt néztem, jön-e már. Negyed óra is eltelt, és Ally még sehol. Végül kiszálltam, hogy körülnézzek. Ott találtam az egyik fa tövében; összegömbölyödve feküdt a földön és sírt. Hozzásiettem, majd leguggoltam a térdig érő gazban.
– Ally? – simogattam meg a haját aggodalmasan. – Jobban vagy?
– Hánytam – nyöszörögte alig hallhatóan.
– Megijedtél – nyugtáztam. – Én is összecsináltam magam attól a zsarutól.
Rám nézett, és könnytől összetapadt pillái alól az arcomat mustrálta.
– Sajnálom, Jeff...
– Gyere – sóhajtottam. – Menjünk!
– Ugye még mindig segítesz? – kérdezte reménykedve, miközben feltápászkodott. – Ugye, Jeff? Segítesz?
– Segítek – bólintottam. A kezemet nyújtottam felé, ő belekapaszkodott, majd váratlanul szorosan átölelt. Hozzám bújt, mint egy védelmet kereső, puha kismacska, én pedig ösztönösen viszonyoztam az ölelést.
– Van egy rágód? – kérdezte, a mellembe fúrva az arcát.
– A kocsiban.
Felnézett és elmosolyodott.
– Klassz vagy, Jeff.
Nem engedte el a kezem, ahogy viaszátáltunk az autóhoz, én pedig nevetségesen éreztem magam. Most már magamat is törvényen kívülinek láttam, menekülő bűnözőnek. Valamiért azonban még mindig mellette álltam, pedig talán azzal tehettem volna érte a legtöbbet, ha átadom annak a zsarunak.
– Ally – fordultam felé nem sokkal később, miután ismét az autópályát róttuk Knoxville felé. – Hova tetted a pénzt?
– Mi? – ráncolta össze a szemöldökét.
– A pénzt, ami a táskádban volt...
– Ja? – legyintett. – Elraktam máshova.
– Miért? – kérdeztem.
– Csak mert... Találtam neki egy jobb helyet.
– Nem bízol bennem?
– Miről beszélsz? – vált hirtelen indulatossá, de már nem akartam visszavonulót fújni; kíváncsi voltam, hányadán állunk egymással.
– Előlem rejtetted el? – erőltettem tovább a témát.
– Nem, nem előled rejtettem el, Jeff, oké? – emelte fel a hangját. – Csak egyszerűen nem akartam az utazótáskámban hordozni harmincezeret. És be is jött a megérzésem, nem? Ha az a szemét zsaru ott találja a lóvét, most nem itt lennénk, az tuti.
– Nekem nem kell a pénzed – válaszoltam higgadtan, miközben megkerestem nyugtalan tekintetét. – Csak, hogy tisztán láss.

– Ejtsük a témát – sóhajtott fel, aztán az ablaküvegre hajtotta a fejét. – Mennyit megyünk még?
– Négy-öt órát, aztán valahol Memphis előtt megállunk.
– Oké... – szusszant fel, majd a szemére tolt a napszemüvegét. – Akkor megpróbálok aludni egy keveset.
Teljesen kikészültem.

Perceken át figyeltem halk pihegését, oda-odalesve, megpróbálva mélyen magamba inni minden apró részletét. Majd hirtelen odanyúltam, hogy kisimítsak egy kósza tincset az arcából. A bőre szinte tüzelt, mint ahogy bennem is tüzelt, lángolt minden. Váratlanul ismét elkapta a kezemet, az ujjaim köré fonta az övéit, majd lehúzta az ölébe. Hamarosan elnyomta az álmom. Így maradtunk kézen fogva, összekapcsolódva – két eltévedt atom, melyek között a világegyetem rengetegében különös kovalens kötés jött létre –, mígnem végül sebességet kellett váltanom, és kénytelen voltam felbontani az egységet.

Órák óta vezettem néma csöndben. Ally mélyen aludt, nem akartam a rádió hangjával zavarni, és az én fejemben is épp elég nagy zűrzavar tombolt anélkül is. A táj nem volt más, csak szürke absztrakció, alig-alig valóságos, alig-alig értelmezhető. Elsuhanó fák, narancsosan világító autólámpák, a valóságtól egyre messzebb és messzebb irányító zöld táblák összemosódó pacái, melyekbe szinte belekáprázott a szemem. Hirtelen egy vékonyka üzenetjelző hangra lettem figyelmes. Döbbenten oldalra pillantottam. Ally az ajtó felé fordult, az ülés előtt, a földön a kis hátizsákja hevert. Az idegességtől minden izmom megfeszült. Lenyúltam a táskáért, majd vigyázva, nehogy felébresszem Allyt, kihalásztam belőle a készüléket.

– Ez nem lehet igaz – szűrtem a fogaim között halkán, aztán kioldottam a képernyőzárat.

16:10 Hannah: Megtaláltak a zsaruk. Valahogy rájöttek a telefonra. Ne gyere ide!!!

– A rohadt életbe! – fújtam ki a levegőt. Láttam, hogy több üzenet is sorakozik ott. Nem csináltam belőle morális kérdést, hogy elolvassam-e őket, egyszerűen végigpörgettem az egész beszélgetést, ami épp elégséges képet nyújtott az elmúlt két napunkról.

~ 2002. május 20. ~

15:05 Ally: Elindultam, minden a terv szerint.

15:09 Hannah: Most láttalak a tévében. Mindenhol te vagy a sztori. Merre jársz?

15:09 Ally: Washingtonnál leintettem egy srácot. Úton vagyok. Mit mondanak a hírekben?

15:10 Hannah: G-t letartóztatták, téged pedig keresnek. Meddig visznek?

15:10 Ally: Nem fogod elhinni, de Dallasig. Két nap múlva ott vagyok.

15:11 Hannah: Vigyázz magadra!

19:13 Ally: Minden rendben, most megszállunk. Holnap írok. Puszi!

~ Aznap éjjel ~

23:45 Ally: Hülyeséget csináltam...

23:47 Hannah: Mi történt? Hol vagy?

23:48 Ally: Kicsit ittunk, és hirtelen jó ötletnek tűnt, hogy smároljak a sráccal.

23:49 Hannah: Te tényleg hülye vagy! Nem emlékszel, mi a terv?! Mit akarsz attól a pasitól?

23:52 Ally: Semmit. Kiborultam...

23:53 Hannah: Ne kavarj! Semmi szükség most egy ilyen kalandra. Nehogy valami fasztságot csinálj!

23:54 Ally: Felejtse el, nem tudom, mi ütött belém, de megoldottam... Jó éjt! Puszi.

~ Május 21. ~

8:15 Ally: Mindent tud. Hallotta a híreket, aztán veszekedtünk, és megtalálta a pénzt...

8:16 Hannah: Úgy tudtam, baszd meg... Most mi lesz???

8:16 Ally: Elmondtam neki mindent... Még mindig segít. Ne aggódj!

8:17 Hannah: *És ha bekavar?*

8:18 Ally: *Nem fog. Megdumáltuk. Kicsit kiakadt, de rávettem, hogy menjünk tovább.*

8:18 Hannah: *Jó lenne, ha nem most pasiznál be!*

8:19 Ally: *Csak arra kell, hogy elvigyen Dallasba és kész. Simán rá tudom venni, mert bejövök neki, aztán majd lerázom.*

8:19 Hannah: *Azért vigyázz! Holnapig még bírd ki valami baromság nélkül!*

8:20 Ally: *Az egész egy baromság volt. Ezt nagyon elcseszttem.*

8:20 Hannah: *Nyugalom, nemsokára vége. A pénzzel meg csinálj valamit! Nehogy gáz legyen belőle, érted...*

8:30 Ally: *Indulunk. Majd még írok.*

– A picsába! – Ezúttal hangosan ordítottam fel. Ally ijedten összerezszent, és csíkká vékonyodott, bedagadt szemekkel meredt rám.

– Te tényleg ennyire hülye vagy?!

– Mi bajod van? – kérdezte idegesen, aztán meglátta a készüléket a kezemben. – Te belenéztél a...? Azonnal add vissza! – hadonászott, de egy határozott mozdulattal visszalöktem a helyére. A váratlan durvaság meglepte, és elpárolgott belőle a harci kedv.

– Te tényleg ennyire szánalmasan ostoba vagy?! – ismételtam dühtől izzó fejjel. – Tudod, mennyire egyszerű lenyomozni egy mobiltelefont? Jó, hogy a kocsí típusát és rendszámát nem írtad meg! Meg a nevemet, ha már a tegnap éjszakáról... Mindegy! – üvöltöttem; gondolni sem akartam rá.

– Én... én nem... Erről a telefonról nem tudhatnak...

– Fogd be! Tudnak róla. Csoda, hogy még nem kaptak el.

– Most mit csinálunk? – A szeme gondterhelten pattogott ide-oda az üregében.

– Ezt. – Lehúztam az ablakot, majd kihajítottam rajta a telefont. Az néhányat pördült az aszfalton, majd egy másik autó kerekei alá került, és az összetört rom kisodródott az út szélére. Ally sikítva markolt a vállamba, hogy próbálja megakadályozni.

– Ne! – ütött az öklével. – Hannah...

– Hannah-t megtalálták – vettem oda. – Azt üzenve, felejtsd el Dallast.

– Mi? Miről beszélsz?!

– Nyomra vezettétek a zsarukat. Gratulálok! Valószínűleg épp most hallgatják ki, minket pedig elkapnak a következő városnál.

– Úristen... én erre nem gondoltam... eszembe sem jutott... De hát hogy?! Nem is a saját telefonomat használtam, hanem ezt a feltöltőkártyás szart, amit George-tól kaptam... – Szinte hisztérikus állapotba került, mint egy gyerek, amikor sarokba szorítják. De hát végül is az volt: egy gyerek, aki nagyon rossz fát tett a tűzre, és most számolnia kell a tettei következményével.

– Úgy tűnik, a te George-od lebukott a telefonjaival... – vettem oda ingerülten. – Hogy lehet az, hogy te az égvilágon semmire nem gondolsz? Tényleg meghaladja a képességeidet, hogy átlásd ezt az egész helyzetet?!

Hirtelen támadt egy ötletem. Lebanonhoz értünk, én pedig nem mentem tovább Nashville felé, hanem ráhajtottam a 840-esre és dél felé indultam. Időt akartam nyerni, amíg kitalálom, mit tegyek.

– Most hova megyünk? – szipogott Ally.

– Nem tudom – vontam meg a vállam. – Azt sem tudom, mi a jóistenért segítek neked.

– Jeff! Kérlek, ne haragudj!

– Hagyj békén! – förmedtem rá. – Te hülye picse!

A kezem reszketett a váltón. Ally hozzáért, megpróbált belemarkolni, keresve bennem a támaszt, a biztonságot. Ezúttal lesöpörtem magamról vékony ujjait. Az üzenetei pörögtek a szemem előtt, és nem tudtam biztosan, hogy azért haragszom-e rá, mert naiv és buta, vagy azért, amit rólam írt.

Két óra múlva Hohenwaldba érkeztünk. Negyed hetet mutatott az óra a műszerfalon; egy újabb nap telt el a végtelen autópályákon. Nem követtek, nem állítottak meg, nem észleltem magunk körül semmi gyanúsat, de ez nem nyugtatott meg. Sőt, a vihar előtti csend állapotához hasonlított, mikor az érzékszervek még semmit nem fognak fel a közelgő tragédiából, de belül már elviselhetetlenné fokozódik a nyomás, és a kis láthatatlan műszer elkeseredett tombolással jelzi a veszélyt.

Megálltam egy Subwaynél, mert ki kellett mennem, ráadásul igencsak megéheztem. Ally is kiszállt, feltűnés nélkül a mosdóba osont, majd visszaült a kocsiba, amíg én fizettem. Ki tudja, hányadik szendvicsünket ettük meg az elmúlt két nap folyamán, de most már nem foglalkoztam ilyen jelentéktelen dolgokkal. Ettem, mert ennem kellett – szükségem volt a józan eszemre. A parkolóba húzódtunk a többi ember elől, és hangtalanul fogyasztottuk az elviteles zacskók tartalmát. Nyomasztó hangulat telepedett közénk, mióta megtaláltam az üzeneteket, és ez az elmúlt órákkal csak fokozódott. Még csak alig két napja ismertük egymást, de olyan hullámhegyeket és -völgyeket jártunk be ez alatt a rövid idő alatt, mint mások egy több hónapja tartó kapcsolatban sem.

Mindazonáltal most már végérvényesen egymásra voltunk utalva. Nem létezett többé úti cél, nem maradt több ok a reménykedésre.

– El fognak kapni, ugye? – kérdezte váratlanul Ally.

– Csak idő kérdése – feleltem kedvetlenül.

– Akkor mit csináljunk?

– Előzzük meg őket!

– Mi? – Rám meredt.

– Visszaviszlek Washingtonba, és te feladod magad.

– Nem... – sápadt el.

– Te nem vagy bűnöző. De minél inkább igénybe veszed a rendőrség erőforrásait, annál kevesebb együttérzésre számíthatsz. Márpedig arra szükséged lesz.

– Ezt már megbeszéltük.

– Miért nem akarsz visszamenni? – kérdeztem. – Mitől félsz?

– Nem tudok szembenézni ezzel...

– Erre azelőtt kellett volna gondolnod, hogy feladtad azokat a leveleket. Addig még csak áldozat voltál, aki e nélkül a cirkusz nélkül is tönkretehetette volna azt a szemetet. De nem! Neked ennél több kellett: azt akartad, hogy az egész világ rád figyeljen! Főleg az apád! Hát, ez mindenesetre sikerült: valószínűleg kétségbeesve keres téged.

– Semmit nem tudsz az apámról! – torzult el az arca.

– Nem is érdekel – legyintettem. Elfáradtam már az állandó szóváltásokban. – Csak azt mondd még el, mi volt a terved! Mit csináltatok volna Hannah-val és a pénzzel?

– Azt gondoltuk, hogy elutazunk... kiveszünk egy albit, dolgozunk és szabadok leszünk, mint Floridában... Hannah is le akart falcolni a nagybátyjától, aki egy igazi tulok. Szóval...

– Értem – bólintottam. – Tehát mindenféle terv nélkül vágta neki ennek az útnak, remélve, hogy valahogy majd eljutsz Dallasba, valahogy majd megúszod, hogy addig ne bukj le, és valahogy találkozol Hannah-val, akivel aztán valahol csináltok majd valamit.

– Igen... valahogy így – vallotta be.

– Hát, az élet nem így működik, te buta kislány – fordultam el. Nem bírtam tovább állni a pillantását. Nemcsak vele viaskodtam, hanem a saját érzéseimmel is. Hiába próbáltam józanságot tanúsítani, közben én is egyre távolabb szakadtam a realitástól. Vágytam a közelségére, az érintésére, a feltétel nélküli bizalomra a tekintetében, amivel rajtam függött, mert tőlem várhatott egyedül segítséget. Bármennyire is lehetetlen helyzetbe hozott, elképzeltem, hol lennék most, ha nem állok meg azon a benzinkúton és nem indulok el vele Dallas felé. Annyira üres és életunt voltam, hogy talán mostanra bele is haltam volna. Ally volt a legeslegutolsó dolog, ami még életben tartott.

– Maradj velem! – mondta hirtelen. A tekintetem lepattant a szélvédőről és megállapodott az övében. – Szökjünk meg ketten!

– Miről beszélsz?

– Neked sincs hova menned és nekem sincs. Hát maradjunk együtt! Van harmincezer dollárom. Oda megyünk, ahova csak akarod.

Kétkedve fogadtam a szavait, aztán anélkül, hogy válaszoltam volna a furcsa ajánlatra, gyújtást adtam, és kigördültem a parkolóból. Végiggurultunk a kisváros főútján, majd elhagytuk az utolsó házat is. Nem volt már itt semmi, csak pusztaság, legelők, erdők, szántóföldek. Az utolsó lakott település egy rozsdás, alig olvasható „Viszontlátásra!” táblával búcsúzott el tőlünk.

– Jeff? – próbált a szemembe nézni Ally.

– Keresek egy helyet, ahol nyugodtan éjszakázhatunk – válaszoltam visszafogottan. – Jobb, ha elkerüljük az embereket, nem akarok többet kockáztatni.

Nem tudtam, merre vezetek, csak követtem az utat. Egyre kihaltabb tájak felé kanyarogtunk. Elfogytak mellőlünk az autók, már csak magunk voltunk. Néha felbukkant egy-egy csendes kis ház a távolban, egy traktor, egy lerobbant furgon itt-ott, de emberrel nem találkoztunk.

Lassan ereszkedni kezdett a nap a horizonton. Úgy nehezedett ránk a sötétedő égbolt, mint egy fullasztó búra, ami alatt lassacskán fogyni kezd az oxigén. Ahogy a szememet meresztettem, egyszer csak felcsillant valami a látóhatáron, akárha apró fényvisszaverő matricák lebegnének a távolban. Aztán már láttam, hogy az utunk véget ért. Az aszfaltcsík nem futott tovább, hanem kiszélesedett, és egy elhagyatott, murvával borított parkolóba torkollott, ahonnan megpillantottam a lustán hömpölygő Tennessee folyót. Megálltam. Ahogy a motor elhallgatott, teljes lett a csend, és a víz monoton csobogásának megnyugtató hangja betöltötte az utasteret.

– Itt a vége, Ally – sóhajtottam. Hátradöntöttem az ülést, ő követte a példámat, és mindketten adóztunk néhány néma perccel a naplementének.

– Sajnálom, hogy belerángattalak ebbe... – szólalt meg aztán. – Nem így terveztem.

– Tudom.

– Igazad van, nem gondoltam át semmit. Dühös voltam és csalódott. Fájdalmat akartam okozni George-nak. – Behunytam a szemem a neve hallatára. – Azt akartam, hogy jobban szenvedjen, mint amennyire én szenvedtem. És apámmal kapcsolatban is igazad volt... Talán rajta is bosszút akartam állni.

– Még nem késő jóvá tenni... amennyire lehet.

– Nem. Veled akarok maradni.

– Miért?

– Mert... mert... – kereste a szavakat.

– Mert azt hiszed, hogy majd én megmentelek – válaszoltam helyette. – Arra kellek, hogy elvigyelek oda, ahova szeretnéd.

Lesütötte a szemét, amikor rájött, hogy a saját szavait idézem.

– Ez nem így van... – próbálkozott. – Tegnap este...

– Hagyd! – szakítottam félbe. – Ne beszéljünk erről! Semmi jelentősége.

– De van.

– Igen? És mi volna az?

– Amikor megcsókoltál... – hajolt közel, és én láttam az íriszének minden árnyalatát, a bőre pórusait az orra mellett, az ajkát, mely most szétnyílt, akár egy puha, frissen kipattanó bimbó –, én visszacsókoltam – folytatta –, és az... az igazi volt, Jeff... Én is akartam.

Alig tudtam lenyelni a torkomba gyúlt feszültséget. Minden vér a fejembe tolult, majd hirtelen lezuhant az ágyékomba. Ally nedves rózsaszírom-ajka megtalálta az enyémet, és egy hosszú pillanatra mozdulatlanul megpihent rajta. Bármilyen erőteljes érzelmeket és szenvedélyt is váltott ki belőlem, eltoltam magamtól.

– Ne csinálj magadból kurvát, Ally! – mondtam rekedten. Nehéz volt visszanyerni a lélekjelenlétem annyira, hogy képes legyek összeszedetten megszólalni.

– Nem értem... – válaszolta érezhető csalódottsággal.

– Nem kell engem semmivel lekenyerezned... Ezt így nem akarom.

– Azt hittem, hogy... – pillantott rám szégyenlősen. – Azt hittem, tetszem neked.

– Nem akarlak mindenáron – néztem hosszan a szemébe. – Tudom, milyen az, amikor egy nő csak azért adja magát nekem, mert vár cserébe valamit...

Elviselhetetlennek éreztem a közelségét, és elviselhetetlennek éreztem a hangot a fejemben, amely toporzékolva követelte, hogy vegyem el, amit felkínáltak nekem. Elfordultam tőle, majd feltéptem az ajtót és kiléptem a folyóillatú estébe. A nap csupán egy halvány, aranyszínű kupola volt valahol a messzi, vöröseslila ködbe vesző horizonton, és a szemközti partnak már csak a zord fekete sziluettjét vette ki a szemem. Elindultam a vízhez, és rosszkedvűen rúgtam arrébb az utamba akadó kavicsokat.

Ally olyan hangosan csapta be maga mögött az ajtót, hogy valódi, elviselhetetlen hangorkánt keltett ebben az elhagyatott, megdermedt világban. Hallottam, ahogy a tornacipője alatt surrog a murva, ahogy minden lépéssel közelebb kerül hozzám, majd megéreztem meleg kezét a karomon. Maga felé fordított, és egyszerűen hozzám simult. Ajka követelőzőn kereste az enyémet. A csókban ezúttal megtévesztően igazi szenvedély lángolt fel. Szerettem volna elhinni. Olyan nagyon szerettem volna!

– Holnap hazaviszlek... – suttogtam megtörten.

– Azt ígérted, segítesz – biggyedt le az ajka.

Győzködtem őt is, meg magamat is. Küzdöttem a csábítás ellen, küzdöttem hazug ígéreteinek gyönyörű szirénéneke ellen, mely újra meg újra a fülembe csöpögtette édes mérgét. Én is akartam. Akartam az újrakezdést, akartam a feledést, és akartam őt. Hihetőnek tűnt a mese: csak ő meg én valahol a világ végén... Aztán a fejemhez kaptam, megtört a varázslat, és a józan eszem ténszerűen sorolta az ellenérveket. Pontosan tudtam, hogy mindez csak illúzió, csak pillanatokig tartó boldogságérzet. Nincs jövőnk, nincsenek reményeink, még jelenünk sincsen.

– Hazaviszlek – ismételtem elgyötörten. – Csak így tudlak megmenteni.

Elhúzódtam tőlem, egy hosszú pillanatilag vizslatott, majd kibontakozott az ölelésemből, és a part felé fordult.

– Gyere, Jeff, menjünk le a vízhez! – nyújtotta felém a kezét. A szemében csábító fény gyúlt. Aranytalcán nyújtotta azt, amire a legjobban vágytam és hirtelen leomlott bennem az ellenállás. Nem érdekelt többé,

miért teszi ezt. Félretettem minden megfontolást, erőtlenül követtem, és ügyetlenül, félig vakon botladozva a sötétben, elindultunk lefelé a folyón.

II.

Lynn

2017 – tizenöt évvel később

– Frank? – néztem elhűlve az ajtómban álló alakra. Sokat változott. Öregedett. A haja kezdett őszbe csavarodni, arcán elmélyültek a ráncok, de a tekintete még mindig ugyanolyan volt, mint régen: étellel és akaraterővel teli. Nem is emlékeztem már, mikor láttam utoljára – ezer évvel ezelőtt. Akkor is csak így betoppant, a szíve visszahúzta Hohenwaldba, és felkeresett. Azt hiszem, az a néhány éjszaka, amit tizenöt évvel ezelőtt együtt töltöttünk, örökre összerosódott a fejében az elkeseredett vággyal, hogy megtalálja a lányát. Valamiféle utolsó kapaszkodót jelentettem neki. Hogy ő mit jelentett nekem? Túlságosan is sokat... Azonnal visszatértek a régi érzelmeim, mintha hirtelen kipattintotta volna bennem egy titkos ládikó fedelét, és varázsütésre összezavarodott bennem minden.

– Bemehetek? – vizslatott furcsán.

– Én... – haboztam. Jeff a konyhában ült; még mindig éreztem a csókja ízét a számon. Ez lett volna az utolsó napunk, mielőtt örökre elhagy. Vele szerettem volna lenni, de képtelen voltam elküldeni Franket, így hát félreálltam az ajtóból és beengedtem.

– Megzavartam valamit...? – bizonytalanodott el, amint észrevette a másik férfit a konyhában.

– Nem – ráztam meg a fejem, és bekísértem. – Frank, ő itt Jeff.

– Jeffrey Mills – nyújtotta ki felé a kezét Jeff, amit Frank el is fogadott, bár a tekintete még mindig kérdőn tapadt rám közben.

– Frank Carrington – mutatkozott be ő is, majd leereszkedett az egyik székre. – Nem akarok sokáig zavarni, csak... Lynn és én régi barátok vagyunk.

Régi barátok, persze.

– Kérsz egy kávé? – kérdeztem tőle.

– Köszönöm.

Kínos csend telepedett közénk. A két férfi egymást méregette, én pedig nem tudtam, mit tegyek. Semmi sem tűnt már világosnak, minden káoszba fordult egy szempillantás alatt. Végül lefőztem Franknek a feketét, és én magam is leültem.

– Mi szél hozott ide? – kérdeztem. – Történt valami?

– Semmi – sóhajtott. – Már nagyon régóta nem történik semmi, de én még mindig nem tudok belenyugodni.

– Mennyi is már? Tizenöt éve?

– Tizenöt – nyújtotta el a szót elmélázva. – Mintha tegnap történt volna az egész...

– Frankkel akkor ismerkedtünk meg – magyaráztam Jeffnek. – Eltűnt a lánya, és... – Engedélykérően néztem Frankre, nem tudtam biztosan, hogy meg akarja-e osztani ezt a történetet mással is, de ő csak bólintott, majd átvette a szót. Az elmúlt másfél évtizedben már annyiszor mondta el, annyiféle embertől, annyiféleképpen kért segítséget az ügyel kapcsolatban, hogy eggyel több vagy kevesebb már nem számított. Sajnáltam őt, tiszta szívémből. Ő volt az egyetlen, aki még hitt valamiféle csodában, mindenki más, beleértve annak a lánynak az anyját is, lemondott már róla, hogy valaha megtalálják. Mélységesen

együttéreztem: ha Sheilának veszett volna nyoma, én is bejárnám az egész földgolyót, felforgatnék minden egyes kavicsot, benéznék minden egyes fűszál alá, hogy a nyomára bukkanjak.

– Régi dolog – folytatta Frank. – Egykor nagy ügy volt belőle, talán maga is emlékszik. Volt egy csúnya szexuálisvisszaélés-botrány, két évig tele volt vele a média. A lányom feltűzelte az egész rohadt közéletet, aztán egyszerűen köddé vált. – Jeffre pillantott, majd kínosan szabadkozva megvakarta a halántékát. – Nem akarom untatni a részletekkel. Akkor ismertem meg Lynnt, ez a lényeg.

– Hogy hívták a lányt? – kérdezte Jeff, és az arca megmagyarázhatatlanul hideg volt és kőkemény, mintha hirtelen eltűnt volna az elmúlt három hónap, és ismét az a barátságtalan, zord idegen ülne velem szemben, akit akkor megismertem.

– Alice – sóhajtott a Frank. – Alice Carrington.

– Emlékszem... – felelte Jeff egy kis szünettel. – Igen, biztosan olvastam valahol...

– Mindenki múlt időben beszél róla – ráncolta össze a homlokát Frank. – De ez baromság. Valahol él, és egyszer meg fogom találni.

– Sajnálom... – pillantott oldalra Jeff. – Ne haragudjon! – Mélyen leszívta a levegőt, majd feltornászta magát a székről. – Azt hiszem, jobb, ha megyek. Biztosan sok megbeszélnivalójuk van, nekem pedig csomagolnom kell...

– Maradjon csak! – intett Frank, de Jeff már a konyha boltíves átjárójánál járt és esze ágában sem volt visszafordulni onnan.

– Minden jót – köszönt el, és már ott sem volt. Nem tettem semmit, hogy megállítsam – az utolsó huszonnégy óránk már enélkül is végleg megpecsételődött.

– Szóval... – kereste meg a tekintetem Frank. – Vele vagy most?

– Vele vagyok... voltam... nem tudom – vontam vállat. – Holnap elmegy.

– Megint egy rossz választás?

– Mindegy. Miért jöttél vissza, Frank? – néztem mélyen a szemébe. Akármennyire is emésztett belül a szomorúság, akármennyire is összezilálódott bennem minden, Frank sötétbarna tekintetében otthon éreztem magam, és ez nem változott semmit az elmúlt évek alatt.

– Sokat gondoltam rád – nyúlt ki, hogy megsimogassa a karom. Felkavart az érintése. – Már korábban is el akartam jönni, de... nehéz volt. A létező összes utat bejártam, hogy megtaláljam Allyt, felforgattam mindent, és közben szétesett az életem. Elváltam Nictől, a gyerekeim szóba sem állnak velem...

– Miért mondd el mindezt?

– Te voltál az egyetlen, aki figyelt rám – vallotta be. A keserű íz egyre csak gyűlt a számban.

– Régen volt... – leheltem. – És elmúlt.

– Elmúlt? – Az ujjai a karomra kulcsolódtak.

– Elmúlt, Frank. Nem járkálhatsz csak úgy ki-be az életembe. Nem vagyok már olyan fiatal és naiv, nekem is vannak terveim, céljaim.

– Persze, tudom. Hogy van a lányod? – kérdezte hirtelen. – Már egész nagy lehet... apró kislány volt, amikor utoljára itt jártam.

– Sheila jól van – szorult el a mellem.

– Látom, nem a legjobbkor toppantam be... – krákogott. – Figyelj, a szokásos hotelünkben szálltam meg, ha esetleg később van kedved meginni valamit...

– Meddig maradsz?

– Nem tudom. Nem terveztem semmit. Pár napig biztosan.

– És aztán? – fakadtam ki. – Aztán megint eltűnsz pár évre?

– Nézd, Lynn... sajnálom.

– Én is sajnálom – fújtam ki a bennem rekedt levegőt. – Talán jó ez így, talán ennek így kellett lennie. Nem gondolok rád haraggal, Frank, szép emlékeket őrzök rólad. De lehet, hogy jobb, ha ezek csak emlékek maradnak...

Felszusszant, úgy tűnik, beletörődött a szavaimba. Felállt és várt egy pillanatot, hátha meggondolom magam, de nem tettem.

– Hát... jó volt látni téged. Még mindig gyönyörű vagy.

– Ne gyere ide többet, Frank... – törtek fel a hangok rekedten a torkomból. – Kérlek, fogadd el, hogy továbbléptem!

Kiengedtem az ajtón, és rezignáltan figyeltem, ahogy egyre messzebb és messzebb kerül tőlem. Tudtam, hogy helyesen cselekedtem, mégis beledöglöttem.

Szerettem volna vigaszt találni Jeffnél, de Frank érkezése után eltűnt. Hiába zörgettem az ajtaján, nem volt otthon, és amikor benéztem az ablakon, láttam, hogy már mindent összepakolt. Sorban álltak a cuccai a fal mellett. Hát, tényleg komolyak a szándékai, hiába reménykedtem benne, hogy ugyanúgy érez, ahogyan én.

Néhány órával később hazajött, és rögtön hozzám sietett. Abban bíztam, hogy ezt az utolsó éjszakát még együtt töltjük, még kaphatok belőle egy kicsit, hogy legalább egy rövid időre kielégíthessem kízó szomjam iránta, de azokat a falakat, melyeket három hónap alatt téglánként bontottam le a lelkéről, most újra visszaépítette.

– Búcsúzni jöttem... – mondta halkan.

– Máris? – Mintha mellbe vágott volna. – Azt hittem, ma éjjel még...

– Nem – rázta meg lassan a fejét. – Semmi értelme nem volna.

Körülnézett a lakásban, mintha keresne valakit, pedig csak mi álltunk ott a rideg kőburkolaton, mint két utolsó fűszál a sivatagban.

– Frank Carrington...? – kérdezte.

– Elment.

– Hol szállt meg?

Furcsálltam a kíváncsiságát: ugyan miért érdekli, hol szállt meg Frank? De nem láttam okát, hogy ne mondjam meg neki.

– Lindenben... A Commodore hotelben.

Köszönetképpen biccentett. Nem bírtam tovább egy helyben állni. Hozzáugrottam, és egész egyszerűen átöleltem. A könnyeim megállíthatatlanul bugyogtak fel a szememből; szerettem volna elapasztani őket, de nem ment.

– Miért? – tört fel belőlem. – Miért kell elmenned?

– Lynn... – sóhajtott. Kemény volt, mint a szikla; nem hagyta, hogy a gyengeségem befolyással legyen rá.

– Olyan jó lehetne... te meg én...

– Nem lenne jó – vetette ellen. – Már azt sem szabadott volna hagynom, hogy idáig fajuljanak a dolgok.

– Megbántad? – emeltem rá a tekintetemet. A két zafír millió szilánkra törve tükrözte vissza kétségbeesett arcom. Mély levegőt vett, majd egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Nem – felelte. – De te meg fogod.

Nem tudom, mire gondolt, de alig-alig hallottam már a beszédét. Elfordultam, majd kisiettem a konyhába, hogy megtöröljem a szememet. Nem akartam ilyen szánalmas módon elbúcsúzni. Ha majd

rám gondol, az a Lynn jusson eszébe, aki tegnap éjjel voltam a karjaiban, ne pedig az, aki összeomlott és sírva könyörgött, hogy maradjon.

Kisvártatva utánam jött. Töltöttem két pohár whiskey-t, és az egyiket átnyújtottam neki. Megemelte, majd óvatosan hozzáérintette az enyémhez.

– Élj boldogul... – próbált mosolyogni.

– Te is.

Lehajtotta az aranyszínű italt, majd még utoljára hozzám hajolt, és mintha könnyű fátyol simított volna végig az ajkaimon – megcsókolt.

Frank

Bántott, hogy így alakultak Lynn-nel a dolgok, de nem hibáztattam érte. Ennyi év után nem várhattam el, hogy ugyanott folytassuk, ahol abbahagytuk; az élet mindkettőnk számára továbbment. De a francba is, azért jó lett volna egy kis időt újra együtt tölteni. Még az is megfordult a fejemben, hogy ezúttal tényleg egy kicsinél többet... Valami megmagyarázhatatlan dolog húzott ahhoz a nőhöz, és azóta képtelen voltam kivenni a fejből, amióta utoljára találkoztunk, és elárulta, hogy többet akar tőlem. Akkor még otthon várt Nic, Nat és Jesse.

Most nem várt otthon más, csak egy üres lakás, amit Washington másik végén béreltem, és a nyomorult munkám annál a jelentéktelen lapnál, ahol mostanában hírszerkesztőként dolgoztam. Semmi örömet nem leltem benne, csak ideiglenes megoldásnak tekintettem. Tulajdonképpen mindent ideiglenesnek és jelentéktelennek tartottam, amióta Ally eltűnt, és továbbra is az a sürgető vágy töltötte ki a gondolataimat, hogy megtaláljam. Tizenöt év... Bassza meg, olyan gyorsan elrepült! Olyannak tűnt, mint egy delíriumos álom, amelyben a legszürreálisabb fantáziaképek keverednek a valósággal. Alig-alig tudtam csak belegondolni, hogy Ally már harminchárom éves, felnőtt nő. Hiába láttam a másik két gyerekeket felnőni és kirepülni a családi fészekből, Ally még mindig ugyanaz a tizennyolc éves kislány maradt a látomásaimban, amilyen akkor volt. Bárcsak jobban vissza tudnám idézni a tekintetét!

Már megint Hohenwaldba hajtott a mániává alakult kétségbeesés. Nagyon hosszú idő óta nem történt semmi, az élet továbbhaladt és minden megváltozott körülöttem. Teljes érdektelenségben hagytam, hogy elrepüljenek a napok, a hónapok, az évek, nem találtam már értelmet semmiben. Aztán néhány nappal ezelőtt bekapcsoltam a tévét, és a hohenwaldi elefántrezervátumról beszéltek egy műsorban. Pár perc múlva már a repülőjegyemet foglaltam a neten, mint egy eszelős örült.

Azon kaptam magam, hogy ismét a Subway parkolójában állok a bérelt kocsimmal, és már hosszú percek óta révedek a semmibe. Itt veszett el minden kapcsolat, itt látták utoljára élve a lányomat. Csak egy katasztrofális minőségű videofelvétel maradt utána, amint beszáll egy ezüstszerű Toyotába valakivel, és elhajtanak. Harmadjára jártam itt az elmúlt másfél évtizedben. Nem vagyok babonás, sőt egyáltalán nem hiszek semmiféle felsőbbrendű hatalomban, de soha, a keresés egyetlenegy állomásán sem éreztem azt, amit itt: libabőrözött az egész testem, és lüktetett a mellkasom. Valaminek muszáj itt lennie... egyszerűen muszáj!

Egy óra várakozás után odalépett hozzám egy biztonsági őr, és megkérdezte, fogyasztok-e valamit, mert ha nem, legyen szíves továbbhaladni, mert ez a gyorsétterem vendégei számára fenntartott parkolóhely. Intettem neki, és gyújtást adtam. A pokolba az egészszel! Visszagurultam a Commodore hotelhez, és a recepció lemondtam a foglalásom. Csak ma éjszaka maradok, aztán visszamegyek Washingtonba. Megpróbálok találni a neten egy olcsó charterjáratot, vagy egy vonatot.

– Uram, kereste önt valaki – szólt utánam a recepciós. – Hagytak önnek egy üzenetet.

– Kicsoda?

– Egy úr... egy bizonyos Jeffrey Mills.

Ki a franc az a Jeffrey Mills? – kutattam az emlékeimben, miközben átvettem egy lezárt borítékot a férfitől. Biztos az autókölcsönzőből valaki – mással nemigen kerültem kapcsolatba ez alatt a rövid idő alatt, amit ismét Hohenwaldban töltöttem. Felmentem a szobámba és kedvetlenül löktem be az ajtót. Arra gondoltam, hogy kiiszom a minibár tartalmát és hanyatt vágódom az ágyon. Aztán eszembe jutott: Jeffrey Mills! Az a tag az, akivel Lynn házában találkoztam. Az új pasija. Mi a fenéért üzenget nekem? A legkézenfekvőbb megoldásnak az mutatkozott, hogy valami féltékenységi cirkuszból van szó, úgyhogy még az a minimális kíváncsiság is elpárolgott belőlem, ami arra sarkallt volna, hogy felnyissam a levelet. Az éjjeliszekrényre dobtam, majd lerúgtam a cipőmet és eldőlttem az ágyon.

Az ölembe vettem a laptopomat, hogy utánanézzek, hogyan tudok a leggyorsabban és legegyszerűbben hazautazni. Nevetséges vagyok, sőt egyenesen szánalmas, hogy megint csak azért vállaltam ezt az utat, hogy egy órát eltöltssek a Subway parkolójában, és vagy tíz év távollét után se szó, se beszéd, beállítsak Lynnhez. Jobb, ha mielőbb elpárolgok innen, mintha itt se lettem volna...

Ahogy rákapcsolódtam a világhálóra, hirtelen felugrott egy emlékeztető üzenet, ami Nat lányom harmincegyedik születésnapjára hívta fel a figyelmemet. A fülembe jutott, hogy szerveznek valami családi banzájt, ahova természetesen nem kaptam meghívót. Nat évek óta nem állt szóba velem. Utoljára négy éve, egy karácsonyi vacsorán láttam. Akkor már hosszú idő óta nem éltünk egy fedél alatt, Nicole-lal is réges-régen kimondták a válásunkat. Hazalátogattam karácsonykor, de nem számítottak rám, nem is láttak szívesen. Nic végül nagy kegyesen vágott nekem egy szeletet a pulykából, amit aztán kínos csöndben fogyasztottunk. Persze a feszültség ismét utat tört magának, ami egy hatalmas veszekedésben csúcsosodott ki – ki tudja, hanyadjára az évek alatt.

– Jobb, ha hazamész, apa – közölte velem Nat jéghideg hangon. – Jobb ez a család nélküled.

Sosem tudta nekem megbocsátani, hogy minden figyelmemet a nővérére áldoztam. Hihetetlen gyorsan eltelt az idő. Nat folytatta a kosaras pályafutását, és a főiskola után leigazolták a Washington Mysticshez. Szárnyalt a karrierje, de egyetlen pasas sem maradt meg mellette, amit ő egy vállrándítással vett tudomásul: esze ágában sem volt családot alapítani. Jesse jogot hallgatott az egyetemen, idén töltötte be a huszadik életévét. Időnként összefutottunk, és megittunk valamit ketten. Próbáltam neki pénzt adni, de nem fogadta el, túlságosan is büszke volt ahhoz, és a kapcsolatunk sem lépte túl az elfogadható kategóriát. Nicole később újra férjhez ment egy színházi rendezőhöz, aki végre visszaadta neki az álmait: mostanában balettkoreográfusként nagy sikereket ért el. Még ez a nyomorult Holden is továbblépett. Elvált a feleségétől, elköltözött Washingtonból és valami szállítmányozási vállalatnál dolgozott aktakuckaként. Eltűnt a színről. Ellen jó pár évvel később visszatért a politikai porondra, és minden igyekezetével a renoméja visszaépítésén dolgozott. Hogy velem mi történt ezalatt? Lófasz sem.

Kinyúltam az éjjeliszekrény felé, hogy magamhoz vegyem a kis italosüvegeket, amik ott sorakoztak és arra vártak, hogy sorra magamba döntsem őket, de egy ügyetlen mozdulattal lesöpörtem mindent a földre. Az üvegpohár darabokra tört, a kis flakók meg szanaszét gurultak a parkettán. Bassza meg, még ez is! Lehajoltam, hogy rendezzem a károkat, és akkor újra a kezembe akadt a fehér, lezárt boríték. Egy darabig szórakozottan forgattam az ujjaim közt, majd megcsóváltam a fejem, és felhasítottam a ragasztásnál. Na, nézzük, mi a francot akar tőlem Lynn új pasija...!

Széthajtottam a sima nyomtatópapírt, aztán úgy ugrottam fel az ágyból, hogy megbotlottam, és teljes erőből nekivágódtam a falnak. Úgy éreztem, mintha egy hatalmas vasrúddal vertek volna pofán. Az üzenetben ez állt:

Tudom, hol van, akit keres. Találkozzunk holnap 10-kor, Cliftontól nem messze, a 641-es és a 128-as út kereszteződésénél! Jeff Mills

Lynn

– Elment?! – nézett rám Sheila kikerekedett szemmel. Csak egy erőtlen bólintásra futotta tőlem.
– Mekkora szemét! – csattant fel dühösen. – Én azt hittem, csak blöfföl ezzel az egésszel.
– Hát, nem blöffölt.
Szorosan átölelt, és egy pillanatra úgy éreztem, én vagyok a gyámoltalan gyermek, és ő az erős felnőtt, akinél vigaszra lelhetek. Szükségem volt rá, hogy valaki meghallgasson, és ő korát meghazudtoló komolysággal állt mellettem.
– Úgy tűnik, minden pasi jobbnak látja, ha még időben lelép tőlem... – szakadt fel belőlem a keserűség. A könnyeimet kisírtam, most már csak a szarkazmus maradt. Nem gondoltam, hogy ennyire megvisel majd Jeff távozása, de összeomlottam, amikor elhajtott a furgonnal. Láttam, ahogy a visszapillantó tükörben még egyszer visszanéz, de nem állt meg, még csak nem is lassított. Egy pillanat alatt eltűnt a horizonton, és csak ezer sebből vérző némaság maradt utána. Valamiben hinni kezdtem, de ez is csak kósza délibáb volt, ami olyan gyorsan illant el, amilyen gyorsan jött.
– Mondtam, hogy nem bízom benne... – simogatta meg Sheila az arcom. – Akármennyire is... szóval a végére egész megkedveltem, de... mégis csak kiderült, hogy egy seggfej.
– Hagyjuk! – legyintettem. – Az élet megy tovább.
– Anyu! Süssünk valamit! Nézzük ki a legbonyolultabb tortareceptet a neten, és csináljuk meg! Mit szólsz?
– Hát nem Chicóhoz mész este?
– Lemondom. Nekem te vagy a legfontosabb.
Így hát egész délután a konyhában tevékenykedtünk. Minden úszott a tojáshabban, a krémbe, és szabályos felhőpamacsokat vont körénk a nyújtódeszkáról felröppenő liszt. Az aprólékos pepecselés egy időre elterelte a figyelmem, és néha még nevetni is tudtam, amikor elbénáztunk valamit. A torta nagyon csúnya lett, de finom, és a felét eltüntettük, miközben este leültünk a tévé elé és megnéztünk egy idióta vígjátékot. Sheila egészen közel bújt hozzám, éreztem a kis teste melegét, és ettől lassan-lassan visszatért belém az életkedv. Nem vesztettem el mindent; a legfontosabb kincs megmaradt nekem. A világ legklasszabb lánya az enyém, aki a legjobb barátom és a támaszom is egyben. Frankkel ellentétben én mindennap hallhatom a gyermekem hangját, láthatom a mosolyát, és vele lehetek az élete fontos pillanataiban. És amíg ez így van, addig nincs semmi gond, addig rend van a világban. Férfiak jöhetnek-mehetnek, de a mi kapcsolatunk sziklaszilárd és sosem változik.
Épphogy véget ért a film, mikor megcsörrent a vonalas telefon. Sheila szinte akrobatikus módon felpattant mellőlem, és átvetődött a kanapé háttámláján.
– Majd én felveszem... tuti, hogy a holnapi grillparti miatt keresnek. – Másnapra egy kis kerti sütögetést terveztek néhány baráttal. Belesüppedtem a hatalmas, kényelmes párnába, és hagytam, hogy a képernyőn futó főcímdal kiürítsen mindent a fejemből. Nem akartam gondolni semmire. Szerettem volna, amíg lehet, kiélvezni a Sheilával töltött pillanatokat, hogy aztán újult erővel láthassak neki a céljaink megvalósításának. Természetesen, a sors megint közbeszólt.
– Anyu! – jött vissza Sheila a nappaliba. – Téged keresnek... valami Frank.
Azonnal elszállt belőlem a nagy nehezen magamra erőltetett nyugalom. A telefonhoz siettem és beleszóltam.

– Frank? – A hangom ideges színnel vibrált. – Te vagy az? Azt hittem, reggel mindent tisztáztunk...

– Lynn! – szakított félbe. – Jeff Mills ott van? Beszélnem kell vele!

– Jeff? – döbbsentem meg. – Nincs, még kora délután elment... Kiköltözött. De mit akarsz tőle?

– A kurva életbe! – csattant fel.

– Mi ez az egész? – Éreztem, hogy az egész bensőm bizsereg az adrenalintól.

– Tudja, hol van Ally...

– Miről beszélsz?! Honnan a francból tudhatná? Frank... ittál?

– Nem ittam, bassza meg! – torkolt le. – Mikor visszaértem a hotelbe, egy üzenet várt tőle. – Felolvastam nekem a levelet: „*Tudom, hol van, akit keres. Találkozzunk holnap 10-kor, Clifftontól nem messze, a 641-es és a 128-as út kereszteződésénél!*” Eszembe jutott, hogy mielőtt elbúcsúzott, megkérdezte tőlem, hol szállt meg Frank. Nem tulajdonítottam neki semmi jelentőséget, de most a helyére került a furcsa részlet.

– Tudnom kell, hogy igazat beszél-e... – folytatta Frank. – Hogy nem egy újabb haszonleső disznó-e, aki hamis nyomokkal etet...

– Nem tudom... – nyeltem le a torkomban növekvő gombócot. – Nem úgy ismertem meg, mint aki ilyesmivel szórakozna. De a fenébe... mégis mi köze lenne Allyhez?

– Fogalmam sincs – vakkantotta ingerülten Frank. – De ki fogom deríteni.

Megszakadt a hívás, én pedig ott álltam földbe gyökerezett lábbal, egyedül hagyva a gondolataimmal. Semmit nem értettem az egészből. Hogyan keveredhettek össze ennyire a szálak? Frank... Jeff... Ally... Hol a közös nevező? Próbáltam értelmet találni az egészben, de csak a hatalmas káoszt láttam, ami sehogy sem akart oszlani. Egyszer csak Sheila kérdő tekintetét pillantottam meg a perifériámon.

– Anyu? – jutott el hozzám a hangja. – Mi folyik itt? Ki ez a Frank?

Az agyamat elborította a sűrű köd, és az átláthatatlan zűrzavaron keresztül egy régi emlék körvonalai kezdtek kibontakozni. Huszonnégy éves voltam, hiszékeny, fiatal kis fruska. Egy teljesen átlagos hétköznapi estén egy magába roskadt férfi lépett be a kocsmába, ahol akkoriban dolgoztam. Kimerült volt, és a végletekig elcsigázott. Beszélgetésbe elegyedtünk. Elmesélte, hogy eltűnt a lánya, és a legutolsó nyom, amiben mindennél jobban bízott, ide vezetett, Hohenwaldba. Mindent félredobva sietett, hogy a nyom végére járjon, de nem talált semmi kézzelfoghatót. Úgy tűnt, teljes kudarcha fullad a keresés, és egyre távolabbra szökik a remény, hogy valaha viszontláthatja a lányát. Megsajnáltam... de nem csak sajnálat ébredt bennem iránta. Tetszett. Sokkal idősebb volt nálam, de baromi vonzónak találtam, annak ellenére is, hogy nem volt csúcsformában. Az esténk különösen alakult, valahogyan teljesen természetesen hangolódunk egymásra. Végül elkísértem a hotelbe... a Commodore-ban szállt meg akkor is. Néhány pohár ital, a feledés utáni vágy, egy pillanatnyi öröm... Ennyi volt csupán. Ennyi volt?

Az a néhány nap, amit együtt töltöttünk, mielőtt visszautazott Washingtonba, elég volt ahhoz, hogy megváltoztasson bennem mindent. Tudtam, hogy nem maradhatunk együtt, hogy felesége van, családja... és egy szörnyű terhe, ami mellé nem hiányzik egy másik. Mégis teljesen megadtam magam ennek az érzelemnek, hagytam, hogy teljesen magába szippantson, és átjárja minden sejtemet. Az a pár nap olyan volt, mint egy gyönyörű, gazdag oázis a sivatagban, és én szomjazva ittam be minden egyes ajándék vízcseppet. Aztán elengedtem – mennie kellett. Nem tudtam, látom-e még valaha; nem kérte el a számomat és én sem az övét. Egyszer csak lejárt az időnk, és ő kísértelt az életemből. Akkor még nem sejtettem, hogy a sorsunk örökre összeforrt – néhány héttel később jöttem rá, hogy Frank végérvényesen az életem részévé vált, hiszen a világ leggyönyörűbb köteléke láncolt bennünket egymáshoz.

– Ő az apád... – tört fel belőlem a vallomás egy mélyről jövő sóhajjal együtt. Nem gondolkodtam, egyszerűen kirobbant belőlem, felpattant a zár a rég eltemetett titkon. Végre kimondhattam: igen, Frank

Carrington Sheila apja.

Frank

Egy rohadt szemhunyas nem sok, annyit sem aludtam. Ha az volt a célja ennek a szemétládának, hogy megkínozzon, hát biz’ isten, sikerült. Mégis hogyan bírjak ki a seggemen még több mint fél napot, amikor tizenöt év után valaki egyszer csak közli, hogy tudja, hol van a lányom? Idegesen járkáltam fel s alá a szobában, próbáltam gondolkodni, de nem sikerült. Az agyam különféle elméleteket gyártott, végül annyira bepörgette magát, hogy már teljesen elrugaszkodtam a realitástól. Lüktetett a fejem és szorított a mellkasom. Az lenne még szép csavar, ha épp most patkolnék el szívrohamban!

Hatkor aztán lementem reggelizni, de alig tudtam egy falatot is lenyomni a torkomon. Ittam egy erős feketét, és a falióra tetű lassan poroszkáló mutatóit bámultam. Minden másodperc órának tűnt. Fél hétkor kicsekkoltam a hotelből, és hét előtt nem sokkal már úton voltam. Mindössze egyetlen órámba telt eljutni a megadott helyre. Abban bíztam, hátha Jeff Mills is előbb odaér, de az égvilágon semmi nem volt ott, csak egy végtelennek tetsző aszfaltcsík, és az augusztusi elviselhetetlen hőségben kitikkadt növényzet az út mentén. Lehúzódtam az útról a sárgásra fakult fűre és leállítottam a motort. Vártam. Alig járt arra autó, de minden egyes motorzúgásra megfeszültek az izmaim, és kimeredt szemmel bámultam a közeledő járműre, amíg az lassítás nélkül el nem haladt mellettem. Úgy tűnik, pontos a rohadék!

Tényleg az volt. Tíz előtt egy perccel egy fehér furgon jelent meg a forró levegőtől remegő horizonton. Halálbiztosan tudtam, hogy ő az. Figyeltem, amint a kereszteződés előtt fékez, majd behúzódik mögém a murvára. Tizenhárom plusz két óra eseménytelen várakozás után pattanásig feszült idegekkel téptem fel az ajtót, és ugrottam oda a leharcolt Fordhoz.

– Itt vagyok – fújattam. – Hol van Ally?

Az ipse nem szállt ki, csak letekerte az ablakot.

– Innen még továbbmegyünk – közölte. – Kövessen!

– A faszt szórakozik velem! – Az öklömmel durván az ajtóba ütöttem. – Nem megyek sehova. Azt írta, tudja, hol van a lányom. Tizenöt éve keresem, és egy kurva perccel nem vagyok hajlandó tovább várni!

– Odaviszem – válaszolta.

– Allyhez? – ugrott meg a szívem. – Hozzá visz?

– Igen – biccentett. – Csak kövesse a kocsimat!

Lynn

Mindent töviről hegyire elmeséltem Sheilának. Szótlanul hallgatott végig, de mikor a végére értem, sírva fakadt. Én is vele együtt sírtam, egészen addig, míg mindketten meg nem könnyebbültünk. Aztán eljött a kérdések ideje.

– Ő tudja? – sandított rám a könnyei mögül.

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Azt mondtad, néhány évvel később visszajött. Akkor sem mondtad el neki?

– Visszajött, de gyorsan tovább is állt újra. Nem maradt volna itt, és én nem akartam, hogy az apád csak egy szellem legyen, aki nyolcszáz mérföldnyire él innen. Jobbnak láttam, ha akkor már inkább nem tudsz róla semmit...

– Nem szeretett volna engem?

A kérdés arcul csapott.

– Biztosan szeretett volna... de sosem kaptál volna tőle annyi figyelmet, mint amennyit megérdemelnél.

Lehajtottam a fejem. A bűntudat súlyos teherként húzta lefelé.

– Sajnálom, hogy így alakult... sajnálom, hogy így kellett megtudnod. Meg tudsz nekem bocsátani, Shay? Megtörölgette a szemét, majd lassan rám emelte megkomolyodott tekintetét. Az én kicsi lányom nem volt többé gyermek. Felnőtt, és most már magán viselte a felnőtt lét minden terhét és felelősségét.

– Szeretlek, anyu – mondta higgadtan. – Nekem csak az számít, hogy te akartál engem.

– Soha semmit nem akartam úgy, mint téged – vékonyodott el ismét a hangom.

Átöleltem, és szorosan a karomban tartottam, ringattam, mint régen.

– Milyen ember? – kérdezte kisvártatva.

– Nagyon jó – mosolyodtam el halványan. – Frank fantasztikus ember. Nem ismerek még egy olyat, aki ennyit küzdött volna valakiért, akit szeret.

– Szeretném megismerni.

– Úgy lesz – feleltem határozottan. – Visszahozom ide és elmondok neki mindent.

Később kimerülten feküdtem az ágyamon. A Sheilának tett vallomás feloldozott a másfél évtizede cipelt titkom súlya alól. Egy olyan tartozást róttam le, amit nagyon sok idővel ezelőtt meg kellett volna tennem, de most, hogy végre kiegyenlítettem a számlát, fellélegeztem. Aztán, ahogy megnyugodtam a beszélgetésünk után, újra visszatért a tudatomba Frank telefonhívása. Még mindig képtelen voltam felfogni, egyszerűen nem tudtam hova tenni Jeff üzenetét. Honnan a pokolból ismerné Alice Carrington, aki tizenöt éve nyomtalanul eltűnt? Mi köze van a lányhoz? Vajon tényleg elvezeti hozzá Franket? Felidéztem magamban az arcát, az illatát, a csókját... még mindig lángolt bennem a szerelem. De már egy másik, halovány kis érzés is belevegyült ebbe, mint egy sötét tintafolt a kristálytiszt vízbe. Félttem valami megnevezhetetlentől, valamitől, ami még nem következett be, de már az ajtón kopogtatott.

Elnyomott az álom. Franket láttam, ahogy a Tennessee folyón ül egy csónakban. Épp most oldotta el a kötelet, de a víz már felkapta a könnyű kis hajótestet, és szélsebesen sodorta magával. Én a parton álltam, szerettem volna utánamenni, de mintha betonba öntötték volna a lábam, nem mozdult előre. Kiabáltam, integettem, de Frank már nem hallott. Figyeltem, ahogy egyre távolodik, majd mielőtt elenyészhetett volna a messzeségben, megpillantottam mellette egy másik alakot is. Jeff volt az. Csak egy pillanatra tűnt fel, majd a következő mozdulattal a csónak felborult, mindketten a vízbe fordultak, és soha többé nem láttam őket viszont.

A levegőt kapkodva riadtam fel. Már világosodott odakint, és amikor az órára pillantottam, reggel hatot mutatott. Belém hasított egy váratlan gondolat, ami olyan erőszakosan követelte magának a figyelmemet, hogy képtelen voltam bármi másra koncentrálni. Remegő kézzel nyúltam az éjjeliszekrény felé, kirántottam a fiókot, majd megszedültem a felismeréstől: eltűnt a pisztolyom. És olyan biztosan tudtam, mint azt, hogy élek: Jeffnél van. Ő vette el, amikor utoljára itt járt, és egy pillanatnyi időre egyedül hagytam, amikor a konyhába menekültem a könnyeimmel. Félőrlten túrtam át a fiók tartalmát, de a fegyver már nem volt ott, helyette azonban találtam valamit, ami vakító fehérén világlott ki a többi kacat közül: egy vastag borítékot. Feltéptem, majd a szám elé kaptam a kezem és belekiáltottam. Pénz volt benne. Rengeteg pénz. Bénult ujjaim közé fogtam, és végigpörgettem a százdollárosokból álló köteget. Ötvenezer dollár. Több mint amit valaha egy összegben láttam, több mint amit valaha is reméltem. Hirtelen nem tudtam, mihez kezdjek vele, így visszacsúsztattam a bankjegyeket a borítékba, amikor megláttam kis fecnire írt üzenetet. Azonnal felismertem a kézírást.

Kezdj belőle új életet! Megérdemled. Köszönök mindent.

Ha rövid időre is, de visszaadtad a reményt.

Frank

Továbbhaladtunk a 641-es úton. Jeff Mills ment elől a furgonnal, én pedig szorosan a nyomában követtem. Csak hárommérföldnyit autóztunk előre, mikor az orrunk előtt feltűnt a Tennessee. Letértünk az aszfaltról, mely nem sokkal arrébb felfutott a folyót átívelő hídra. Teljesen lakatlan területen jártunk, gondoatlan földúton gurultunk tovább, mígnem egy elhagyatott, gazzal benőtt, szélesebb földterülethez érkeztünk. Jeff leállította a motort, én meg beparkoltam mellé. Kiszálltunk, ő megindult a folyó felé, én pedig az idegességtől rogyadozó térddel iramodtam meg utána.

– Hova megyünk? – érdeklődtem.

– Arra – mutatott a sűrű aljnövényzettel benőtt farengetegre. Hiába meresztettem a szemem, nem láttam semmit. Rohadtul nem volt itt semmi, ami emberi jelenlétre utalna. Kezdett elfogyni a maradék türelmem is. Jeff mellé léptem, és magam felé rántottam a karjánál fogva.

– Ide figyeljen, ember! – dörrentem rá. – Nincs kedvem játszadozni. Ha kiderül, hogy csak valami ízléstelen tréfa az egész, nagyon be fogok pöccenni.

– Nem az – nézett rám hűvösen. Kirázott a hideg ettől az embertől, az acélkék szemétől, meg a rezzenéstelen ábrázatától.

– Hol a lányom?!

– El fogom mondani.

– Most mondja el! – ordítottam magamból kivetközve. – Baszottul tele van a tököm ezzel a bújócskával! Számtalan seggfej próbált megkörnyékezeni az évek alatt, és bemesélni nekem, hogy találkozott Allyvel. Úgy gyűltek a pénzjutalomra, mint a kiéhezett hiénák a friss tetemre. Mindegyik hazudott. Ha maga is hazudik, jobb, ha felkészül rá, hogy szétverem a pofáját.

Erre megadóan felemelte a kezét, és úgy fújta ki a levegőt, mint egy túlfeszített szelep.

– Kétezer-kettő május huszadikán a lánya leintett egy kocsit egy Washington külvárosi benzinkúton – kezdett bele. – Dallasba akart menni, egy Hannah nevű lányhoz, akivel az egész szökést kitervelték. A lányt egy nyári táborban ismerte meg, és ő volt az egyetlen, akinek beszélt a George Holdennel való viszonyáról.

– Ez mind benne volt a rohadt hírekben – ment fel bennem egyre jobban a pumpa, de ő nem zavartatta magát, hanem folytatta.

– A sofőr felajánlotta neki, hogy elviszi Dallasig. Két éjszakát töltöttek a pályán dél felé haladva. Először Christiansburgben álltak meg. A második nap kiderült, hogy a lány végig tartotta a kapcsolatot a barátnőjével telefonon. A telefont eldobták nem messze Lebanontól, majd tartva attól, hogy a nyomukra bukkannak, irányt változtattak. Hohenwaldba érkeztek, majd elhatározták, hogy keresnek egy elhagyatott helyet, ahol nem kell társaságra számítaniuk. Tovább haladtak a folyó felé, eljöttek pontosan idáig, és itt megálltak – mutatott az autójára. Elhűlve hallgattam.

– Mi a fenét hadovál itt össze? – ráztam meg a karját, amit még mindig a markomban tartottam. – Honnan tud erről?

Rám nézett, egyenesen bele a szívembe, mint egy frissen fent penge.

– Én voltam a sofőr.

– Maga...? – nyílt el a szám. – Maga volt az a rohadt sofőr? Miért nem keresett? Miért nem jelentkezett annyi éven át?

Erre nem válaszolt. Lefejtette magáról a kezem, és továbbindult a fák közé. Tehetetlenül követtem.

– Mi történt aztán? – szegeztem a kérdést az előttem haladó hátának. – Együtt maradtak továbbra is? Hova mentek?

– Sehova – jött a válasz. Csak lépdelt, egyre beljebb a térdig érő gazban. Egyre sűrűbb lett a növényzet, ami mind kijebbe és kijebbe szorította a napfényt. Az erdő homálya sűrű szövésű hálóként borult ránk, elviselhetetlenül nehéz, forró pára lengett körbe bennünket. A pasas egyszer csak megállt, mire én is megtorpantam mögötte.

– Megérkeztünk... – lehelte alig hallhatóan.

– Hova? – nyeltem le összesűrűsödött nyálamat. A fülemben hallottam a saját szívdobogásomat, a halántékom lüktetve dobolt, és a levegő alig-alig jutott el a tüdőmig. Ájulás kerülgetett, nehezen bírtam talpon maradni.

– Ally itt van – folyt be, mint az undorító, sűrű genny a hang a fülemben át az agyamig, majd egészen le a szívemig. – Itt temettem el, miután megöltem.

Lynn

– A rohadt életbe, vegye már fel valaki! – Percek óta kicsöngött a telefon, én pedig minden egyes hosszú sípolással egyre ingerültebbé váltam. Mi a fenét akar Jeff azzal a fegyverrel? Csak ez a kérdés pörgött a fejemben szüntelenül. Mindenáron el kell érnem Franket, és figyelmeztetni. De mire? Mi folyik itt? Ennyire félreismerem volna a férfit, aki három hónapig mellettem élt és akibe beleszerettem? Erre akart figyelmeztetni az a makacs belső hang, ami az elején megállíthatatlanul ordított a fülemben, de aztán az érzelmeim elhallgattatták? Nem, ez egyszerűen nem történhet meg. Végül hosszú várakozás után egy álmos hang végre válaszolt a vonal túlsó végén.

– Commodore hotel, miben lehetek a segítségére?

– Az egyik vendégünkkel szeretnék beszélni – hadartam. – Frank Carringtonnak hívják.

– Egy pillanat türelmet kérek.

Ismét csak várni, várni, amíg az örület szép lassan fel nem emészt... Aztán a hang újra megszólalt.

– Mr. Carrington fél órája csekkolt ki, hölgyem.

Ez nem lehet igaz!

– Nem tudja véletlenül, hova ment?

– Sajnálom, de erről nincsenek információim.

– Mobilszámot nem adott meg? – A kezemben már reszketett a készülék.

– Nem – vette el a hang minden reményemet.

Letettem a telefont, és bambán meredtem magam elé. Mit is mondott Frank? Tízkor lesz a találkozó. Clifton, igen Cliftont említette, valami kereszteződést. De melyik volt az? Feltúrtam a szekrényemet; valahol az alján feküdt egy régi autós térkép. Már ezer éve nem használtam, nem is emlékeztem, hogy miért vettem meg. Szerencsére gyorsan megtaláltam, és megkerestem benne Cliftont. Egyetlen nagyobb kereszteződés van arra, a 641-es és a 128-as úté, és ahogy gyors ütemben ismételtettem magamban a számokat, egyre biztosabb voltam benne, hogy Frank is ezeket mondta.

Tudtam, hogy oda kell mennem. Oda *fogok* menni. De hogy miért? Melyikükért? Kit akarok megmenteni? Mitől? Ezekre a kérdésekre már nem volt válaszom. Megvártam a kilenc órát, aztán felkaptam a táskámat és a slusszkulcsomat. Sheila még aludt. Ha szerencsém van, még azelőtt visszaérek, hogy felébredne. A kocsimhoz rohantam, bepattantam a volán mögé, és elfordítottam a kulcsot. Nem indult. Gyújtás újra. Semmi. A motor beteg, szaggatott köhögést hallatott. Teljes erőmből rávágtam a

műszerfalra, szinte hallottam a csontom fájdalmas koppanását a kemény műanyagban. A nyomorult tragacs épp most hagyott cserben.

Jeff

Kétezer-kettő május huszonegyedikén Ally és én ott álltunk a fekete vizű Tennessee partján. Pillanataink voltak hátra a boldogságból. Tudtam, hogy vége, nincs folytatás; az epilógus utolsó bekezdéséhez érkeztem. Afféle világvége-hangulatba kerültem, ahol nincs már tétje semminek. Tisztában voltam Ally szándékaival, hogy csak ki akar használni, és a tudatom egy része mereven ellenállt, tiltakozott, undorodott az egész helyzettől. De az a Jeff, aki eljutott a világ végére, akit nem kötött már semmi és senki a valósághoz, nem akart többé gondolkodni... az a Jeff meg akart semmisülni Ally karjaiban.

Szenvedélyesen csókolt; sietett. Ügyetlen, elnagyolt mozdulatokkal húzott egyre jobban magához. Egy pillanatra átfutott a fejemen: vajon George Holden ágyában sem tudott feloldódni, és ilyen feszült tempóban, görcsösen hajszolta a szerelmet? Aztán ez a gondolat is semmivé foszlott a többivel együtt. Lefeküdtünk a fűbe, ami most láthatatlan, éjfekete szövedékként terült el alattunk. Ally fölém kerekedett, az ágyékomra ült. Szinte elviselhetetlen fájdalommal feszült, lüktetett a kőkeménnyé merevedett farkam a puha, meleg öle alatt. A pólója alá nyúltam, és megmarkoltam meztelen derekát. Éreztem minden egyes bordáját a tenyerem alatt, ahogy fölfelé haladtam a kezemmel. Kikapcsoltam a melltartót, majd a kosara alá hatoltam az ujjaimmal. Pici bimbói erőteljes keménységgel reagáltak a jöttömre. Felnyögött, ahogy hozzájuk értem, és óvatosan mutató- és hüvelykujjam közé csippentettem őket.

Szinte letéptem róla a felsőt, és ő is felgyűrte az enyémet, miközben mellém feküdt. Keze a hasamon játszott, végigsimította a szőrzet vonalát a köldökömtől az övem csatjáig, aztán meglazította a szíjat, és beljebb merészkedett. A felfedező út kissé óvatossá, bizonytalanná tette, mintha először csinálna ilyet. Úgy láttam, zavarba is jött, amikor először tapintotta meg a farkam keménységét. Engem azonban elragadott az örület. Megmarkoltam a csuklóját, és lejjebb toltam, közben a másik kezemmel magamhoz rántottam az arcát. Vadul vettem újra birtokba az ajkait, alig-alig voltam már magamnál. A vágy minden emberit lehántott rólam, csak az ösztöneim maradtak – csak a felajzott hím maradt, aki maga alá akarta végre teperni a nőtényt.

Mivel ő nem sietett a nadrágom kioldásával, magamhoz ragadtam az irányítást. Sietve lerúgtam magamról a felesleges ruhadarabot, majd a hátára löttem, és a sortjába nyúltam. Összezárta a combját, ami megnehezítette a dolgom, de nem akartam már mást, csak az ujjaimon érezni a forró nedvességet.

– Jeff... – lehelte. Hallottam, hogy lenyeli a hatalmas gombócot a torkában. Egy kézzel gomboltam ki a sliccét, majd a bugyijával együtt húztam le róla a rövidnadrágot. Gyönyörű, harmatos kis virág volt. Végigsimítottam a puha, reszkető halmon, mely egyre jobban hívogatott, húzott magához. Úgy éreztem, ott, a selymes ajkak között van az én teljességem, ott van az én megváltásom.

– Jeff... – suttogta ismét Ally. A tudatom perifériáján érzékeltem a visszakozását, de nem foglalkoztam vele. Ráfeküdtem. A combjai ellenálltak nekem, nem adták meg a bebocsátást. A szájához hajoltam, majd félőrülden a vágytól belecsókoltam. A fogaim felsebezték a védtelen, gyenge húst, amitől felszisszent, és elfordította az arcát. – Jeff, ne...! Ne csináld!

A térdemmel kényszerítettem a combjait, hogy szétnyíljanak, és már ott is voltam a mennyország kapujában.

– Kérlek! Kérlek, Jeff, ne... – nyöszörögte Ally. – Nem akarom. Hagyd abba... kérlek! Meggondoltam magam. Hallod? Meggondoltam magam! – Megpróbált eltaszítani erőtlen karjaival, a vállamba markolt, és körmével a bőrömbe vájt. Nem éreztem fájdalmat. Nem éreztem azt sem, amikor az arcomba ütött.

Nem éreztem már semmit, csak a gyönyört, ami elárasztott, amikor végre szabaddá vált az út előttem, és mélyen a testébe hatoltam. Istenem, mennyire vágytam az egyesülésre! Annyira, hogy semmi más nem számított, nem volt fontos többé. Az egyik kezemmel a földhöz szorítottam Ally mindkét csuklóját, a másikat pedig a szájára tapasztottam. Sikoltozott, hörgött, harapott, de csak azt érte el vele, hogy a tenyerem egyre keményebben szorult az arcára. Az erőlködéstől elfehéredett ujjaim alól forró könnycseppek gördültek ki. Úgy küzdött ellenem, mint egy megsebzett állat. De ez sem érdekelt. Az egész lényem a farkamba húzódott vissza, ami faltörő kosként vágta magának az utat előre, egyre beljebb és beljebb.

Aztán Ally végre elhallgatott. Úgy éreztem, megadta magát nekem; semmivé foszlott az ellenállása. És abban a pillanatban úgy ragadott magával a gyönyör, hogy a szívem majdnem kiszakadt a mellkasomból, a csontjaimról lemállott a hús, és teljesen feloldódtam az élvezet szinte elviselhetetlen intenzitásában. Olyan messzire jutottam, hogy képtelenségnek tűnt, hogy valaha is visszatérek innen. Mintha minden elfojtott szenvedélyem most először tört volna ki belőlem, és ezután a hatalmas, mindent elsőpró áradat után nemcsak a testem ürült ki teljesen, de az összes gondolatomat is magával sodorta. Hófehér, makulátlan semmi voltam.

Percekig lebegtem az orgazmus lassan lecsituló hullámain, majd egy mély lélegzetvétellel visszatértem önmagamba. Hálát és szerelmet éreztem Ally iránt. A nyakába fúrtam az arcomat, és apró csókokkal borítottam érzékeny bőrét. Finom, enyhén sós íz csiklandozta a nyelvemet: a könnyei íze. Sötét haja az ajkamat cirógatta, és a teste még mindig magában dédelgetett. Benne akartam maradni, amíg csak lehetséges, és rajta pihegve, óvatosan cirógatva, csókolgatva őt vártam meg, míg végül ernyedten kicsusszantam belőle. Ekkor kimerülten melléhengeredtem.

Vágytam rá, hogy ő is azt mondja, számára is csodálatos volt, de ő némasággal büntetett.

– Ally – suttogtam. Nem felelt. A sötétben próbáltam kivenni az arcát, de csak a körvonalait láttam; mozdulatlanul hevert a fűben. – Ally, drágám. – Az ujjaim közé fogtam az állát, és óvatosan magam felé fordítottam. Ekkor megpillantottam a szemét. Nyitva volt, de nem nézett vele sehova. A szeme fehérje párásan világlott fel, ahogy a hold halovány fénye rávetült, fekete szembogara pedig a semmibe meredt, valahova az arcomon túlra. Jeges rémület zuhant végig a gerincemen.

– Ally! – ráztam meg a vállát, ami petyhüdten csúszott ki a kezeim közül. – Ally! A kurva életbe! Ne szórakozz velem! Ally, térj már magadhoz! Térj magadhoz, bassza meg! Bassza meg! – Olyan vadul rángattam, hogy ha magánál lett volna, bizonyára erős fájdalmat okoztam volna neki. De ő már nem érzett fájdalmat. Valahol messze járt.

– Ne...! Ne! – szakadt fel a gyomrom mélyéről a kiáltás. – Ez nem lehet. Nem lehet...

Talpra ugrottam, amikor elért a felismerés, de még nem hittem el. Nyűszítve vergődtem, a part felé futottam, majd térdre estem, és kábultan visszakúsztam hozzá. A karjaimba emeltem, ringattam, majd felegyenesedtem vele, és céltalanul körbehordoztam a sötét fák között.

– Istenem! Én ezt nem akartam... – borultam rá. – Könyörgöm, segíts! Segíts!

De Isten most sem volt ott, vagy ha ott volt, némán, sötét tekintettel bámult le rám. Soha nem éreztem magam még ilyen elhagyatottnak és szerencsétlennek; mintha én lennék az utolsó ember a földön.

Rettegve vettem tudomásul, hogy nincs tovább. Nincs hatalmamban visszaadni Allynek, amit elvettem tőle... nincs hatalmamban visszaadni az életét. Azon az átkozott éjszakán, a Tennessee partján meggyilkoltam Alice Carringtont, mert annyira vágytam rá, hogy észre sem vettem: nem tartozom a karjaiba.

Paul azt mondta, nem találom a kapcsolódási pontokat a többi emberrel. Allyvel valahogy mégis megtaláltam, és úgy vetettem rá magam, mint az éhező a falat kenyérre. Tévedtem – hazudtam magamnak, és most már nem tudom jóvátenni.

Lerogytam az élettelen test mellé, szorosan magamhoz öleltem, mintha csak aludna, és hagytam, hogy megrepedjen az áthatolhatatlanul vastag jégpáncél a szívem körül, és a táguló réseken át felszínre törjön, amit még anyám halála sem tudott kifakasztani: a könnyeim. Keservesen, vigasztalhatatlanul sírtam.

Nem akartam megölni Alice Carringtont. Baleset volt. Véletlen. Egy óvatlan, örült pillanat műve. De ez mit sem változtatott a tényeken: ő halott volt, én pedig gyilkos. Ha megtehettem volna, gondolkodás nélkül odaadom a saját életem, hogy ő élhessen, de a Sátán nem kívánta ezt az üzletet.

Fogalmam sem volt, mitévő legyek; senki sem lehet felkészülve egy ilyen tragédiára, így hát hagytam, hogy eluralkodjon rajtam a pánik – az vette át fölöttem az irányítást. Amennyire tudtam, elrejtettem Ally holttestét, majd később visszatértem egy ásóval, és elföldeltem. Semmi nyoma nem maradt, hogy valaha is itt jártunk. Tudtam, hogy még mindig nagy erőkkal keresik, de itt sosem fogják megtalálni. Ezután dél felé vettem az irányt, majd Mississippi állam egy szakadt, névtelen autókereskedésében megszabadultam a kocsimtól, elcseréltem egy másikra. Senki nem kért tőlem iratokat, egy kézfogással elintéztük az egészet. Ally holmiját egy szeméttelre vittem, nagy, masszív fekete kukazsákba tömködtem, és behajítottam az égis éró hulladékhalom közepére. A papírjait elégettem, a személyi igazolvány kártyáját felolvasztottam egy öngyújtó lángja fölött. A Holdentől ellopott harmincezer dollárt, amit megtaláltam a csomagtartó kárpitja alá rejtve, kisebb összegekben befizettem a saját bankszámlámra, majd az összegyűlt pénzt lekötöttem. Soha nem nyúltam hozzá egyetlen centhez sem.

A neheze csak azután jött, miután mindennel végeztem. Ott álltam egyedül, az életem romokban hevert, a szívem helyén egy rideg, sötét kődarab maradt csupán, és többé nem volt mit csinálnom. Az évek alatt sokszor akartam megölni magam, de nem volt hozzá elég bátorságom. Rettegtem. Imádkoztam, hogy valaki tegye meg helyettem, de senki sem sietett a segítségemre. Időnként szándékosan gyorsan hajtottam, vagy beparkoltam egy rendőrőrs elé, várva, hátha odalép hozzám egy zsaru, belevilágít a szemembe a zseblámpájával, majd felkiált: „Megvan, elfogtam a gyilkost!” Maró önutálattal gondoltam arra, mennyire megvetettem George Holdent azért, amit tett, de mégsem ő volt a legrosszabb, ami Allyvel történhetett, hanem az, hogy találkozott velem. Én voltam az igazi gonosztevő. Nem tudtam elfogadni, hogy ennyivel megúszhatom, minden pillanatban vártam a büntetésem, de nem jött. Soha nem jött.

Egy darabig céltalanul utazgattam városról városra, államról államra, aztán lassan elfogyott a pénzem. Képtelen voltam hozzányúlni a bankszámlámhoz, így hát munkát kerestem. Kezdetben festést vállaltam... szobafestést. A nehéz, vegyszeres illat és az ecset tapintása a kezemben elviselhetetlenül kínozott, de nem álltam meg. Később gyakorlati úton más mesterségeket is elsajátítottam – időm bőven adatott, nem siettem sehova. Mesteremberek mellett dolgoztam, ellestem a tudományukat, aztán tovább folytattam az utam. Sehol sem volt maradásom. A hírekben követtem Ally ügyét, majd két évvel később végleg elapadt a hírfolyam. Alice Carringtonból nem maradt más, csak egy név az eltűnt személyek listáján.

Ólomlábakon vánszorgott az idő – eltelt két év, öt, tíz... Semmi sem maradt a régi életemből, újat pedig nem építettem magamnak. Nem érintkeztem senkivel, egyedül a megélhetésem kapcsán alakítottam ki felszínes, kérészéletű kapcsolatokat. A nők érinthetetlené váltak számomra – az után az éjszaka után bele sem tudtam gondolni, hogy bárkit is kitegyek annak a veszélynek, amit jelentettem. Néha, amikor már elviselhetetlené duzzadt bennem a magány, ellátogattam egy bordélyházba, és fizettem valakinek,

hogy pár röpke órára legyen mellettem. Nem érdekelt, ki mit gondol. Bármí, amit képzelhettek rólam, sokkal szebb képet festett, mint a valóság.

Szenvedésemben a valláshoz menekültem ismét, kutattam a Bibliát, Jézus tanítását. De Jézus válasza nem elégített ki: „*Ha testvéred bűnt követ el... és ha megbánja... bocsáss meg neki!*”^[4] Vajon létezik megbocsátás egy gyilkos számára, aki elvette egy fiatal lány életét? Szentül hittem abban, hogy nincs. Az én utam már a pokolba vezet, csak idő kérdése, míg elérem a legalját, de a whiskey segítségemre volt az út meggyorsításában. Ittam, ittam és csak ittam, amíg éjjelente el nem ájultam, és el nem hallgatott bennem a láncait rázó, üvöltő démon. Isten néma maradt továbbra is, aztán két évvel ezelőtt mégiscsak érkezett valamiféle üzenet.

Floridában jártam épp, Fort Myersbe vetett a sors szele, amikor egyszer csak megpillantottam egy cikket az egyik helyi lapban. Azon a hétvégén egy nagy érdeklődésre számot tartó kiállítást nyitottak meg Miamiban. A szemem arra a névre tapadt, ami örökre, kitörölhetetlenül belevészte magát életem regényébe: Paul Mitchellre. Paul két nap múlva mindössze százötven mérföldnyire lesz tőlem – jutott el a tudatomig, és mielőtt gondolkozni kezdek volna, már úton voltam; a végzetem szólított. Nem akartam tőle semmit, csak látni – ő volt az egyetlen, aki miatt még azonosnak éreztem magam Jeffrey Millsszel.

Elmentem a megnyitóra, utat vágtam magamnak az embertömegben át, míg meg nem pillantottam őt. Tizenhárom év őt is megrágta kissé, és rajta hagyta a fognyomait. Az arca elvesztette egykori rugalmasságát, és szemüveget hordott, a szája körül pedig szépen gondozott, őszülő körszakállat viselt. A tekintete azonban ugyanolyan vadul és szenvedélyesen izzott, mint régen – a szelleme nem kopott jótányit sem. Megvártam, míg az emberek lélegzethez engedik, majd odaléptem hozzá. Nem bírtam volna úgy eljönni, hogy nem szólítom meg.

– Gratulálok, Paul! – hallottam a saját hangomat, ami idegen és furcsa volt, mintha víz alól szólna.

– Kösz, öregem! – paskolta meg a vállam érdektelenül, és már tovább is állt volna, ha nem tartóztatom fel.

– Nem ismered meg? – kérdeztem. Erre rám nézett, végigmért, és láttam az egyre terebélyesedő, őszinte döbbenetet végigömleni az arcán.

– Jeff?!

– Szevasz, Paul... – nyújtottam ki felé a kezem, de elkapott, és szorosan magához ölelt.

– Hogy kerülsz ide? És hol a picsában voltál eddig? – izgatottan emelkedett meg a hangja. – Évekig próbáltam a nyomodra bukkanni... már azt hittem...

– Meghaltam – mondtam ki helyette. – Majdnem. Mi van veled? Látom, fut a szekér...

– Ezeken a képeken Quincyvel dolgoztam – mutatott körbe, majd az ujja megállt egy fiatal, alig harmincéves férfin, aki épp a reflektorfényt élvezte. – Quincy Williams, az új tanítványom... és... a szeretőm.

– Értem... – Az emlékeimbe visszatolult az utolsó találkozásunk alig halványuló képe, de elhessegettem magamtól.

– Amióta a sajtó rám aggatta a biszex címkét, még jobban mennek a képeim – nevetett fel. – Hát, legyen... ha ettől jobban definiálhatóvá válok számukra.

– És tehetséges? – kérdeztem.

– Igen – bólintott, majd sötét tekintetét az enyémbe mélyesztette. – De nem annyira, mint te. Mit csinálsz mostanában? Festesz?

– Nem – ráztam meg a fejem. – Már nem festek.

Végigmért, mintha elemezne – pontosan úgy, ahogy régen tette. Nem változott semmit.

– Figyelj, Jeff! Látogass meg este! A Marriottban lakom, az elnöki lakosztályban... egy kibaszott milliárdos vagyok – villantotta rám a fogsorát. – Beszélgessünk!

– És Quincy? – kerestem szememmel a fiatal férfit, mire Paul vállat vont.

– Majd megszabadulok tőle.

Nem volt hova mennem és szomjaztam az emberi társaságra, így hát elfogadtam a meghívását. Elképesztő luxusban lakott a szálloda negyvenegyedik emeletén. Teljesen elszoktam az ilyesfajta rongyrazástól; a ruhám igénytelen és olcsó volt, és számtalanszor előfordult, hogy a furgonom rakterében töltöttem az éjszakát. Paul azonban még mindig szerette kikanalazni az élet legjavát – az egész lényét gyönyörű, ugyanakkor romlott, dekadens pompa lengte körül.

Órákon át beszélgettünk, és közben megállás nélkül ittunk. Annyi whiskey volt bennünk, hogy attól más már réges-rég holtan esett volna össze, de én úgy éreztem, mintha már nem hatna rám a méreg, mintha immunissá váltam volna a halálra.

– Miért nem festesz? – kérdezte Paul.

– Elfogyott a mondanivalóm.

– Elfogyott vagy elnémítottad? – vizslatott. – Hát, nem érted? A tétlenséged merénylet a kultúrával szemben...

– Hiányoztak az elmés megjegyzéseid... – somolyogtam gúnyosan, mire feltápáskodott a kanapéről, és az egyik vendégszobába vezetett.

– Gyere – nyújtotta felém a kezét. A szobát ideiglenes műteremmé alakították a kérésére. Kivették a bútorokat, csak egy széles fotel árválkodott az egyik sarokban és mellette egy kis asztalka, amin kiürült üvegek sorakoztak. A padlószőnyegre nejlonborítást illesztettek, ami megvédte a lecsöppenő festéktől. A faburkolatos fal mellett vásznak sorakoztak; többnyire vázlatok és egy-két előrehaladott állapotban lévő mű.

De nemcsak Paul alkotásait fedeztem fel, hanem egy teljesen új, idegen személyiség nyomait is: rézkarcokat láttam, méghozzá igen jó rézkarcokat. És ahogy körbehordoztam a tekintetem, mindenhol visszaköszönt rám az új tanítvány szelleme. A szeretőjéé – ahogy Paul fogalmazott. Röhejes, de egy pillanatra féltékenységet éreztem; talán csak amiatt, hogy most szembesültem vele, miről mondtam le. Mintha egy különös féreglyukon keresztül megpillanthattam volna azt, ami belőlem válhatott volna egy párhuzamos valóságban. Elhessegettem a makacs gondolatot, és a figyelmemet visszatereltem az ajtóval szemközt álló, üres festőállványra.

Paul szerette az állványt, mert jobban átlátta a képét, én viszont egyre inkább eltávolodtam tőle. Csakúgy, mint Pollock, vízszintes felületet használtam, de a legjobban a földön szerettem festeni. Néha csúsztam-másztam a saját képemben, sőt előfordult, hogy a meztelen talpamat, vagy a testem egyéb felületeit is használtam eszköz gyanánt, mintha én is része lennék az alkotásnak. Azonnal visszatért minden emlékem a tudatom elzárt cellájából. Nem mondtam igazat azzal, hogy már nem festek... Azóta is festettem néhányszor, amikor már nem bírtam tovább visszatartani a kitörni vágyó indulataimat, de a festményekkel nem kezdtem semmit, csak hurcoltam őket magammal államról államra. Olyanok voltak, mint szomorú, néma mérföldkövek az értelmetlen, folyton önmagába visszatérő úton.

– Tessék – mutatott körbe Paul. – Minden a tiéd, rendelkez vele! Azt csinálsz, amit csak akarsz. – A kezembe nyomott egy lekerekített végű mókusszőr ecsetet. Megbűvölve léptem az állványhoz. Ő követett, és egy tiszta, friss vásznat helyezett rá. Már le volt kezelve, fénylett az átlátszó alapozórétegtől, és csábítóan pillantott rám, várva, hogy birtokba vegyem. Lassan felemeltem magam mellől egy vödör mélyvörös festéket, levettem a tetejét, és beleszagoltam. Olyan hatással volt rám, mint amikor a

túlságosan hosszúra nyúló józan periódusok után kibontottam az első üveg whiskey-t – az akaratlan képzettársítástól elindult a nyálelválasztásom. Belemártottam az ecsetet, majd szinte önkéntelenül húztam egy ívet a hófehér szövetre. A mozdulat elakadt, én pedig remegve fordítottam el a fejem.

– Nem – nyögtem.

– Folytasd! – Éreztem, hogy mögém lép, majd a könyökömhöz érinti a kezét, csakúgy, mint húszéves koromban, amikor a tanítómként türelmesen vezette a mozdulataimat. Mintha egy perc sem telt volna el azóta – ösztönösen visszalényegültem azzá a fiúvá, aki egykor voltam, egy szubmisszív tanonccá, aki hódolattal hajt fejet a mestere nagysága előtt.

– Hol vagy, Jeff? – hajolt a fülemhez. – Hol vannak a vízióid?

– Elhagytak – léptem arrébb erőtlen makacssággal. Paul szemében ádáz fény villant, majd kikapta a kezemből a vödröt, és meglendítette a karját a vászon felé. A vörös festék vérzuhatagként fröccsent szét, beterítve a fehér felületet, a padlót és a ruhámat. Felnevettem. Kék jött, majd zöld, sárga, fekete... Paul tombolt, mint egy színeket okádó hurrikán. Nem is próbáltam megállítani; felesleges erőfeszítés lett volna. Csak néztem, ahogy csillapíthatatlan erővel dühöng, önti, dobálja, fröcsköli a festéket, tönkreteszi a falakat, az ablakot, majd kiront a hallméretű nappaliba, és folytatja az őrzöngést. Végigáztatta a gyönyörű, csillogó hajópadlót, kéznyomokkal vont be az ülőgarnitúrát, szivárványt locsolt a hatalmas panorámaablakra, majd a perzsaszőnyegbe törölte a kezét. Megfogtam egy vödröt, és nyakon öntöttem vele, aztán felemeltem egy üvegtégelyt, és az ajtóhoz vágtam. Pusztítottunk mindent, amit értünk. Minden úszott az akrilban és az olajban, beleértve őt is és engem is. Hisztérikusán röhögünk a rombolásunkon, majd a földre huppantunk, bele a terebélyes, ezerszínű, száradó pacába, és hanyatt dőltünk, arcunkat a mennyezet felé fordítva.

– Te még mindig egy elmebeteg állat vagy – nevettem, mire felém fordult, és szórakozottan felvonta a szemöldökét.

– Mert megtehetem. Tönkretehetem ezt a drága szobát, és tudod, mi fog történni? Holnap ötszáz dollárral megemelik az árát, mert a kéznyomomat őrzi. Paul kibaszott Mitchell kéznyomát. Egy isten vagyok, aki kinyilatkoztatást tett. – Elkomolyodott az arca. – De nélküled csak félisten...

– Én nem vagyok semmi. – A jókedv olyan hirtelen tűnt el belőlem, mintha szuperillékony vegyület volna.

– Te vagy minden – éreztem meg festéktől mocskos kezét az arcomon. – Ami én vagyok, az te is... ez az egész... a lakosztály, a ház, a jacht, az autók, a rengeteg pénz... és a művészetem... a tiéd is, Jeff. Mindenem a tiéd.

Sokat töprengtem rajta, hogy van-e sors, létezik-e szabad akarat, vagy minden előre elrendeltetett még azelőtt, hogy egyáltalán megszületnénk. Vajon azért kellett bejárnom ezt a hosszú, embertelen utat, hogy végül visszatálaljak a forráshoz, és minden ellenállásomat levetve átadjam magam neki? Nem érdekelt semmi az égvilágon. Túlságosan is régóta éltem valós emberi kontaktus nélkül, túlságosan is régóta nélkülöztem az őszinte érintést. Hagytam, hadd történjen, aminek történnie kell. Feloldódtam benne. Az ember mindent felcímkéz, hogy eligazodjon a teremtettség valóság káoszában: jó, rossz, helyes, helytelen, férfi, nő, heteroszexuális, homoszexuális... a dualitás a mi igazi tragédiánk, ami lehetetlenné teszi számunkra, hogy meglássuk a dolgok mögötti igazságot: minden egy és ugyanaz.

Figyeltem az éjszakai Miami fényeit az ágyból: csodálatosan gazdag és harmonikus színorgiaként tündökölt. Paul a panorámaablaknál állt, meztelen testét körbeölelte a sűrű, keserű dohányfüst. A haja és az arca kékesfehér és ragacsos volt a festéktől. Nem maradt köztünk semmiféle gát.

– Paul... – Rekedten törtek maguknak utat a szavak. – Megöltem valakit.

– Ez elkerülhetetlen velejárója a létezésünknek – mondta.

– Nem... azt hiszem, félreértesz. Én... megöltem egy embert... egy lányt.

Lassan felém fordult, majd visszasétált az ágyhoz. Az arcán nem tükröződött döbbenet, undor, vagy megvetés. A szeme sötét tengere nyugodtan fodrozódott.

– És? Mit szeretnél hallani? – kérdezte halkan, szinte álmosan. – Féljek? Ítéletek el? Hívjam a rendőrséget? Te komolyan azt hiszed még mindig, hogy bármin is változtat, amit teszel?

Nem, valóban nem változtatott semmin. Végre megértettem, miről beszélt tizenhárom évvel ezelőtt. A találkozásunk elkerülhetetlen volt, akárcsak Lincolné és Boothé – végzetszerű és megmásíthatatlan. Ő olyan, mint én és én olyan vagyok, mint ő: mindketten ugyanannak az elátkozott fának a rothadó, szurokfekete gyümölcsei vagyunk. Mellette nincsenek korlátaim, nincsenek tabuk, vele abszolút önmagam lehetek. Csakhogy én nem akartam önmagam lenni. Gyűlöltem azt, amivé váltam, és képtelen voltam viselni a terhét. Felálltam, majd összeszedtem a holmimat. Ő nagyot szusszanva végigterült az ágyon, és szemével végigkövette minden mozdulatomat.

– Látlak még valaha? – kérdezte.

– Nem hiszem – feleltem rezignáltan. Nem volt bennem szomorúság, csak nihil – de még ez is megnyugvást jelentett. Halványan, erőtlenül elmosolyodott, majd kinyújtotta felém a középső ujját. Viszonoztam az obszcén gesztust, aztán kísétáltam a Marriott elnöki lakosztályából, ami immár nemcsak Paul kibaszott Mitchell kéznyomát őrizte, hanem az enyémet is – örökre.

Ezután még két évig bolyongtam, mire elfogyott belőlem minden erő. Úgy döntöttem, valahogyan véget vetek ennek a céltalanságnak, és visszatértem a folyóhoz. Azonnal megtaláltam Ally sírját, bár nem hagytam rajta semmiféle jelzést – de ha hagytam is volna, mostanra már az idő martalékává vált volna. Leheveredtem a földre, és vártam. Vártam a jelet, és felkészültem mindenre. Váratlanul, a tébolyban egy William Blake vers derengett fel elborult elmém fortyogó mélységéből, amit évekkal ezelőtt olvastam Paullal:

*A partra lefeküdtem én:
Szerelmet szenderít a sás.
A nedves szittyó rejtekén
Sírás, sírás.
A vadonban elkeseregtek
A bogáncsok és tövisek:
Valamennyit gúzsba kötötték
S maradtak örökre szüzek.*^[6]

Hát most én is a parton fekvő, és csak sírtam. Két nappal később éhesen, szomjasan és elcsigázottan keltem fel, csüggedten tudatosítva magamban, hogy még mindig élek. Visszaültem a kocsiba, és arra gondoltam, hogy követem az első autót, ami az utamba akad, és ott állok meg, ahol az. Egyszer csak sikerül végre halálra innom magam!

Kikanyarodtam az útra, és szinte rögtön feltűnt előttem egy kistehergépkocsi, az oldalán „The Real Paint Co., Hohenwald” felirattal. Isten egy szemétláda, de van humora, azt meg kell hagyni. Így hát elmentem Hohenwaldba és betértem az első kocsmába, amit megláttam. A neve Big Bill’s BBQ volt, és egy csinos szőke nő szolgált ki: Lynn Walker.

Nem akartam semmit, se célo, se vágyam nem maradt már. Mégis, ahogy teltek a napok, a hetek, valami változásnak indult bennem. Ha az első üzenet Miamiban érkezett a sorstól, a második Hohenwaldban. Elszántan küzdöttem ellene, de megkedveltem Lynnt, megkedveltem Sheilát is. A

kettejük csodálatos anya-lánya kapcsolata gyógyír volt rothadó lelkemre. Szerettem őket nézni, figyelni a rezdüléseiket, a széttéphetetlen összetartozásuk kimondott és kimondatlan bizonyítékait. Élveztem a meg nem érdemelt gondoskodást, amivel felém fordultak. Tisztaság és jóság vett körül, finom ételekkel és kedvességgel kényeztettek. Lynn személyében anyám tért vissza, aki egy rövid időre ugyan, de megteremtette az otthon illúzióját. Aztán lassacskán a *nő* is... Bármennyire is igyekeztem meggyűlöltetni vele magam, ő csak egyre jobban belém szeretett, és azt vettem észre, hogy bennem is ébredszik valami – egy vékonyka, erőtlen hang a romok alól segítségért kiált. Nem hittem volna, hogy egy lépésre a pokol kapujától újra szerelmes leszek – hát, megtörtént, és vele együtt visszatért belém a remény, a hit, hogy talán van esélyem az újrakezdésre, hogy talán semmissé tehetem a szörnyűséget, amit elkövettem, és talán véget ér végre a Canossa-járásom. Hajszál híja volt, hogy feladjam a menekülést, és ott maradjak vele... velük. Ekkor toppant be Frank Carrington, és azonnal tudtam, mit kell tennem.

Frank

Mintha liftaknába zuhantam volna: hirtelen eltűnt a lábam alól a talaj. A szívem megszűnt verni egy pillanatra, aztán, mint ahogy a zsibbadt végtagba visszatér a vér, úgy áradt szét bennem is a gyűlölettel fűtött fájdalom. Mintha kívülről látnám magam, figyeltem, ahogy a testem önkéntelenül előrelelendül, és minden feszültség az öklömön keresztül távozik belőle.

– Mit mondtál?! – üvöltöttem, de közben már elértem, és szétzúztam az állát. A földre esett, majd nehézkesen oldalra fordult, hogy kiköpje a vért. – Hazudsz! Hazudsz, te aljas féreg... – nyúltam utána, és belemarkoltam a durva vászoningbe. Rám nézett, de nem láttam félelmet a szemében, és akkor értettem meg, hogy valóban igazat mondott. Attól fogva már nem volt megállás. Ütöttem, csak ütöttem, és közben ordítottam a szenvedéstől. Nem védekezett. Úgy viselte a fájdalmat, mintha mindegy volna számára, pedig csakhamar vérben úszott az egész teste. Szétvertem az arcát, beletapostam a gyomrába, azt hiszem, a bordáit is eltörtem. Végül már csak tehetetlenül feküdt előttem, összegörnyedve, félig eszméletlenül. Hihetetlen akaraterővel leállítottam a gyilkolási ösztönöm – nem akartam megölni, mert tudtam, amint megteszem, minden elveszett.

Kimerülve rogytam le mellé, és megpofoztam, hogy magához térjen.

– Miért? – zokogtam. – Miért?! Csak egy kislány volt... Válaszolj, te kibaszott, mocskos rohadék! – ráztam meg a vállát.

– Nem akartam... – hörögte. – Baleset volt.

– Megerőszakoltad? – Az arcomon vastag patakokban ömlött a könny, és reszkettem, mintha égetne a láz. Lassan bólintott.

– A kurva anyádat...! Ezért a pokolban fogsz elrohadni. – Tudtam, hogy ha még egyszer teljes erőből pofán verem, belehal. Alig volt már benne élet. És Isten látja a lelkem, semmire nem vágytam jobban, mint hogy holtan feküdjön előttem – a bosszúszomj elborította az agyam. Mégsem tudtam megtenni. Ő volt az utolsó kapocs Allyhez. Az öklöm már a levegőben volt, készen rá, hogy lesújtson – ő rám nézett feldagadt, bevérzett szemhéja alól, és várta az utolsó csapást. A talajba vittem be, a feje mellett, és biztos voltam benne, hogy megrepedt a csont a kezemben. Félrehanyatlottam, leborultam a földre, és hagytam, hogy hullámokban törjön fel belőlem az ordítás és a zokogás. Annyi időn át kerestem Allyt, és mindvégig biztos voltam benne, hogy él. Számtalanszor elképzeltem, hogy családot alapított, munkát talált, talán tanult is valamit... lezárta a múltját, és a jövő felé fordult. Ezerféleképpen alakulhatott. Már nem haragudtam rá, amiért szó nélkül kizárt engem, csak azt akartam, hogy boldog legyen, és szerettem volna még egyszer újra látni, hogy elmondhassam, mennyire szeretem. Ehelyett az történt, hogy egy gyilkos

autóját intette le. Egy gyilkossal utazott, egy gyilkosra bízta az életét. A tizenöt év kutatás felesleges időpazarlás volt csupán; Ally negyvennyolc órán belül a föld alatt feküdt, és nem lélegzett többé.

– Hogy tehetted ezt...? – néztem erre a gyűlöletes féregre. – Egy csodálatos kis teremtes volt... egy gyönyörű kislány... félt, menekült, és benned bízott... benned! Te pedig meggyilkoltad... – sírtam. – Azt akarom, hogy nagyon fájjon neked, hogy nagyon szenvedj. Azt akarom, hogy megdögölj.

– Frank... – nyöszörögte.

– Fogd be a mocskos pofádat! Undorodom tőled! – A fülemre szorítottam a kezem. – Hogyan voltál képes bántani a kis törékeny gyermeket? – Még mindig képtelen voltam beletörődni, egyáltalán felfogni. Vége, nincs tovább. Az életem értelme is megszűnt Ally létezésével együtt.

– Frank... – motyogta tovább, alig érthetően. Újra felbugyogott bennem a mindent elsőprő harag, és felé fordultam, hogy lecsaphassak rá, de azonnal visszahőköltem, amikor megpillantottam remegő, véráztatta kezében a fegyvert.

Lynn

Nem volt más választásom: beszaladtam a házba, és felébresztettem Sheilát.

– Mi az, anyu? – Félelem suhant át a tekintetén, ahogy meglátta az arcomat.

– Szükségem van egy kocsira... Bedöglött az a roncs. Sietnem kell – hadartam.

– Miért? – ült fel az ágyban, és ragadta meg a karom.

– Most nem tudom elmondani... de később, ígérem, megteszem.

– Oké... – fújta ki a levegőt, majd a halántékához szorította az ujjait. – Felhívom Chicót, és szerzek egy autót.

Negyed órán belül a ház előtt parkolt egy roncsderbire szánt, kiszuperált Nissan. Chico az apja kocsiját hozta el, majd minden további nélkül a kezembe nyomta a kulcsokat. A jármű normális állapotban volt, és jól ment. Hűségesen engedelmeskedett, pedig meghajtottam; tökig nyomtam a gázt, úgy száguldottam végig a végtelennek tűnő aszfaltcsíkon. Imádkoztam, hogy ott találjam őket a kereszteződésnél, de már negyed tizenegy is elmúlt, mire odaértem. Senki sem várt ott, csak az egyre nyomasztóbb némaság és a fullasztó érzés növekedett a torkomban. A murván észrevettem a keréknyomokat, és nagyjából összeraktam, mi történhetett. Félreálltak, itt találkoztak, aztán továbbmentek együtt. A nyomvályú a 641-es felé kanyarodott. Ráhajtottam, és követtem az utat, ami kisvártatva elérte a Tennesseet, és ráfutott a hídra. Átkeltem rajta, de a túlparton megtorpantam. Rájöttem, hogy fogalmam sincs, hova mehetek.

A 641-es a folyó vonalát követve hosszan halad észak felé, majd átlépi az államhatárt, és egészen a Kentucky-tó távolabbi csücskéig fut. Szinte biztos voltam benne, hogy a környéken maradtak, márpedig mi van a környéken, ami minden másnál jellegzetesebb? Hát, a Tennessee folyó. A nyakamat tettem rá, hogy a folyóhoz vezetett az útjuk. Nincs ott semmi, csak a természet... tökéletes búvóhely, tökéletes ahhoz, hogy elsüssenek egy pisztolyt... A fejem egyre jobban hasogatott az idegességtől; a halántékomban sűrűn dobolt a vér.

Félrehúzódtam a kocsival, majd kiszálltam egy pillanatra. A tenyeremből napernyőt formáltam a szemem fölé és hunyorogva körbekémleltem. Visszafordultam a part felé, elnéztem a távolba, és akkor váratlanul valami természetellenesen felviláglott a fák között: egy fehér furgon.

Jeff

Könnyebb volt meghoznom a döntést, mint gondoltam. Frank felbukkanása mindent egy csapásra megváltoztatott. Morbid érzés egy asztalnál ülni egy apával, akinek a lányát én öltem meg – az elviselhetetlen büntudat azonnali cselekvésre szólított. Le akartam számolni a múlttal, megadni

Franknek, ami jár neki; megadni Allynek a végtisztességet és Lynn-nek, amit megérdemel. Bepattantam a kocsiba, és Columbiába hajtottam. Betértem egy bankfiókba, és levettem az összes pénzt a számlámról: mindennel együtt kicsivel több mint ötvenezer dollár lapult rajta. Szép kis summa, ebből már el lehet indulni valamerre. Nekem már nincs rá többé szükségem, igaz, eddig se vettem hasznát. Lynn-nél jó helye lesz, elköltözhét Hohenwaldból, maga mögött hagyhatja a sok szenvedést, és elrepülhetnek Sheilával arra az augusztus végi Los Angeles-i szereplőválogatásra, amire annyira vágyik. George Holden pénze hosszú, viszontagságos utazás után végre oda kerül, ahol a legnagyobb szükség van rá. Milyen boldog lesz Sheila! – gondoltam, és megpróbáltam mosolyogni, de az arcizmain már nem engedelmeskedtek. Akkor én már nem leszek sehol, nélkülem forog tovább a föld.

Nem rendített meg a fájdalom Lynn szemében, amikor elbúcsúztunk, hiszen tudtam, hogy helyesen cselekszem. Vártam már a végét, és nem bírtam volna elviselni még egy éjszakát. A csókja, az ölelése, a szerelme így is elkísér, velem marad a legutolsó percig. Belecsempésztem a borítékba zárt pénzt az éjjeliszekrénye fiókjába, a fegyverét pedig magamhoz vettem – erre még szükségem lesz. Talán megbocsátja nekem.

Ezután a Commodore hotelhez siettem, hogy beszéljek Frankkel, de nem tartózkodott ott, így hát hagytam neki egy üzenetet. Legurultam a folyóhoz, és Ally sírjánál töltöttem az éjszakát. Még egyszer elmondtam neki, mennyire sajnálom, mennyire gyűlölöm magam azért, amit tettem, és hogy bármit megadnék, ha visszaforgathatnám az idő kerekét, hogy megfékezzem magamban a dühöngő fenevadat. Bármit megadnék, ha élhetne.

Gyorsan felvirradt. Látszólag ugyanolyan nap kelt fel, mint a többi, de nekem máshogy süttött, még a szél is halk, melankolikus dallamot fújt, miközben a part menti bozótban a tücskök elénekelték utolsó gyászdalukat. Nyugodt semmittevésben vártam a tíz órát, hogy Frank megérkezzen a találkozó helyére.

És most itt volt. Dühöngött. Nem tettem semmit, hogy megakadályozzam; örömmel üdvözöltem a bosszúját, a csontjaim éles pattanását, ahogy az ütései alatt eltörtek. A fémes íz a számban feloldozást hozott. Tizenöt évet vártam erre a megváltásra. Most jött el a mi időnk, és amíg eszméletemnél voltam, tudatosan végigéltem minden percét. Hogy féltem-e? Nem. Ha eljutsz a valóság legsötétebb, legridegebb szegletébe, nincs már mitől félned, csak vársz... várod a végét.

Abban bíztam, hogy megteszi, de Frank még most is józanabb volt nálam, így hát magamhoz kellett vennem az irányítást. Törött karommal esetlenül próbáltam elérni a hideg fémet, amit az övemre erősítettem, aztán végül rákulcsolódtak az ujjaim. Remegve kotortam elő, és végre a kezemben tarthattam.

– Mi a fenét művelsz?! – hátrált vissza, amikor a tekintete a fegyverre siklott. Azt hitte, ellene akarom használni. Elszántan farkasszemet nézett velem. – Te rohadt állat! – köpte felém gyűlölettel. – Tedd csak meg, mit bánom én! Végezd be, amit elkezdted!

Minden erőfeszitésemre szükségem volt, hogy képes legyek tisztán beszélni. A szilánkosra zúzott állam alig-alig mozdult, a nyelvem bénán fittyedt ki feldagadt ajkaim közül.

– Vegye el... – nyögtem, és felé nyújtottam a pisztolyt.

– Mit akarsz?

– Vegye el... kérem... – nyújtóztam. Minden egyes kis helyzetváltoztatás elviselhetetlen fájdalmat közvetített az agyamba. Frank végre felfogta a szándékomat, és egy meglepett, de gyors mozdulattal elkapta tőlem a fegyvert, majd rám szegezte. A lehetőség, hogy megölhet, pillanatnyi elégedettséggel töltötte el, ami aztán lassan elpárolgott, hogy a józan esze magához ragadhasa a kormánybotot.

– Szóval ez a célod? – méregetett.

– Igen...

– Azt akarod, hogy én végezzem el? – Erőtlenül bólíntottam, mire szánakozó, sötét kacajt hallatott. – Ezért intéztél így...

– Tegye meg... – kértem.

– Miért nem tetted meg te magad? – A belőle áradó undor iszapos folyamként ölelt körül. – Miért nem ölted meg magad, te szánalmas féreg? Másfél évtizeden át éltél azzal a tudattal, hogy elvettél egy ártatlan életet, és mégsem volt elég ahhoz, hogy kinyírd magad, te szemét?! – Egy pillanatra elgondolkodott. – Nem, nem fogom meghúzni a ravaszt. Nem ajándékozlak meg a gyors halállal. Itt hagylak, hogy kínok közt leheld ki a lelked. Igen, ezt fogom csinálni. Ezt érdemled azok után, amit Allyvel tettél, nem kegyelmet!

– Ne...! – Most először ijedtem meg. Megrémített a lehetőség, hogy egy perccel is tovább tarthat a szenvedésem. Meg akartam pihenni végre, örültem, kétségbeesetten vágytam a halálra. Könnyörögni kezdtem, de nem hatott. Kénytelen voltam a másik úton elindulni. Már majdnem elhatározta magát, hogy otthagy, mikor minden maradék erőmet összeszedve utána szóltam.

– Sírt... – nyögtem. Megtorpant, és elborult tekintettel visszafordult felém.

– Mit mondtál..?

– Sírt... és könnyörgött... – Láttam, hogy az arca eltorzul, és a szemébe visszatér a gyilkos fény.

– Fogd be a pofád!

– Nem érdekelt... – folytattam. – Nem is figyeltem rá...

– Nem...! Nem fogod ezt eljátszani velem! – lépett közelebb. – Te utolsó, aljas rohadék! Nem fogsz rávenni.

– Megfojtottam... – buggyantak ki a könnyeim. – És észre sem vettem... Nem foglalkoztam vele... csak a saját örömöm érdekelt.

– Nem! – szakadt fel belőle a fájdalmas kiáltás, és ismét ott állt fölöttem; a kezében megremegett a pisztoly.

– Gyerünk! – sürgettem. – Tegye már meg! Ugyanazt akarjuk mindketten!

– Baszd meg! Baszd meg, te nyomorult!

– Tegye meg, Frank...! Megöltem a lányát! Megerőszakoltam és megöltem.

Állatias ordítás hasította át az erdő csendjét, a vízről ijedt rikoltással rebbentek fel a madarak. A szíve mélyéig megsebzett apa végre megtört, a fémcső a homlokomba préselődött, én pedig lehunytam a szemem.

Lynn

Meg kellett támaszkodnom egy fatörzsben, hogy állva maradjak. Minden erőm elhagyott. Kristálytisztán hallottam minden egyes szót, de az értelmüket képtelen voltam felfogni. Nem, ez nem lehet igaz... ez nem történhetett meg. Láttam Jeff véres testét a földön, és láttam Franket, amint fölötte térdelt, a karja megfeszült, markában a fegyver, ami az ujjá parancsára várt. És láttam magam, amint ellököm magamat a fától, és önkívületben odatántorgok, hogy megakadályozzam a végzetes mozdulatot. Nem tudom, mi vezérelt, csak mentem előre kábán, majd térdre rogytam Frank mellett, és magamhoz öleltem.

– Ne tedd! – préseltem ki cserepesre száradt ajkaim közül. – Nem teheted... – Nem hiszem, hogy az első pillanatban felfogta a jelenlétem, csak a sokadik elsírt szavamra reagált.

– Nem engedhetem... – zokogtam. – Véget kell vetnünk ennek az egésznek! – Frank karja lassan lehanyatlott, ő pedig erejefosztottan összeesett, mintha a teljesítőképessége végére ért volna. Jeffre

pillantottam, de neki semmit sem tudtam mondani. Mennyit bír ki egy szerelem? Mi az, ami egy szempillantás alatt kisöpri az ember szívéből ezt a mindennél erősebb érzést? Most már tudtam. Apró darabokra tört bennem minden, és a kis szilánkok végzetesen felsebezték a bensőmet. Elmondhatatlan fájdalmat okozott. Szerettem... mennyire szerettem ezt az embert! De a szerelmem Allyvel együtt örökre a sírba szállt. Ő csak feküdt és pihegett, nem harcolt tovább, megadta magát.

– Ő tette... – zihálta Frank.

– Tudom – vontam magamhoz, és a vállába zokogtam. – Mindent hallottam.

– Elvette tőlem... – Belőle is feltörtek újra a keserű könnyek. – Elvette a kicsikémet.

– Igen... tudom...

– Istenem! Miért nem pusztítottál el mindkettőnket? – kiáltotta az ég felé. Még szorosabban öleltem, szinte belepréseltem magam a karjaiba.

– Nem lehet, Frank... – mondtam remegve. – Nem engedhetem. Nem veszíthetlek el még egyszer...

– Nincs értelme tovább folytatnom...

– De van – kerestem meg könnyáztatta arcát, és erőszakkal magam felé fordítottam. – Ally meghalt, őérte már nem tehetünk semmit... de van még kiért küzdened – fogtam a kezem közé az állát. – Van még egy lányod... – tört utat magának a vallomás. – Sheila a tiéd, Frank! Te vagy az apja.

Érdekes és bonyolult szerkezet az élet. Nem értjük, sosem láthatjuk át a működését, csak tesszük a dolgunkat, mint a fogaskerekek a gépezetben. Sosem kerülhetünk kívül a gépen, sosem tudhatjuk meg, miért zakatol a motor. De az ilyen pillanatokban megértjük, hogy van valami, ami összetartja és rendszerré szervezi a létezésünket. Egy pillangó megrebbenti a szárnyát Pekingben, és New Yorkban elered az eső. Egy lány bosszút esküszik Washingtonban, és három vadidegen ember élete örökre összefonódik. Ally meghalt, de ha élne, Sheila sosem született volna meg. Ha nem szökik el otthonról, sosem találkozott volna Jeff-fel, aki nem követte volna el a szörnyű tettet, és ma talán boldog, sikeres festőként tündökölné. Én sem ismertem volna, az utunk elhaladt volna egymás mellett, mint ahogy Frank sem bukkant volna fel soha Hohenwaldban. Most itt voltunk mindhárman, ahova a sors szele összefűjt bennünket. Most értettük meg mindannyian az örök körforgás lényegét: ugyanazon események ismétlik önmagukat mindaddig, amíg meg nem látjuk a kiutat, amíg meg nem szakítjuk a ciklust. A történet a végére ért. De hova indulunk innen tovább? Merre vezet az út? A jövőre áthatolhatatlanul sűrű homály borult.

– Vigyetek be a rendőrségre – törte meg a hosszú, fájdalmas csendet Jeff elgyötört hangja. – Feladom magam.

Epilógus

A forró napsütés pillanatok alatt megolvasztotta a fagylaltot az üvegkehelyben, ami színes, cukros csíkot húzva maga után, csorgott le az oldalán. Sheila igyekezett a nyelvével megállítani a folyékonnyá vált édesség útját, és nem törődött vele, hogy közben az orrára került egy jó adag tejszínhab. Nevetett, és a szeme sugárzott a boldogságtól. Alig fél órája, hogy egy számára igen komolynak és fontosnak tűnő ember megígérte neki, hogy összehozza egy ügyfelével, aki egy reklámfilmbe keres fiatal, csinos arcokat. Sheila tisztában volt vele, hogy a nagy álmok felé egészen apró, jelentéktelen állomásokon keresztül vezet az út, és bár Los Angeles még nem kényeztette nagy reményekkel, azért nem távozik üres kézzel. Különben sem tudta volna semmi elvenni a jókedvét. Álmai városában járt, egy pálmafák árnyékába húzódó, csillogó-villogó cukrászdában ült az édesanyjával és Frankkel, és úgy érezte, ő a legszerencsésebb és leggazdagabb ember a világon. Már három hete, hogy elhagyták Hohenwaldot, és

talán vissza sem térnek többé. Várt rájuk a nagyvilág, megannyi felfedezésre váró csoda, és az ígéret, hogy családdá válnak. Igazi családdá! Még nem volt képes apának szólítani Franket, de rövid idő alatt megkedvelte – tényleg jó ember volt, és amikor Sheila a szemébe nézett, biztonságra lelt.

Frank könnyen megbarátkozott a tudattal, hogy van még egy gyermeke. A gyönyörű, szőke kislány mosolya képes volt enyhíteni az Ally halála miatt érzett fájdalmát. Nem űzte már semmi, nem sietett sehova, így fel sem merült benne, hogy újra elhagyja Lynnt. Az élet tisztességesen kárpótolta a tragikus veszteségért, és lassacskán ráébredt, hogy hosszú megpróbáltatásai után végre hazatalált. Nem siettettek semmit, nem tettek egymásnak ígéreteket, de enélkül is tudták mindketten, hogy nem mozdulnak többé a másik mellől.

Ally földi maradványait Washingtonba szállították, és ott helyezték örök nyugalomra. Szép temetést kapott, és a sírjánál, a pap szavaival kísérvé a család végre képes volt lezárni a múltat. Sokan zarándokoltak el a temetőbe, olyanok is, akik sosem ismerték a lányt, de a története megmozdított bennük valamit.

A média újra felkapta az ügyet annak minden mocskos részletével együtt; címlapok, rádióműsorok és beszélgetős tévéműsorok tárgyalták, próbálták belőle levonni a megfelelő tanulságot. Az akkoriban tetőző szexuális zaklatás-járvány tökéletes táptalajt biztosított mindehhez. Jeff George Holdent is érintő részletes vallomásának hatására ismét kérdések vetődtek fel a botrány homályos részleteivel kapcsolatban.

Egyszer csak a Facebookon megjelent egy sokkoló videofelvétel: a harminckét éves Rachel Hendricks tizenöt év elteltével beismerte, hogy George Holden annak idején szexuálisan közeledett felé, az együttlétekért cserébe különböző engedményeket kínált, ő pedig belement. Könnyek közt beszélt a bűntudatról, hogy ennyi időn át őrizte a titkot, de hallgatnia kellett, mert Ellen és George Holden olyan előrelépési lehetőséget ajánlott fel neki, amit nem tudott visszautasítani. Érdekes módon Rachel vallomása egybeesett a szenátori választással, melyen az egykori bukásból azóta kilábalt Ellen Holden is indult. Úgy tűnik, az ellenfele kampánycsapata résen volt, és megint csak akadt az a pénz...

George Holden ügyét újra megnyitották a friss bizonyítékok tükrében. Frank rég elfeledett jó híre és szakmai hitelessége egy szempillantás alatt helyreállt, sőt valóságos példaképpé vált a kitartása miatt. Ő azonban végleg elhagyta az újságírói pályát.

Jeff Mills neve minden háztartásba befészkelte magát. Ellentmondásos figuraként vált ismertté. Sokan gyűlölték és támadták, ugyanakkor hatalmas érdeklődés övezte a napvilágot látott művészetét. Egykor híres akart lenni, most hírhedt lett. Lynn és Frank megtalálták a festményeit a furgonban, de nem akarták megtartani – főleg Ally portréja tépte fel újra meg újra a sebeket. Megszabadultak a képektől, melyek egy névtelen gyűjtőhöz kerültek. Paul Mitchell néhány hónap elteltével felkutatta a gyűjtőt, és potom pénzért megvásárolta magának a műveket. Az értékük csakhamar a csillagos égitest szökött, több százezer dollárt ért mindegyik, különösen Alice Carrington arcképe a meggyilkolása előtti éjszakán. Paul kiállítást szervezett belőlük, és kincsként őrizte őket. Soha nem adott el egyet sem.

Jeff tárgyalása gyorsan lezajlott. Az ügye iránti csillapíthatatlan érdeklődés és közfelháborodás miatt a bíró példát akart statuálni. A legszigorúbb ítéletet kapta, és Tennessee állam törvényei szerint halálra ítélték. Bár fellebbezhetett volna enyhítésért, nem élt a lehetőséggel. A nők elleni erőszak egyik letragikusabb sorsú szörnyetegeként vonult be a történelembe. A nashville-i Riverbend börtönben várta az ítélete végrehajtását, de nem félt. A lelke megnyugodott végre. Hogy létezik-e Isten, még mindig nem tudta, de most már bizonyos volt benne, hogy mégiscsak van valamiféle rend, valamiféle gondviselés.

Köszönetnyilvánítás

Mindenekelőtt köszönöm a hozzám legközelebb álló személyeknek, a családomnak, a páromnak, hogy elviselték az írói munkával járó összes nehézséget. Köszönöm a lelki társamnak, Laurának, hogy az első gondolatcsírától az utolsó mondatig végigkövette a regény születését, és közben bátorított, vagy éppen fenékbe billentett, ha arra volt szükségem.

Köszönöm az Álomgyár teljes csapatának, hogy befogadtak és profi munkájukkal folyamatosan segítik az álmaim valóra váltását. Fantasztikus szerkesztőmnak, Juditnak és a kiadó zseniális grafikusainak, Ádámnak és Nikinek, hogy a gondolataim a lehető legszebb és leghibátlanabb formában kerülhetnek az olvasóimhoz. Minden író kolleginámnak és kollégámnak, különösen Baráth Viktóriának, P. C. Harrisnek, Budai Lottinak és J. K. Smithnek a barátságot, a támogatást és a biztos vállakat, amin néha kisírhatom magam.

Hálával tartozom az olvasói csoportom tagjainak, hogy mellettem állnak és visszajelzéseikkel, szeretetükkel szebbé varázsolják a napjaimat. A törzsolvasóimnak, különösképpen Mariannának, hogy lelkes hozzászólásaikkal folyamatosan életben tartják a csoportot, és a bloggereknek, hogy viszik az írásaim hírét.

Köszönöm a karaktereimnek, hogy elmesélték és rám bízta a történetüket, és a rengeteg élményt, tudást, amihez hozzásegítettek.

És természetesen az olvasóimnak, akik bizalmat szavaztak nekem. Remélem, ezúttal is sikerült rászolgálnom.

*Ha kíváncsi vagy a további írásaimra
máshol nem publikált részletekre
és az írói világom kulisszatitkaira,
csatlakozz te is az írói csoportomhoz:*

<https://www.facebook.com/groups/siennaakulisszakmogott/>

^[1] William Shakespeare: Szentivánéji álom

^[2] William Shakespeare: Szentivánéji álom

^[3] GED-teszt: felnőtt érettségi Amerikában.

^[4] Walt Whitman: Bárki legyél is, ki engem

^[5] Lukács 17:3

^[6] William Blake: A partra lefeküdtem én

(Arany János fordítása).

(Arany János fordítása).

ölelsz (Weiner Sennyei Tibor fordítása).

(Weöres Sándor fordítása).

A könyv mágikus eszköz. Az író a bűvész, a toll pedig a varázspálca. A jó bűvész magán tudja tartani a figyelmet, és az olvasó reméli, hogy még sokáig a bűvkörében maradhat.

A 2012-ben alapított Álomgyár Kiadó ezeket a bűvészeket keresi. Azokat, akik fantáziájukkal olyan helyekre merészkednek, ahová mások nem képesek. Az ő történeteiket hozzuk el az olvasóknak, Nektek.

Jelentkeznél? Írj nekünk!
konyvetirok@alomgyar.hu

Látogass el hozzánk:

alomgyar.hu

Table of Contents

- [I.](#)
- [Lynn](#)
- [Frank](#)
- [Jeff](#)
- [II.](#)
- [Lynn](#)
- [Frank](#)
- [Lynn](#)
- [Frank](#)
- [Lynn](#)
- [Frank](#)
- [Lynn](#)
- [Jeff](#)
- [Frank](#)
- [Lynn](#)
- [Jeff](#)
- [Lynn](#)
- [Epilógus](#)
- [Köszönetnyilvánítás](#)